

Tôi Yêu Người Như Người Yêu Tôi

Contents

Tôi Yêu Người Như Người Yêu Tôi	2
1. Chương 1: Quà Sinh Nhật	2
2. Chương 2: Nam Thần Là Anh Sao?	6
3. Chương 3: Ảnh Chụp	9
4. Chương 4: Ngủ Ngon Moa Moa Taz!	13
5. Chương 5: “cục Cứng”	15
6. Chương 6: Đi Trên Lưỡi Dao	18
7. Chương 7: Buổi Chùm	21
8. Chương 8: Muốn Ngủ Với Anh	25
9. Chương 9: ‘đền Thờ Trai Trắng’	29
10. Chương 10: Tiểu Thụ Đẹp Nhất	33
11. Chương 11: Anh Nguyễn Ý	36
12. Chương 12: Chiến Tranh Lạnh	40
13. Chương 13: Mèo Tới Bị Ngược Đãi	44
14. Chương 14: Làm Hòa	48
15. Chương 15: Ảnh Lừa Tình	51
16. Chương 16: Sự Thật	56
17. Chương 17: Tới Thăm Phim Trường	60
18. Chương 18: Đáng Tiếc Không Phải Là Anh	63
19. Chương 19: Bí Mật	67
20. Chương 20: Anh Hôn Em Đi	71
21. Chương 21: Sợ Mèo	76
22. Chương 22: Họ Của Chồng Em Đây!	81
23. Chương 23: Moa Moa Taz	86
24. Chương 24: Bắt Nạt Người	91
25. Chương 25: Sầu Riêng	96
26. Chương 26: Nụ Hôn Đầu Tiên	101
27. Chương 27: Rolling In The Deep	105
28. Chương 28: Anh Cũng Vậy	109
29. Chương 29: Nấu Cơm	115
30. Chương 30: Fan Cuồng Nhiệt	120
31. Chương 31: Quý Áp Giường	125
32. Chương 32: Chúc Anh Sớm Chia Tay	128
33. Chương 33: Thế Thân	132
34. Chương 34: Một Nghìn Năm	136
35. Chương 35: Giống Nhau Như Đức	140
36. Chương 36: Kéo Đại Pháp	144
37. Chương 37: Diêu Bối Bối	149
38. Chương 38: Vốn Không Phải Là Cậu	156
39. Chương 39: Cục Cứng Ơi, Anh Mau Ra Đây Đi	165
40. Chương 40: Cô Gái Nhỏ	172
41. Chương 41: Là Ai?	181

42. Chương 42: Mẹ Thương Em Lắm	190
43. Chương 43: Tôi Không Thích Cậu Dùng Đồ Của Anh Ấy	197
44. Chương 44: Kill Me Kill Him	203
45. Chương 45: Đánh Một Trận	208
46. Chương 46: Lời Tàn Nhẫn	214
47. Chương 47: Giản Ninh Xuyên	220
48. Chương 48: Yêu Thế	227
49. Chương 49: Nắm Thóp	230
50. Chương 50: Định Vị	236
51. Chương 51: Ngoại Tình	240
52. Chương 52: Cải Trắng Lạc Dương	246
53. Chương 53: Thắng Thua	251
54. Chương 54: Em Đừng Sợ	255
55. Chương 55: Mưu Kế	258
56. Chương 56: Kết Cục	263

Tôi Yêu Người Như Người Yêu Tôi

Giới thiệu

Biên tập: Yến Phi Ly, Kẹo Cứng Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, giới giải trí, tình hữu độc chung, ngọt ngào, 1×1, HE Có câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-nguoi-nhu-nguoi-yeu-toi>

1. Chương 1: Quà Sinh Nhật

Biên tập: Zany

Khi Quan Cố gọi điện tới thì Chu Phóng vừa mới nhét ‘áo mưa’ vào trong túi, đang định rời khỏi nhà.

“Không phải công việc, ra ngoài gặp bạn thôi.” Chu Phóng đứng ở bậc cửa, vừa thay giày vừa nói với người bên kia điện thoại “Cậu không biết đâu, là người trong giới chúng tôi... Không phải diễn viên mà là một biên kịch. Không được, tôi đang gấp lắm, tối về tìm cậu, chào nhé.”

Hắn cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu.

Làm gì có biên kịch nào? Hắn chính là muốn đi hẹn hò cùng với một người khác, không phải con gái mà là con trai.

Hắn chưa từng hẹn hò như thế này bao giờ cho nên giờ đây không tránh khỏi khá lo lắng.

Lí do có cuộc hẹn này thì phải ngược về hai tháng trước.

Đêm hôm đó, hắn và Quan Cố cãi nhau bởi vì người kia làm lạc mất mèo của hắn, hắn cực kì tức giận, chỉ vào mặt Quan Cố hỏi thăm mười tám đời tổ tiên nhà họ Quan. Mắng chửi mãi đâm ra Quan Cố cũng giận, hai người cãi một trận lớn, hắn bị phần đập cửa nhà Quan Cố đi ra, bật đèn pin lượn xung quanh khu phố tìm mèo.

Tìm đến nửa đêm mà vẫn chẳng thấy, hắn đành phải trở về nhà mình, sau khi đi vào thì ném võ đồ đạc loảng xoảng khắp nơi.

Hắn không sợ hàng xóm dưới lầu tìm đến phàn nàn bởi vì người ở dưới kia là Quan Cố.

Ném mệt rồi hắn bèn nằm trên ghế salon ôm cái gối hình mèo, bắt đầu nhớ đến mèo của hắn.

Mèo của Chu Phóng tên là Mèo Tới, một con mèo ta màu vàng trắng, lúc mới mang về nhà thì hần rất muốn chọn một tên thật oách, nhưng mãi không nghĩ ra, suốt ngày gọi “Mèo, tới đây!”, cuối cùng cứ thế gọi là Mèo Tới.

Hần nuôi Mèo Tới đã chín năm, nói không tìm thấy liền tìm không thấy, đặt vào ai lại không tức giận cơ chứ? Thế mà tên đầu sỏ gây tội là Quan Cố lại còn mặt mũi cãi nhau với hần!

Hần tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng hất gạt tàn trên bàn trà xuống đất.

Hôm nay là sinh nhật hai bảy tuổi của hần. Buổi chiều hần mới từ nước ngoài trở về, fan đến đón ở sân bay giờ banner “Chúc mừng sinh nhật” khắp nơi, hăng hái nhiệt tình tặng hần đủ loại quà, dưới sự ngăn cản của nhân viên an ninh, hần chỉ nhận hai bó hoa tươi và một con gấu bông, thế nhưng những staff đi đằng sau đều bị quà nhét chặt tay.

Đoàn người rời khỏi sân bay, tiếng hét chói tai ồn ào của fan dần dần rơi lại phía sau.

Trong xe bảo mẫu vô cùng im ắng.

Tối hôm qua Chu Phóng ngủ không ngon, một khi hần mất ngủ thì tính tình cũng rất khó chịu, lúc này ở sân bay mặt đều đen lại, may là có kính râm che bớt, hần vốn cũng không thích cười cho nên mới không bị fan nhìn ra. Staff đều lên một chiếc xe khác phía sau, trong xe này ngoài tài xế ra thì chỉ có hần và trợ lý Tiểu An.

Đặt hoa và gấu sang một bên, hần tháo kính râm xuống tiện tay ném một cái, Tiểu An nhanh nhẹn nhận lấy cất đi.

Hần lấy điện thoại ra bắt đầu gọi, bên kia thật lâu mới bắt máy, hần hung hăng hỏi “Sao mãi mới bắt máy?”

Đối phương đáp “Đang tắm cho Mèo Tới, cậu về rồi à?”

Giọng của Chu Phóng hòa hoãn hơn một chút, khẽ bảo “Mới xuống máy bay, Mèo Tới khỏe không?”

Giọng nam bên kia cười lớn “Vẫn khỏe, tới đón nó đi, thuận tiện lấy quà sinh nhật của cậu.”

Cúp điện thoại, áp suất thấp của Chu Phóng cuối cùng cũng tan đi đôi chút, Tiểu An tươi cười vội hỏi “Anh ơi, buổi tối có nên mời Giản Ninh Xuyên không? Em nghe nói cậu ta đang ở Bắc Kinh.”

Chu Phóng cau mày “Tôi không định gặp cậu ta.”

Tiểu An nhẹ giọng “Lần trước hoạt động chúc mừng debut một năm của cậu ta có mời mình đấy, nhưng mà anh có việc không đến, lúc này lại không mời cậu ta thì hình như không ổn lắm.”

Chu Phóng không nhận được nói “Cậu tự xem mà làm đi.”

Tiểu An nhận lời, dùng weixin của Chu Phóng gửi lời mời, lại hỏi “Gần năm giờ rồi, bây giờ đến party luôn chứ anh?”

“Không, về nhà một chuyến đã.” Chu Phóng bày ra vẻ mặt xem thường, nói “Quan Cố có lẽ tặng tôi quà sinh nhật.”

Không gian của xe nhỏ như vậy, vừa này trong điện thoại nói cái gì đều có thể nghe được, Tiểu An lại không dám nói thẳng, không thể làm gì khác hơn là hòa theo hần “Anh Quan đối với anh tốt thật đấy.”

Chuyện Chu Phóng thầm yêu Quan Cố, những người theo hần hai năm trở lên như Tiểu An đều biết, không hề là đùa cợt.

Quan Cố là một trai thẳng.

Chu Phóng và Quan Cố quen biết hơn chục năm, cấp hai và cấp ba đều là bạn cùng lớp, anh em tốt cứ như nam châm hút sắt.

Năm đó khi học cấp ba, Chu Phóng đã cong thành cây nhang muỗi, quen rồi lại chia tay rầm rộ oanh liệt cùng với hotboy lớp bên, nhưng mối tình của Quan Cố và hoa khôi trường thì lại vô cùng kín tiếng. Hiện tại Chu Phóng vẫn cong như cây nhang muỗi đẹp trai, giá trị nhan sắc đạt cấp nam thần, vóc người và phẩm chất quần áo đều xuất sắc như nhau, nhưng dù có nhiều fan cả nam lẫn nữ muốn sinh con cho hần, hần vẫn

chỉ là một con cún độc thân chưa có người yêu. Mà Quan Cố thì vẫn thẳng như ngày nào, vẫn còn yêu cô hoa khôi trường thời cấp ba kia, chỉ là cô ấy đi California học tiến sĩ đã nhiều năm rồi, cuối năm nay mới trở lại.

Trở về nhà trọ, Chu Phóng kêu Tiểu An dọn đồ đạc, còn mình xuống dưới lầu.

Năm ngoài Quan Cố muốn mua phòng và đã chọn ở đây, hẳn liền mua căn phòng ngay phía trên phòng của anh, qua Tết, hai người một trước một sau chuyển đến. Dù sao đi nữa hẳn cũng không ‘đề’ được Quan Cố, mỗi ngày ngủ ở phía trên Quan Cố cũng tốt vô cùng.

Lần này hẳn ra nước ngoài để tuyên truyền cho một bộ phim điện ảnh đề tài thanh xuân mà hẳn diễn năm ngoài, thời gian đi mất hơn hai tuần. Mỗi lần đi xa nhà, hẳn đều đưa Mèo Tới gửi ở chỗ Quan Cố.

Nhấn chuông cửa, Quan Cố mở cửa cho hẳn.

Nửa tháng không gặp, Quan Cố đã cắt tóc, lộ hai vành tai ra, lúc này anh đứng ngược sáng, Chu Phóng có thể thấy vành tai anh có màu đỏ nhạt. Hôm nay là thứ bảy, anh cũng không mặc comple giày da như bình thường, mà là mặc áo phông đen và quần ngủ xám, trên áo phông đen dính rất nhiều lông mèo, hẳn là vừa mới tắm cho mèo xong thật.

Chu Phóng khom lưng thay giày, lặng lẽ liếc nhìn ngực Quan Cố, đường viền cơ ngực rất đẹp, hẳn liền nghĩ đến vài hình ảnh không được nghiêm túc cho lắm.

Quan Cố không hay biết gì, chỉ nói “Cậu nhanh đó, cứ nghỉ lát nữa cậu mới tới cơ, vừa mới sấy lông cho Mèo Tới, thẳng nhóc kia giận rồi, cứ chui dưới gầm sofa không ra.”

Chu Phóng thay giày xong, quen cửa quen ngõ đi vào, gọi một tiếng “Mèo Tới!”

Mèo Tới từ sofa nhảy ra ngoài, lông vừa mới được sấy khô hơi dựng lên, nó vốn cũng hơi béo nên càng giống như một quả cầu lông, đôi mắt màu hổ phách tròn hướng hẳn kêu “Meo meo”.

Hẳn đi tới ngồi xuống, Mèo Tới liền mò tới bên cạnh hẳn, cọ cọ vào người chủ nhân đã hai tuần không gặp, không ngừng kêu “Meo meo meo” làm nũng.

Quan Cố cúi người xuống cất gọn đôi giày Chu Phóng tùy tiện cởi ra ở cửa.

Chu Phóng xoa xoa từ tai xuống cằm mèo, mắt lại nhìn đi chỗ khác, bởi vì động tác khom lưng, một đoạn lưng của Quan Cố lộ ra.

Anh đứng dậy quay lại, Chu Phóng lặng lẽ thu ánh mắt, khẽ hỏi “Buổi tối bọn họ tổ chức sinh nhật cho tôi, cậu đi không?”

Quan Cố đáp rất nhanh “Không đi, tôi còn có việc.”

Chu Phóng trầm mặt xuống hỏi “Chuyện gì vậy?”

Quan Cố nói “Bây rưỡi có một cuộc họp qua điện thoại.”

Chu Phóng không nói gì nữa, hẳn cũng không phải thật sự muốn Quan Cố tới, anh và những “Người bạn trong giới giải trí” của hẳn gần như không chung đường, dù có đi cũng chẳng hợp nhau.

Cha mẹ Quan Cố đều là giáo sư đại học, chính anh từ nhỏ cũng là học sinh tiêu biểu xuất sắc, sau đó học tài chính, hiện tại làm trong một công ty nằm trong top 500 của thế giới, thật sự là doanh nhân thành đạt trong cuộc đời.

Chu Phóng cũng không quá kém cỏi, thành tích trong nghệ thuật cũng coi như nổi bật, điều kiện bản thân hẳn khá tốt, thuận lợi thi vào Học viện Điện ảnh, vừa mới tốt nghiệp liền diễn nam thứ trong một bộ phim cung đấu nổi tiếng, từ đó sự nghiệp bằng phẳng. Qua vài năm ngắn ngủi liền ngồi vững trên vị trí số một trong những nam diễn viên trẻ ở mảng phim truyền hình trong nước, nhưng mà trên mảng điện ảnh lại chưa được nổi bật lắm.

Tính tình Chu Phóng không tốt, gặp chuyện không hài lòng nói trở mặt liền trở mặt, bình thường hay làm kiêu làm đáng, antifan nói hẳn giống như chó điên, gặp người nào cần người đó. Con đường diễn viên này cạnh tranh rất khốc liệt, vòng tròn xã giao vốn cũng hẹp mà cái tính tình thối này của hẳn nổi danh khắp

chốn, người khác thấy hần dĩ nhiên là có thể tránh thì tránh. Đi tới ngày hôm nay, người xung quanh có thể gọi là bạn bè cũng lác đác chẳng được mấy người.

Chỉ có Quan Cố quen biết hần từ năm mười tuổi, cho tới bây giờ, ngoại trừ lúc học cấp ba từng biết tính hướng của hần mà nghỉ chơi một khoảng thời gian ngắn, sau đó lại làm hòa với nhau, thì nhiều năm qua luôn đối xử với hần như anh em ruột. Huống chi, Quan Cố còn rất đẹp trai, hần không thích anh mới là lạ.

Nếu như Quan Cố cũng là gay thì tốt quá, bọn họ chính là trời sinh một đôi, nhưng anh lại không phải.

“Không đi cũng được, quà của tôi đâu?” Chu Phóng đưa tay ra, hùng hồn đòi quà tặng.

Quan Cố mỉm cười, đập vào tay Chu Phóng “Đợi chút.” Nói xong anh đi vào lấy quà.

Chu Phóng đưa cái tay mới bị đánh lên trước mặt nhìn chằm chằm một lát, trong lòng len lén vui mừng.

Quan Cố đi ra, hần liền buông tay xuống. Quan Cố đưa hộp quà cho hần, cong đôi mắt nói “Chu Phóng, sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu An vẫn đang dọn đồ trên lầu, thấy Chu Phóng tay không trở về bèn hỏi “Ủa anh, Mèo Tới đâu?”

Chu Phóng cầm bình nước đá, vừa uống vừa đáp “Tối về mới đón nó.”

Tiểu An nói “Đợi tối về có khi rất muộn, anh Quan chắc ngủ rồi.”

Chu Phóng mất hứng “Ngủ thì làm sao? Cậu nói nhiều quá đấy.”

Tiểu An ngượng ngùng im lặng, tiếp tục giúp hần ủi quần áo chuẩn bị mặc. Chu Phóng ngồi ở một bên, giơ tay lên chăm chú nhìn chiếc đồng hồ mới trên cổ tay hần, là quà sinh nhật Quan Cố tặng.

Hần rất thích.

Trước khi ra cửa hần đổi lại đồng hồ cũ của mình, buổi tối sẽ lộn xộn, hần sợ không cẩn thận đập lung tung, thế thì hần sẽ đau lòng chết mất.

Party sinh nhật buổi tối chỉ có hơn mười người trong giới đến dự, Tiểu An làm việc luôn luôn thỏa đáng, những người mời tới đều có địa vị vừa phải, không đến mức chênh lệch quá lớn. Mọi người chúc Chu Phóng vài câu rồi lại túm năm tụm ba nói những chuyện đồn nhảm trong giới không liên quan đến mình, dù cho quay đầu liền trợn trắng mắt ghé bả nhau thì chí ít ngoài mặt cũng hài hòa náo nhiệt, giới diễn viên bình thường cũng giao thiệp như vậy, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Vấn đề duy nhất là Giản Ninh Xuyên thực sự tới.

Giản Ninh Xuyên năm nay hai mươi mốt tuổi, còn đang là sinh viên năm ba Học viện Điện ảnh, là đàn em cùng khoa của Chu Phóng. Cậu xuất thân từ gia đình nghệ thuật, cha mẹ đều là người làm nghệ thuật, cậu ta vừa mới ra mắt đã được diễn tác phẩm của đạo diễn lớn, cũng là vai đối thủ của Chu Phóng. Sau khi đóng máy, cậu ta thường xuyên liên hệ với Chu Phóng, hôm nay nói anh Phóng ơi em mới nhận một phim mới, ngày mai lại bảo anh Phóng ơi có một tạp chí mời em đến chụp ảnh bìa. Cả ngày cứ anh Phóng dài anh Phóng ngắn, nhưng mà Chu Phóng thật lòng chẳng hề muốn gặp cậu ta.

Đối với cậu ta Chu Phóng ít nhiều cũng có chút đố kỵ, đố kỵ kĩ thuật đầu thai của cậu ta tốt, có thể bớt phải đi đường vòng nhiều như vậy.

“Anh Phóng, chúc mừng sinh nhật anh!” Giản Ninh Xuyên vui vẻ tặng quà.

Chu Phóng nhận lấy cũng không thèm nhìn, nói cảm ơn xong cũng không muốn để ý nữa.

Giản Ninh Xuyên nghiêng nghiêng đầu, nói tiếp “Đầu tháng là kỉ niệm ngày debut của em, anh lúc ấy lại không có ở Bắc Kinh, chỉ gửi lẵng hoa đến chúc mừng, em gửi weixin cho anh, sao anh lại không trả lời em thế?”

Chu Phóng đáp có lệ “Trên weixin nhiều chuyện công việc lắm, do trợ lí cùng nhau xử lí, có thể là nhìn sót.”

Giản Ninh Xuyên chớp đôi mắt to, hỏi “Vậy tin nhắn mời em tới hôm nay cũng là do trợ lí gửi sao?”

Tính tình Chu Phóng không tốt thì không tốt thật, nhưng lời xã giao vẫn phải nói “Không phải, là tôi gửi, đã lâu không gặp cậu, vừa lúc có dịp gặp một lần.”

Giản Ninh Xuyên thoáng chốc vui vẻ, gương mặt hồn nhiên cười đến xán lạn, mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm Chu Phóng, mềm giọng nói “Anh Phóng, em cũng rất nhớ anh.”

Da đầu Chu Phóng tê rần, hồi hận vì đã nói câu kia, nghiêng mặt qua một bên không muốn tiếp tục nói chuyện với tiểu yêu tinh này nữa.

Hắn không thích giao tiếp với Giản Ninh Xuyên, ngoại trừ chút đồ kị không nói ra được, càng nhiều hơn là hắn cảm giác Giản Ninh Xuyên có ý đồ với hắn.

Kỳ thực Giản Ninh Xuyên rất đẹp, thấp hơn Chu Phóng một chút, khoảng một mét bảy tám, mắt to cảm nhơn, trắng trắng mềm mềm, cử chỉ lời nói hơi yếu ớt nhưng cũng không hề nữ tính, chỉ là nom hơi trẻ con.

Hồi cấp ba thì hotboy lớp bên mà Chu Phóng hẹn hò cũng tựa tựa thế này. Trước kia hắn thực sự thích mẫu người như vậy, hiện tại lại không.

Hiện tại hắn thích Quan Cố, gương mặt trai thẳng chính trực đang hoàng, vừa đẹp trai vừa cấm dục, quyền rũ vô cùng, cái gì cũng không cần làm cũng có thể khiến hắn muốn ngừng mà chẳng được.

2. Chương 2: Nam Thần Là Anh Sao?

Biên tập: Zany

Bánh sinh nhật được đẩy lên, một vòng người bắt đầu vây quanh xem Chu Phóng ước và thổi nến, Chu Phóng chỉ đành cam lòng làm nghi thức ngu xuẩn này, lúc nhắm mắt ước thì nghe được tiếng ‘tách tách’ của máy chụp ảnh, nghĩ thầm nhiệm vụ hoàn thành rồi. Vốn những người được mời tới party chỉ là vì có vẻ hòa hợp với hắn, người tham gia đều chụp hình đăng lên weibo khoe khoang “Nhìn đi, sinh nhật Chu Phóng có mời tôi đây” rồi mọi người tự ăn uống với nhau, thế là xong.

Chu Phóng nhắm mắt lại thầm mặc niệm trong lòng ba lần: Hi vọng mình và Quan Cố có thể thân thiết thật lâu.

Mở mắt ra thì chẳng biết Giản Ninh Xuyên đã chen đến bên cạnh hắn từ lúc nào, phồng miệng cùng hắn thổi tắt nến, sau đó quay sang nhìn hắn mỉm cười, trên mặt còn vương vẻ xấu hổ.

Trong tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người, Chu Phóng nghiêm mặt né sang một bên.

Ánh mắt Giản Ninh Xuyên trở nên uể oải, lúc sau vẫn ai oán nhìn hắn, hắn đành làm bộ không phát hiện.

Lúc vui vẻ bôi bánh kem lên mặt, cũng không ai tới bôi Chu Phóng, người sinh nhật lại ưu tư ngồi trên ghế salon, mặt không biểu cảm nhìn người khác đùa nghịch âm i.

Hắn mới uống một vài ly rượu, lúc này suy nghĩ đã hơi bay bổng.

Tửu lượng của Chu Phóng rất bình thường, cha hắn lại là một con quỷ nghiện rượu, mấy năm trước vì bệnh gan mà qua đời, lúc chưa chết thì thường vì uống rượu mà cãi nhau với mẹ hắn. Từ bé hắn đã ghét nhất chuyện rượu bia này, lúc mới ra mắt gặp phải xã giao, chỉ uống một chút liền thôi, sau đó mấy năm lại luyện được thành thực dân, tửu lượng so với trước đây đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn không uống được nhiều lắm.

Hắn không hứng thú với chuyện trước mặt, nhin không được lại nghĩ đến Quan Cố, nghĩ đến gương mặt anh, nghĩ đến thân hình anh, nghĩ đến vì sao Quan Cố không phải gay.

Lúc lên cấp hai, Quan Cố ngồi phía sau hắn, trong giờ học hắn bị thầy giáo hỏi bài thì đều là Quan Cố ở phía sau nhỏ giọng nhắc nên trả lời thế nào, sau đó hắn miễn cưỡng đạt điểm chuẩn lên cấp ba, cũng ít nhiều do trước khi thi Quan Cố giúp hắn bổ túc. Nhà hắn cách nhà Quan Cố không xa lắm, bình thường

hai người đều đi học cùng nhau, sóng vai đạp xe dưới ánh bình minh, dưới ánh chiều tà, đi qua quãng thời gian đẹp nhất của tuổi trẻ. Khi đó nghĩ bình thường, bây giờ nhớ lại mới thấy vô cùng quý giá.

Sau khi lên cấp ba, Quan Cố liền có bạn gái. Hắn cô đơn lẻ bóng mấy tháng, biết lớp bên cạnh có cậu bạn gay đẹp trai, cuối cùng cũng hiểu được tính hướng của mình, hắn sợ hãi bất lực, ngoại trừ Quan Cố ra thì không biết nói cho ai, cuối cùng vẫn là cẩn thận nói cho Quan Cố biết. Lúc ấy Quan Cố lại đổi sắc mặt bảo hắn là biến thái, hai người nghỉ chơi với nhau.

Sau lại, nam sinh cậu bạn hotboy lớp bên đột nhiên ra nước ngoài, cha Chu Phóng kiểm tra ra bệnh ung thư gan, chỉ một buổi chiều mà cuộc sống Chu Phóng trở nên hồng bét, đã cấp ba rồi, thành tích vốn không tính là tốt của hắn lại càng tuột dốc không phanh. Cũng là hoạn nạn thấy chân tình, khi hắn gian nan nhất, Quan Cố thông cảm cho tính hướng của hắn, quay về bên hắn như trước, dạy kèm cho hắn để giúp hắn thi vào trường nghệ thuật, còn nhờ quan hệ của cha mẹ mà giúp hắn liên lạc một thầy giáo nghệ thuật rất tốt đến phụ đạo cho hắn.

Hắn có ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào Quan Cố. Anh đối xử với hắn như anh em ruột, không hề có chút giả dối.

Cho nên tới tận bây giờ, dẫu nội tâm hắn tràn đầy tình cảm cuồng nhiệt trời long đất lở đối với Quan Cố thì hắn vẫn không dám nói nửa lời. Chỉ cần hắn không nói, hai người sẽ mãi là bạn bè anh em, Quan Cố vẫn sẽ ở bên cạnh hắn.

Tiệc sinh nhật đến hơn mười một giờ mới kết thúc.

Khách khứa đi hết, trong phòng an tĩnh lại, Tiểu An ngồi ở một bên báo cáo với Chu Phóng, “Những người gửi tin nhắn chúc mừng trên weixin, em đều cảm ơn thay anh rồi. Bạn bè trên weibo chúc mừng, em cũng đã like, bây giờ đăng một bài lên weibo nói cảm ơn là được. Ảnh là ảnh chụp sinh nhật hôm nay, em đã chọn một tấm, anh xem thử xem cái nào anh thích nhất, nên đăng lên trước mười hai giờ.”

Chu Phóng hơi mệt, nhìn thoáng qua, tùy tiện chỉ vào tấm ảnh hắn nhắm mắt ước trước nên.

Tiểu An cúi đầu lọc cọc gõ chữ, gõ xong lại cho hắn nhìn, hắn gật đầu, Tiểu An liền đăng bài.

Trở lại nhà trọ, Tiểu An vốn còn muốn đưa hắn lên lầu đã bị hắn cản lại “Tôi muốn đến nhà Quan Cố ôm Mèo Tới về, cậu về đi.”

Tiểu An nhìn hai má hồng lên của hắn, không yên lòng nói “Anh, hay là mai rồi ôm nó về? Ở nhà anh Quan sẽ không lạc mất đâu.”

Chu Phóng không vui lắm “Tôi ôm mèo về, có làm gì nữa đâu, cậu đi nhanh đi, nói nhảm nhiều quá.”

Tiểu An chỉ có thể im lặng rời đi.

Kết quả cái miệng Tiểu An đúng là quạ đen.

“Mèo Tới đi lạc rồi.” Quan Cố vừa mở cửa, liền áy náy thông báo “Tôi ra ngoài vứt rác quên không đóng chặt cửa, lúc phát hiện thì đã không thấy nó đâu, tìm một vòng cũng không tìm được.”

Anh thoát nhìn rất chật vật, tóc cũng hơi rối, tóc mai trên trán đều bị mồ hôi làm ướt, giày đặt ở cửa dính rất nhiều bùn đất chưa khô, trên tủ giày bên cạnh đặt đèn pin và điện thoại.

Chu Phóng giật mình nói “Mất rồi? Cậu đùa tôi sao!”

Quan Cố tự biết đuối lý, rũ mắt xuống “Xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Chu Phóng nhất thời khó có thể tiếp thu, hơi lớn tiếng “Nói xin lỗi có tác dụng gì sao! Đó là con trai tôi!”

Hắn vừa nôn nóng vừa tức giận, lồng ngực phập phồng, gương mặt vốn đang đỏ cũng biến thành trắng bệch.

Quan Cố vội khuyên “Cậu đừng vội, để tôi hỏi...”

Điện thoại trên tủ giày reo lên, cắt đứt lời anh.

Chu Phóng quay đầu nhìn lại, nảy lên trên màn hình là tên của bạn gái Quan Cố.

Quan Cố cầm điện thoại nghe máy, Chu Phóng nghe được cô gái bên kia hờn dỗi nói “Sao vừa nói được một nửa đã tắt máy rồi? Chờ anh lâu vậy cũng không thấy gọi lại.”

Quan Cố thấp giọng nói “Bây giờ anh còn có việc, lát nữa gọi cho em.”

Chu Phóng nhìn anh cúp điện thoại, lỗ tai ong ong liên tục, đột nhiên bùng nổ tức giận “Con mẹ nó cậu đi vứt rác nên quên đóng cửa, hay là chỉ lo gọi điện mới không để ý!”

Quan Cố giương mắt nhìn hấn, khẽ cau mày.

Trong lòng Chu Phóng khó chịu lắm, chẳng nghĩ gì mà nói tiếp “Cũng đúng, cậu còn bạn yêu đương với người yêu cách một Thái Bình Dương, quan trọng lắm, đâu còn tâm tư quản mèo của tôi!”

Lòng mày Quan Cố cau lại sâu hơn.

Anh càng không nói, Chu Phóng càng tức giận “Quan Cố, tôi nhất định không có con cái, cậu lại còn ném mắt con tôi, nhìn thấy tôi tuổi già cô đơn đến một người bạn cũng không có, con mẹ nó có phải cậu vui lắm hay không?”

Quan Cố nói “Cậu nói bậy bạ gì đó.”

Chu Phóng cười lạnh “Nói tôi là biến thái, nói tôi là gay, không con không cái, về già đến một người bạn cũng không có, đây không phải là lời cậu đã từng nói sao?”

Đây là lúc khi bọn họ tuyệt giao, Quan Cố đã mắng hấn như vậy.

Ánh mắt Quan Cố run lên “Tại sao lại nói cái này? Tôi đã sớm xin lỗi cậu rồi, cậu đừng hẹp hòi như vậy, chuyện bao nhiêu năm vẫn còn nhớ rõ.”

Chu Phóng giận dữ “Đậu má mười tám đời tổ tông nhà cậu.”

Mặt Quan Cố biến sắc “Cậu...”

Giọng Chu Phóng trở nên quái gở “Xin lỗi! Tôi xin lỗi cậu rồi đấy, cậu không tha thứ thì cậu chính là đồ lòng dạ hẹp hòi!”

Quan Cố “...”

Anh cố giữ bình tĩnh “Làm lạc mất Mèo Tối là tôi sai, nhưng cậu cũng đừng vuốt mặt chăng nể mũi, Mèo Tối vốn là tôi nhặt được, mấy năm nay vẫn luôn là tôi nuôi, nếu nói là con trai thì cũng là con trai tôi, một tháng tắm một lần, ba tháng tiêm một mũi, không phải tôi làm sao? Bây giờ cậu còn mặt mũi đến nổi cái bệnh chó dại này với tôi?”

Lòng ngực Chu Phóng phập phồng, tức giận “Là cậu nhặt? Mẹ cậu vừa nhìn thấy nó là mèo ta liền bảo cậu không nên nuôi, cậu liền cho tôi! Là tôi mỗi ngày pha sữa cho nó uống! Nếu không vì tôi bận bịu công việc phải xa nhà, làm quái gì tôi phải nhờ tới cậu? Tắm rửa tiết trùng là giỏi lắm sao? Cùng lắm cậu chỉ là bảo mẫu thôi! Muốn làm cha đến phát điên rồi à!”

Quan Cố “...”

Chu Phóng tức giận choáng váng cả đầu óc, cầm lấy đèn pin trên tủ giày đá cửa ra ngoài tìm mèo.

Tìm trong khu phố mất gần hai tiếng mà không thấy đâu, hấn ủ rũ cúi đầu về nhà, vào cửa liền ném đèn pin xuống đất, đi thẳng vào phòng khách, thấy cái gì ném cái đó, dưới sàn nhà hấn là trần nhà của Quan Cố mà.

Ném mệt rồi, hấn nằm trên ghế salon vừa mệt vừa khổ sở.

Lúc Quan Cố mới đưa Mèo Tối cho hấn, kì thi Đại học cũng vừa kết thúc, vẫn chưa biết thành tích thế nào. Mèo Tối còn là một chú mèo con, hai người bọn họ cũng chỉ mới mười tám tuổi, cả hai dùng hộp giấy và bông vải làm ổ nhỏ cho mèo, hăng hái thảo luận nên đặt cho nó tên gì, tranh chấp không đi đến đâu, cuối cùng đành gác lại.

Hấn thích Quan Cố từ lúc đó.

Mèo Tới năm nay chín tuổi, hần thích Quan Cố cũng chín năm rồi.

Đèn trần đột nhiên trở nên chói mắt, hần giơ cánh tay lên che mắt lại. Điện thoại đặt rên bàn trà vang lên một tiếng, có tin nhắn từ weixin. Hần không nhúc nhích, không cảm thấy quá hứng thú.

Những tin nhắn chúc mừng này Tiểu An đều đã giúp hần xử lí rồi, hiện tại sớm đã qua mười hai giờ.

Mãi cho đến khi hần mơ mơ màng màng ngủ mất, bị điều hòa không khí làm cho hơi lạnh, đứng lên định quay về phòng ngủ thì mới thuận tay cầm điện thoại nhìn thoáng qua.

Một ID tên “Tiểu Trang (Giải trí Tân Lãng)” gửi tin nhắn đến: “Nam thần sinh nhật vui vẻ! Đang công tác ở Châu Âu nên quên mất giờ, hơi trễ rồi hi vọng nam thần bỏ qua cho, chúc phim mới thành công! Mãi mãi mười tám tuổi!”

Các mối quan hệ trên weixin của Chu Phóng đều là Tiểu An xử lí giúp hần, ngoại trừ người quen thuộc trong giới, trên tên của những bạn bè khác công ty quản lý đều có thêm dấu ngoặc ghi chú đến từ công ty nào, để lúc liên lạc sẽ không bị nhầm lẫn.

Bình thường Chu Phóng chắc là sẽ không để ý tin nhắn này, hôm sau Tiểu An sẽ xử lí. Nhưng hôm nay thì khác, hần trả lời một câu “Cảm ơn.”

Hần cũng muốn mãi mãi mười tám tuổi.

Hần còn chưa buông điện thoại xuống, lại một tin nhắn mới gửi tới, vẫn là người kia “Nam thần là anh sao? Anh trả lời em! Tại sao vậy? Có phải là phát hiện em cực kì đáng yêu?”

Chu Phóng mới cảm thấy hơi phiền, bên kia đã gửi ảnh chụp tới.

Một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, rất trắng, mắt to, ngồi ở đầu giường nhìn camera, má lúm đồng tiền rất sâu, để trần thân trên, hình dáng xương quai xanh rất đẹp.

Chu Phóng “...” Tình huống gì đây.

Tiểu Trang “Nam thần, hẹn hò với fan không?”

3. Chương 3: Ảnh Chụp

Biên tập: Zany

Chu Phóng đen mặt muốn chặn luôn cái người tên Tiểu Trang này.

Mấy năm trước hần vừa ra mắt đã nổi tiếng, khi đó không hiểu chuyện, tức giận vài lần cãi nhau chuyện riêng tư với truyền thông, kết quả của trở mặt với truyền thông chính là xuất hiện tin tức xấu về hần trên diện rộng, hơn nữa hần nổi quá nhanh, vốn đã có nhiều kẻ tiểu nhân ghen ăn tức ở, rốt cuộc chờ đến cơ hội dĩ nhiên xuất hiện như ong vỡ tổ đập hần một cái. Nhờ công ty quản lý quảng bá tốt, tác phẩm mới của hần gây tiếng vang cũng không tồi, trận phong ba đó qua đi, nhưng ảnh hưởng của nó đến bây giờ vẫn chưa tan, độ nổi tiếng của hần và độ hảo cảm của người qua đường không phải hoàn toàn không liên quan đến nhau. Cho tới bây giờ hần có bài báo “Idol nhân phẩm tồi tệ”, “Minh tinh rất đáng ghét nhưng vẫn mặt dày đi đóng phim”, “Nghệ sĩ này không tẩy trắng nổi”, hần luôn luôn bị nhắc đến mức tên xuất hiện trên top đầu.

Hần bị công ty nhắc nhở vô số lần, phải nhớ rõ thà rằng đắc tội fan cũng không thể đắc tội truyền thông.

Hần hiện tại nhớ rõ rồi, nhắn nhin được không chặn người kia nữa, cũng không thêm để ý thêm, ai biết chủ tài khoản này là nhân vật thể nào.

Vội vàng tắm xong, hần lên giường đi ngủ, mắt nhắm rồi lại mở ra, Mèo Tới nhát gan hần sẽ chạy không xa, quá nửa là đang trong khu này thôi, sáng mai trời sáng hơn thì đi tìm tiếp.

Chu Phóng cầm điện thoại di động định đặt báo thức lúc 5 giờ sáng, lại thấy tin nhắn mới đến từ Tiểu Trang: “Anh đừng hiểu lầm, em không phải là người tùy tiện, em thích anh rất lâu rồi, là kiểu thích muốn lên giường với anh ấy, em biết anh cũng là gay, suy nghĩ thử nhé? Em không hút thuốc lá, không nghiện rượu, thân thể rất khỏe mạnh, cũng chưa từng làm với ai khác.”

Cậu ta lại gửi một tấm hình khác đến, vẫn là gương mặt đó nhưng lần này ăn mặc nghiêm chỉnh, một thân đồ thể thao leo núi. Ảnh do người khác chụp giúp cậu ta, mặt nhìn về camera, cười vô cùng rạng rỡ. Qua ảnh chụp cũng có thể thấy được sự phóng khoáng, còn có cả ánh nắng nhẹ nhàng khoan khoái.

Thế nhưng Chu Phóng hoàn toàn không có tâm tư, đặt báo thức xong, ném điện thoại qua một bên, quyết tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau đánh thức hẳn không phải là báo thức mà là chuông cửa.

Bốn giờ bốn mươi một phút, bên ngoài rèm cửa sổ sắc trời đã sáng lên.

Lúc rời giường hẳn rất dễ bực, mặt mày âm u mù mịt đứng lên, mắt mèo cũng không thèm nhìn đã kéo cửa ra, vừa định mắng chửi thì bỗng ngáy ngẩn cả người.

Quan Cố ôm một con mèo mướp lông mày vàng xen trắng đứng ở cửa.

Chu Phóng hết nhìn anh lại nhìn mèo.

Quan Cố đưa mèo về phía trước, lãnh đạm nói “Con trai cậu, trả lại cho cậu.”

Chu Phóng vô thức nhận lấy ôm vào trong ngực.

Quan Cố quay đầu đi luôn.

Chu Phóng “...”

Mèo Tới nhìn xung quanh, lại ngẩng đầu nhìn Chu Phóng, nho nhỏ “Meo meo” một tiếng.

Lông trắng trên người nó và móng vuốt đều khá bẩn, rõ ràng chiều hôm trước Quan Cố mới tắm cho nó xong, cũng không biết lẫn lộn ở đâu mà lại bẩn đến thế, cũng chẳng hay anh tìm được nó chỗ nào.

Chu Phóng cho nó uống nước xong lại cho nó ăn thức ăn, mèo ta thư thái hẳn, cuộn thành một cục nằm trên đùi Chu Phóng, bắt đầu kêu gừ gừ rừ rừ.

Chu Phóng dựa lưng vào sofa nghĩ ngợi, càng nghĩ trong lòng càng rối bời.

Thái độ vừa rồi của Quan Cố là sao? Lại muốn tuyệt giao? Cứ thế vứt một câu “Con trai cậu, trả lại cho cậu” rồi bỏ đi, sức mạnh đòi làm cha hôm qua đâu rồi? Anh ta vẫn còn mặc quần áo ngày hôm qua, quanh miệng lún phún râu xanh, bọng mắt cũng rất rõ ràng, cả đêm không ngủ sao?

Tìm được Mèo Tới rồi, Chu Phóng cũng không còn tức giận như trước, bây giờ nhìn một đồng hồ đồng trong phòng khách, nhớ tới tối hôm qua hẳn trở về đập đồ trút giận, lại cảm giác hình như mình cũng không hoàn toàn có lý. Hẳn mắng Quan Cố rất thô tục, còn nhắc lại chuyện cãi nhau ác liệt nhất hồi xưa, thật sự chỉ vì Quan Cố làm mất mèo của hắn sao? Hiển nhiên không phải.

Hắn biết bạn gái Quan Cố, chỉ là chưa quen thuộc nhiều thôi, ấn tượng về cô là vừa đẹp vừa ưu tú, ai nhìn cũng sẽ cảm thấy rất xứng đôi với anh. Hai người yêu nhau từ hồi cấp ba cho tới bây giờ, cô ấy ra nước ngoài du học đã nhiều năm, Quan Cố đều an phận chờ cô, nhắc tới cũng coi như một đoạn giai thoại. Chu Phóng rất đố kị, vừa đố kị vừa bất lực, giới tính khác nhau, hẳn đến cả lập trường để ghen tị cũng không có.

Cũng may Quan Cố quen kín đáo trong chuyện tình cảm, rất ít nhắc tới cô. Có nhiều lúc Chu Phóng thậm chí quên mất còn có người này, nhưng khi trực tiếp nghe thấy anh nói chuyện điện thoại với người yêu, quả nhiên là một cú đâm thức tỉnh. Cô gái này không chỉ tồn tại, mà còn làm nũng với Quan Cố, anh cũng sẽ nói những lời ngon ngọt giữa người yêu với cô ấy, dù sao cô và Quan Cố còn thân mật hơn nhiều là Quan Cố với hắn mà.

Hắn cũng không biết khi Quan Cố nói lời yêu thương thì sẽ như thế nào, khi làm tình sẽ mang bộ dáng ra sao, những thứ này hắn đều chưa thấy qua, những thứ của Quan Cố mà hắn không đụng tới được, toàn bộ đều là của cô gái xa lạ đó.

Hắn cũng không biết, chuyện ấy và việc Mèo Tới lạc mất, rốt cuộc cái nào càng khiến hắn tuyệt vọng hơn.

Ánh nắng ban mai chiếu vào qua ô cửa sổ, bắt tri bắt giác đã hơn sáu giờ.

Chu Phóng ôm Mèo Tới đang say ngủ đặt lên ghế salon. Nó ngược cổ duỗi duỗi chân rồi ngủ tiếp.

Một mỗi lết người đi thay quần áo khác, hắn soi gương chải chải tóc, thoạt nhìn cũng tạm được.

Hắn đi xuống lầu, đến nhấn chuông cửa nhà Quan Cố.

Chu Phóng nghĩ, cũng không thể tuyệt giao thêm lần nữa, cãi nhau một trận mà thôi, hai người đàn ông đừng mãi kiểu cách như vậy, chuyện chỉ bằng cái rắm thì nói rõ ràng là được rồi.

Hắn liền nhấn chuông vài lần.

Vừa chờ đợi hắn vừa suy nghĩ, không thể ngủ cùng Quan Cố là điều hắn đã chấp nhận rồi, đừng để đến mức nói chuyện với cũng không được. Hắn phải nói chuyện với Quan Cố, còn phải nói đến hết đời, mới hôm qua đây thôi hắn còn ước nguyện muốn làm bạn của anh thật lâu, thật lâu mà!

Cửa vẫn chưa mở.

Chu Phóng đen mặt, hung tợn nghĩ giờ trở về ôm Mèo Tới dọn đi chỗ khác, chờ khi Quan Cố phát hiện người trên lầu đi mất rồi chắc sẽ khóc thét quá.

Hắn sinh lòng ác độc đập cửa một cái.

...Đúng lúc cửa mở ra.

Tóc Quan Cố ướt nước rũ xuống, thân trên trần trụi ướt nhẹp, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, trên vai còn có vết bột chưa tẩy sạch, cau mày nói “Lại tới làm gì?”

Hầu kết Chu Phóng lặng lẽ chuyển động, quên sạch sẽ toàn bộ suy nghĩ hung ác độc địa vừa nãy, ngậy người nghĩ... Cậu muốn quyến rũ tôi sao?

Quan Cố rất đẹp, chỗ nào cũng đẹp, từ tóc đến rốn đều đẹp cả. Đáng tiếc sắc mặt anh không dễ nhìn lắm, không khác gì lúc sáng sớm khi đến trả Mèo Tới.

Chu Phóng hoàn hồn, vội bảo “Cậu tìm được Mèo Tới ở chỗ nào?”

Quan Cố không đáp, làm bộ muốn đóng cửa.

Chu Phóng nhanh nhẹn thò một chân bước vào trong.

Quan Cố lạnh lùng buông vài câu “Đi ra ngoài.”

Chu Phóng cũng lạnh mặt “Tìm được mèo rồi cậu liền vênh váo hửm?”

Quan Cố lặp lại “Đi ra ngoài.”

Chu Phóng bực bội “Vốn là do cậu làm mất mà!”

Vẫn nhắc lại câu kia “Đi ra ngoài!”

Chu Phóng kiên trì tiếp tục “Nếu cậu không mãi yêu đương thì sao lạc mất nó được!”

Quan Cố mất kiên nhẫn “Tôi bảo cậu đi ra ngoài!”

Chu Phóng cả giận “Con mẹ nó cậu còn có mặt mũi nổi giận? Nếu không phải...”

Hắn còn chưa nói hết, sắc mặt Quan Cố bỗng nhiên biến đổi, kéo tay Chu Phóng mạnh mẽ lôi hắn vào, một tay khác đẩy cửa “Ầm” một tiếng đóng lại.

Chu Phóng dựa lưng vào cửa, thân thể hầu như dán sát vào người Quan Cố, hơi thở của anh phả vào cổ và tai hắn.

Hắn không tức giận nổi, Quan Cố cách hắn quá gần, hắn chẳng những có thể nhìn thấy từng đường vân trên da thịt anh mà khứu giác cũng hầu như tràn ngập mùi hương mới tắm, ngửi được hương vị trên thân thể Quan Cố.

Bên ngoài có tiếng cửa đóng mở từ nhà hàng xóm, sau đó là tiếng đế giày đập trên mặt đất, dần dần đi về phía thang máy.

Hai người lại không hề nhúc nhích.

Chu Phóng đã có phần mê mê, hắn cần lực khắc chế rất lớn mới không giơ hai tay lên ôm lấy Quan Cố, cũng như thân dưới không vội vã ngừng đầu.

Một lát sau, Quan Cố chậm rãi lùi về phía sau.

Chu Phóng vừa tiếc nuối vừa tham lam hít sâu một hơi mùi thơm chuẩn bị cách xa hắn, lại đổi một khuôn mặt lạnh, nói tiếp lời lúc này còn chưa nói xong “...Nếu không phải vì cậu tìm được Mèo Tới trở về, lấy công chuộc tội, tôi đã chẳng tới tìm cậu.”

Giọng nói so với ban nãy đã dịu đi rất nhiều.

Có lẽ là cơn tức đã qua, Quan Cố cũng không còn dánh dấp giương cung bạt kiếm, xoay người nói, “Lát rồi nói, tôi đi tắm nốt đã, cậu muốn ăn cái gì thì tự mà tìm.”

Lúc anh đi tắm, Chu Phóng đi hấp bánh bao sữa và nấu trứng gà, chờ anh đi ra, hai người liền ngồi ăn sáng cùng nhau.

Tìm được Mèo Tới ở tầng thượng, có lẽ nó nghĩ Chu Phóng ở trên lầu, muốn về nhà cho nên vẫn cứ đi lên, đi tới tận cùng rồi cũng không dám xuống nữa. Sáng nay lúc Quan Cố tìm được nó, chính nó đang cuộn tròn ngủ trên một cái ghế lau, có lẽ nó biết ngồi bất động một chỗ là biện pháp an toàn nhất, Quan Cố và Chu Phóng sẽ đến tìm nó.

Quan Cố không nói tường tận anh tìm mèo một đêm như thế nào. Chu Phóng cũng không hỏi, không ai nhắc lại trận cãi vã tối qua.

Bọn họ cứ như vậy mà lặng yên hòa thuận.

Quan Cố bóc vỏ trứng, tách lòng trắng ra, dùng đũa gấp lòng đỏ vào bát Chu Phóng.

Chu Phóng gấp lên ăn, hắn chỉ thích ăn lòng đỏ trứng gà, không hề thích ăn lòng trắng.

Quan Cố ăn hết lòng trắng trứng, còn hỏi “Quên chưa hỏi cậu, party sinh nhật tối qua thuận lợi chứ?”

Chu Phóng trả lời “Ổn cả, không cãi nhau với người ta.”

Quan Cố nở nụ cười “Tôi xem ảnh trên weibo của cậu rồi, có vẻ rất náo nhiệt.”

Chu Phóng đáp bằng quơ “Ừ, tạm được.”

Quan Cố liếc hắn một cái “Nam diễn viên cùng thổi nến với cậu kia có phải đã từng đóng quảng cáo mặt nạ dưỡng da?”

Chu Phóng suy nghĩ một chút, mới nhớ tới anh nhắc đến ai “Giản Ninh Xuyên? Hình như đúng thế đó.”

Quan Cố thờ ơ nói “Trông rất trắng.”

Cơm nước xong, Quan Cố đi ngủ bù, Chu Phóng thì dọn dẹp rồi sau đó trở về phòng.

Có thể tối qua Mèo Tới bị dọa sợ, nghe thấy hắn đi vào, vèo một cái nhảy lên lưng ghế sofa, lông trên cổ cũng xù lên. Chu Phóng ôm lấy nó gãi cằm gãi tai trấn an một hồi nó mới dần dần dịu đi, lại nhắm mắt khê gừ rừ gừ rừ.

Chu Phóng không ngủ đủ nên cũng có cảm giác buồn ngủ, bò lên giường mình, lấy bịt mắt hơi nước chuẩn bị đeo, điện thoại đặt ở bên cạnh đột nhiên nhảy lên một tin nhắn từ weixin.

Lại là Tiểu Trang kia.

Cậu ta nói “Nam thần, anh dậy chưa? Tặng anh một đóa hoa, chào buổi sáng chụt chụt.”

Còn gửi kèm một tấm ảnh tự sướng, cậu bé ngậm một cành hồng đỏ thắm, nghiêng đầu nhìn camera, dưới sự tương phản của đóa hoa, làn da gần như trắng như tuyết.

Chu Phóng tắt màn hình, ném điện thoại qua một bên, đeo bịt mắt bắt đầu ngủ.

Trước mắt hần chợt thoáng qua hình ảnh, đều là dáng dấp ảm ướn trần trụi của Quan Cố lúc sáng sớm.

4. Chương 4: Ngủ Ngon Mò Mò Taz!

Biên tập: Zany

Hơi nước từ bịt mắt ảm áp thoa lên mi mắt, tay phải Chu Phóng đặt trong chăn, tưởng tượng thấy Quan Cố, như vậy như vậy lại như thế như thế.

Một lát sau, hần vén chăn lên, tháo bịt mắt, rút khăn giấy từ đầu giường lau khô tay.

Trong lòng là một mảnh trống rỗng.

Hần cũng thật xui xẻo, rõ ràng thân thể chỗ nào cũng bình thường, còn rất đẹp trai, kết quả là hai mươi bảy tuổi rồi vẫn chưa từng lên giường với ai.

Mỗi tình đầu thời học sinh với hotboy lớp bên dây dưa cũng được hai tháng, nhưng mới chỉ nắm tay thôi, đến hôn còn chưa kịp người này đột nhiên một tiếng cũng không nói mà bỏ đi nước ngoài. Chờ Chu Phóng chặt vật thoát được cấp ba, nhận được giấy thông báo trúng tuyển từ Học viện Điện ảnh, cậu chàng hotboy kia trở về, tìm đến Chu Phóng lằng nhằng đòi quay lại, khi đó Chu Phóng đã thích Quan Cố rồi, dĩ nhiên là không chịu. Cậu ta dây dưa một trận thấy vô vọng, đưa ra đề nghị lên giường một lần để lưu lại kỷ niệm, bị Chu Phóng ghét bỏ cự tuyệt.

Còn lưu cái rắm, kỷ niệm của hần đều ở trên người Quan Cố, đáng tiếc Quan Cố không cho hần ‘dè’ thôi.

Ngủ thẳng đến hai giờ chiều mới tỉnh, hần gọi điện ngay cho Quan Cố “Cậu dậy chưa?”

Quan Cố đáp “Dậy từ trưa rồi, mua pizza nữa, cậu ăn không?”

Chu Phóng cũng thấy hơi đói, bèn nói “Ăn, cậu mang lên đi, tôi lười xuống lắm.”

Hần vừa đánh răng vừa mở cửa cho Quan Cố, bàn chải điện chạy ù ù trong miệng, khóe môi dính chút bọt, giọng lùng bùng “Nguội hay nóng?”

Quan Cố liếc hần một cái “Nguội từ lâu rồi, tôi đã hâm nóng lại cho cậu rồi đó.”

Chu Phóng quay về phòng vệ sinh súc miệng, đi ra cầm một miếng pizza, ngồi trên ghế vừa ăn vừa nhìn Quan Cố trên Mèo Tối.

Quan Cố xoa xoa Mèo Tối, trò chuyện với hần “Phim điện ảnh của cậu trên Douban cho điểm cũng không tệ lắm, xem có hay không?”

Anh nói chính là bộ phim thanh xuân mà mấy hôm trước Chu Phóng phải chạy ra ngoài tuyên truyền, Chu Phóng diễn vai nam thứ.

Chu Phóng đáp “Tôi còn được chứ nam chính xấu lắm.”

Quan Cố cũng đồng ý “Diễn viên đó không đẹp trai bằng cậu.”

Trong lòng Chu Phóng chợt thấy vui vẻ, trên mặt lại không lộ ra chút nào, mở miệng “Chờ bản online có rồi, lúc rảnh rồi cậu xem mà ngắm tôi, bộ phim ấy từ đầu tới cuối chỉ có đi tán tỉnh, chẳng có gì hay cả.”

Quan Cố khẽ cười “Cậu thì có cái gì hay mà ngắm, cả ngày đều thấy rồi.”

Chu Phóng liền mất hứng “Cậu thì khác gì, mẹ nó nhìn phát phiền đây này.”

Tính tình này của hắn, Quan Cố đã quen quá rồi, anh chỉ coi như chưa từng nghe thấy “Vốn muốn đi xem phim của cậu, cậu còn bảo không hay, thế thì khỏi luôn.”

Chu Phóng ném nửa miếng pizza còn lại vào trong hộp, lấy điện thoại đặt mua hai vé xem phim lúc bốn rưỡi.

Bốn giờ rưỡi, Chu Phóng đội mũ lưỡi trai cùng Quan Cố ngồi ở rạp chiếu phim, xem bộ phim của chính hắn.

Phim này quay năm ngoái, hơn nửa đầu năm nay hắn đều có lịch trình rất nhiều, vẫn chưa có thời gian đi xem bản đầy đủ của bộ phim này, chỉ xem qua nội dung phim và vài trích đoạn hay, đủ để lúc đi tuyên truyền ứng đối với truyền thông là được, sau đó không xem lại nữa.

Hắn cảm thấy nội dung phim rất nhàm, hắn xem mà chán nản, ánh mắt bay về phía Quan Cố, anh thì đang chăm chú theo dõi màn ảnh.

Phim diễn biến hơn phân nửa, đến đoạn nam thứ do Chu Phóng diễn và nam chính vì tranh giành tình nhân mà tranh chấp dưới mưa, sau đó đánh nhau. Chu Phóng đối với phân cảnh này có ấn tượng khá sâu, lúc đó quay vài lần đạo diễn đều không hài lòng, nói tình cảm thiếu kịch liệt, hiện tại chiếu tới đây, hắn cũng ngồi thẳng lên muốn xem hiệu ứng lúc chiếu ra thế nào. Kết quả, phối nhạc cũng không phải là sôi nổi kích thích như hắn nghĩ khi đóng, mà là tiếng đàn violon thong thả du dương, đoạn này còn xử lý thành quay chậm, mưa rơi tầm tã, sấm chớp rền vang, hai nam sinh ướm sừng đánh nhau, lăn qua lăn lại trong thảo trường.

Thật là không có mắt nhìn.

Nam chính là một diễn viên Đài Loan, vóc người tương tự Chu Phóng, nhưng cơ thể rất trâu bò, lúc trước tất cả mọi người mặc đồng phục nên cũng không quá rõ ràng, nhưng trời mưa to như vậy, đồng phục ướt đầm dán lên thân thể, nổi bật lên cơ bắp của nam chính, Chu Phóng bỗng trở nên yếu ớt lạ thường.

Một đoạn này đại khái quay chậm hai phút, đạo diễn đạt được dụng ý ‘bán hủ’ của mình, trong rạp chiếu phim liên tiếp vang lên tiếng cười, phía sau còn có tiếng vài cô gái thì thầm “Chu Phóng cũng quá dễ đẩy ngã ha ha ha.”

Chu Phóng xụ mặt, cả người đều cảm thấy không tốt.

Đang là một phim thanh xuân bình thường, nam nữ chính chia tay làm lành, làm lành rồi lại chia tay, thuận tiện còn sinh em bé luôn, đó mới là chuyện đúng đắn, bán hủ con mẹ nó chứ!

Hai phút cuối cùng qua đi, trong rạp cũng bình tĩnh trở lại.

Chu Phóng cảm giác được Quan Cố xoay đầu lại nhìn hắn, chẳng hiểu sao lại thấy xấu hổ, hắn vẫn cố làm bộ bình thản, không nhúc nhích nhìn màn ảnh.

Quan Cố nhích lại gần hắn một chút, môi hầu như chạm đến vành tai hắn.

Trong nháy mắt ấy, tinh thần Chu Phóng hoảng hốt, nghe được Chu Phóng lặng lẽ hỏi một câu “Quá dễ đẩy ngã là có ý gì?”

Chu Phóng “...”

Hắn không đáp lại, trong lòng tràn ngập suy nghĩ hung ác, chính là như cậu vậy! Còn hỏi sẽ làm chết cậu!

Xem phim xong, hai người cùng đi ăn tối, Quan Cố không nhắc lại phim, Chu Phóng cũng lười nói. Hắn không muốn nói, nhắc tới liền tức giận, chỉ tự nhủ sau này không bao giờ nhận phim của đạo diễn đó nữa.

Cơm nước xong xuôi trở về, Chu Phóng cho mèo ăn xong lại ôm nó xuống lầu tìm Quan Cố.

Anh đang ôm laptop làm bảng biểu báo cáo gì đó, hắn liền nằm trên ghế salon nghịch điện thoại, Mèo Tới thì ung dung cuộn tròn trên bụng hắn.

Chơi đến mười giờ, hắn nghĩ Quan Cố nên đi ngủ, mới ôm mèo đứng lên “Không cần tiễn, tôi lên lầu đây.”

Quan Cố đang bận, không ngẩng đầu nói “Ừ, đi đi.”

Chu Phóng ôm Mèo Tới buồn bực rời đi.

Về nhà hắn lấy bút laser nghịch với Mèo Tới một hồi, chờ Mèo Tới nghịch mệt mỏi, hắn mới đi tắm rồi lên giường ngủ.

Nằm ở trên giường, hắn nghĩ đến Quan Cố hiện tại đang nằm phía dưới hắn, thoáng cái tinh thần đã vui vẻ hơn, trở mình đến bên giường, duỗi tay xuống sờ sờ sàn nhà.

Quan Cố đang ngủ sao?

Điện thoại báo nhận được tin nhắn mới, hắn thu tay về, cầm lên xem.

Tiểu Trang: “Lại một đêm nữa không được ngủ với anh, ngày mai em sẽ càng nỗ lực! Nam thần ngủ ngon moa moa taz!”

Chu Phóng ném điện thoại về chỗ cũ.

Đêm nay cũng lại là một đêm chưa được ngủ với anh.

Quan Cố, ngủ ngon moa moa taz!

5. Chương 5: “cục Cứng”

Biên tập: Zany

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, người đại diện gọi tới nhắc Chu Phóng tham gia show truyền hình thực tế cực kỳ hot “Running star”(1). Chương trình thực tế này đã làm được ba mùa rồi, thông thường chỉ mời nghệ sĩ nổi tiếng. Năm ngoái, người đại diện của Chu Phóng đã liên hệ PD của chương trình để sắp xếp cho hắn tham dự nhưng bị đối phương khéo léo từ chối, mà lần này lại là bên tổ chức chương trình chủ động mời Chu Phóng.

Chu Phóng không có kinh nghiệm quay mấy show ăn khách kiểu vậy lắm, trước đây chỉ tham gia hai show thực tế loại hai, sở dĩ gọi là loại hai chính là đến cả khách mời chương trình cũng cảm thấy show không thú vị, dĩ nhiên khán giả càng không ưa thích thế nên chỉ có thể xếp hàng sau. Với trình độ nổi tiếng trước đây của Chu Phóng cũng chỉ có thể tham gia loại chương trình như thế.

Bộ điện ảnh thanh xuân ‘bán hủ’ điên cuồng kia tuy rằng không chiếm được sự yêu thích của Chu Phóng, nhưng thực sự đã giúp hắn thu về một lượng fan lớn. Bộ phim điện ảnh này đứng đầu danh sách tìm kiếm, bên sản xuất phim đã hạ quyết tâm lôi kéo trái tim các em gái hủ nữ nên quảng bá đều tập trung vào đoạn cut cảnh vật lộn trong mưa của Chu Phóng và nam chính. Chưa đầy một tuần, lượng follow weibo của Chu Phóng tăng hơn ba triệu, trong đó nhất định có không ít fan giả do công ty mua, nhưng vậy cũng đã rất trâu bò rồi, nếu không show “Running star” chọn lựa nghệ sĩ kĩ càng như vậy đời nào sẽ đến gõ cửa nhà hắn.

Nhưng mà Chu Phóng không nhiệt tình muốn tham gia chương trình này lắm. Bởi vì Giản Ninh Xuyên là một trong ba thành viên cố định của mùa ba này.

Có điều cuối cùng hắn vẫn phải đi, là nghệ sĩ ai lại không muốn mình nổi tiếng hơn chứ.

Chương trình ghi hình ở Thành Đô của tỉnh Tứ Xuyên, sẽ quay từ sáng sớm đến tận tối cho nên Chu Phóng phải đến sớm trước đó một ngày.

Chuyến bay khởi hành lúc chạng vạng tối, buổi chiều Tiểu An đã giúp hắn sắp xếp hành lý rồi. Lần này tổng cộng phải đi ba ngày nên đồ đạc cũng không cần mang theo quá nhiều. Tiểu An đã làm trợ lý của hắn gần ba năm nay thế nên cậu hiểu rất rõ khi hắn ra ngoài thì muốn cái gì, Chu Phóng không cần đứng bên cạnh chỉ huy bên cầm gậy chọc mèo đi trêu Mèo Tới ở phòng khách. Chơi xong lại cho nó ăn đồ ăn vặt, xoa xoa đầu nó dặn “Buổi tối Quan Cố tan làm sẽ đến đón con, con ngoan ngoãn ở chung với cậu ấy hai ngày, đợt này phải nghe lời, đừng có chạy mất như lần trước đấy.”

Cũng không biết Mèo Tới nghe hiểu hay không, ăn xong liền nhảy lên đùi hắn, chân sau đứng thẳng lên còn hai chân trước thì cào cào ngực hắn, dùng cái mũi bé xinh lạnh lạnh dụi tới dụi lui vào cằm Chu Phóng, sau đó lại duỗi thân ra thò đầu lưỡi liếm liếm, Chu Phóng nhẹ nhàng ôm nó xuống.

Trên đường đến sân bay, hắn gọi điện cho Quan Cố dặn dò “Tôi ra ngoài rồi, tối cậu về đừng quên Mèo Tới nhé. Tôi bảo với nó rồi đó, nó sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ cậu.”

Quan Cố đáp “Cái này mà cũng quên thì sao làm bảo mẫu được.”

Ngày đó lúc cãi nhau, Chu Phóng nói anh cùng lắm chỉ là bảo mẫu, bây giờ anh lại muốn lôi chuyện cũ ra tính sổ.

Chu Phóng giả vờ trách móc “Cậu đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

Quan Cố đáp lại “Trái tim cậu cũng hẹp hòi.”(*)

(*) ‘Tiểu tâm can’ vừa có nghĩa là trái tim nhỏ, cũng có nghĩa là ‘cục cưng’, ‘bảo bối’)

Chu Phóng sững sốt, tim đập nhanh thình thịch hai cái rồi chậm hẳn nửa nhịp “Hả?”

Quan Cố không trả lời hắn mà nói lảng sang chuyện khác “Bên chương trình kiểu gì cũng tổ chức tiệc, cậu nhớ uống ít rượu một chút, tửu lượng cậu vốn đã không tốt rồi, lần trước đi kiểm tra sức khỏe không phải nói lượng axit trong gan cao sao? Cẩn thận một chút đấy.”

Chu Phóng đáp “...Biết rồi, cúp đây.”

Quan Cố quan tâm hắn là chuyện tốt. Hắn mất hứng là bởi chính hắn có vấn đề.

Quan Cố là ‘cục cưng’ trong tim hắn, thế nhưng hắn chỉ là bạn tốt của Quan Cố mà thôi.

Tiểu An nhìn hắn gọi điện thoại xong bèn hỏi “Anh, Giản Ninh Xuyên có liên lạc với anh không?”

Chu Phóng trả lời “Không thấy.”

Tiểu An có vẻ hơi buồn bực “Em còn tưởng cậu ta sẽ chủ động liên hệ trước với anh cơ. Mai cùng nhau quay show rồi còn gì, hay giờ chúng ta gọi điện chào hỏi cậu ta trước nhé?”

Chu Phóng không vui đáp “Không cần đâu.”

Tiểu An nài nỉ “Cũng không cần phiền phức gì đâu mà, chúng ta chỉ nhắn một tin “Ngày mai gặp” là được. Nếu anh không muốn nói chuyện với cậu ta thì để em nói cho, dù sao không lên tiếng cậu ta cũng chẳng biết người nhắn không phải là anh mà.”

Chu Phóng không nhận được ném điện thoại cho Tiểu An, cậu chàng bắt đầu hí hửng gửi weixin cho Giản Ninh Xuyên.

Mấy phút sau, Tiểu An tóm tắt “Xong rồi, cậu ta nói đã tới Thành Đô, tối sẽ gặp anh.”

Chu Phóng “Ừ” một tiếng nhưng không quá lưu tâm, bỗng hắn nhớ ra chuyện khác bèn bảo Tiểu An “Cậu mở mấy cái tin nhắn của Tiểu Trang ở giải trí Tân Lãng kia xem đi, xem cả ngày cậu ta gửi gì cho tôi.”

Tiểu An mở ra xem thấy một đống các loại ảnh chụp quyến rũ đủ mọi góc độ kèm theo mấy lời “Chào buổi sáng nam thần!”, “Ngủ ngon nha nam thần”, “Nam thần à em muốn ngủ với anh!”... nhất thời sắc mặt biến đổi, nín cười bảo “Giải trí Tân Lãng uống lộn thuốc à.... Cơ mà nhóc này đẹp trai ghê.”

Chu Phóng đen mặt lại “Cái quỷ gì? Cậu còn dám khen đẹp? Mỗi ngày cậu ta đều gửi ảnh tới, dù có đẹp như Bách Đồ(2) mà mỗi ngày đều gửi như vậy cũng khiến tôi nhìn đến phát nôn!”

Tiểu An nhếch môi cười.

Chu Phóng cả giận mắng “Cười cái mẹ gì mà cười!”

Tiểu An nhanh chóng nghiêm mặt lại “Người này em chưa từng thấy qua, không biết là thêm số điện thoại vào máy anh lúc nào nữa, em hoàn toàn không có ấn tượng gì luôn. Nhưng nhìn khí chất và tướng mạo của cậu ta không giống như làm ở truyền thông bình thường đâu, anh đừng hủy kết bạn với người ta đó. Nhìn

cậu ta hăng hái với anh như vậy lẽ đâu vì yêu sinh hận thì phiền lắm, để em lặng lẽ hỏi thăm một chút xem lai lịch cậu ta như nào.”

Chu Phóng không nói gì, hần chịu đựng không chặn người này chẳng qua cũng vì không muốn gây phiền toái, nghĩ giả vờ không nhìn thấy không trả lời cũng không phản ứng thì cậu ta gửi mấy tin sẽ chán thôi, không ngờ đến tận bây giờ vẫn chưa dứt.

Gần tám giờ tối bọn họ mới đáp xuống sân bay quốc tế Song Lưu, ấy vậy mà sắc trời Thành Đô vẫn còn chưa tối hẳn.

Trước đây Chu Phóng đã từng quay phim ở Thành Đô, ấn tượng với thành phố này khá tốt, không khí sạch sẽ, có đồ ăn ngon và phong cảnh đẹp, còn có rất nhiều gay.

Lần này lịch trình đi quay show không hề công khai nên sân bay không có fan nào đến đón, đoàn người an tĩnh thuận lợi lên xe của chương trình đi thẳng đến khách sạn. Đạo diễn phụ trách show đến tiếp đãi hẳn, cả hai vừa ăn vừa đọc kịch bản, khi tất cả kết thúc thì đã hơn mười một giờ rồi.

Sau khi tạm biệt đạo diễn, Tiểu An liền dẫn Chu Phóng về phòng nghỉ mà tổ chương trình đã sắp xếp. Từ thang máy đi ra, Tiểu An đi ở phía trước, hần ở phía sau lấy điện thoại gọi cho Quan Cố, muốn hỏi thăm về Mèo Tối cũng như muốn trò chuyện với anh chốc lát.

Phòng của hần ở phía cuối hành lang, quẹo mấy khúc vẫn chưa tới mà Quan Cố đã bắt máy, Mèo Tối ở chỗ tôi rồi, nó chơi mệt vừa mới ngủ. Tôi mất bao nhiêu công sức mới sửa được thói quen bò lên giường của nó đấy, cậu mới trở về vài ngày nó lại bắt đầu nhảy lên giường rồi này.”

Chu Phóng không vui bảo “Lên giường thì làm sao? Tôi thích ôm nó ngủ nhất đấy.”

Quan Cố bật cười hỏi “Sau này cậu ngủ với người yêu cũng muốn ôm theo cả Mèo Tối à?”

Chu Phóng lại càng không vui “Cậu đừng làm mất mèo của tôi là được, quản tôi ngủ với người yêu thế nào làm gì.”

Tiểu An quay đầu nhìn hần, giơ một ngón tay “Suỵt” nhắc nhở Chu Phóng vẫn còn đang ở hành lang khách sạn, phải nói năng cẩn thận.

Chu Phóng giảm thấp âm thanh bảo “Còn suỵt cái gì, đi nhanh lên.”

Quan Cố bên kia hỏi “Đi với ai đấy? Tiểu An à?”

“Ừ.”

Vừa nói xong thì cả hai rốt cuộc cũng đến cửa phòng, Tiểu An nhanh nhẹn quẹt thẻ mở cửa đi vào, Chu Phóng vừa mới nói với Quan Cố ở đầu dãy bên kia “Tôi vào phòng...” thì cửa phòng đối diện chợt bật mở, Giản Ninh Xuyên hưng phấn nhảy ra “Anh Phóng, anh đến rồi!”

Điện thoại Chu Phóng còn đang đặt ở bên tai, vẻ mặt trở nên cứng ngắc.

Quan Cố tò mò hỏi “Bên chương trình kéo kiệt vậy sao? Sắp xếp cho hai người một phòng?”

Ánh mắt Giản Ninh Xuyên sáng lên.

Chu Phóng chỉ có thể nhẹ giọng giải thích với Quan Cố “Không phải, tôi ở đối diện, tạm thời cúp máy đã nhé.”

“Được rồi, cậu ngủ sớm đi.”

Xem ra Giản Ninh Xuyên vừa tắm xong chuẩn bị đi ngủ, tóc cậu mềm rũ xuống trước trán, mắt không đeo lens, lại còn mặc áo ngủ pikachu trông rất có dáng vẻ của học sinh, mà vốn dĩ cậu ta cũng chưa tốt nghiệp.

Cậu vui vẻ theo Chu Phóng vào phòng, hưng phấn nói “Anh Phóng, em đã đặc biệt nói với bên chương trình là quan hệ của chúng ta rất tốt, em muốn ở đối diện với anh để tiện trò chuyện, anh có vui không?”

Chu Phóng vui mới lạ, cũng không đáp lại lời này mà lảng sang chuyện khác “Hôm nay muộn rồi, mai tôi còn phải ghi hình.”

Lời này nói rất rõ ràng nhưng Giản Ninh Xuyên lại giống như nghe không hiểu, cậu vẫn đi đến ngồi xuống ghế trong phòng.

Chu Phóng cực kỳ mất kiên nhẫn.

Tiểu An mở vali giúp hắn chuẩn bị vật dụng cá nhân, vốn đây là chuyện rất đơn giản chỉ tốn tới đa mấy phút là xong, thế nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt Chu Phóng khó coi như vậy lập tức động tác của cậu liền chậm lại, cố ý dây dưa. Cậu theo Chu Phóng lâu như thế, điểm ăn ý ấy vẫn phải có.

Cũng không biết Giản Ninh Xuyên vốn định làm gì, Tiểu An một mực ở đây khiến cậu ta cũng chẳng có cách nào, cứ ngồi ở đó tủi tủi hờn hờn nhìn Chu Phóng giống như Chu Phóng bắt nạt cậu ta vậy.

Chu Phóng cảm thấy phiền muốn chết nhưng lại không biết làm sao, cũng không thể thực sự trở mặt với người ta. Hắn cảm lấy lon nước trên bàn mở nắp uống hai ngụm.

Giản Ninh Xuyên nhìn chằm chằm cổ tay trái hắn, e dè nói “Chiếc đồng hồ kia...”

Lúc ra ngoài Chu Phóng đeo đồng hồ mà Quan Cố tặng.

Ánh mắt Giản Ninh Xuyên sáng lên giống như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng yêu thích.

Hắn lập tức buông lon nước xuống, cầm lấy cổ tay lật mặt đồng hồ qua bên kia không cho Giản Ninh Xuyên nhìn, hắn hơi sợ thẳng nhóc xấu xa này sẽ thích rồi đòi cầm xem hoặc là đeo thử một chút, hắn trăm triệu lần không muốn tháo xuống, nếu thật cậu ta đòi như vậy chuyện này sẽ trở nên rất khó coi.

Cũng may giản Ninh Xuyên không đòi xem cũng không đòi thử, chỉ im lặng ngồi đấy thêm mấy phút, sau không biết nghĩ cái gì liền đứng bật dậy chào, lúc đi cũng không dùng ánh mắt tha thiết nhìn Chu Phóng nữa, dường như đang muốn né tránh.

Cậu ta vừa đi thì Tiểu An cũng nhanh chóng thu dọn về phòng đi ngủ.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Chu Phóng, hắn tắm rửa sấy tóc xong đang chuẩn bị ngủ thì không ngoài ý muốn nhận được tin nhắn từ Tiểu Trang, ngày hôm nay cậu không gửi ảnh, chỉ có hai câu.

Tiểu Trang: “Em phải đổi cách xưng hô, nam thần nghe chẳng thân thiết chút nào.”

Tiểu Trang: “Chồng yêu ngủ ngon, chụt chụt.”

Chú thích của tác giả: Running Stars(1) và Bách Đồ(2) đều là từ một truyện khác của tác giả – “Tặng hoa cho Bách Đồ”. Không phải show có trong hiện thực, Bách Đồ là ảnh để đẹp trai trong câu chuyện kia, nhưng truyện này không cùng hệ liệt với nó, chỉ sử dụng bối cảnh trước đó tác giả đã đặt ra. Cùng một thể giới, cùng một nam thần nhưng không có sự kiện giao nhau.

6. Chương 6: Đi Trên Lưỡi Dao

Biên tập: Zany

Hôm sau chương trình ghi hình cả một ngày, đến gần chín giờ tối đạo diễn mới hô ‘cắt’ rồi kéo cả đoàn cùng đi ăn lẩu.

Chu Phóng bị thương nhẹ trong quá trình ghi hình nên không muốn đi. Buổi chiều hắn làm nhiệm vụ ở nhà hát ca múa kịch Tứ Xuyên, phải học biểu diễn múa đèn trong Xuyên kịch vì vậy cổ và vai đều phải dùng lực rất lớn, không kiềm chế lực tốt thì sẽ bị đập trở lại. Trước đây vì đóng phim cổ trang nên vai Chu Phóng vốn đã bị thương, sau khi chật vật hoàn thành nhiệm vụ này vai hắn cũng gần như tàn phế, ghi hình xong phải đi nói với tổng đạo diễn một tiếng rồi về phòng nghỉ ngơi luôn.

Chu Phóng ăn xong bữa tối đơn giản thì nhờ Tiểu An thoa dầu thuốc giúp hần. Thoa thuốc xong xuôi thấy hần nằm trên giường có vẻ đã ngủ nên cậu rón rén đóng cửa rồi đi trước.

Hần mơ mơ màng màng cũng không nghe thấy tiếng Tiểu An rời đi. Một lúc sau, có người một lần nữa ấn vào vai hần, hần còn tưởng là Tiểu An bèn xuyt xoa một tiếng “Nhẹ chút.”

Bàn tay kia liền buông ra “Anh tỉnh rồi sao? Còn đau không?”

Chu Phóng “...”

Hần quay đầu lại, vô cùng không vui hỏi “Cậu vào đây bằng cách nào?”

Giản Ninh Xuyên vô tội chớp đôi mắt to trả lời “Nhân viên phục vụ mở cửa cho em.”

Tầng này đều là nghệ sĩ quay chương trình ở, đến nhân viên cũng chưa chắc biết rõ người nào ở phòng nào, huống chi Giản Ninh Xuyên lại còn có ngoại hình ngây ngô vô hại nên khi cậu nhờ vả họ mở cửa cho cậu vào.

Chu Phóng chống tay ngồi dậy, không may chạm đến vết thương trên vai nên nhăn nhó một phen vì đau.

Giản Ninh Xuyên vươn tay đỡ hần “Anh Phóng, anh mau nằm xuống đừng cử động, em ngồi đây với anh.”

Chu Phóng hất tay cậu ra “Không làm phiền cậu đâu, cậu mau về nghỉ ngơi đi.”

Giản Ninh Xuyên nhỏ giọng “Em không thấy phiền chút nào.”

Chu Phóng nghiêm mặt muốn trực tiếp mắng cậu ta một trận, nhưng lời đến khóe miệng lại nhin xuống lảng sang chuyện khác “Buổi chiều cậu làm nhiệm vụ gì?”

Giản Ninh Xuyên không nói gì, chỉ nhìn hần chăm chăm.

Bởi vì phải xức dầu thuốc nên hần không mặc áo, lúc đi Tiểu An đã đắp chăn cho hần rồi nhưng nhích tới nhích lui này giờ khiến chăn cũng bị tuột xuống một bên.

Đường nhìn của Giản Ninh Xuyên từ mặt hần chậm rãi đi xuống, đi xuống, đi xuống, vậy mà lại nuốt nước bọt một cái.

Chu Phóng “...Cậu nghe thấy tôi nói gì chứ?”

Giản Ninh Xuyên như tỉnh lại từ trong mộng, lắp bắp trả lời “Buổi chiều....Buổi chiều? À, em đến trung tâm nhân giống gấu trúc làm nhân viên.”

Chu Phóng hỏi có lẽ “Vui không?”

Giản Ninh Xuyên hào hứng đáp “Vui lắm, gấu con rất đáng yêu.”

Chu Phóng không nói gì thêm nữa bởi vì hần hơi tức giận rồi, chiều nay hần múa đèn một muốn chết vậy mà Giản Ninh Xuyên lại được ôm gấu trúc con suốt cả buổi chiều.

Giản Ninh Xuyên lại bắt đầu lén nhìn cơ ngực hần.

Chu Phóng cũng không sợ bị nhìn, cậu nhóc kia vừa nhìn đã biết là thụ, nhìn vậy chứ nhìn thêm nữa thì cũng làm được gì.

Giản Ninh Xuyên nhìn lén mấy lần mặt liền hồng lên, cậu cố mạnh mẽ dời tầm mắt thì phát hiện trên tủ đầu giường đặt một cái đồng hồ đeo tay.

Chu Phóng cũng nhận ra cậu ta thấy được liền lập tức vươn tay nắm lấy đồng hồ nhét xuống dưới gối.

Giản Ninh Xuyên “...”

Chu Phóng hạ lệnh đuổi khách “Mười một giờ rồi đó, sao cậu còn chưa về ngủ đi?”

Lần này cậu không còn lảng nhảng không chịu đi nữa, chỉ mỉm cười trông tâm tình có vẻ vô cùng tốt “Ngủ, ngủ chứ. Em đi trước đây, anh ngủ sớm nhé. Mai gặp lại ha.”

Bị quấy rối một trận như vậy Chu Phóng cũng tỉnh ngủ luôn, hần nằm nghiêng ở trên giường lướt weibo, tránh cái bên vai bị thương ra.

Đã có fan ở Thành Đô tung ảnh lên mạng, dưới weibo của hần có rất nhiều comment hỏi về chương trình lần này, hỏi xem bao giờ chiếu, hỏi Thành Đô chơi có vui không, hỏi hần và Giản Ninh Xuyên có tung hint ngược cún nữa hay không...

Hần và Giản Ninh Xuyên chỉ hợp tác qua một lần, sao đã có fan CP rồi???

Hần đang buồn bực thì weixin lại nhận được tin nhắn mới.

Tiểu Trang: “Chồng ơi, chưa ngủ sao?”

Tiểu Trang: “Hóa ra anh đi quay show ở Thành Đô à, anh ăn lẩu chưa?”

Tiểu Trang: “Anh thích nhúng ớt khô hay nước mắm? Em thích ớt khô.”

Chu Phóng cũng thích ớt khô, đáng tiếc lần này không đi ăn lẩu được nên đương nhiên cũng không nhúng được ớt khô.

Tiểu Trang nói chuyện lẩu xong cũng không nhắn gì tiếp nữa. Chu Phóng liền tiếp tục lướt weibo.

Qua hơn nửa ngày, tin nhắn từ Tiểu Trang mới gửi tới “Chồng ơi, quan hệ giữa anh và Giản Ninh Xuyên có tốt không?”

Ngón tay Chu Phóng ngừng lại.

Tiểu Trang: “Có phải anh thích cậu ta không?”

Chu Phóng vô thức gõ “Ai thích cậu ta chứ!” ở khung trả lời xong lại lập tức phản ứng kịp xóa đi.

Ngủ một đêm vai đã đỡ hơn, Chu Phóng xuống lầu tạm biệt tổ chương trình, hần phải lên chuyến bay buổi trưa về Bắc Kinh, còn tổ chương trình thì từ Thành Đô đến huyện Khang Định làm hoạt động công ích.

Lúc hần đi, Giản Ninh Xuyên tiễn hần đến cổng khách sạn, nhìn hần lên xe xong mới lưu luyến trở lại.

Thời gian đợi máy bay ở sân bay, Tiểu An dùng điện thoại của Chu Phóng gửi cho mấy nghệ sĩ chưa kịp gặp sáng nay một tin nhắn tạm biệt thì thấy được tin nhắn mới nhất từ Tiểu Trang của giải trí Tân Lãng: “Chồng yêu, chào buổi sáng, chụt chụt”, cậu gửi tin nhắn xong liền cười đưa trả điện thoại cho Chu Phóng “Anh à, cậu ta không phải nói đang công tác ở Châu Âu sao? Lúc này gửi tin nhắn đúng giờ quá vậy.”

Chu Phóng cười lạnh một tiếng.

Tiểu An thấy hần không muốn nói cũng không miễn cưỡng nữa.

Một lát sau Chu Phóng mới hỏi “Cậu nói người kia là giả bộ đang ở Châu Âu?”

Tiểu An trả lời “Cũng có thể, không chừng cậu ta sợ anh muốn gặp mặt cho nên mới nói dối là đang ở Châu Âu.”

Chu Phóng ghét bỏ bĩu môi “Ai muốn gặp cậu ta? Sợ gặp mặt còn suốt ngày gửi ảnh.”

Tiểu An lắc đầu “Không giống nhau, xem ảnh thôi thì không thể ‘làm’ gì.”

Chu Phóng quay đầu trừng cậu.

Tiểu An thức thời đổi giọng hỏi “Vai anh còn đau không?”

Chu Phóng bực bội đáp “Không đau!”

Kết quả ngồi máy bay hơn một giờ vai hần đau suốt cả đường, lúc xuống máy bay lại có cả đồng fan đứng chờ, nửa ngày mới thoát ra được để lên xe, sắc mặt hần thật không dễ nhìn, vai đau mà lòng cũng phiền não. Hôm nay các fan nhiệt tình vô cùng, tay cầm máy chụp ảnh đều suýt nữa thì đập vào mặt hần, vệ sĩ bảo vệ hần đi ở phía trước, phía sau có fan chạy theo không kịp trực tiếp ném ống poster tới đập trúng một nhân viên an ninh, thiếu chút nữa xảy ra xung đột.

Về đến chung cư, Tiểu An kéo hành lý giúp Chu Phóng, hai người đi vào thang máy. Tiểu An ấn số tầng, lúc này Chu Phóng bèn bảo “Cậu đi cất hành lý xong rồi về đi, tôi đến nhà Quan Cố một lát.”

Hôm nay là chủ nhật, Quan Cố có lẽ đang ở nhà nghỉ ngơi.

Tiểu An vội nhắc “Hay là về nhà trước đi để em xúc thuốc cho anh đã.”

Chu Phóng lắc đầu “Không cần, lát nữa tôi tự xúc.”

Cậu không thể làm gì khác hơn là lại nhấn số tầng của nhà Quan Cố.

Trong thang máy, Tiểu An không yên lòng nói với Chu Phóng “Anh à, hay là để anh Quan xúc giúp anh?”

Chu Phóng nhũn mày liếc nhìn Tiểu An.

Cậu lúng túng mở miệng “Anh Quan xúc... cũng được mà.”

Mèo Tới bị mùi thuốc xộc vào mũi, lập tức trốn đi thật xa.

Quan Cố hỏi cách dùng “Xúc thế nào?”

Chu Phóng để trần thân trên nằm úp sấp trên ghế salon bảo “Đổ ra lòng bàn tay, hai tay chà xát một chút, chậm rãi thoa lên người tôi, dùng lực mạnh lên.”

Quan Cố liền làm theo “Thế này được chưa?”

Cầm Chu Phóng gác lên cánh tay đáp lại, khẽ đáp “Được rồi.”

Tay Quan Cố di chuyển trên vai hắn, lòng bàn tay rất nóng, dầu thuốc dính vào da tăng thêm vài phần nhiệt độ.

Chu Phóng nhin không được căng thẳng lưng lên, chợt hơi hối hận nhất thời đầu óc nóng lên nghe theo cái đề nghị vớ vẩn này của Tiểu An.

Quan Cố tiến lại gần hỏi “Thuốc này nóng ghê nhỉ, cổ cậu cũng đỏ lên rồi kia.”

“...Ừ.”

Anh lại nói tiếp “Biết mình không làm được thì lúc xem kịch bản nên nói với đạo diễn đi chứ.”

Chu Phóng định thần lại, mở miệng bảo “Vất vả lắm mới tham gia được show nổi tiếng này, tôi cũng không muốn lại bị người khác nói tôi làm mình làm mẩy.”

Bàn tay thoa dầu thuốc của Quan Cố vỗ nhẹ vai hắn một cái, cười nói “Nếu như cậu kiểm chế hơn thì sớm đã không có những chuyện kia.”

Chu Phóng bị vỗ đến nỗi trái tim cũng run lên.

Chờ xoa thuốc xong, Quan Cố đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Chu Phóng đứng lên, từ cổ đến ngực rồi đến bụng, tất cả đều là mồ hôi.

Hắn oán hận nghĩ, sau này không thể tiếp xúc thân thể với Quan Cố nữa, đây quả thực tựa như đi trên lưỡi dao, kích thích thì có kích thích, nhưng thật sự ngã xuống thì xong đời. Cũng may Quan Cố rửa tay hơi lâu, có thời gian khiến hắn tỉnh táo lại.

7. Chương 7: Bưởi Chùm

Rất lâu rồi mà Quan Cố vẫn chưa đi ra. Chu Phóng gọi mèo đến: “Lại ba ôm nào.”

Mèo Tới không thích vị thuốc đông y trên người hắn nên chỉ quẩn quanh một vòng trước bàn trà lại lui về, không muốn lại gần vị ba ba này.

Chu Phóng uy hiếp: “Vậy hôm nay cho con ngủ dưới này luôn đây.”

Mèo Tới nghiêng đầu nhìn hấn, câu uy hiếp này hoàn toàn không có tác dụng đâu à nha. Thấy vậy hấn chỉ đành bảo: “Nhưng đừng leo trên giường nữa đó, cậu ấy không thích đâu.”

Mèo Tới kêu khê khê như đáp lời: “Meo meo.”

Chu Phóng khen: “Ngoan lắm.”

Cửa nhà vệ sinh mở rộng, Quan Cố bước ra từ bên trong. Chu Phóng nhìn anh, cảm thấy dường như anh có gì đó không giống khi nãy, còn bảo không giống chỗ nào thì chính là thoát nhìn có vẻ đẹp trai hơn rất nhiều.

Quan Cố ngẩng đầu liếc về phía Chu Phóng: “Nhìn cái gì?”

Tầm mắt Chu Phóng vội chuyển đi chỗ khác, nói: “Làm gì trong đó cả buổi vậy?”

Quan Cố không trả lời mà xoay lưng lại mở tủ lạnh lấy chai nước. Chu Phóng nhân tiện nhờ vả: “Cho tôi một chai luôn.” Quan Cố lại lấy thêm một chai rồi đóng cửa tủ lạnh, mang nước qua cho hấn.

Chu Phóng vội nấp ra uống vài hớp, hấn thật sự rất khát nên uống hơi vội khiến nước chảy theo cằm xuống lồng ngực trần trụi, cảm thấy hơi lạnh hấn bèn đưa tay lau sơ qua.

Quan Cố đứng bên cạnh lấy sơ mi của hấn ném sang: “Mặc vào, điều hòa đang bật thấp đấy, lỡ bị cảm lạnh thì bả vai lại càng đau.”

Chu Phóng vừa kháng nghị: “Tôi có yếu ớt vậy đâu!” lại vừa nghe lời mặc áo vào, lúc nâng cánh tay bả vai bị ảnh hưởng nên đau đến nổi nhe răng xuyết xoa.

Quan Cố nhú mày nhìn hấn. Thấy vậy Chu Phóng liền mạnh miệng bảo: “Chẳng đau tí nào.”

Quan Cố cũng không nói gì, anh đưa mắt nhìn đồng hồ đoạn hỏi: “Hôm nay mẹ tôi muốn tới thăm nhà nên tôi ra ngoài mua thức ăn đây, cậu có muốn ăn gì không?”

Hai người bọn họ đã là bạn thân nhiều năm nên hiển nhiên Chu Phóng cũng biết mẹ Quan Cố, không chỉ biết mà phải nói là rất thân thuộc. Chu Phóng không có ý tưởng gì, mẹ Quan nấu ăn ngon lắm nên làm món gì cũng tuyệt vời hết, thế nên hấn bảo: “Cái gì cũng được. Thuận đường cậu mua cho tôi ít buổi chum đi.”

Quan Cố đi ra ngoài mua thức ăn còn hấn thì nằm trên ghế sa lông chơi game.

Lúc mẹ Quan mở cửa ra, hấn tưởng Quan Cố đã trở lại liền không nhìn đã hỏi: “Về nhanh vậy, có mua buổi cho tôi không đó?”

Mẹ Quan bật cười: “Chu Phóng ở đây hả con?”

Chu Phóng cả kinh vội đứng lên chào: “Con chào dì, Quan Cố đi mua thức ăn rồi dì ạ.”

Trong tay mẹ Quan xách hai túi to bảo: “Dì mua đủ cả rồi, nó lại còn đi mua làm gì nữa chứ?”

Nói xong bà gọi điện thoại cho Quan Cố bảo anh không cần mua gì cả, cúp máy xong liền cười nói chuyện với Chu Phóng: “Dì mua của này, ra giúp dì rửa đi.”

Mèo Tới ngửi thấy mùi của vội chạy đến, mẹ Quan mở túi to ra cho nó nhìn, còn cười hù dọa: “Không thể đụng vào, nó sẽ kẹp miệng mày đó.”

Mèo Tới hiển nhiên không tin vội duỗi móng vuốt muốn sờ thử liền bị con của đột nhiên vung cái cang to lên định kẹp, mèo ta sợ quá xù lông nhanh chóng chạy mất.

Chu Phóng rửa tay, vụng về giúp mẹ Quan nấu cơm. Mẹ Quan cũng không chê hấn, vui vẻ tán gẫu tình hình gần đây với Chu Phóng, còn hỏi hấn làm việc có mệt hay không rồi dặn hấn chú ý giữ gìn sức khỏe. Bà ngửi thấy mùi thuốc đông y trên người hấn, biết bả vai hấn bị thương thì lo lắng dặn dò: “Sau này con nên cẩn thận một chút, tuổi trẻ mà đã bị thương chờ già rồi sẽ chịu khổ lắm đó.”

Chu Phóng ‘vâng vâng dạ dạ’ đáp lời, chỉ cần trước mặt người lớn trong nhà hẳn sẽ thu hồi hết tính xấu, người lớn nói cái gì hẳn cũng sẽ nghe.

Mẹ Quan tiếp tục hỏi: “Dạo này có bận việc không con?”

Chu Phóng đáp: “Gần nhất thì không có, tháng sau con mới đóng phim mới dì ạ.”

Mẹ Quan cười: “Thừa dịp này tranh thủ nghỉ ngơi đi, có muốn theo dì học nấu ăn không? Quan Cố thì không được rồi, vừa ngốc vừa vụng hơn cả con, nó thái rau thôi mà cũng có thể đứt tay đấy.”

Chu Phóng miễn cưỡng cười theo: “Vây cũng không sao mà dì, chờ cuối năm người yêu cậu ấy từ Mỹ trở về thì dì chậm rãi dạy cô ấy, về sau cổ cũng có thể làm cơm cho Quan Cố mà.”

Mẹ Quan kinh ngạc liếc hẳn một cái, đặt câu hỏi như có vài phần thăm dò: “Con nói Diêu Bối Bối ấy à? Quan Cố chưa nói cho con biết sao?”

Chu Phóng ngạc nhiên hỏi lại: “Nói cho con biết cái gì cơ ạ?”

Mẹ Quan đáp lời: “Hai đứa chúng nó chia tay lâu rồi.”

Qua một lát Quan Cố đã trở lại, anh chỉ mua buổi chầu cho ai kia, lên tiếng chào mẹ anh xong liền muốn vào bếp giúp đỡ nhưng liền bị mẹ Quan ghét bỏ cự tuyệt.

Hai tên đàn ông trẻ tuổi tay chân vụng về không giúp được gì đành phải ở phòng khách bóc bưởi ăn.

Quan Cố đưa ra bình luận: “Cũng được nhỉ, không chua lắm.”

Chu Phóng đáp qua loa: “Ừ.”

Hắn lặng lẽ nhìn Quan Cố, trông anh có vẻ vẫn như bình thường. Mẹ Quan nói Quan Cố đã chia tay bạn gái, hơn nữa còn là “chia tay từ lâu”, vậy mà Quan Cố lại chưa hề đề cập đến việc này cho hẳn nghe.

Hắn và Quan Cố làm bạn đã mười mấy năm, cả hai cùng học chung, cùng nuôi mèo, cùng mua phòng ở, hẳn có thể vì Quan Cố mà không tiếc cả mạng sống, hẳn tin tưởng Quan Cố đối với hẳn cũng sẽ như vậy. Nhưng bọn hắn lại chưa từng tán gẫu về chuyện tình cảm, một lần cũng chưa.

Chu Phóng vẫn thường cảm thấy Quan Cố hẳn là trưởng thành sớm hơn hẳn nhiều lắm. Mười ba tuổi bọn họ đã quen nhau, ba năm chung lớp cấp hai rồi cùng vào một trường cấp ba. Khi đó Chu Phóng vẫn giống hệt thằng nhóc choai choai, ngoài ham chơi thì trong đầu chẳng chịu nhét chút kiến thức nào, cả ngày đều lông nhông hện bạn chơi bắn bi sau giờ học, quệt móng bò lăn ra đất toàn thân bẩn thỉu. Quan Cố đến tìm thì hẳn mới chịu đứng lên, còn chưa kịp phủi sạch đất cát trên người đã nghe anh thông báo một câu: “Tôi có bạn gái rồi”.

Hắn lấp bắp kinh hãi, lại vừa có cảm giác không phục, Quan Cố dậy thì sớm hơn cả hẳn sao? Quan Cố đẹp trai bằng hẳn sao? Tại sao hoa khôi của trường lại chịu để ý Quan Cố? Cảm giác không phục còn chưa lắng xuống thì sự mất mát cũng đã ulla tới, Quan Cố có bạn gái dần dần cách hẳn ngày càng xa, cả ngày dính lấy bạn gái như hình với bóng, mỗi ngày đi học chỉ còn lại mình hẳn lẻ loi. Sau đó nữa hẳn nói mình là gay, nghỉ chơi với Quan Cố hai tháng, đến khi làm hòa rồi thì Quan Cố càng không muốn tán gẫu chủ đề “bạn gái” với một thằng gay. Chu Phóng có thể hiểu được, lại càng không bàn đến sau khi vào đại học hẳn đã đem lòng yêu Quan Cố. Anh không muốn tán gẫu về bạn gái với hẳn, vừa lúc hẳn cũng không muốn nghe.

Hiện tại Quan Cố chia tay bạn gái, theo lý thuyết, Chu Phóng hẳn nên cảm thấy vui mừng mới phải thể nhưng chẳng hiểu sao hẳn lại không vui nổi.

Quan Cố sớm muộn gì cũng sẽ cưới vợ sinh con, thay vì một cô gái khác, hẳn thà rằng anh cưới mối tình đầu mười mấy năm kia còn hơn.

Hắn biết hẳn không chiếm được Quan Cố, chỉ có thể làm bạn cả đời bên anh giống như uống rượu độc giải khát. Nhưng hẳn hy vọng tình cảm của anh có thể thuận buồm xuôi gió, không bị tổn thương, không phải khổ sở, cưới được người mình yêu, sinh hai đứa con béo khỏe rồi bình an vui vẻ cả đời này.

Hắn muốn nói vài lời an ủi nhưng suy nghĩ hồi lâu lại chẳng thể thốt nên lời.

Quan Cố cũng không có ý định chia sẻ chuyện tình cảm cá nhân với hần, hần nói những điều ấy có khi lại trở thành vượt quá giới hạn.

Quan Cố không những không thích gay thậm chí có khi anh còn hơi kỳ thị bọn họ ấy chứ, điểm này cho tới bây giờ hần vẫn không thể nào quên được.

Ăn xong cơm chiều hần thức thời chào tạm biệt hai mẹ con rồi không quên ôm Mèo Tới về.

Trở về nhà, Mèo Tới lập tức nhảy xuống đất trốn rất xa vì trên người hần vẫn còn nồng nặc mùi thuốc đông y.

Chu Phóng mắng: “Đồ nhóc con bất hiếu, còn dám ghét bỏ ba con hả?”

Mèo Tới không để ý tới hần, nằm ở trên ghế sa lông lắc lắc đuôi cọ cọ lưng ghế.

Chu Phóng lại mắng một câu rồi nhận mệnh đổ thêm nước vào chén riêng của nó.

Hần đi vào toilet nhìn thấy trong máy giặt có quần áo. Lúc chiều Tiểu An đã chạy tới nhét hết quần áo bẩn của hần trong hai ngày qua vào máy giặt. Hần mở rộng cửa sổ ban công rồi phơi hết số đồ ấy ra ngoài, đứng thẳng lỗ tai muốn nghe ngóng động tĩnh dưới lầu.

Thế nhưng chẳng thể nghe được gì.

Hần chỉ đành trở về phòng, đúng lúc này Tiểu An gọi điện thoại đến hỏi: “Bả vai anh đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Hần đáp hồ hững.

Tiểu An tiếp tục dặn dò: “Vậy là tốt rồi, anh à, mấy ngày tới nhớ tranh thủ nghỉ ngơi để khi bắt đầu quay phim không bị ảnh hưởng nhé.”

Chu Phóng đáp: “Yên tâm, không ảnh hưởng gì đâu mà.”

Tiểu An lại nói thêm: “Lúc chiều dọn hành lý cho anh em phát hiện những món quà sinh nhật lần trước nhận được đều cất trong tủ đồ chưa bóc đầu, anh bớt thời gian mở ra xem thử nhé.”

Trong lòng Chu Phóng chỉ đang nghĩ đến Quan Cố, đáp có lệ “Ừ, anh biết rồi.”

Tiểu An hiểu rất rõ ngữ khí của hần, cường điệu nhắc nhở: “Anh Phóng! Nhất định anh phải xem quà đó, lỡ có ai tặng quà giá trị mà chúng ta đáp lễ ít hơn thì không hay đâu.”

Chu Phóng đáp ngắn gọn: “Anh biết mà!”

Tiểu An hơi yên tâm, nói lời từ biệt rồi cúp điện thoại.

Chu Phóng nổi giận đùng đùng ngồi trên sàn nhà bóc quà, hần đặc biệt thấy phiền cái kiểu tặng quà tặng lại này, vừa mở quà vừa bực bội, xé những đám giấy gói quà đầy màu sắc rực rỡ ấy không ra hình dạng gì cả, quà và thiệp chúc mừng có chữ ký đặt chung lung tung một bên, hần chụp vài tấm ảnh gửi cho Tiểu An chứ bản thân hần không thể nào kiên nhẫn phí tâm tư để nhớ mấy thứ này nổi.

Mở một hồi đến một cái túi giấy màu đen, bên trong có hộp quà rất bắt mắt kèm tấm thiệp khá xinh xắn: “Chúc mừng sinh nhật anh Phóng, hy vọng nó có thể chia sẻ thời gian cùng anh, yêu anh, moa moa taz.” Còn vẽ một hình trái tim nho nhỏ, người gửi chính là Giản Ninh Xuyên.

Chu Phóng vừa mở hộp vừa cầm di động chuẩn bị chụp ảnh. Trong hộp quà là một cái đồng hồ đeo tay. Động tác định chụp ảnh của hần thoáng khựng lại...

Đồng hồ trong hộp cùng với đồng hồ trên cổ tay của hần giống nhau như đúc.

Hần lại nhìn tấm thiệp chúc mừng của Giản Ninh Xuyên rồi nhớ tới biểu hiện của cậu khi trông thấy cái đồng hồ này lúc ở Thành Đô, nhất thời hiểu rõ.

... Có vẻ như hiểu lầm lần này hơi lớn rồi.

Hần hần là nên giải thích với cậu: “Cậu hiểu lầm rồi, đối với cậu tôi vốn không hề có ý kia”. Vấn đề là Giản Ninh Xuyên cũng chưa từng nói rõ “Em có ý khác với anh” mà.

Chu Phóng đang suy nghĩ nên làm thế nào mới tốt thì Quan Cố đến.

“Mẹ tôi đi rồi.” Hấn cầm chai dầu thuốc mà Chu Phóng để quên ở nhà mình, nói: “Tờ hướng dẫn bảo một ngày thoa ba lần, trước khi ngủ nhớ thoa một lần.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố hỏi thúc hấn: “Có phải cậu chưa tắm đúng không? Nhanh đi tắm đi xong rồi tôi bôi thuốc cho.”

Chu Phóng bối rối vội chạy đi tắm.

Hấn biết nếu lại để Quan Cố thoa thuốc cho mình rất có thể sẽ cọ ra lửa, nhưng anh chủ động dâng lên tận cửa thì làm sao hấn có thể cự tuyệt được? Cho nên hấn mới vừa rồi rấm lại hơi khó chịu.

Quan Cố thật đúng là đồ trai thẳng gốc ghếch!

8. Chương 8: Muốn Ngủ Với Anh

Tắm rửa xong Chu Phóng mặc thêm một cái quần đùi bên ngoài rồi mới dám đi ra, ấy vậy mà tâm trạng vẫn thấy rối bời kinh khủng.

Quan Cố ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sa lông xem tin tức thời sự buổi chiều, thấy hấn đã xong bèn hỏi: “Làm ở đây luôn hay lên giường?”

Chu Phóng lập tức choáng váng đầu óc “...Hả?”

Quan Cố cười bảo: “Sô pha nhà cậu hơi nhỏ, nằm úp sấp có lẽ không thoải mái lắm đâu.”

Chu Phóng nào dám đi lên giường, vội vàng đáp: “Để tôi ngồi đây được rồi.”

Hấn ngồi xuống bên cạnh Quan Cố rồi xoay người đưa lưng về phía anh, nỗ lực trấn định: “Cậu làm đi.”

Quan Cố quệt một lượng thuốc lớn thoa lên bắp vai trái hấn rồi dùng sức mát xa giúp thuốc nhanh phát huy công dụng hơn.

Ngồi thì dĩ nhiên là không dễ chịu bằng nằm sấp, thấy Chu Phóng bị đẩy lung lay mấy lần, Quan Cố liền vươn tay trái đè xuống giữ chặt vai hấn.

Chu Phóng nghiêng đầu qua là có thể nhìn thấy rõ tay anh, bàn tay ấy rất đẹp, ngón tay dài và nhỏ, móng tay dày dặn cứng cáp, cơ hồ trên mỗi móng đều có hình trăng lưỡi liềm trắng nho nhỏ khiến thoạt nhìn có vẻ rất đáng yêu. Mấy ngón tay dùng sức đặt trên làn da hấn, hình ảnh này làm hấn không khỏi bắt đầu mơ màng, chỉ đành vội vàng kiềm chế không dám tiếp tục suy nghĩ miên man nữa.

Quan Cố ở phía sau bỗng cất tiếng: “Mẹ tôi bảo cậu gầy hơn nhiều so với lần gặp trước, bảo cậu đừng chỉ lo làm việc mà phải nhớ chú ý thân thể nhiều hơn.”

Chu Phóng ậm ừ nho nhỏ trong họng.

Quan Cố nói tiếp: “Tôi cũng thấy cậu gầy đi nhiều, eo hình như nhỏ hơn trước rồi đó.”

Chu Phóng phản bác: “Làm gì có, tôi vẫn mặc size quần cũ mà.”

Mu bàn tay Quan Cố chạm vào sườn eo của hấn, cảm giác ấm áp quá đột ngột khiến Chu Phóng run rẩy.

Quan Cố kinh ngạc: “Mẫn cảm thế sao?”

Chu Phóng giận: “Chẳng nhẽ tôi không thể sợ nhột à!”

Anh bật cười: “Có thể, có thể chứ.”

Chu Phóng hơi xấu hổ ngăn cản: “Đừng xoa nữa, lâu như vậy là đủ rồi.”

Quan Cố liền ngừng tay. Bả vai Chu Phóng sau khi được mát xa với thuốc quả thật rất thoải mái, chẳng qua là trong lòng hắn có quỷ nhưng vẫn mạnh miệng chê bai: “Biết thế gọi Tiểu An tới bôi thuốc cho rồi, cậu ấy làm thuần thực hơn cậu nhiều.”

Hai bàn tay Quan Cố dính đầy dầu thuốc, giương mắt nhìn Chu Phóng.

Chu Phóng bị anh nhìn mà giọng cũng bất giác mềm nhũn: “Cậu rửa tay rồi về ngủ sớm đi, ngày mai đầu tuần rồi mà, cậu còn phải đi làm nữa đấy.”

Quan Cố rũ mắt, nom có vẻ buồn bã: “Trở về cũng không ngủ được.”

Chu Phóng hỏi khẽ: “...Làm sao vậy?”

Quan Cố đáp: “Chắc cậu biết rồi ha? Tôi chia tay với Diêu Bối Bối rồi.”

Chu Phóng không biết nên bày ra vẻ mặt thế nào nên anh chỉ ngây ra như phỗng.

Quan Cố nói tiếp: “Tôi lại giống cậu rồi, hai con cún độc thân.”

Chu Phóng: “... À.”

Về mặt Quan Cố vô cùng bình tĩnh, đứng dậy đi tới toilet rửa tay. Chu Phóng ngồi trên ghế sa lông mà lòng mãi chẳng yên, hắn không có tí tẹo kinh nghiệm nào để bàn luận về vấn đề tình cảm với Quan Cố, ngộ nhờ nói một hồi lại không cần thận nói ra lời thật lòng thì biết làm sao?

Di động đặt trên bàn trà bỗng vang lên một tiếng, hắn vừa nghe tiếng nước chảy trong toilet vừa không yên lòng mở ra xem.

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em muốn ngủ với anh.”

Chu Phóng càng không để ý đến đối phương lại càng bám riết không tha.

Tiểu Trang: “Hôm nay rất rất muốn luôn.”

Chu Phóng nghĩ thầm rằng, ngủ mẹ mày chứ ngủ, đồ thần kinh.

Tiếng nước trong toilet ngừng hẳn, Chu Phóng vội chuyển máy sang chế độ yên lặng rồi vươn tay ném xuống kệ dưới bàn trà. Quan Cố đi ra, vẫn bước qua ngồi ở chỗ cũ. Hai người cách nhau rất gần, Chu Phóng lặng lẽ dịch móng sang bên cạnh cách anh xa hơn chút xíu.

Quan Cố bỗng lên tiếng: “Tôi muốn nói với cậu một chuyện.”

Chu Phóng giả vờ như không hề thấy hứng thú: “Trước khi đi rửa tay cậu có nói rồi mà, cậu đã chia tay với Diêu Bối Bối chứ gì?”

Quan Cố lắc đầu: “Không phải chuyện này.”

Chu Phóng nhích đến khoảng cách an toàn, nhìn anh bảo: “Vậy cậu nói đi.”

Quan Cố quay đầu nhìn hắn, nhìn chăm chú không chuyển mắt, ánh mắt chột nghiêm túc đến lạ. Mặt Chu Phóng nhin không được đỡ bưng lên, lập tức cảm thấy sốt ruột, có cái gì hay mà đỏ mặt chứ? Nhanh chóng trở lại bình thường mau!

Trong TV truyền ra giọng đều đều của người dẫn chương trình thông báo tin tức mới. Chu Phóng cứng ngắc quay đầu sang bên nhìn chăm chăm TV. Mặt của hắn vẫn chưa thể trở lại bình thường, Quan Cố thấy vậy liền cầm điều khiển tắt TV đi.

Lòng Chu Phóng loạn quá nên phát giận: “Tôi đang xem mà! Ai cho cậu tắt?”

Quan Cố gọi khẽ: “Chu Phóng.”

Hắn nghiêm mặt: “Sao hả?”

Giọng Quan Cố rất dịu dàng: “Tôi thích cậu.”

Ngay lập tức Chu Phóng trở nên choáng váng. Hắn đang nằm mơ phải không?

Quan Cố chậm rãi nhích gần về phía Chu Phóng, hắn không dám nhúc nhích chút nào, đầu óc hiện vẫn chưa kịp phản ứng lại xen lẫn cảm giác sợ hãi, hắn sợ mình chỉ chớp mắt một cái hoặc nhúc nhích đầu ngón tay thôi liền tỉnh khỏi giấc mộng này.

Quan Cố ghé sát lại hôn lên môi hắn, còn tạo thành tiếng ‘chụt’ thiệt to. Hắn trợn tròn mắt nhìn anh, lông mi của anh nhìn gần có vẻ càng thêm dài vô cùng.

Quan Cố cười khê: “Cho chút phản ứng chút đi mà.”

Chu Phóng há miệng muốn nói cuối cùng lại chẳng dám nói ra.

Quan Cố tựa hồ hơi thất vọng: “Có lẽ tôi không phải tuýp người mà cậu thích.”

Chu Phóng ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà nghĩ, ai bảo không phải? Là kiểu tôi thích nhất có được không hả!

Quan Cố nói tiếp: “Nhưng cậu có đồng ý thử ở bên tôi không?”

Chu Phóng chưa nói đồng ý cũng chưa bảo từ chối, đầu óc hắn dường như chết máy hết cả rồi, Quan Cố trong bộ dạng xấu hổ trước mắt thoát nhìn ngon miệng biết bao.

Quan Cố chậm rãi thử ghé lại gần hôn hắn, lần này nụ hôn kéo dài hơn một chút, bốn cánh môi dán chặt vào nhau nhẹ nhàng quấn quýt lấy đối phương.

Giữa nụ hôn Chu Phóng đột nhiên tỉnh ra, đầu giờ chỉ là đang nằm mơ nhưng đây là môi của Quan Cố mà! Là Quan Cố đó!

Hắn lập tức dùng sức hôn đáp lại.

Quan Cố có lẽ là chiếm được phản ứng như mong muốn cho nên anh kích động hắn lên, nụ hôn khe khẽ cũng biến thành kịch liệt. Đầu lưỡi anh ôm ý đồ cạy mở miệng Chu Phóng để tiến vào thế nhưng Chu Phóng lại tử tử không chịu hé răng.

Anh thử một hồi cuối cùng nổi giận thối lui: “Cậu có biết hôn không vậy?”

Chu Phóng đáp ngay không suy nghĩ: “Sao lại không? Tôi đóng nhiều cảnh hôn lắm rồi đấy!”

Quan Cố hoài nghi nhìn hắn, hỏi: “Cậu... từng hôn lưỡi sao?”

Chu Phóng xù lông tức giận: “Có hôn không hả? Không hôn thì biến!”

Lần này Quan Cố lại muốn hôn sâu, hắn cũng thuận theo phối hợp. Nụ hôn sâu tạo cho người ta cảm giác thật bay bổng.

Hắn vốn không mặc áo, Quan Cố vuốt ve thân thể của hắn cực kỳ tự nhiên, hắn bị sờ thoải mái quá độ lập tức cũng nâng tay sờ soạng khắp người anh.

Quan Cố thích hắn thật sao? Thích hắn ở chỗ nào? Chẳng phải anh là trai thẳng sao? Đang yên đang lành lại đột nhiên cong được hả? Mấy vấn đề này hắn nghĩ mấy giây thôi rồi lập tức liền quăng ra khỏi đầu, ai mà muốn nghĩ tiếp nữa chứ, nghĩ nhiều chỉ tổ phiền toái thôi.

Hiện tại đầu óc hắn mê lú lẫn hết cả rồi, chỉ muốn lập tức đè Quan Cố ra mà làm, về phần làm xong thì chuyện gì sẽ xảy ra vậy thì cũng phải chờ xong chuyện đã rồi mới tính được.

Cho dù là một ly rượu trộn lẫn kịch độc thì chỉ cần là Quan Cố đút cho hắn, hắn cũng sẽ vui vẻ uống cạn.

Hai người lăn đến trên giường giống như hai con thú hoang đang chờ giao phối mà gặm cắn đối phương.

“Meo meo!”

Hai người khê dừng động tác, đồng loạt quay qua nhìn về phía đầu giường.

Mèo Tới đứng ở nơi đó, vòng lông vàng trên cổ hơi xù lên, tròn mắt căng thẳng nhìn hai tên đàn ông nom có vẻ không giống bình thường cho lắm. Chu Phóng còn đang ôm thất lưng Quan Cố, xấu hổ ra lệnh: “Mau xuống!”

Mèo Tới lại ịn mông ngồi xuống đầu giường.

Quan Cố chỉ chỉ cửa, ánh mắt u ám nhắc nhở: “Mèo Tới, đi ra ngoài.”

Mèo Tới do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhảy xuống nền nhà, đi ba bước liền quay đầu lại ngó thử rồi mới không yên lòng ra khỏi phòng.

Chu Phóng nhìn cửa phòng, hơi e ngại sợ nó quay lại, hẳn xem Mèo Tới như con trai, bị con trai nhìn hẳn và Quan Cố lẫn trên giường, da mặt hẳn còn chưa dày đến mức ấy đâu.

Quan Cố buồn cười: “Cậu đừng rên lớn tiếng quá thì nó sẽ không vào.”

Chu Phóng đang cảm thấy lời này có chỗ nào đó không đúng lắm thì tay Quan Cố đã sờ về phía sau hẳn. Hẳn bắt giắc nổ tung: “Cậu sờ chỗ nào vậy?”

Quan Cố liền ngừng lại, mím môi nhìn hẳn.

Chu Phóng bị hẳn nhìn mà bắt giắc giãy giụa: “...Cậu muốn ở trên?”

Quan Cố đáp vô cùng dứt khoát: “Ừ.”

Chu Phóng lâm vào trầm tư. Đè Quan Cố ra hay là bị Quan Cố đè, đây thật sự là một vấn đề gian nan đó. Vài giây sau hẳn nhún nhường thuận theo: “Cậu nhẹ thôi, cậu mà làm đau cẩn thận tôi xử chết cậu đấy!”

Sau khi kết thúc kì thi vào đại học hẳn liền nhận được giấy báo trúng tuyển của Học viện Điện ảnh, trái tim vẫn luôn treo ngược lên cuối cùng cũng yên ổn về chỗ cũ, đó cũng là tin tốt duy nhất kể từ sau khi cha hẳn bị bệnh. Quan Cố cũng vui lây cho hẳn, ngay tại trong phòng của hẳn, hai kẻ vừa mới thành niên lấy trộm hai chai rượu trắng của ba Chu Phóng ra uống. Đây là lần đầu tiên Chu Phóng uống rượu, đầu óc choáng váng vô cùng, nói năng cũng bắt đầu lộn xộn, thổ lộ hết tâm tình sợ hãi nhường nào sau khi biết ba bị bệnh. Quan Cố thì tốt hơn hẳn đôi chút, nhưng gương mặt thiếu niên tuần tú cũng đỏ bừng lên, an tĩnh ngồi một chỗ nghiêng đầu nghe hẳn nói.

Khi đó hẳn đã có cảm xúc vượt quá tình bạn với Quan Cố, cũng biết thái độ của anh đối với người đồng tính, hẳn không muốn mất đi anh cho nên chỉ có thể chôn phần tình cảm ấy ở trong lòng.

Nhưng ngày đó hẳn rất muốn nói ra.

Vì thế hẳn mượn men rượu, nắm tay Quan Cố nghiêm túc nói: “Tôi thích cậu”, lại chặn ngay trước khi anh kịp biến sắc mặt mà giả vờ say nhận sai người bằng cách gọi tên hotboy lớp bên. Sau đó buông tay anh ra, há miệng nốc rượu rồi ôm Mèo Tới khi ấy mới chỉ là một con mèo nhỏ xíu vừa hát vừa nhảy, giả ngây giả dại.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên hẳn có giấc mộng xuân với Quan Cố, từ đó về sau chẳng thể vẫn hồi.

Trong vô số giấc mộng của chín năm qua Quan Cố đều bị hẳn đặt ở phía dưới, hoặc ngược lưng hoặc phóng đàng thừa nhận xâm chiếm từ hẳn. Nhưng mà hôm nay khi giấc mộng tươi đẹp ấy trở thành sự thật, vị trí của hẳn và Quan Cố đã thay đổi.

Hẳn vì việc bản thân quá nhanh chóng thỏa hiệp mà cảm thấy ảo não, nhưng vừa nghĩ tới đối phương là Quan Cố thì chút ảo não nho nhỏ kia chung quy cũng không sánh bằng chấp niệm trong chín năm này.

Hẳn nghĩ chỉ cần có được Quan Cố, dù cho chỉ trong giây phút này đây, dù cho không phải là phương thức mà hẳn muốn dùng nhất, hẳn cũng sẽ cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn cực kỳ.

Hồi lâu sau, hai người vai kề vai ôm nhau nằm trên giường.

Quan Cố nói: “Có còn đau không?”

Giọng Chu Phóng nhỏ thật nhỏ: “Không đau.”

Quan Cố hỏi tiếp: “Có muốn uống nước không?”

Chu Phóng đáp gọn lỏn: “Không uống.”

Quan Cố hỏi tiếp: “Vậy đi tắm nhé?”

Chu Phóng đáp ngay: “Không cần!”

Quan Cố lại hỏi: “Còn muốn ở trên nữa không?”

Chu Phóng theo quán tính đáp lại: “Không muốn!”

Quan Cố cười rộ lên. Lúc này Chu Phóng mới kịp phản ứng, lòng tự nhiên sinh khó chịu, có điều đã không còn sức mà tranh cãi với người kia được nữa rồi

9. Chương 9: ‘đền Thờ Trai Thẳng’

Hết thấy mọi chuyện vừa mới xảy ra đối với Chu Phóng mà nói cứ như là một giấc mơ vậy.

Hắn muốn hỏi Quan Cố cái câu ‘Tôi thích cậu’ kia là có ý gì, cũng muốn hỏi anh tại sao lại sẵn lòng phát sinh quan hệ với hắn, chẳng phải anh rất kỳ thị đồng tính hay sao?

Nhưng mà những lời này chuyển mấy vòng quanh miệng lại bị hắn nuốt trở về.

Chu Phóng nghĩ cứ chờ thêm chút đã, cho dù đây chỉ là khoảnh khắc ngắn thôi cơ mà hãy cứ để nó được lưu lại trong giấc mộng đau nhưng cũng ngập tràn đẹp đẽ này đi.

Hắn nghiêng mặt qua nhìn Quan Cố, bên tóc mai anh hơi ướt, vành tai lại vương một giọt mồ hôi long lanh, từ cần cổ đến trước ngực đỏ ửng một mảng lớn, màu sắc này so với diễn viên mẫn cảm nhất trong GV đều phải diễm lệ hơn gấp vạn lần.

Quan Cố như vậy vừa gợi cảm lại vừa đáng yêu. Hắn vẫn cực kỳ muốn ‘làm’ Quan Cố, muốn nhìn dáng vẻ càng đáng yêu hơn nữa của anh.

Quan Cố cũng quay mặt qua, hai người yên lặng nhìn đối phương. Mắt Quan Cố là kiểu một mí, tròn trắng mắt trong veo, mỗi lần chớp mắt hàng mi thật dài ấy liền như gài vào tận trái tim Chu Phóng.

Chu Phóng rất thích anh, mong đau cũng vẫn thích, không thể ‘làm’ người ta cũng thích, chỉ đơn thuần là thích anh, rất thích anh, siêu siêu thích anh mà thôi.

Quan Cố nhìn nhìn một hồi bỗng nhiên hỏi hắn: “Có phải cậu thích tôi không?”

Trái tim Chu Phóng cơ hồ ngừng đập, phản xạ có điều kiện mà dối lòng: “Mơ đẹp nhỉ!”

Quan Cố dường như không tin: “Vậy tại sao lại đồng ý để tôi ở trên?”

Chu Phóng không thèm trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu bảo cậu thích tôi à?”

Quan Cố cong cong ánh mắt: “Ừ, thích cậu.”

Chu Phóng liền hỏi tiếp: “Vậy tại sao cậu không cho tôi ở trên?”

Quan Cố khẽ mím môi.

Chu Phóng hừ lạnh một tiếng: “Vậy nên chuyện ấy và thích hay không thích có liên hệ với nhau đâu?”

Hắn mơ hồ có phần mong chờ lời giải thích của Quan Cố. Chờ giây lát lại nghe Quan Cố bảo: “Cũng đã làm rồi, chúng ta có thể bắt đầu yêu được chưa?”

Chu Phóng ngẩn ra: “... Hả?”

Quan Cố nắm tay đặt ở lồng ngực của hắn nhấn một cái, nhẹ giọng bảo: “Chu Phóng, anh là bạn trai của em.”

Chu Phóng bị những từ này kích thích đến nỗi khí huyết dâng trào, chẳng thể thốt nên bất cứ lời nào được nữa.

Quan Cố mỉm cười chọc ghẹo: “Đỏ mặt cái gì?”

Chu Phóng cả giận: “Mới vừa làm xong mặt không thể đỏ sao? Mặt anh cũng đỏ kìa!”

Quan Cố vẫn vô cùng bình tĩnh: “Anh thích em cho nên mới đỏ mặt.”

Chu Phóng: “...”

Sau đó hần hỏi ra lời vẫn luôn luẩn quẩn trong đầu: “Chẳng phải anh rất ghét gay sao?”

Quan Cố nhăn nhăn mày, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: “Đồ ngốc này, nếu anh ghét thì việc gì phải ở bên em nhiều năm như vậy?”

Chu Phóng suy ngẫm đôi chút, rồi sau đó không xác định lắm hỏi tiếp: “Có phải... anh đã sớm có ý với em?”

Quan Cố cười rộ lên, thẳng thắn đáp: “Cũng không phải từ rất sớm, chỉ bắt đầu từ khi em nhất định muốn mua nhà ngay bên trên nhà anh thôi.”

Chu Phóng mở to hai mắt: “Mua nhà?”

Quan Cố giải thích: “Anh phát hiện tên gay ngốc nghếch này có lẽ thích mình mà vừa vặn khi đó anh cũng chia tay Diêu Bối Bối rồi.”

Chu Phóng chưa hiểu: “...Cho nên là?”

Quan Cố vẫn ung dung đáp: “Anh cảm thấy em rất tốt.”

Trái tim Chu Phóng dường như đập nhanh đến sắp nổ tung mất: “Tốt ở điểm nào?”

Quan Cố nghiêng người sang nhích lại gần sát Chu Phóng thêm một ít, môi cơ hồ muốn dán lên trên môi hần rồi nhả ra từng chữ: “Ngoại trừ tính tình thì cái gì cũng tốt cả.”

Hai má Chu Phóng đỏ đến đáng sợ, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực luôn rồi, môi hần run rẩy một lúc mới nói được nên câu: “Giới tính cũng không thành vấn đề sao?”

Quan Cố hôn phớt lên đôi môi đang mấp máy trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi anh còn chưa đủ cứng à?”

Bùm bùm bùm! Bên tai Chu Phóng dường như vang lên tiếng pháo hoa. Quan Cố thích mình! Ba đang trên trời, mẹ đã tái hôn ới! Mọi người có nghe thấy không? Quan Cố cũng thích con kìa!!!

Chu Phóng vội vàng lại thô lỗ cắn môi Quan Cố, học theo cách hôn lưỡi của anh. Hần kích động như muốn bùng cháy, hần muốn nhai nát người kia rồi ăn vào trong bụng. Hần kịch liệt gặm môi Quan Cố, lúc này mùi máu tươi với hần mà nói cũng hết như làn nước ngọt lạnh vậy.

Hôn đến nỗi hai người đều thở hồng hộc, hôn đến nỗi nơi nào đó lại chọc chọc vào đùi đối phương.

Quan Cố đặt hần dựa vào gối đầu, ánh mắt nhìn xuống của anh tràn đầy tính xâm lược, cười hỏi: “Còn bảo không thích anh? Đối với ai em cũng mê người như thế này sao?”

Chu Phóng bị những từ ngữ này vũ nhục mà xoắn xuýt đến nỗi hưng phấn hơn nhưng vẫn cố cãi lại: “Vậy phải xem anh có bản lĩnh hay không đã!”

Quan Cố cười rộ lên, chỉ nhếch một bên khóe môi mà nụ cười ấy lại chất chứa đầy tà khí, so với dáng vẻ dịu dàng đáng tin lúc trước cứ như thể là hai người vậy. Anh cúi xuống nhỏ giọng thì thầm bên tai Chu Phóng: “Em đừng hối hận đấy!”

Hối hận cũng đã muộn rồi.

Vốn chỉ mỗi bắp vai đau, thế nhưng nhiệt tình làm đến hơn nửa đêm khiến qua ngày hôm sau cả người hần đều đau nhức kinh khủng.

Quan Cố biết thừa mà vẫn vờ hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Chu Phóng: “Khụ khụ.” Cố họng hần vừa khàn vừa rát. Hần uống miếng nước do Quan Cố rót cho xong liền ngã ập xuống, xoay qua xoay lại một hồi vẫn cảm thấy nằm úp sấp là thoải mái nhất bèn quyết định sẽ nằm ỉ trên giường cả ngày hôm nay.

Quan Cố vỗ mông hần một cái rồi dặn: “Em ngủ tiếp đi, anh phải đi làm đây.”

Chu Phóng bị anh vỗ mà nổi bão, cổ họng hần khàn đặc nhưng vẫn cố mắng: “Mau cút đi!”

Quan Cố nghe vậy vẫn cười thật tươi, khom lưng xuống hôn người kia mấy cái, hôn từ má đến mắt đến mũi rồi dừng ở miệng thật lâu.

Chu Phóng lại mắng: “Lăn đi! Em đã đánh răng đâu!”, mắng thì mắng mà vẫn hé miệng hôn sâu với anh.

Quan Cố đi làm rồi Chu Phóng bèn ghé vào trên giường chiêm nghiệm lại thật kỹ chuyện tối hôm qua và mới vừa xong. Trên nệm bỗng nhẹ nhàng vang lên tiếng động khe khẽ, hần liếc ánh mắt qua nhìn, hóa ra là Mèo Tới.

Mèo Tới chậm rãi đi đến trước mặt Chu Phóng, vươn chân trước ra dùng thịt chạm nhẹ vào mặt hần. Chu Phóng thử thì “Ba muốn ngủ nướng” xong thì kéo luôn chú mèo vào lòng, Mèo Tới cũng cực kỳ phối hợp, nó cuộn tròn người lại rồi dán sát vào bên mình hần.

Hai mắt Chu Phóng nhắm chặt, một lúc sau lại mở ra: “Quan Cố thích ba đó, có phải rất kỳ diệu không?”

Dĩ nhiên Mèo Tới không lên tiếng.

Chu Phóng đưa tay sờ sờ nó rồi nói tiếp: “Thế này xem như là lâu ngày sinh tình nhỉ?”

Mèo Tới xoay người, ôm tay hần nhẹ nhàng gặm gặm.

Chu Phóng lại tiếp tục độc thoại: “Chủ yếu cũng là vì ba con đẹp trai ha.” Hần ngẫm nghĩ chốc lát rồi hỏi: “Con nói xem sau này Quan Cố có cho ba ở trên không?”

Mèo Tới vẫn đang cực kỳ nghiêm túc gặm tay hần.

Chu Phóng nắm chân trước của nó lên nhìn, đột nhiên phá ra cười: “À há, bên móng phải của anh ấy có cái bớt, ba nhớ mang máng đã từng thấy ở đâu mà, hóa ra hình dạng của nó giống đệm chân con lấm nè.”

Mèo Tới thu chân về, cũng không buồn gặm tay hần nữa mà chỉ lo tự mình liếm móng rửa mặt.

Chu Phóng ghé vào gối đầu trưng ra vẻ mặt mê trai: “Cái bớt của anh thật đáng yêu.”

Hần và Quan Cố chính thức yêu nhau rồi đó!!!

Ngoại trừ không biết nấu cơm thì ở tất cả các phương diện khác Quan Cố đều là người vô cùng thích hợp để bên nhau dài lâu. Anh làm việc và nghỉ ngơi ổn định, thích sạch sẽ, rất kiên nhẫn, tính tình cũng cực kỳ tốt. Trên cơ bản những ưu điểm mà Chu Phóng không có thì anh đều có, xem như là tính cách bổ sung cho nhau. Đôi bên lại biết nhau mười mấy năm rồi, gần như là hoàn toàn không cần chậm rãi khởi động nữa, chuyển tàu tình yêu này cứ đơn giản mà bon bon trên đường ray thôi.

Hai người kẻ ở tầng trên người ở tầng dưới, trước kia mỗi khi Chu Phóng không có lịch trình công tác thì chỉ cần Quan Cố có ở nhà, hần nhất định sẽ xuống dưới ở lì cả ngày, buổi tối hơn mười giờ mới chịu về ngủ, hần còn quen thuộc với đồ đạc trong nhà anh hơn cả chính anh. Hiện tại hai người chính thức bên nhau rồi thì mỗi ngày tan tầm Quan Cố đều mang về hai phần đồ ăn, hần chỉ việc thay quần áo xuống lầu ăn cơm chiều, ăn xong sẽ có Quan Cố dọn rửa, hần thì nằm ườn trên ghế sa lông chơi di động. Chờ anh dọn xong trở lại, đôi bên nhìn nhau liền có thể ngầm hiểu bắt đầu muốn làm chút chuyện không thể miêu tả.

Tình yêu cuồng nhiệt thuở đầu đại để là như thế.

Qua vài ngày, bộ phim truyền hình mà Chu Phóng tham gia sắp sửa lên sóng, đoàn phim thông báo cho dàn diễn viên chính tham dự một chương trình giải trí để quảng bá cho phim mới cũng như thu hút sự quan tâm của công chúng, cho nên hần phải đi huyện Trường Sa một chuyến. (thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc)

Những ngày ở nhà vừa qua với Chu Phóng có thể nói là cuộc sống hạnh phúc như chốn bồng lai tiên cảnh, thỉnh thoảng nhận được thông báo thế này hần mới biết có bao nhiêu bực bội.

Quan Cố khuyên hần: “Chương trình này cũng rất hot mà, đừng xụ mặt thế nữa kéo đám người chăm chăm nhắm vào em lại có cơ ném đá.”

Chu Phóng không quan tâm lắm: “Thích nói thì cứ nói, ai thèm để ý đến bọn họ chứ.”

Quan Cố cười dịu dàng dỗ hần: “Ừ rồi, dù sao chỉ đi hai ngày thôi mà, chờ em về là vừa kịp cuối tuần.”

Sắc mặt Chu Phóng lúc này mới dịu đi một ít, nhưng rất nhanh lại bùng nổ cơn tức: “Cuối tuần thì có cái gì hay? Anh cho em ở trên sao?”

Quan Cố quả nhiên dời tầm mắt đi, chốc lát sau mới nói lảng sang chuyện khác: “Trong phim này của em có nam diễn viên tên Tạ Trúc Tinh gì đó đúng không? Cậu ta có tham gia show sắp tới không? Mẹ anh thích cậu ta lắm đấy, em giúp mẹ xin chữ ký đi.”

Chu Phóng khoanh tay, trong lòng thấy cực kỳ khó chịu.

Chỉ cần nói đến chuyện ‘trên dưới’ là Quan Cố lập tức liền chuyển đề tài, rõ ràng chuyện nên hay không nên cũng đều làm cả rồi, lẽ nào trong tiềm thức của anh phỏng chừng còn xem mình là trai thẳng, có lý nào chơi gay xong cũng đòi lập ‘đền thờ trai thẳng’?

Quan Cố vừa ra khỏi nhà đi làm thì Tiểu An cũng đúng lúc tới đón Chu Phóng, sáng nay hẳn sẽ bay tới Trường Sa. Tiểu An nhìn hành lý của hắn đã được thu dọn chỉnh tề thì kinh ngạc không ngớt, cậu cẩn thận quan sát xiu xiu liền phát hiện một ít dấu vết để lại.

Chu Phóng hỏi: “Lén lút nhìn cái gì đấy?”

Tiểu An cười đầy ái muội: “Anh à, trong nhà hình như hơi khang khác.”

Mấy ngày nay Quan Cố đều ngủ ở nhà hắn, dụng cụ vệ sinh cá nhân trong nhà tắm dĩ nhiên nhiều hơn một bộ, trên tủ đầu giường cũng có thêm một cái ly uống nước.

Chu Phóng cũng không định giấu mà ngược lại còn rất muốn khoe khoang: “Có gì mà lạ? Anh và Quan Cố ở chung rồi.”

Tiểu An chần động, cậu hoàn toàn không nghĩ tới người đó là Quan Cố, tuy cậu không tiếp xúc nhiều với anh ta nhưng dựa vào những miêu tả hằng ngày của Chu Phóng thì vẫn cảm thấy anh ấy sẽ thẳng đến trọn đời, thế nên chỉ nhỏ giọng hỏi: “Không phải anh Quan có bạn gái rồi sao?”

Chu Phóng làm bộ không quan tâm lăm trả lời: “Chia tay lâu rồi, cũng thích tôi lâu rồi, hôm trước vừa mới tỏ tình với tôi đấy. Dù sao tôi cũng đang độc thân nên trước hết cứ thử xem sao.”

Tiểu An hoảng hốt la to: “Sao có thể như vậy được? Ngàn vạn lần không thể qua loa, chuyện quan trọng cả đời người đấy anh, anh phải cẩn thận một chút chứ!”

Chu Phóng hất hàm: “Tôi cứ thích thế đó! Ý kiến gì không?”

Tiểu An cố nén cười rồi xoay người lại kiểm tra các loại giấy tờ của Chu Phóng đã đầy đủ hay chưa, vừa kiểm tra lại vừa nghĩ, anh Quan trông vậy mà có vẻ trâu bò ghê ha.

Đến phòng chờ ở sân bay Tiểu An mới nhớ tới một chuyện, vội hỏi: “À phải rồi, cái người tên Tiểu Trang của giải trí Tân Lãng kia còn nhắn tin cho anh không?”

Chu Phóng đã sắp quên luôn người này, nghe vậy bèn đáp: “Mấy nay không nhắn, anh không trả lời cậu ta riết phỏng chừng cũng chán luôn rồi.”

Tiểu An phát huy tinh thần hóng hớt kể lại cho hắn: “Em nghe ngóng thử rồi, không ai biết người này cả. Giải trí Tân Lãng có hai người họ Trang, một người là nữ mới vừa tốt nghiệp khóa thực tập sinh, người còn lại thì là nam nhưng đã bốn mươi tuổi, hơn nữa con trai người ta cũng lên cấp hai rồi đấy.”

Chu Phóng nói: “Weixin của anh đều do cậu ghi chú thích khi lưu số mới, có phải cậu viết sai rồi không? Căn bản không phải là người của bên Tân Lãng?”

Tiểu An cũng nghi ngờ: “Phỏng chừng là do em nhầm lẫn ghi sai thật, vấn đề là cậu ta mới hai mươi tuổi mà lại đẹp thế kia, dù không phải người của Tân Lãng thì theo lý thuyết hẳn là rất đáng chú ý trong giới, ít nhiều cũng nên có người gặp qua chứ. Thế nhưng em hỏi một vòng hết rồi, chẳng có ai biết cậu ta là ai cả.”

Chu Phóng mắng: “Thế thì đó là ai? Bạn bè trên Weixin đều do cậu thêm đúng không? Cậu đào đâu ra tên thần kinh ấy mà thêm vậy hả?”

Tiểu An rất ư là khổ tâm: “Cũng khó nói mà anh, không phải bên truyền thông thì cũng là người trong giới, những người linh ta linh tinh khác em nào dám thêm.”

Chu Phóng quyết định: “Vậy anh chặn cậu ta là được.”

Tiểu An vội ngăn cản: “Anh đừng làm thế, lỡ đâu là người không nên đắc tội còn quan trọng hơn cả mấy bên truyền thông thì sao? Nhìn khí chất ấy kìa, còn cả thân mặc hàng hiệu nữa chứ, thật khó mà đoán được là người như thế nào. Với cả dù sao hiện tại cậu ta cũng đâu quấy rầy anh nữa?”

Chu Phóng lại âm thầm mắng chửi vài câu nhưng dù sao cũng nghe lời Tiểu An khuyên mà không chặn hay xóa sổ của cậu Tiểu Trang nọ đi.

10. Chương 10: Tiểu Thụ Đẹp Nhất

Máy bay vững vàng lao vun vút trên không trung, thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng ấm áp giữa bầu trời xanh thăm thẳm, từng đám mây ngoài cabin bỗng bình tĩnh giống như một tấm thảm bông trắng tinh khổng lồ. Trước đây lần nào Chu Phóng lên máy bay cũng sẽ ngủ say, thế nhưng hôm nay hắn vẫn cực kỳ tỉnh táo ngồi ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Chu Phóng có thể trở nên nổi bật giữa một rừng diễn viên mới, ngoại trừ phong độ diễn xuất ổn định thì đương nhiên không thể không nhắc đến ngoại hình của hắn, cho dù những tờ báo lá cải suốt ngày lan truyền rằng tính cách của hắn khó chịu như nào hay mắc bệnh ngôi sao ra sao... thì cũng không ai phủ nhận được việc hắn có nhan sắc trời ban. Rất nhiều diễn viên bị cố định một loại vai diễn vì ngoại hình không phù hợp để thay đổi theo tạo hình mong muốn của kịch bản bộ phim đấy, thế nhưng Chu Phóng thì khác. Dù là vai công tử cổ trang nho nhã, hay vai thiếu niên thời hiện đại có tính cách sáng sủa, rạng rỡ; thậm chí kiểu đàn ông tuần tú trưởng thành... thì vẻ ngoài của hắn cũng đều cân tất được. Ông trời đã ban cho Chu Phóng bất cớ này, người khác muốn ghen tị cũng ghen tị không nổi.

Lúc này môi hắn hơi hơi mím, trên mặt có chút mát mát phiền muộn, hình ảnh ấy vừa đầy chất nghệ thuật lại vừa tinh lặng đẹp đẽ vô cùng, mà ngay cả Tiểu An ngày đêm ở bên vốn đã sớm sinh ra miễn dịch cũng không nhìn được phải liếc hắn thêm vài lần.

Chu Phóng đang suy nghĩ gì vậy?

Mới chỉ tách ra khỏi Quan Cố gần ba giờ thôi mà hắn đã nhớ người kia muốn phát điên, chẳng hề có tâm tư ghi hình tạo tạo nào, lúc này hắn chỉ muốn trở về thỏa thích âu yếm với anh đến chết mới thôi.

Nghiêm túc mà nói thì đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được hương vị của tình yêu.

Hồi trung học hắn cũng từng có một mối tình đầu, có lẽ vì thấy Quan Cố như hình với bóng bên cạnh hoa khôi trường mà hắn lại không có chút hứng thú nào với đám con gái, thậm chí còn đang hoài nghi mình có vấn đề ở chỗ nào hay không thì hotboy lớp bên lại đến dụ dỗ hắn. Nhóc gay ấy mở ra thế giới mới trước mặt khiến Chu Phóng nhanh chóng nhận thức được vấn đề của bản thân rồi cuộc nằm ở đâu. So sánh giữa các cô gái xinh xắn bên cạnh thì nam sinh đẹp trai, khỏe mạnh càng có vẻ đáng yêu hơn đôi chút.

Nhưng hẹn hò với cậu bạn hotboy ấy ngắn ngủi chỉ được hai tháng, còn chưa thật sự tiến vào trạng thái yêu đương, mới chỉ nắm tay nhau thôi thì đối phương đã không hề báo trước mà đi du học. Tình đầu chết non đối với Chu Phóng ít nhiều vẫn mang lại đả kích, nhưng cũng không khiến hắn đau lòng tới nỗi muốn chết, hắn vốn dậy thì hơi trễ, khi đó ngay cả mộng tinh cũng chưa xuất hiện thì cậu chàng hotboy đã vứt bỏ hắn mà đi, thay vì gọi là thất tình chỉ bằng bảo là đột nhiên thiếu mất ‘đồng loại’ kiếm người bạn mà khó khăn lắm mới tìm được thì càng chuẩn xác hơn.

Mà ý nghĩa tồn tại của Quan Cố đối với Chu Phóng thì khác hẳn. Lần đầu tiên hắn biết yêu thầm một ai đó, lần đầu tiên biết mộng xuân, lần đầu tiên có cảm giác muốn dâng hiến hết tất cả mọi thứ của mình cho đối phương... đều là vì Quan Cố. Lần đầu tiên hôn lưỡi mấy hôm trước, lần đầu tiên làm tình, cũng vẫn là anh; ngoại trừ những chuyện này thì còn có kì thi vào cấp ba, kì thi đại học, lễ trưởng thành, tốt nghiệp đại

học, từ lúc hắn mười mấy tuổi quen biết Quan Cố, hết thấy những thời điểm quan trọng trong đời cơ hồ đều có bóng dáng của anh. Ngay cả khi mới đóng phim trở nên nổi tiếng hay khi bị antifan ném đá sau đó, quãng thời gian trên mạng nơi nơi đều là tin xấu về hắn, vào giây phút tinh thần hắn sa sút nhất chỉ biết trốn trong nhà không chịu gặp người, cũng là Quan Cố ở bên cạnh hắn, an ủi hắn. Chu Phóng từng nghĩ cho dù vĩnh viễn anh sẽ không thích hắn, hắn vẫn sẽ yêu anh cho đến già, đến chết, đến khi thân xác này hóa thành tro bụi mới thôi.

Tối tận bây giờ hắn vẫn không thể tin tưởng việc mình chỉ dám lặng lẽ thích Quan Cố chín năm, ấy vậy mà người tỏ tình trước lại là anh.

Toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua rất giống một giấc mộng ngọt ngào tuyệt vời, mà hết thấy chi tiết trong giấc mộng ấy đều chân thật sống động quá đời, thậm chí ngay cả vết bớt trên mũi Quan Cố cũng rất rõ ràng.

Quan Cố thật sự có bớt sao? Lại còn có hình dáng rất giống với dấu chân Mèo Tối nữa? Đây là sự thật đúng không? Chu Phóng hốt hoảng nghĩ thầm, bất kể là kẻ nào dám đánh thức hắn khỏi giấc mơ này, hắn nhất định sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó.

Chương trình giải trí mà hắn sắp tham gia được xếp lịch quay vào buổi sáng ngày mai nhưng hôm nay đã phải tới diễn tập trước, Chu Phóng vừa xuống máy bay liền trực tiếp tới đài truyền hình.

Trước đây hắn đã từng quay kiểu chương trình thế này nhiều lần rồi cho nên cũng coi như khá quen thuộc với các MC. Mọi người trao đổi công việc với nhau rất hợp ý, tình hình buổi diễn tập cũng xem như cực kỳ thuận lợi. Nhân lúc rảnh rỗi, hắn còn tranh thủ đi tìm nam diễn viên mà mẹ Quan Cố thích kia để xin chữ kí cho bà nữa.

Đến khi sắp kết thúc buổi ghi hình thử ngày hôm nay, một MC trong nhóm đột nhiên xoay người nhìn về phía lối vào rồi nhiệt tình hô: “Tiểu Giản đến rồi kìa!”

Chu Phóng mới đầu còn chưa kịp phản ứng, cũng xoay người nhìn thoáng qua, nhất thời tâm trạng hắn chùng xuống.

Người đến là Giản Ninh Xuyên, vẻ mặt cậu nhóc vẫn còn đang trang điểm, hắn là mới công tác từ xong thì thẳng ghé qua đây chào hỏi mọi người luôn: “Em đang ghi hình cho show ở trường quay kế bên, giờ được nghỉ giải lao mà nghe bên này náo nhiệt quá nên qua xem thử nè.” Bộ phim điện ảnh mới của cậu sắp công chiếu cho nên cũng đang tiến hành quảng bá rầm rộ, show mà cậu đang quay chính là một chương trình giải trí nổi tiếng khác.

Cậu vừa nói chuyện với mọi người lại vừa vẫy tay rất nhiệt tình với Chu Phóng, dĩ nhiên hắn cũng không tiện giả vờ như không thấy, chỉ đành cười đáp lại.

Giản Ninh Xuyên lập tức đá bay MC mới hàn huyên với cậu ta, chạy thẳng đến chỗ Chu Phóng, hai mắt sáng lấp lánh giống như có hàng vạn hàng ngàn lời muốn nói, cuối cùng chỉ ngại ngại gọi một tiếng: “Anh Phóng.”

Đầu Chu Phóng ong lên sắp không chịu nổi, sau khi xác định quan hệ với Quan Cố hắn liền ném sạch mọi chuyện ra khỏi đầu, hiện tại mới nhớ đến hai cái đồng hồ đeo tay giống nhau y đúc gây nên biết bao hiểu lầm kia, nhìn Giản Ninh Xuyên như vậy cũng không dám cười, chỉ đành nghiêm mặt nói: “Trùng hợp nhỉ.”

Giản Ninh Xuyên vẫn vui vẻ: “Tối nay tầm mười giờ em sẽ bay tới Thượng Hải, lát nữa quay xong có thể tìm anh cùng ăn cơm được không, anh ở khách sạn nào?”

Vừa nghe mấy giờ sau cậu ta phải đi, Chu Phóng vui vẻ cực kỳ, giọng điệu lại giả vờ tỏ ra tiếc nuối: “Ngại quá, tối nay tôi có hẹn rồi.”

Gương mặt Giản Ninh Xuyên tức khắc lộ vẻ thất vọng: “Hẹn ai ạ? Có thể đưa em theo không?”

Chu Phóng căn bản không hẹn ai hết nhưng cứ thế trợn mắt nói dối: “Không tiện đâu, không phải người làm trong ngành giải trí, là bạn học cũ của tôi thôi. Cậu cũng đừng chậm trễ hành trình, có cơ hội thì gặp sau nhé.”

Giản Ninh Xuyên chỉ đành ỉu xiu đáp: “Vâng, chờ em xong đợt tuyên truyền bận rộn này sẽ về Bắc Kinh tới tìm anh chơi nhé.”

Chu Phóng đồng ý cho có lệ: “Ừ.”

Bên kia còn đang ghi hình nên Giản Ninh Xuyên không thể ở lại lâu, thế nhưng ánh mắt cậu vẫn lưu luyến không rời khỏi hẳn được, mới đi vài bước cậu nhóc này lại quay trở về lấy di động ra: “Anh Phóng, đêm nay sẽ phát sóng tập ở Thành Đô đấy, chúng ta chụp một tấm ảnh đi, lát nữa em đăng lên Weibo rồi tag anh.”

Cái lý do phải quảng cáo cho show này rất hợp tình hợp lý, thế nên Chu Phóng đành đồng ý chụp ảnh chung với cậu ta.

Diễn tập xong xuôi, Chu Phóng tới phòng chờ thay quần áo và tẩy trang, trên đường về thuận tay mở Weibo ra xem thì nhìn thấy Giản Ninh Xuyên đã đăng ảnh rồi, cũng đã tag hẳn, vì thế liền thuận tay bấm chia sẻ.

Ăn một tô cháo to rồi về khách sạn, hẳn và trợ lý Tiểu An mở TV vừa xem “Running Star” tập ghi hình ở Thành Đô vừa lướt Weibo xem phản ứng của cư dân mạng, dưới bài đăng lúc này đã có mấy nghìn bình luận, bình luận đứng đầu đều là mấy câu kiểu như “Sinh thời rốt cục lần thứ hai thấy hai chàng chụp chung QAQ”, “Lần này chính chủ phát kẹo ngọt sún răng tôi rồi”....

Chu Phóng cảm thấy khó hiểu hỏi Tiểu An, công ty dù muốn lăng xê theo con đường ‘bán hủ’ cũng sẽ không buộc chặt hẳn với Giản Ninh Xuyên, hai người bọn họ đâu có chung công ty quản lý, đám fan CP này rốt cuộc chui đâu ra vậy?

“Giản Ninh Xuyên tự tạo đề tài đó,” Tiểu An giải thích “Nhiều lần phỏng vấn cậu ta đều biến đổi đủ mọi cách để nói thích anh, trên mạng có thể dễ dàng tìm được các đoạn video đó ấy mà.”

Chu Phóng không đi xem thử bởi vì hẳn cảm thấy rất quái lạ, rõ ràng hẳn chẳng làm gì hết thế mà tình huống hiện tại lại giống như hẳn ‘thay lòng đổi dạ’ vậy.

Tập một kết thúc, Tiểu An vừa về phòng thì hẳn bèn vội vàng lôi điện thoại ra gọi cho Quan Cố nhưng gọi hai lần đều chẳng có ai nghe máy. Hẳn đoán có lẽ Quan Cố đang tăng ca nên chỉ đành ném di động xuống đi tắm rửa, trong lúc tắm cũng không ngừng dựng thẳng lỗ tai nghe xem di động có rung chuông hay không, tắm xong đi ra việc đầu tiên cũng là xem có cuộc gọi nhớ nào từ anh không.

Thế mà hoàn toàn chẳng có gì.

Ngược lại Chu Phóng nhận được tin nhắn từ người đã lâu không liên lạc.

Tiểu Trang: “Chồng ơi, có nhớ em không?”

Tiểu Trang: “Mấy ngày nay công việc bận rộn quá nên không dành thời gian cho anh nhiều được, anh đừng giận em nhé.”

Trước kia nhìn thấy người này đúng giờ đúng phút nhắn tin vào mỗi ngày hẳn chỉ cảm thấy phiền, hiện tại cách vài hôm không thấy ngược lại có hơi tò mò. Người này rốt cuộc là ai? Mỗi ngày cậu ta đều nhắn tin đúng giờ mà không hề được đáp trả nhưng vẫn cực kỳ kiên trì nhắn tiếp, đến tột cùng có mục đích gì? Chẳng lẽ thật sự chỉ là fan cuồng thôi sao?

Hẳn suy nghĩ một lát, cẩn thận gõ chữ rồi gửi qua.

Chu Phóng: “Cậu còn đang công tác ở châu Âu sao?”

Tiểu Trang lập tức trả lời: “Không, em về nước rồi.”

Chu Phóng cho rằng cậu ta sẽ nói còn đang ở nước ngoài, nhìn thấy tin này lại bắt đầu khó hiểu, cậu ta tính làm gì đây?

Tiểu Trang: “Anh muốn gặp em hả?”

Tiểu Trang: “Em lúc nào cũng có thể dành thời gian gặp anh hết!”

Tiểu Trang: “Chồng ơi? Anh còn đó không?”

Chu Phóng nhắn lại: “Không gặp, tôi không có hứng thú với việc này.”

Tiểu Trang: “Việc này là việc gì? Hẹn hò với fan?”

Tiểu Trang: “Em không đẹp sao?”

Tiểu Trang: “Em là tiểu thụ đẹp nhất toàn thế giới này còn gì!”

Chu Phóng cảm di động dở khóc dở cười, cũng không phải hấn cười nhạo sự tự tin quá lố của người kia, bởi vì thông qua những bức ảnh gửi đến thì cậu quả thật rất đẹp. Cậu ta hoàn toàn có cơ sở để tự tin, chẳng qua nào có ai tự khen bản thân mình như vậy chứ?

Chu Phóng: “Ừ, mặt tròn như cái mâm ấy.”

Tiểu Trang: “Mặt em rất nhỏ mà!”

Tiểu Trang: “Lúc nào mình mới gặp nhau?”

Chu Phóng: “Không gặp.”

Tiểu Trang: “Tại sao vậy T~T?”

Tiểu Trang: “Ok Ok, vậy thì trước mắt tạm thời không gặp, nhưng anh sẽ trò chuyện với em nữa chứ?”

Chu Phóng: “Tôi rất bận.”

Tiểu Trang: “Nói cứ như em không bận ấy.”

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em thật sự rất yêu anh mà.”

Tiểu Trang: “Yêu anh đã nhiều năm lắm rồi.”

Tiểu Trang: “Đến nỗi thường xuyên còn mơ thấy anh làm em nữa đó.”

Tiểu Trang: “Nếu anh không chịu, em sẽ phải làm xử nam cả đời mất T~T.”

Tiểu Trang: “Em tội nghiệp lắm đúng hông?”

Tiểu Trang: “Chồng ơi? Anh ngủ rồi sao?”

Tiểu Trang: “Chồng yêu ngủ ngon nhé, chụt chụt chụt!”

Chu Phóng không ngủ cũng không muốn trả lời. Thật ra hàn huyền vài câu thì thấy người tên Tiểu Trang này cũng không khiến người ta chán ghét như tưởng tượng, nếu không muốn nói cậu ta còn có nét đáng yêu rất riêng.

Chỉ là dù có đáng yêu nhiều hơn nữa thì tâm tư Chu Phóng cũng đã trao gửi nơi khác rồi.

À, nhắc mới nhớ, đã lâu thế rồi mà sao Quan Cố vẫn chưa gọi điện thoại lại cho hấn nhỉ?

11. Chương 11: Anh Nguyễn Ý

Mãi đến tối muộn Chu Phóng mới nhận được cuộc gọi của Quan Cố, anh bảo ban chiều đang bận chút việc nên không nghe tiếng chuông điện thoại lúc hấn gọi tới.

Chu Phóng đang nằm ườn trên giường, nghe vậy bèn nghiêng đầu qua nhìn đồng hồ đặt gần đó thấy đã hơn mười giờ rồi liền hỏi anh: “Anh vẫn chưa tan ca à?”

Quan Cố đáp: “Hôm nay anh không phải tăng ca đâu, bây giờ xem TV xong rồi chuẩn bị đi ngủ nè. Chiều nay em gọi là có gì muốn nói với anh hả?”

Chu Phóng không trả lời câu hỏi của anh, hấn đang bận lẩn lẩn mấy vòng trên giường: “Hôm nay con trai em ở nhà có ngoan không?”

Quan Cố cười khê: “Ngao lắm, bọn anh ai cũng ngao ngao đợi em về cả.”

Chu Phóng thấy lòng vui sướng cực kỳ. Tim hắn hiện giờ toàn là đường mật, hắn rất muốn thổ lộ những cảm xúc ngọt ngào trong lòng mình cho Quan Cố nghe nhưng lại không biết làm sao để biểu đạt được hết những tâm tình đó, mà thôi đi, một kẻ nóng tính cộc cằn như hắn thì chỉ cần không nói mấy câu giận dỗi, gây sự thì đã được xem như là sự dịu dàng ôn nhu nhất dành cho anh rồi.

“À, anh xem show thực tế em ghi hình tại Thành Đô rồi đấy. Em cũng gan lì quá rồi, nếu không phải lần trước anh giúp em thoa thuốc thì cũng chẳng nhận ra được em bị thương đâu. Sao vết thương nặng tới thế mà cũng không nói tiếng nào với đạo diễn, còn cố cấn rằng làm đi làm lại động tác khó nhằn đó nữa?” Giọng điệu của Quan Cố vừa xót xa vừa như trách móc hắn.

Thế nhưng Chu Phóng thật sự không để ý đến việc nhỏ nhặt đó tẹo nào: “Làm gì đau đến mức phải làm ầm ĩ lên với tổ tiết mục chứ, nhịn một xịu liền qua thôi mà.”

Quan Cố thở dài: “Em thật là!”

Chu Phóng thấy vậy cũng không biết phải nói gì thêm, hắn nghe ra được sự quan tâm pha lẫn thân mật của anh dành cho mình, nói đâu xa, lỗi tại hắn nóng bưng lên luôn rồi đây này.

Thế nhưng chưa kịp tranh thủ bày tỏ mấy câu ngọt ngào thì Quan Cố đã nói tiếp: “Mà đúng rồi, sao ảnh chụp em vừa đăng lên weibo lại có cả Giản Ninh Xuyên thế? Anh nhớ cậu ta đâu có tham gia vào bộ phim này của em đâu đúng không? Hay cậu ấy cũng là khách mời của tiết mục tuyên truyền luôn?”

Nhắc tới người này quả thật là làm tụt cảm xúc, Chu Phóng không có hứng thú bàn chuyện về Giản Ninh Xuyên nên chỉ đơn giản đáp qua loa: “Cậu ấy vừa vận có việc gần đây nên tình cờ gặp em thôi, sao thế, mẹ anh cũng thích cậu ta à? Có muốn em xin chữ ký hộ luôn không?”

Quan Cố bật cười: “Em đã từng ký tên cho mẹ anh rồi phải không? Mẹ thích em nhất đó.”

“Thôi đi, đừng có giỡn.”

Quan Cố chỉ muốn giơ tay lên trời thề cho người kia tin: “Là thật mà! Kể em nghe nhé, vốn anh rất sợ em không hề thích anh nên vẫn chưa dám tỏ tình với em. Mẹ biết được liền hối thúc anh liên tục đó, bảo là nếu chậm chân thì khéo em lại có người khác mất.”

“... Cái gì?”, Chu Phóng cảm thấy khả năng nghe hiểu của mình hình như hơi bị có vấn đề rồi.

Thế nhưng Quan Cố lại tiếp tục thả thêm ‘quả bom hạng nặng’: “Mẹ bảo em rất đẹp trai, còn khen em ngoan ngoãn, hiểu chuyện, rất dễ khiến người khác yêu mến nữa. Mẹ nói anh mà lè mề chậm chạp thì thằng khác sẽ tới cướp em đi ngay!”

Chu Phóng không thể nào tin tưởng nổi: “Từ từ, anh vừa mới nói gì, khoan, anh để em tiêu hóa cái đã. Mẹ anh biết chuyện của chúng ta mà không đưa anh đến bệnh viện, lại còn hối thúc anh đi tỏ tình với em?”

Nhớ năm đó lúc hắn comeout cho gia đình biết, mẹ hắn đã làm ầm ĩ một trận rất kinh khủng. Bà cho rằng Chu Phóng nên đến bệnh viện tâm thần để người ta chích điện cải tạo lại suy nghĩ cho hắn, lẽ dĩ nhiên là hai mẹ con vì chuyện này mà cãi nhau một phen. Năm kia mẹ Chu Phóng tái hôn, hắn chỉ ghé qua đưa phong bì rồi thôi. Bình thường hai người rất hiếm khi liên hệ, gọi điện thoại cho nhau cũng không nốt.

Quan Cố giải thích cho Chu-xù-lông hiểu: “Anh đã thú nhận việc này với mẹ từ lâu rồi. Lẽ ra mẹ cũng giận lắm đấy nhưng nghe bảo người anh thích là em thì liền đồng ý.”

Chu Phóng cảm giác hình như mình vừa nghe phải ‘chuyện lạ có thật’ rồi: “Mẹ anh... mẹ anh tiếp nhận chuyện của chúng ta à?”

“Thật mà, mẹ thích em lắm đó, bà thấy em khác hẳn những tên trắng hoa lăng nhăng ngoài kia thì an lòng cực kỳ. Lúc nào nói chuyện với anh cũng gọi em là ‘con dâu’ cả, cứng cứ yên tâm đi nhé!” Quan Cố dỗ dành trấn an hắn.

Chu Phóng đang được ‘vuốt lông’ đến cao hứng cực kỳ, nhưng nghe tới câu cuối thì muốn cười tiếp cũng không nổi nữa: “Cút, cút mau, ai là con dâu nhà anh chứ?”

Quan Cố bật cười lớn: “Anh, là anh, anh là con dâu nhà họ Chu, chịu chưa?”

Thế nhưng Chu Phóng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước: “Tối mai em sẽ về đến Bắc Kinh, anh nhất định phải tắm rửa sạch sẽ nằm sẵn trên giường đợi em xử anh đấy.”

Nói cho sướng miệng vậy thôi chứ hẳn dám chắc không đời nào Quan Cố đồng ý, quả nhiên liền nghe anh đánh trống lảng: “Em về rồi nói sau. Hôm nay ngủ sớm một chút nhé, mai còn phải dành sức lực để ghi hình nữa mà, đừng thức khuya quá đâm ra mệt mỏi rồi lại cáu gắt với người ta.”

Chu Phóng khó chịu cực kỳ: “Em cúp máy đây!”

“Ừ, ngủ ngon ha.”

Ngày hôm sau ghi hình đến năm giờ hơn là xong, Chu Phóng vội vã chào từ biệt tổ tiết mục và các khách mời rồi nhanh chóng ra thẳng sân bay. Ai dè vì thời tiết xấu nên máy bay lại phải hoãn, mãi đến 9h rớt cuộc hẳn mới rời khỏi Trường Sa, về đến Bắc Kinh đã là mười một giờ khuya rồi.

Lúc ngồi trên taxi về nhà Chu Phóng tiện tay mở 3G điện thoại lên, weixin liền báo có một loạt tin nhắn được gửi tới từ cậu Tiểu Trang kia.

Tiểu Trang: “Chồng yêu ơi, anh đã xong việc chưa? Em bận bịu mãi tới giờ này mới được nghỉ nên hôm nay phải gọi cơm bên ngoài giao tới nè, cho anh xem hình, là cơm gà xào nấm hương đó.”

Phía dưới đính kèm theo bức ảnh được chụp món cơm gà xào nấm hương nhìn rất ngon mắt.

Tiểu Trang: “Anh cũng ăn cơm thật ngon để bồi bổ sức khỏe nhé.”

Tin nhắn gần nhất được gửi đến lúc mười một giờ khi hẳn vừa hạ cánh.

Tiểu Trang: “Chồng yêu ngủ ngon, em yêu anh, moa moa taz!”

Cậu ta biến mất vài ngày rồi tới tới qua mới đột nhiên xuất hiện lại. Đến hôm nay thì đã trở về thói quen cũ, sáng tối mỗi cử đều đặn sẽ gửi vài tin nhắn qua máy làm phiền Chu Phóng. Hẳn nhìn lướt qua chứ chẳng hề để người này cùng những tin nhắn của cậu ta trong lòng, thấy điện thoại không còn tin tức gì khác nữa liền tắt máy.

Trước khi lên máy bay hẳn đã gọi cho Quan Cố, hôm nay anh phải tăng ca, lúc gọi qua là vừa lúc anh đang lái xe về, hiện giờ hẳn là đã ở nhà chờ hẳn rồi.

Taxi đến được khu chung cư thì đã qua mười hai giờ. Chu Phóng không muốn Tiểu An lại phải mất công lên lầu cùng hẳn nên bảo cậu về trước, tự mình xách vali đi vào. Chu Phóng cũng không về nhà mình mà trực tiếp tới thẳng phòng của Quan Cố. Ngày mai là thứ bảy, anh không cần phải đi làm nên tối nay có thể thức khuya xíu cũng không sao ha.

Chu Phóng và Quan Cố đều có chìa khóa nhà của đối phương, nhưng bình thường anh ôm Mèo Tối lên lầu hay hẳn xuống lục đồ ăn trong tủ lạnh nhà anh đều sẽ bấm chuông cửa nếu biết người kia đang ở trong đó. Tình cảm dù có thân thiết đến đâu thì cũng nên tôn trọng không gian riêng tư của nhau mà.

Tuy nhiên hôm nay Chu Phóng lại không thèm nhấn chuông, giữa người yêu thì thi thoảng vẫn nên ‘không tôn trọng’ mới càng có vẻ thân mật.

Chu Phóng nhẹ nhàng mở cửa ra, trong phòng khách không bật đèn, hẳn đặt vali ở ngay cửa rồi cởi giày mang dép lê đi thẳng vào bên trong.

Căn hộ ở đây không quá rộng, chỉ vài bước là đã đến phòng ngủ của Quan Cố. Từ xa xa nhìn vào thấy đèn đóm sáng trưng, hẳn là anh vẫn còn thức, điều này khiến hẳn đột nhiên hưng phấn hẳn lên.

Cái khung cảnh Chu Phóng công tác trở về liền nhìn thấy Quan Cố nằm sẵn trên giường đợi mình như vậy luôn luôn xuất hiện trong mấy ý dâm suốt bao năm qua, thế mà không ngờ bây giờ lại trở thành sự thật.

Bộ dáng của Quan Cố hiện tại sẽ như nào? Toàn thân trần trụi không một mảnh vải? Hay sẽ nửa kín nửa hở, cởi trần và chỉ mặc mỗi quần lót? Trong đầu Chu Phóng bỗng nảy ra một loạt hình ảnh hương diêm chi tiết về body của Quan Cố khiến suy nghĩ và hơi thở hẳn trở nên loạn nhịp.

Hắn hấp tấp đẩy cửa phòng anh, ấy vậy mà lại nhìn thấy một Quan Cố ăn mặc cực kỳ chỉnh tề đang giơ tay như muốn mở cửa bước ra ngoài ban công.

Chu Phóng hơi thất vọng một tẹo: “Anh vẫn chưa ngủ à? Đang tính làm gì thế?”

Quan Cố kéo hẳn cửa thủy tinh sang hai bên, Mèo Tới từ bên ngoài vội vàng bay cái vèo đến chân Chu Phóng lớn tiếng gọi “meo meo” như muốn chào hỏi ba ba mấy ngày không gặp.

Chu Phóng vui vẻ cúi người xuống bế bổng con trai lên rồi hỏi anh: “Sao cực căng lại ở ngoài ban công vậy?”

“Anh cũng không biết nó chạy ra từ hồi nào nữa, nãy nghe nó kêu nên mới đi ‘giải cứu’ cho con trai em vào nè.” Quan Cố vừa khép kín cửa vừa quay lại mỉm cười trò chuyện với hắn.

Hắn là Mèo Tới ham chơi ra đó xong ngủ quên mất, đến giờ mới tỉnh nên gọi cửa đòi vào đây mà. Chu Phóng vuốt ve mõ lông xù trên đầu nó một lát rồi đặt Mèo Tới lên sô pha ngoài phòng khách: “Tối nay con ngủ ở đây nhé.”

“Meo meo...”, Mèo Tới vẫn quán quýt lấy hắn không muốn cho hắn đi. Chu Phóng đành phải nhỏ giọng dỗ dành cực căng nhà mình: “Ngoan, nghe lời nào, mai ba sẽ chơi với con ha.”

“Meo meo meo meo...”

Chu Phóng nhần tâm đóng cửa cái rầm, Mèo Tới đứng bên ngoài gọi thêm mấy tiếng mà thấy vẫn không có động tĩnh gì, hiểu được đêm nay ba ba chắc chắn sẽ không ngủ với mình rồi bèn hết hy vọng trèo lại lên sô pha.

Chu Phóng ở trong phòng không nghe tiếng mèo kêu nữa mới yên tâm quay về giường.

Quan Cố mỉm cười hỏi hắn: “Em đã ăn gì trên máy bay chưa?”

“Chưa ăn nữa, đồ trên đó khó nuốt chết được.”

Quan Cố vẫn bám theo đề tài này: “Em đói không? Anh làm đồ ăn khuya cho em nhé, có sẵn sủi cảo đông lạnh đó.”

Chu Phóng lúc này làm gì còn tâm tình muốn ăn đêm nữa: “Em không ăn sủi cảo đâu.”

Quan Cố đang trải lại ga giường, thuận miệng hỏi hắn: “Vậy em muốn ăn gì?”

Nghe vậy hắn bèn liếm môi đáp ngay: “Muốn ăn anh.”

“Lại đây ăn nào.” Quan Cố khẽ nhướn lông mày nhìn hắn.

Về mặt Chu Phóng rạng rỡ hẳn lên, đây là anh đồng ý cho hắn ở trên thật đó hả? Vậy hắn tuyệt đối không khách sáo đâu à nha.

Khoảng cách của hai người được rút ngắn dần, đối diện nhìn nhau mà trong mắt đều phát ra một ngọn lửa dục vọng cực kỳ mãnh liệt. Bọn họ như sói đói lao đến hôn sâu đối phương, lồng ngực cả hai dán chặt vào nhau, vừa hôn vừa ngã ra giường.

Đang lúc kịch liệt như vậy nhưng Chu Phóng vẫn không quên chuyện quan trọng: “Hôm nay em nhất định phải ở trên đó!”

Quan Cố không nói đồng ý nhưng cũng chẳng từ chối hẳn, anh khẽ hất cằm về phía bên kia bảo: “Trong ngăn kéo ở đầu giường có bao cao su đó, em lấy đi.”

Chu Phóng vội vàng mở tủ ra lấy ‘dụng cụ làm ăn’ cho đêm nay. Về mặt Quan Cố vẫn cực kỳ bình tĩnh, anh chống tay nghiêng đầu qua nhìn hắn. Chu Phóng lập tức xé bao rồi tự đeo lên cho chính mình...

... Mọc nó, bị rộng rồi!

Xấu hổ chết mất!!!

Hai tay Chu Phóng vẫn đang đặt ở nơi nó, hắn ngồi im trên giường không nhúc nhích tẹo nào.

Nhưng Quan Cố thì kiềm hết được rồi, anh bật cười lớn thành tiếng. Chu Phóng thấy vậy vừa thẹn vừa tức: “Không làm nữa.”

Hắn đang muốn đứng lên thì Quan Cố lập tức ôm lấy eo hắn kéo lại rồi khẽ dỗ dành: “Ngoan, đừng làm rộn nữa mà.”

Chu Phóng được ôm liền nguôi nguôi, quyết định không bỏ đi nữa, nhưng vẻ mặt hắn vẫn đen thui.

“Em muốn ở trên lắm à?”

Chu Phóng không thèm trả lời, hắn vẫn đang khó chịu lắm lắm. Vốn bao cao su đeo vào đã rộng rồi, tâm trạng hắn không tốt khiến cậu nhỏ cũng xù theo làm cái bao lại càng lỏng lẻo hơn. Ấy vậy mà người đàn ông kia vẫn cứ ở bên cạnh cọt cọt lên vai hắn rồi dán sát lỗ tai thổi nhiệt: “Em không muốn ở dưới thì cứ ở trên đi.”

Chu Phóng nghe vậy lại trào dâng nỗi hăng hái, nhưng nghĩ kỹ thì chẳng thể nào tin được anh chịu làm như này: “Lăn đi!”

“Em không muốn thật à?”

“Anh chịu nằm dưới sao?” Chu Phóng hồ nghi hỏi ngược lại.

Quan Cố cười cưng chiều nhìn hắn bảo: “Nếu là em thì anh hoàn toàn nguyện ý.”

12. Chương 12: Chiến Tranh Lạnh

Lúc Quan Cố ngậm cậu nhỏ nhà mình vào miệng, đầu óc Chu Phóng hoàn toàn trống rỗng, nếu muốn hắn diễn tả cảm giác bây giờ như nào thì chỉ có duy nhất mấy từ: sướng, rất rất sướng!

Đôi mắt một mí của Quan Cố khép hờ, hàng mi thật dài để lại vệt bóng trên mặt như muốn che khuất đôi mắt đẹp dễ ấy. Khoang miệng nóng ẩm của anh khiến Chu Phóng xao động đến phát điên, anh mang đến cho hắn một trải nghiệm kích thích vạn phần, lúc này ánh nhìn của hắn cũng trở nên mờ mờ vì khoái cảm chồng chất.

Người đang cúi đầu phục vụ hắn là Quan Cố thật sao? Là anh? Là anh đúng không?

Thật ra trước đây khi mộng xuân, hắn chưa bao giờ mơ thấy cảnh Quan Cố khẩu giao cho hắn như này cả. Lấy sự hiểu biết bao năm nay giữa bọn họ, hắn biết anh không phải là loại người sẽ chịu làm việc này vì đối phương. Thế nên so với việc anh nhường hắn ở trên, thì việc này quả thật còn kích thích hơn gấp trăm ngàn lần.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Chu Phóng còn đang mơ mơ màng màng, đôi mắt nhấp nhem chưa thấy rõ vật gì xung quanh đã bắt đầu hồi tưởng lại dư vị tối qua. Đến tận bây giờ hắn vẫn cảm thấy cả người đều lâng lâng, sinh lý và tâm lý đều thỏa mãn vô cùng.

Đệm chăn bên cạnh vẫn còn ấm ấm, hắn là Quan Cố vừa mới rời khỏi giường không lâu. Hắn nằm đó nghe được tiếng dao cạo râu và tiếng bàn chải đánh răng chạy bằng điện kêu vang trong nhà vệ sinh.

Chu Phóng lười nhác không muốn động dậy xúu nào, nằm một hồi lại muốn xem di động bên đưa tay mò trên cái tủ đầu giường sờ soạng lấy qua đây. Lúc màn ảnh bật sáng lên hiện ra hình nền là cảnh Mèo Tới đang ghé vào cửa sổ phơi nắng.

Màn hình nền của hắn cũng là ảnh của con trai cưng nhưng lại không phải tấm này, xem ra đây là điện thoại của Quan Cố rồi.

Đúng lúc này, Quan Cố từ trong phòng vệ sinh bước ra. Chu Phóng vừa nhìn thấy anh thì tai đã đổ bùm, tim đập nhanh hẳn, đủ mọi loại hình ảnh hưởng diễm tối qua đều tua nhanh trong đầu hẳn.

Thế nhưng Chu Phóng còn chưa kịp mở miệng nói gì đã thấy Quan Cố cau mày, giọng điệu khó chịu hỏi: “Sao em lại tự ý xem điện thoại của anh?”

Không khí ái muội đang quần quanh trong lòng Chu Phóng thoát cái tan biến sạch. Hắn ném di động của anh lên gối đầu bên cạnh rồi hỏi ngược lại với vẻ không vui: “Trong điện thoại của anh có cái gì mờ ám mà người khác không thể xem à?”

Ánh mắt Quan Cố hơi khó hiểu, nhưng giọng điệu lại dịu xuống hẳn: “Làm gì có. Sáng nay em muốn ăn gì nào?”

Chu Phóng khó chịu ngoảnh mặt đi chỗ khác: “Không ăn.”

Quan Cố thấy vậy cũng không nói gì thêm, một lát sau Chu Phóng nghe được tiếng mở cửa, có vẻ anh đã ra ngoài rồi.

Hắn quay đầu lại nhìn thử, quả nhiên trong phòng đã không còn ai, điên nhất là chiếc điện thoại mới rồi bị hắn ném qua một bên cũng bị Quan Cố cầm theo.

Chu Phóng ngồi bật dậy, vẻ mặt hắn đầy tâm sự. Rốt cuộc di động của anh có cái gì mà hắn không thể nhìn đến? Thông thường việc giấu giếm điện thoại như này chính là một dấu hiệu không an toàn chút nào đối với các cặp đôi mà.

Nghĩ lại thì đột nhiên Quan Cố tỏ tình với hắn, sau đó cả hai liền ở cùng một chỗ. Hắn thích Quan Cố nhiều năm như vậy rồi, không ngờ có ngày anh cũng muốn lăn giường với hắn. Đây hoàn toàn là sự thật đó, không phải nằm mơ đâu, nhưng quả thật là việc này cũng không khác gì một giấc mơ tuyệt đẹp mà hắn hằng mong mỏi bấy lâu cả.

Thế nên thú thật hắn vẫn không có cảm giác an toàn, hiện tại chỉ cần mỗi một chút gió thổi cỏ lay thôi cũng tựa như hóa thành mây vần gió vũ, chính là điềm xấu báo trước đối với hắn rồi. Vì vậy dấu hiệu bất ổn sáng nay khiến hắn lo lắng vô cùng.

Hắn đánh răng rửa mặt xong đi ra thì thấy Quan Cố đang làm món trứng ốp la, động tác nhìn khá thuần thực, nếu không muốn nói là còn rất giống dáng vẻ của đầu bếp hàng xịn nữa, thế nhưng đáng tiếc là Chu Phóng đứng từ xa đã nghe được mùi trứng cháy khét rồi.

Mèo Tới nằm trên ghế sofa, thấy hắn ra bèn liên tục gọi “Meo meo” muốn hắn chú ý. Chu Phóng đi qua ngồi xuống cạnh nó, hắn sờ sờ lỗ tai rồi lại gãi cằm cho con trai cưng khiến nó cực kỳ thích thú, vui vẻ chơi đùa với mấy ngón tay của hắn, hết ôm lấy ngón tay nghịch lại bắt đầu chuyển sang gặm gặm.

Quan Cố bưng bữa sáng đã làm xong lên bàn rồi quay sang giục Chu Phóng: “Lại đây ăn cơm thôi.”

Mèo Tới vẫn đang nằm trên đùi hắn, hắn bèn ôm nó đi qua bàn ăn luôn, thế nhưng vừa đến gần nó vội vàng nhảy xuống, leo lại lên ghế sofa xa xa từ bên kia nhìn qua đây, dáng vẻ như thể muốn tới nhưng lại không dám.

Chu Phóng nhin không được oán giận Quan Cố: “Hai ngày em vắng nhà này có phải anh lại mắng nó không? Anh làm dữ quá khiến bây giờ nhìn nó nhát gan chưa kia.”

Quan Cố vừa thấy khó hiểu vừa hơi oan uổng một tẹo: “Anh chỉ muốn sửa lại thói quen leo lên giường ngủ của con trai em thôi mà, hơn nữa cũng chỉ nói lý lẽ cho nó nghe thôi, đâu có mắng. Mèo Tới, lại đây nào.”

Mèo Tới nhìn nhìn qua bên này một hồi cuối cùng cũng chậm rì rì nhảy xuống, lại chậm rì rì bước đến gần bàn ăn.

Quan Cố cúi người nhắc bóng nó lên, quay sang bảo với Chu Phóng: “Em xem, không phải mọi thứ vẫn tốt...”

Anh còn chưa nói dứt câu thì Mèo Tới dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai quào ngay một đường trên cằm anh rồi bay nhanh xuống, trốn vào gầm ghế sofa.

Quan Cố: “!!!”

Chu Phóng: “...”

Trên cằm anh có ba vết mèo cào, tuy không quá sâu nhưng vẫn bị chảy máu, mà nhà lại không có cồn i-ốt khử trùng nên Quan Cố buộc lòng phải đi một chuyến tới bệnh viện gần đó kiểm tra thử.

Anh đi rồi thì cậu-con-giời-đánh của Chu Phóng mới bò từ dưới gầm sofa ra, đã thế còn mang theo vẻ mặt đắc ý hướng Chu Phóng kêu “meo meo” như muốn tranh công.

Chu Phóng bức thật rồi, mấy năm nay Quan Cố cho nó ăn cho nó uống, còn tắm cho nó nữa. Mỗi khi hắn đi công tác vắng nhà thì nhiệm vụ ‘bảo mẫu’ hay ‘quan xúc phân’ gì cũng đều là anh đảm nhiệm, thế mà mới mắng vài câu nó đã vung móng vuốt thương anh luôn, đây là bị chiều đến vô pháp vô thiên rồi mà.

Hắn chỉ vào Mèo Tới mắng: “Mày còn hào hứng cái gì nữa hả? Đúng là đồ trẻ con vô lương tâm.”

“Meo meo meo...”

Chu Phóng vẫn tiếp tục nạt nó: “Còn dám cào mặt Quan Cố nữa, nếu ảnh mà bị hủy dung xem ba có đánh mày không thì biết!”

“Meo meo meo meo...”

Chu Phóng giận dữ: “Mày còn dám cãi ba à? Giỏi quá rồi ha.”

Lần này Mèo Tới không dám kêu ầm ĩ nữa. Chu Phóng mắng thêm vài câu cũng bắt đầu thấy xót nó, hẳn nhẹ nhàng bế nó lên rồi dặn dò: “Chờ cha con về thì nhớ bán manh làm nũng xin tha thứ nhé, tính tình của cha con rất tốt, sẽ không chấp nhặt với con đâu.”

Đúng như Chu Phóng nghĩ, hiển nhiên Quan Cố sẽ không thêm so đo cùng một con mèo bướng bỉnh, hơn nữa Mèo Tới là mèo nhà được chăm sóc chu đáo nên cũng may không phải đến bệnh viện tiêm vắc-xin, tuy vậy dưới cằm phải thoa i-ốt vẫn khá rát khiến anh chịu khổ không ít. Cơ mà anh cũng chỉ đổ trách Mèo Tới vài câu chứ chẳng giận nó làm gì.

Mèo Tới bước qua ngưỡng rồi lại dụi đầu mấy cái vào chân Quan Cố, thấy vậy anh cũng cúi xuống khẽ xoa lông cổ cho nó, chuyện này xem như qua.

Thế nhưng vụ di động sáng nay thì Chu Phóng vẫn không thể dễ dàng cho qua được. Ấy vậy mà Quan Cố hoàn toàn không có vẻ muốn giải thích gì, anh vẫn tỉnh bơ như không có việc gì hỏi hắn: “Buổi chiều nay em có lịch trình nào không? Nếu rảnh thì chúng ta đi xem phim nhé.”

Chu Phóng khó chịu vô cùng, nhưng hắn cũng không thể như một oán phụ cứ đuổi theo hỏi Quan Cố “Rốt cuộc trong điện thoại của anh có cái gì mà tôi không thể xem” được, cuối cùng đành nghiêm mặt bảo: “Không đi đâu, hôm nay em phải ở nhà xem kịch bản”. Bộ phim mới của hắn chỉ còn một tuần nữa là bắt đầu khởi quay rồi.

“Vậy buổi tối ra ngoài ăn cơm ha.”

Chu Phóng lắc đầu: “Thôi, ở nhà đi, cuối tuần đông người ra đường làm gì.”

Quan Cố không nói gì thêm nữa. Chu Phóng bế Mèo Tới ra cửa: “Em đi lên lầu đây.”

Quan Cố chỉ nói tạm biệt chứ không níu giữ hắn ở lại.

Hai ngày kế tiếp Chu Phóng không xuống nhà Quan Cố, anh cũng không lên trên tìm hắn. Chiến tranh lạnh giữa hai người cứ thế mà mở màn.

Chiều nay Chu Phóng đang ngồi ở nhà đọc kịch bản thì Giản Ninh Xuyên gọi điện tới bảo cậu ta đang ở Bắc Kinh, hỏi xem hắn có muốn đi ăn cơm cùng mình không.

Đương nhiên Chu Phóng không muốn đi nên từ chối khéo: “Hôm nay không được rồi, nhà của tôi có chút việc.”

“Chuyện rất quan trọng sao? Có thể đổi sang ngày mai được không anh?” Giọng điệu của Giản Ninh Xuyên hơi thất vọng.

Chu Phóng bên này thì suýt chửi thề, đầu xanh, cậu nghĩ cậu là ai mà tôi phải vì cậu dời lịch qua hôm khác đấy hả???

Ngữ khí của hắn đã bắt đầu khó chịu: “Không thể, cậu hẹn người khác ăn cùng đi.”

Giản Ninh Xuyên trầm mặc một lát rồi mới nhẹ giọng bảo: “Anh Phóng, em biết là em báo anh thời gian gấp quá, là em không đúng, lẽ ra nên nói anh trước một hai ngày mới phải. Thật ra tối qua em đã muốn gọi anh sớm, nhưng lịch trình của Lý Tranh lại quá bận rộn, vừa nãy anh ấy gọi em nói hôm nay rảnh nên em liền báo anh ngay đấy.”

Chu Phóng: “... Lý Tranh?”

Cái tên này hắn cực kỳ quen thuộc, anh ta là biên kịch nổi tiếng đến độ người ngoại quốc cũng biết, đối tượng từng hợp tác với Lý Tranh toàn là những đạo diễn tên tuổi hạng A. Trong nháy mắt hắn thấy hơi xấu hổ, ý tốt của Giản Ninh Xuyên rõ là vừa quảng cho chó ăn rồi mà.

“Anh Phóng tới đây một chuyến nhé, khó khăn lắm em mới hẹn được anh ta đó.” Giản Ninh Xuyên cố nài nỉ hắn.

Chu Phóng nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Địa điểm hẹn là ở chỗ nào? Mấy giờ?”

“Em hẹn Lý Tranh lúc bảy giờ.” Giản Ninh Xuyên vội vàng nói rõ thời gian và địa điểm cho hắn nghe.

Chu Phóng gật đầu đáp lại: “Sáu rưỡi tôi sẽ đến, chúng ta gặp nhau một lát, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Nghe vậy Giản Ninh Xuyên vui vẻ cực kỳ: “Được, được. Đến lúc đó sẽ gặp nhau. Anh Phóng... uhm, sáu giờ rưỡi gặp anh nhé!”

Âm điệu của cậu biến hóa rất rõ ràng, như thể thiếu chút nữa đã lỡ lời thốt ra cái gì đó, cuối cùng kịp ngưng ngừng kiểm lại.

Khách sạn mà bọn họ hẹn gặp khá gần nhà Chu Phóng, đoạn đường này thì chẳng bao giờ kẹt xe cả, thế nên tầm sáu giờ Chu Phóng mới bắt đầu đi. Lúc xuống bãi giữ xe hắn gặp Quan Cố vừa tan tầm trở về.

Đã mấy ngày không gặp, vừa nhìn thấy nhau cả hai đều có vẻ xấu hổ. Cuối cùng vẫn là Quan Cố mở miệng hỏi trước: “Em chuẩn bị đi đâu vậy?”

Chu Phóng nửa muốn trò chuyện, nửa lại không muốn để ý đến anh lắm, rốt cuộc chỉ nghiêm mặt bảo: “Đi ăn tối thôi.”

“Em có hẹn với ai hả?” Quan Cố vẫn muốn hỏi rõ.

Chu Phóng chỉ đành khai thật: “Là Giản Ninh Xuyên.”

Dường như anh hơi không vui, hắn nghe anh lặp lại cái tên đó: “Giản Ninh Xuyên à?”

Chu Phóng thấy sắp trễ giờ hẹn rồi bèn nhấn nút mở khóa xe rồi quay sang bảo anh: “Em đi trước nhé.”

Lái ra đến cổng, hắn nhìn thoáng qua gương chiếu hậu vẫn thấy Quan Cố còn đứng ở đó nhìn mãi theo sau xe hắn.

Lúc Chu Phóng đến khách sạn đã thấy Giản Ninh Xuyên đang ngồi chơi di động chờ hắn, thấy Chu Phóng bước vào liền vui vẻ đứng dậy gọi to: “Anh Phóng, em ở đây này!”

Về mặt Chu Phóng không có biểu lộ gì, chỉ đơn giản gật đầu chào: “Tiểu Giản, tới sớm quá ha.”

Giản Ninh Xuyên cực kỳ hưng phấn xoay quanh hắn: “Anh ngồi đây đi.”

“Không cần đâu, tôi có chuyện muốn nói với cậu cái đã.”

Giản Ninh Xuyên cảm nhận được hần rất nghiêm túc bèn thu hồi dáng vẻ tươi cười: “Có chuyện gì vậy? Anh cứ nói đi.”

Chu Phóng giơ cổ tay lên cho cậu ta xem thử: “Cậu nhìn thấy tôi từng đeo cái đồng hồ này rồi đúng không?”

Hai má cậu nhóc đỏ bừng, lắp bắp đáp lại: “Vâng, em từng thấy anh đeo rồi.”

Chu Phóng gỡ cái đồng hồ ra lật số seri được in bên mặt trong cho cậu xem: “Cậu nhìn kỹ một chút.”

Giản Ninh Xuyên mờ mịt soi tới soi lui. Mặt trái mỗi cái đồng hồ đều có in một số seri độc nhất vô nhị, không trùng lặp cái nào với cái nào. Sắc mặt cậu nhóc trong thoáng chốc chuyển từ đỏ hồng sang trắng bệch.

Chu Phóng cũng hơi ngại ngùng nhưng vẫn kiên trì nói rõ ra cho Giản Ninh Xuyên hiểu: “Đây là đồng hồ do bạn của tôi tặng. Không phải là... cậu... hiểu chưa?”

Giản Ninh Xuyên khẽ gật đầu.

“Tôi hẹn cậu gặp mặt chính là để nói việc này.” Chu Phóng thẳng thắn thuật lại.

Giản Ninh Xuyên mím chặt môi, dáng vẻ thất hồn lạc phách nhìn khá đáng thương. Chu Phóng càng cảm thấy không được tự nhiên vì vậy liền cáo từ: “Uhm, kia cứ như vậy ha. Tôi đi trước đây.”

Hần xoay người muốn đi không ngờ lại bị Giản Ninh Xuyên giữ chặt tay. Gì vậy, bộ vừa rồi hần nói chưa đủ rõ ràng sao?

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Chu Phóng, cậu nhóc trước mặt hơi lúng túng, vội buông tay hần ra: “Anh, anh cũng đã đến rồi, hay là ăn một bữa cơm đã rồi hãy đi.”

“Không cần đâu.”

Giản Ninh Xuyên cố gắng làm cho vẻ mặt của mình trông bình tĩnh lại: “Anh Phóng, làm quen với Lý Tranh sẽ có lợi cho anh hơn mà.”

“Đương nhiên tôi biết gặp gỡ anh ta sẽ có chỗ tốt.”

Nghe vậy ánh mắt Giản Ninh Xuyên lại hiện lên vẻ chờ mong, thế nhưng câu nói tiếp theo của Chu Phóng lại làm ánh mắt ấy thoáng chốc ảm đạm hẳn: “Tiểu Giản, tôi không muốn nợ ân tình này của cậu, sẽ không thể trả được đâu. Tạm biệt, tôi đi trước nhé!”

Giản Ninh Xuyên khẽ mím môi: “... Anh Phóng, tạm biệt.”

13. Chương 13: Mèo Tới Bị Ngược Đãi

Sau khi tạm biệt Giản Ninh Xuyên, Chu Phóng liền xuống hầm lấy xe nhưng ngồi lên hồi lâu mà mãi vẫn chưa lái đi, hần còn đang bận cân nhắc xem chiều nay nên ăn cơm ở đâu bây giờ. Đúng lúc này điện thoại đặt trước mặt bỗng vang lên tiếng chuông nhắc có tin nhắn weixin.

Lại là cậu Tiểu Trang kia: “Chồng yêu ơi, anh ăn cơm chưa vậy?”

Không ngày nào Chu Phóng không nhận được ba bốn tin nhắn của cậu ta, nhưng sau khi từ Trường Sa trở về hần vẫn chưa trả lời cậu thêm một lần nào nữa. Thế mà người tên Tiểu Trang này vẫn cực kỳ kiên nhẫn đều đặn gửi tin mỗi ngày, hôm nay lại nhắn thêm liên tiếp mấy tin rồi đây.

Tiểu Trang: “Hôm nay tâm trạng em tệ vô cùng.”

Tiểu Trang: “Em rất nhớ anh.”

Tiểu Trang: “Những lúc như này em cực kỳ muốn được ôm anh một cái, em còn muốn hôn anh, còn muốn làm cả chuyện kia kia với anh nữa cơ.”

Tiểu Trang: “Nhắc mới nói, em vẫn chưa làm bao giờ đâu, nghe người ta bảo sẽ thích lắm, chẳng biết có phải thật không anh ha?”

Tiểu Trang: “Chồng ơi, anh đã từng làm công với ai chưaaaa?”

Đương! Nhiên! Chưa! Từng! Thế nên tâm tình của Chu Phóng lúc này cũng chẳng hề vui vẻ tẹo nào!

Cậu Tiểu Trang kia vẫn tiếp tục nhấn: “Mà nếu có cũng không sao, em sẽ không quan tâm đến việc đấy đâu.”

Tiểu Trang: “Nhưng mà, uhm... anh, anh thích tư thế nào nhất vậy hả chồng?”

Tiểu Trang: “Em đã từng xem qua phim Gà Vàng rồi, em thấy ấn tượng tư thế đi vào từ phía sau nhất, mà hình như những tiểu thụ khác đều đặc biệt thích kiểu này thì phải.”

Tiểu Trang: “Chồng à, anh có thích như vậy không?”

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em...”

Tiểu Trang: “Chúng ta gặp nhau đi!”

Tiểu Trang: “Em biết anh đang ở đâu mà.”

Tiểu Trang: “Em đi tìm anh có được không?”

Tài khoản weixin của cậu Tiểu Trang này có thể được trợ lý của Chu Phóng thêm vào điện thoại thì ắt hẳn quá nửa cậu ta là người của bên truyền thông hoặc một công ty giải trí nào đó, ở trong vòng công việc này mà cố ý hỏi thăm địa chỉ của Chu Phóng thì cũng không phải việc khó gì.

Nhìn giọng điệu nhấn tin của cậu ta xem, có vẻ là quyết tâm muốn tìm đến tận cửa nhà hẳn thật rồi.

Chu Phóng nghe vậy thấy hơi nhức đầu bèn hiềm hoi mà chịu trả lời tin nhắn của cậu ta: “Cút đi, cậu mà dám đến tìm đừng trách người trong nhà tôi đánh chết cậu đó!”

Tiểu Trang: “Chồng yêu!”

Tiểu Trang: “CHỒNG YÊU!!!”

Tiểu Trang: “Rốt cuộc anh cũng chịu đáp lại lời em rồi, vui chết đi được mất!”

Tiểu Trang: “Em đùa anh thôi, nếu không được anh đồng ý sao em nỡ đến nhà quấy rầy anh chứ?”

Tiểu Trang: “Anh vẫn đang ở bên ngoài à? Chồng ơi, anh đang làm gì thế?”

Chu Phóng: “Chuẩn bị ăn cơm.”

Tiểu Trang: “Anh tính ăn cái gì, ăn với ai vậy?”

Chu Phóng nhắn đại: “Ăn KFC cùng với mẹ tôi.”

Tiểu Trang: “Anh đang gạt em.”

Tiểu Trang: “Em đã từng xem anh trả lời phỏng vấn rồi, em biết anh chưa bao giờ thích mấy thức ăn nhanh như KFC đâu. Hơn nữa, quan hệ của anh và mẹ vốn không tốt cơ mà.”

Chu Phóng nhìn chằm chằm tin nhắn vừa mới được gửi qua.

“Không thích đồ ăn nhanh”, chuyện này đúng là hẳn đã từng trả lời phỏng vấn không chỉ một lần.

Nhưng “mối quan hệ của anh và mẹ vốn không tốt” thì hẳn chưa bao giờ nói công khai với giới truyền thông, mà ngay cả bạn bè thân thiết biết được điều này cũng ít cực.

Tiểu Trang lại tiếp tục nhấn qua: “Chồng yêu, anh đâu rồi?”

Tiểu Trang: “Vậy thôi anh đi ăn đi, em không quấy rầy anh nữa đâu.”

Tiểu Trang: “Moa moa taz, yêu anh _ ”

Chu Phóng cảm thấy nghi ngờ cực kỳ bèn lục lại nhật ký trò chuyện với cậu nhóc Tiểu Trang này, trong đó có rất nhiều ảnh chụp mà cậu ta hay gửi qua máy hân. Lần đầu tiên Chu Phóng mở hình ra mà nghiêm túc cẩn thận xem kỹ đến vậy, thế nhưng gương mặt của cậu ấy chẳng có xíu nào quen thuộc, hơn nữa cũng không có dấu vết từng phẫu thuật thẩm mỹ. Nhìn tới nhìn lui cuối cùng hân đành phải kết luận là mình chưa từng gặp qua Tiểu Trang, nhưng nếu vậy sao người kia lại có thể biết được quan hệ giữa mẹ con hân vốn không hòa thuận cơ chứ?

Chu Phóng nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng hoài nghi hân là nhân viên công tác bên mình có người nhiều chuyện, không quản được miệng mà đã lén lút truyền việc tư của hân ra ngoài rồi.

Chỉ có một mình nên Chu Phóng cũng không muốn đi đâu ăn, hân định bụng về rồi sẽ gọi người giao hàng tới bèn trực tiếp lái xe từ khách sạn về thẳng nhà.

Lúc về tới chung cư, đang đợi thang máy xuống thì gặp được nhân viên ở phòng quản lý đang cầm một bao dụng cụ trong tay, chắc là phải lên nhà nào hỗ trợ sửa chữa cái gì rồi. Nhìn thấy hân, anh chàng nọ nhiệt tình chào hỏi: “Chào buổi tối, anh Chu.”

Chu Phóng gật đầu chào lại xong thì không nói gì thêm nữa, vẻ mặt hân không biểu hiện gì, chỉ đứng dựa một bên nhìn những con số trên biển báo thang máy đang nhảy nhót xuống thấp dần. Càng gần tới nhà, hân nghĩ đến tên-trai-thằng Quan Cố kia lại càng thấy sâu. Hân vừa thấy rất nhớ, rất muốn gặp anh; lại vừa có cảm giác chán nản chỉ muốn chấm dứt mối quan hệ của bọn họ. Rõ ràng cả hai đã làm chuyện thân mật nhất với nhau rồi nhưng chẳng hiểu sao hân luôn thấy Quan Cố ngày càng cách xa hân hơn.

Anh chàng nhân viên nhìn nhìn Chu Phóng rồi hỏi: “Anh Chu à, có phải anh đang nuôi một con mèo không?”

Chu Phóng đang không có tâm trạng muốn tán gẫu tí nào với người lạ bèn đáp lại ngắn gọn: “Đúng vậy.”

Anh chàng nọ hơi ngại nhưng vẫn cố nghiêm túc nói tiếp: “Chuyện là như vậy, mấy hôm trước có một chủ nhà gọi điện thoại xuống phòng quản lý trách cứ tội em, bảo là họ thường hay nghe tiếng mèo của anh đứng ngoài ban công kêu khiến mấy con chó chớ được nuôi ở lầu trên sửa theo, ầm ĩ suốt cả đêm.”

Khi bọn họ đang trò chuyện thì thang máy rốt cuộc cũng tới, anh chàng nhân viên vừa đi vào vừa tiếp tục câu chuyện đang dang dở: “Kỳ thật chuyện này cũng không phải việc quan trọng gì, nhưng hôm nay tiện gặp mặt anh Chu nên em tính hỏi anh luôn. Hình như mèo của anh chưa bị thiến phải không? Nó kêu nhiều như vậy mà anh cứ ném nó ra ban công không phải là cách hay đâu, em đoán hân là đến kỳ động dục rồi, động vật mà vào giai đoạn này anh nên đưa nó đi phối giống chứ không nó sẽ rất khó chịu, cứ kêu mãi cũng sẽ làm ảnh hưởng tới anh và mọi người xung quanh mà.”

Chu Phóng nghe vậy thấy ngạc nhiên vô cùng: “Mèo của anh đã thiến từ mấy năm trước rồi, anh chưa bao giờ thấy nó phát tình cả. Bình thường cũng đâu nghe nó kêu gì, anh càng không bắt nó ra ban công, hay là mèo nhà khác kêu?”

Cậu trai kia cười cười bảo: “Lầu phía trên này thì có mỗi mình anh nuôi mèo mà.”

Sắc mặt Chu Phóng khá tệ, bởi vì hân bỗng nhớ ra việc hai ngày trước Mèo Tối có thái độ hơi là lạ với Quan Cố.

Anh chàng nhân viên cho rằng mấy câu nói của mình khiến vị minh tinh trước mặt mất hứng rồi nên ngưng bổ sung: “Cũng có thể là do nhà nào đấy vừa mới nuôi mèo mà em không biết chẳng, ha ha.”

Bây giờ Chu Phóng đã hơi nghi ngờ khả năng là Mèo Tối nhà mình làm ầm ĩ thiệt rồi, nhưng cảm thấy câu trước của bản thân cứ như tự vả mặt vậy, lại thêm nghe anh chàng này cười “ha ha” càng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Hân nghiêm mặt bảo: “Cũng có thể là do mèo của anh thật. Anh hay đi vắng mà con mèo này lại khá nhát, thỉnh thoảng ở nhà một mình nó chạy ra ban công gọi vài tiếng cũng nên.”

Cậu trai kia không ngờ tự nhiên Chu Phóng lại nhận lỗi về mình, nhất thời không biết nên nói cái gì mới đúng.

Đúng lúc này thì thang máy đã đến tầng của Chu Phóng, hân vừa đi ra ngoài trước vừa quay đầu xin lỗi khá thành khẩn với cậu nhân viên: “Ngại quá, đã quấy rầy hàng xóm xung quanh và làm phiền mọi người

ở phòng quản lý rồi, anh sẽ quản lại mèo của mình, sau này không để chuyện như vậy xảy ra nữa đâu.”

Chu Phóng vừa mở cửa nhà ra đã thấy Mèo Tới chạy ào ào đến chào đón hắn. Hắn bế nó lên ôm vào trong ngực, Mèo Tới liền bám vào áo cổ rướn lên cọ cái mũi lạnh lạnh vào mặt hắn rồi nhẹ nhàng kêu “meo meo” như thể đang làm nũng mà cũng hơi hơi oán giận rằng “Sao trẻ thể này tên nó tài nhà người mới mò về hả?”

Từ khi nó chỉ là một con mèo con còn phải uống sữa thì đã bám dính người như vậy, nó rất thích Chu Phóng, cũng rất thích Quan Cố. Nhưng kể từ lúc nửa tháng trước Quan Cố suýt làm mất nó, đến hôm rồi thì nó lại cào mặt anh, hơn nữa còn lộ ra bộ dáng xù lông oán giận khó hiểu cực kỳ thì có vẻ ‘tình mèo’ này đã chấm dứt rồi.

Thú cưng và trẻ con đều y như nhau, tư duy vừa đơn giản dễ đoán lại vừa rất thẳng thắn trực tiếp. Ai thích nó, ai đối xử tốt với nó thì nó cũng yêu quý lại người đấy y chang vậy, ngược lại ai không thích hay đối xử tệ thì đừng mong nó chịu lại gần người kia.

Chu Phóng nghĩ, lẽ ra hắn nên sớm nhận ra có gì đó không được bình thường rồi mới phải. Chủ yếu là chính hắn cũng không rõ vì sao Quan Cố lại thay đổi như vậy?

Còn nhớ vào mùa hè năm Chu Phóng mới thi đại học xong, có một ngày, hắn vừa về đến nhà để tắm rửa thay quần áo sau khi chăm sóc ba hắn nằm viện cả ngày thì Chu Phóng ôm một cái thùng có vẻ thần thần bí bí tới tìm hắn, trong thùng là một con mèo con bé tí teo, có lẽ chỉ to bằng bàn tay hắn là cùng. Mèo con nho nhỏ có bộ lông màu trắng toát pha lẫn chút vàng. Quan Cố nói anh nhặt được nó nhưng trong nhà lại không cho nuôi nên mang qua nhờ hắn chăm hộ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên Chu Phóng đã thích bé mèo này rồi, trước đây nhà hắn cũng từng nuôi mèo nhưng nó lại bỏ đi mất, lúc đó hắn còn đau lòng suốt một thời gian dài thật dài luôn đấy.

Quan Cố và Chu Phóng đều coi bé mèo mới xuất hiện này như con trai ruột, cả hai cùng dứt sữa cho nó uống, lại cùng thảo luận xem nên đặt tên cho nó là gì... cứ như vậy bọn họ đã nhìn Mèo Tới lớn lên suốt chín năm nay.

Có một năm kia, Mèo Tới không hiểu sao lại mắc bệnh ngoài da, bộ lông xinh đẹp bị rụng sạch khiến nó xấu đến không nỡ nhìn, hơn nữa còn phát sốt liên tục, đứng cũng không vững chân. Mẹ của Chu Phóng thừa dịp ban ngày hắn không ở nhà trộm vút nó đi. Buổi tối hắn về biết được chuyện này suýt nữa giận phát điên lên, cả một đêm gần như không ngủ chỉ chăm chăm đi lục tung từng cái thùng rác của mỗi nhà gần đó để tìm bé mèo con đáng thương, may mà rốt cuộc cũng tìm được ngay khi nó đang hấp hối gần chết. Lúc ấy, một tiếng “meo” khe mà Mèo Tới cũng kêu không nổi, nhưng đôi mắt nó nhìn Chu Phóng lại chảy ra hai hàng lệ khiến hắn đau lòng gần chết, hắn ôm nó ngồi ngay kế thùng rác mà gào khóc không ngừng được.

Chu Phóng chưa từng quên, buổi tối mùa đông năm đó rét buốt tới cỡ nào, người cùng hắn đi lục tìm từng cái thùng rác một, người không ngại thùng rác vừa hôi vừa bẩn, vẫn ngồi bên cạnh nhìn hắn khóc cả buổi mà không hề than vãn lấy một câu, chính là Quan Cố!

Chu Phóng đã nuôi Mèo Tới chín năm, cũng âm thầm yêu đơn phương Quan Cố chín năm. Đã từ lâu lắm rồi hắn luôn coi bé mèo là con ruột của hắn, đúng hơn, là con trai ruột của Quan Cố và Chu Phóng này.

Trước kia chưa bao giờ hắn dám hy vọng xa vời là sẽ có một ngày Quan Cố đáp lại tình cảm của hắn, nhưng hắn vẫn luôn tin chắc là anh cực kỳ yêu quý Mèo Tới, bởi Mèo Tới không chỉ là ‘chứng miếu’ cho mười mấy năm tình nghĩa của bọn họ, mà quan trọng nhất nó còn là vật ràng buộc cả hai lại. Cho dù không thể trở thành người yêu thì cứ để bọn họ là bạn tốt nhất mãi mãi cả một đời cũng đủ rồi.

Thế nhưng hiện giờ mọi thứ lại không như Chu Phóng hình dung nữa. Quan Cố đột nhiên nói thích hắn, còn lăn giường những mấy lần với nhau rồi nữa, thế nhưng giữa bọn họ vẫn chưa phải là tình yêu. Lúc vừa nghe Quan Cố bảo thích mình, hắn thấy vui kinh khủng, tâm nguyện bao năm cuối cùng cũng đạt thành rồi. Nhưng sau khi tỉnh táo lại dần khỏi sự mê muội và hưng phấn đó, không hiểu sao hắn không hề cảm nhận được cái ‘thích’ của anh dành cho hắn. Chu Phóng luôn thấy anh cứ đang che che giấu giấu chuyện gì đó, ban đầu hắn còn cho rằng không gì có thể phá vỡ được sự tin tưởng và tình bạn bấy lâu của hai người,

nhưng chỉ ngắn ngủn hai tuần vừa qua thôi mà hình như mọi việc trở nên rối tinh rối mù một cách không tưởng rồi.

Càng đáng sợ hơn là Chu Phóng bỗng phát hiện ra Quan Cố không hề thích Mèo Tới, anh chán ghét con mèo ngốc đó, thậm chí có khả năng anh còn ngược đãi con trai hắn khi hắn vắng nhà nữa cũng nên.

Tên Quan Cố này mở miệng ra là nói dối, chẳng hề thật tâm với hắn tẹo nào.

Chu Phóng thích anh những chín năm, nhưng lúc này hắn phát hiện, người hắn thích vốn không phải là như vậy.

14. Chương 14: Làm Hòa

Mèo Tới nằm ở trên đùi Chu Phóng, phơi ngửa cái bụng ra cho hắn nhìn, hai chân trước quơ quơ vẫy vẫy mong chờ hắn mau tới chơi đùa với nó.

Chu Phóng vừa vuốt ve cậu con cưng vừa hỏi: “Quan Cố từng đánh con à?”

Mèo Tới: “....”

Chu Phóng lại hỏi tiếp: “Là anh ta ném con ra ban công nên con mới cào mặt ảnh đúng không?”

“Meo meooo...” Mèo Tới kéo dài tiếng kêu như đang làm nũng.

“Con trai, nghiêm túc một chút!”

“Meo.”

“Ba có nên hỏi thẳng anh ấy không?” Chu Phóng chân thành hỏi ý kiến của cậu con cưng đang uốn éo trên đùi mình.

Mèo Tới: “....”

“Con mẹ nó, anh ta đúng là đồ xấu xa mà.”

Mèo Tới: “....”

Chu Phóng vẫn bực bội xả tiếp: “Đến con mà Quan Cố còn không thích thì làm sao có thể thích ba được?”

Mèo Tới: “....”

“Vậy tại sao Quan Cố còn muốn dụ ba lên giường cùng anh ta chứ?” Chu Phóng vẫn không ngừng càu nhàu.

Mèo Tới: “Meooo...”

“Đồ trai thẳng chết tiệt!”

Tên-trai-thẳng Quan Cố đó đã đùa giỡn hắn đúng không? Có phải không? Rốt cuộc là thật hay không hả?

Chu Phóng thà rằng những ngày đẹp đẽ kia chỉ là một giấc mộng xuân xa hoa trong ảo tưởng của hắn, chứ chẳng muốn tin rằng Quan Cố chỉ đang đùa giỡn mình. Nếu anh là người như vậy thật thì chín năm hắn thích anh đắm đuối si mê đến thế xem như vứt hết cho chó ăn rồi còn gì.

Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy lòng mình như mọc rêu xanh vậy, âm u tăm tối, không thể thấy được mặt trời ở đâu luôn.

Mèo Tới không biết ba mình đang rầu, vẫn vô tâm vui vẻ chơi đùa ở bên cạnh, cuộn tròn người lại đuổi theo cái đuôi xinh xinh miết. Chu Phóng đang ngồi đó nhắm mắt suy nghĩ thì ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ ‘cộc cộc cộc’.

Hắn không muốn gặp Quan Cố lúc này, nhưng anh lại đến tìm hắn.

Về mặt Chu Phóng lạnh tanh: “Anh lên đây làm gì?” Hấn ngăn Quan Cố trước cửa chứ không cho anh vào nhà.

“Anh muốn làm hòa với em.”

“Cút đi!”

Quan Cố khề dụi giọng: “Em để anh vào nhà đi, đứng bên ngoài nói chuyện sẽ làm phiền hàng xóm lắm.”

Chu Phóng nghĩ thầm, lúc anh nhốt con trai tôi ra ban công sao không giỏi nói là sẽ làm phiền mấy nhà bên cạnh đi.

Quan Cố càng đẩy cửa, hấn càng cố khép không cho anh vào. Quan Cố nhú mày khó chịu, ánh mắt Chu Phóng còn tệ hơn, tràn đầy ghét bỏ.

Bỗng nhiên Quan Cố nhảy tới trước một bước, chớp mũi anh dán lên mặt Chu Phóng khiến hấn giật mình theo bản năng lùi một bước, tóc gáy thiếu điều dựng thẳng cả lên.

Quan Cố thuận thế tiến vào trong, xoay người đóng cửa cái rầm. Chu Phóng không bảo vệ được cửa nhà lại còn thua ‘dịch’ về khí thế nên sắc mặt hấn hiện giờ vô cùng khó coi.

Anh nhìn hấn chăm chú một lát mới khề di chuyển ánh mắt: “Cưng à, chúng ta làm hòa đi có được không?”

Chu Phóng vẫn kiên quyết như đinh đóng cột, từ chối trò chuyện với anh.

“Hai ngày nay em đã dỗi đủ rồi, còn giận nữa sẽ giống như thời học sinh mất, làm vậy cũng đâu có ý nghĩa gì, phải không?” Anh cố thuyết phục hấn, nhưng Chu Phóng vẫn không nói tiếng nào.

Về mặt Quan Cố tràn đầy sự bất đắc dĩ: “Em nghe anh giải thích một chút nhé!”

“Không nghe!”

Quan Cố vẫn tiếp tục nói: “Trong điện thoại có một thứ anh không thể cho em xem được.”

Chu Phóng dựng thẳng lông mày: “Cái gì vậy?”

Quan Cố nhướn mày hỏi ngược lại: “Chẳng phải em không muốn nghe sao?”

Chu Phóng cả giận gắt: “Tôi không thèm nghe. Anh cũng đừng có nói!”

Quan Cố đương nhiên không nghe theo lời hấn mà lái câu chuyện về đúng chủ đề: “Gần đây anh có liên hệ với Diêu Bối Bối vài lần, sợ em thấy sẽ nghĩ nhiều thôi.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố nghiêm túc giải thích: “Không phải kiểu ‘tình cũ không rủ cũng tới’ như em nghĩ đâu, anh và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi. Đợt này Diêu Bối Bối đang viết luận văn tốt nghiệp nên muốn tìm anh thảo luận vấn đề chuyên môn một chút ấy mà.”

Bạn gái trước đây của Quan Cố đang học tiến sĩ cùng chuyên ngành với anh, chuyện này thì Chu Phóng biết.

Quan Cố nói tiếp: “Ngày đó em hơi nhạy cảm, lại thêm anh cũng quá nóng nảy. Kỳ thật việc này nhỏ xiu xiu, đâu đáng để chúng ta giận nhau. Không tin em cứ kiểm tra điện thoại của anh đi.”

Quan Cố nhanh chóng móc di động ra đưa Chu Phóng nhưng hấn không thèm nhận. Anh vẫn cố nhét vào tay hấn: “Thật đó, anh không nói dối em đâu.”

Chu Phóng nhin không được liếc mắt qua nhìn anh. Đôi mắt của anh sáng lấp lánh đọng đầy tình ý, nhẹ giọng thủ thỉ: “Chu Phóng, anh tuyệt đối sẽ không nói dối em.”

Chu Phóng chớp mắt, góc khuất u tối trong lòng ban nãy thoảng chốc đã bay biến sạch, lộ ra trái tim bùng bùng sức sống, lại liều mạng đập rất nhanh, ‘thình thịch thình thịch’ nghe rõ từng tiếng như đang cố sức kêu gào hai chữ Quan Cố.

Tên tiểu yêu tinh Quan Cố này!!!

Hắn một bên mắng anh khí thế, một bên thì đã bị người con trai trước mặt này câu mắt hồn đến vút bỏ luôn lý trí rồi.

Hắn cảm thấy Quan Cố có khả năng thật sự thích mình, tuy rằng phán đoán này chẳng có tí căn cứ nào, nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến hắn vui phát điên lên được.

“Lại đây!” Chu Phóng ngoắc ngoắc tay.

Quan Cố: “???”

Chu Phóng tiếp tục ngoắc: “Bảo anh lại đây cơ mà.”

Quan Cố nghe lời xích lại gần, Chu Phóng liền nắm lấy vạt áo hung hăng kéo anh sát vào rồi nhanh chóng hôn lên môi anh.

Người dạy võ lòng lớp ‘hôn lưỡi’ cho hắn là Quan Cố, thầy thì dạy rất tốt, học trò lại chẳng học hành tử tế, rất nhanh đã bị thầy Quan đảo ngược tình thế rồi.

Không chỉ hôn môi, mà hắn còn hôn một lượt cả lỗ tai và khắp mặt anh. Lúc trước tuy hắn chỉ có thể nằm dưới, nhưng gần như hắn đã sờ cả người anh từ đầu đến chân luôn rồi. Làn da Quan Cố đẹp cực kỳ, bóng loáng mượt mà, không chỉ da mặt mà toàn thân đều như thế. Chu Phóng thích vô cùng. Hôm nay hắn không muốn đơn giản như mọi lần, hắn muốn nhiều hơn chút nữa, nhiều thật nhiều.

Chu Phóng bị những hồi tưởng của mình kích thích dục vọng đến nỗi cậu em cũng muốn ngóc đầu, nhưng rất nhanh sự nhiệt tình này đã bị dập tắt mất, bởi vì hắn vô tình chạm phải cằm của Quan Cố. Nơi đó vẫn còn ba vết mào nổi hẳn lên do Mèo Tới cào.

Đang hôn say sưa thì Quan Cố bỗng nhận ra sự biến hóa của hắn, anh dán sát môi mình gần môi Chu Phóng rồi khẽ hỏi: “Làm sao vậy?”

Khoảng cách của hai người gần như vậy khiến Chu Phóng lần đầu thấy được ẩn bên trong hàng lông mày bên trái của anh có một nốt ruồi be bé, màu sắc rất nhạt. Lông mày Quan Cố vốn khá đậm, thành ra nếu không phải dựa sát vào nhau như này thì không có cách nào thấy được nốt ruồi đó, đến Chu Phóng thân thiết với anh là thế mà chín năm qua vẫn chưa phát hiện bao giờ. Bỗng dưng hắn nghĩ, xem ra mình cũng không phải hiểu biết quá rõ ràng về anh.

Hắn nhìn chằm chằm nốt ruồi kia một lúc rồi hỏi: “Anh có thích con trai em không?”

Quan Cố vô cùng ngạc nhiên: “Đương nhiên rất thích, sao tự nhiên em lại hỏi như vậy?”

Chu Phóng nhích dần ra khỏi người anh, hắn thấy giọng điệu của anh không phải đang giả vờ nên lại chất vấn tiếp: “Vậy vì sao anh nhốt nó ra ngoài ban công?”

Hắn nhảy bèn cảm giác được hô hấp Quan Cố phút chốc khựng lại. Nhưng rất nhanh, anh đã trả lời câu hỏi của hắn: “Mèo Tới không nghe lời nên anh phạt nó chút thôi.”

Chu Phóng không tin: “Ngưng điêu đi, con trai em rất ngoan, trừ việc thích leo lên giường ngủ thì nó còn không nghe lời chỗ nào nữa chứ?”

“Em không biết đó thôi, nó chui vào tủ quần áo cào hư hết mấy cái cà vạt bằng tơ tằm của hai đứa mình, đã vậy không chỉ thường xuyên ăn vụng mà còn lên uống nước trong bồn cầu nữa, móng vuốt dơ nhưng vẫn thích nhảy lên giường nằm, anh dạy mãi mà nó không chịu sửa.”

Quan Cố cáo trạng một loạt hành vi xấu mà Mèo Tới đã gây ra, cuối cùng còn chốt lại một câu: “Cũng do em chiều nó quá riết hư.”

Chu Phóng: “...”

Thú thật, khăn quàng cổ bằng lông dê của Chu Phóng cũng bị cậu con trai cưng này cào thành cái giẻ lau. Hắn không có hứng thú chơi hoa, nhưng mẹ hắn thì rất thích. Lý do trước kia bà không thích Mèo Tới chủ yếu cũng vì nó thường xuyên phá nát mấy bông hoa bà chăm. Mèo Tới cũng thường xuyên ngồi xổm bên bồn cầu nghịch nước trong đó, nghịch đã còn ngồi luôn đó liếm móng vuốt, liếm xong sẽ thích chơi giỡn cùng

Chu Phóng, cái chính là ba nó không chê con trai cứng, cứ để mặc nó đùa thoải mái. Về phần cái giường, nói đúng ra là Mèo Tới hào phóng cho phép hắn lên ngủ cùng nó thì đúng hơn.

Hắn quay đầu qua nhìn ghế sofa, tiểu tử tông kia vốn đang ngủ ở đó chẳng biết đã chạy đi đâu rồi.

Quan Cố chậm rãi bảo: “Nếu em cảm thấy nó làm vậy vẫn ổn thì sau này anh sẽ không quản việc đó nữa.”

Chu Phóng xấu hổ chẳng ngẩng đầu lên nổi, quả là gia môn bất hạnh, nuôi phải cậu con giới toàn gây chuyện thất vọng cho hắn không mà.

Trời cũng đã chấp tối, không sớm không muộn, vừa vặn thích hợp để lần giường. Chu Phóng nói muốn nằm ở trên, hiển nhiên Quan Cố không chịu. Chu đại minh tinh cầu nhàu vài câu cho sướng miệng rồi rút cuộc cũng phải nhường theo ý của anh.

Bầu không khí chiến tranh lạnh của hai kẻ ngốc nghếch này cuối cùng cũng đã tốt đẹp trở lại.

Một tuần trôi qua rất nhanh, bộ phim mới của Chu Phóng đã bắt đầu tiến vào giai đoạn chính thức, hắn phải khởi hành đi đến trường quay Hoàn Hảo Điểm.

Mèo Tới và Quan Cố đã khôi phục quan hệ cha con hòa thuận trở lại như ban đầu. Trước khi đi, Chu Phóng ôm nó lên dặn dò ở nhà phải nghe lời Quan Cố, anh cũng bày tỏ nhượng bộ một bước: “Nếu nó lại gây chuyện, anh sẽ đổi sang dùng phương thức giáo dục nhẹ nhàng hơn.”

Quan Cố bế Mèo Tới ra tận cửa thang máy để tiễn Chu Phóng đi, còn cầm chân trước của nó vẫy vẫy như muốn hô to tạm biệt hắn. Trong lòng Chu Phóng nổi lên một dòng nước ngọt ngào không sao diễn tả nổi.

Mấy giờ sau hắn đã tới Hoàn Hảo Điểm.

Vừa xuống máy bay Tiểu An đã nhận được cuộc gọi đến từ công ty, nghe xong vẻ mặt cậu nhóc tràn đầy hào hứng: “Anh, trên trời rất xuống khối bánh nhân thịt to oạch rồi anh ạ.”

Chu Phóng: “???”

Tiểu An vui vẻ nói tiếp: “Là phim mới của đạo diễn Trần Hành Chi mời anh đi casting vai nam thứ đó.”

Vị đạo diễn này năm ngoái có một tác phẩm được đề cử tại lễ trao giải điện ảnh quốc tế, tuy rằng cuối cùng không được giải nhưng trở thành đạo diễn duy nhất trong nước được nêu danh thì đã không tồi lắm rồi.

Tiểu An cực kỳ hưng phấn: “Công ty vừa bảo lần này đạo diễn Trần còn mời biên kịch vàng Lý Tranh cùng hợp tác đó anh, hai vị ấy liên thủ, danh tiếng phòng vé không thể nào kém nổi rồi. Nếu anh có thể thử vai nam thứ thành công thì tốt quá, chúng ta có thể...”

Chu Phóng cắt ngang lời cậu nhóc: “Cậu nói biên kịch là Lý Tranh à?”

Tiểu An dùng sức gật đầu, vẻ vui sướng trên mặt không thể nào kiềm nổi. Chu Phóng lại cảm giác không ổn tí nào.

Hắn và đạo diễn Trần vốn không quen biết, hắn cũng chưa từng có danh tiếng gì ở lĩnh vực điện ảnh, hơn nữa, thành tích của hắn làm sao đủ khiến cho đạo diễn lớn người ta chú ý đến, dựa vào cái gì mà lấy được cơ hội tham gia casting lần này vậy?

15. Chương 15: Ảnh Lừa Tình

Chu Phóng đã gia nhập đoàn làm phim mới này được hai ngày, đến buổi chiều ngày thứ ba, hắn xin phép nghỉ một hôm, ghé qua Thượng Hải tham gia casting cùng đoàn đội của mình, cũng may chỗ này chỉ cách Hoàn Hảo Điểm hơn 300km. Đạo diễn Trần đã sắp xếp buổi casting ở đó vào sáng mai.

Đầu mùa thu ở Hoàn Điểm muối nhiều kinh khủng, ‘tàn sát’ bờ bãi khắp nơi, đã vậy thể chất của Chu Phóng đặc biệt hấp dẫn bọn chúng thế nên hai ngày nay cứ bị tiếng muối kêu vo ve khiến hần khó mà nghỉ ngơi được tốt, vì vậy suốt ba giờ di chuyển trên đường hần đều ngủ say li bì.

Buổi tối ở trong phòng khách sạn tại Thượng Hải, Chu Phóng ‘cuồng lên mới lo ôm chân Phật’, vợ và ngồi xem lại những bộ phim trước đây do đạo diễn Trần quay. Tiểu An im lặng ngồi một bên sô pha gần đó chơi di động.

Chu Phóng xem một lèo ba bộ điện ảnh, mãi đến khi xong mới liếc nhìn lên đồng hồ thì thấy đã mười một giờ rưỡi rồi.

Thấy hần không xem nữa, Tiểu An lập tức ngẩng đầu lên hỏi: “Anh coi xong rồi à? Bây giờ anh có muốn ăn khuya không? Hay tắm rửa rồi đi ngủ luôn?”

Chu Phóng khó nhọc xoay xoay cần cổ cứng ngắc vì đã ngồi một chỗ quá lâu: “Anh không đói. Cậu lại đây giúp anh ần bả vai xịu với, vai anh nhức ghê gớm.”

Tiểu An vội qua mát xa giúp hần, tay nghề của cậu thuần thục vô cùng, thậm chí còn so được với cả nhân viên chuyên nghiệp ấy chứ.

“Anh à, anh đừng căng thẳng quá.” Tiểu An cố gắng an ủi kẻ ‘nước tới chân mới nhảy’ kia: “Đạo diễn lớn cũng chẳng có gì đặc biệt quá đâu. Đây chỉ là buổi thử vai bình thường thôi. Anh đã thân kinh bách chiến bao nhiêu lần rồi chứ, việc gì phải sợ lằn này nữa.”

“Ừ, anh biết.” Chu Phóng đáp qua loa.

Tiểu An nghe giọng hần có vẻ không yên lòng bèn quan tâm hỏi han: “Anh làm sao vậy, có tâm sự gì à? A, hay là đang nhớ anh Quan Cố?”

Chu Phóng then quá gắt: “Lo bóp đi, đừng có đoán mò nữa.”

Tiểu An bật cười, Chu Phóng lại cầu nhàu: “Cậu cười cái gì mà cười?”

“Em cao hứng thay anh mà. Cũng may anh Quan Cố đối với anh không tệ.” Tiểu An tri kỷ dễ dàng tên to xác trước mặt.

Chu Phóng nghe vậy lập tức xùy một tiếng: “Thôi đi, cậu mới gặp anh ta vài lần, làm gì biết anh ta tệ hay không?”

Tiểu An mỉm cười giải thích: “Sao lại không anh? Coi nè, nhìn cách anh ta sắp xếp hành lý cho anh cũng có thể biết được đó. Nước rửa kính sát trùng, băng dán và thuốc xoa bóp dùng cho vết thương trên vai anh, bàn chải đánh răng bằng điện đã được sạc đầy,... cái gì cũng chuẩn bị chu đáo cả. Đến em thường xuyên thu dọn đồ đạc cho anh mà còn chưa chắc đã nhớ được hết mọi thứ. Anh Quan Cố rõ là sẵn sóc cẩn thận tỉ mỉ cho anh quá còn gì.”

Chu Phóng dựng thẳng lỗ tai lên nghe, vừa hơi hoài nghi những gì Tiểu An nói, lại vừa âm thầm vui sướng trong lòng.

Tiểu An lại tiếp tục: “Trước kia em còn tưởng anh thuộc dạng doanh nhân lạnh lùng khó gần lắm ấy, không ngờ anh Quan Cố lại là kiểu ‘vợ hiền dâu thảo’. Sau này em cũng muốn cưới vợ như thế, để rồi suốt ngày đi công tác cùng anh có thể ngày nhớ đêm mong về cô ấy y chang vậy.”

Hai chữ “vợ hiền” khiến sống lưng Chu Phóng hơi gai gai, nhất thời ngây ngẩn người, cuối cùng hần khề gắt: “Cậu đúng là chả có tí tiền đồ gì. Mà ai bảo anh đang nhớ anh ta? Anh đây đang ngồi nghĩ về buổi casting ngày mai đấy nhé!”

Tiểu An vui vẻ hòa theo: “Phải rồi anh, bọn họ chủ động mời chúng ta tới thử vai thì chuyện này ít nhất cũng xem như thành một nửa rồi ha.”

Nơi này chỉ có hai người họ, thế nên Chu Phóng bèn kể lại chuyện lần trước Giản Ninh Xuyên muốn giới thiệu Lý Tranh cho hần làm quen với Tiểu An. Kể xong đến hần còn thấy phiền: “Trên đời này đâu đâu ra có sẵn bánh nhân thịt rơi xuống miễn phí chứ, trừ phi nằm mơ! Ngày mai phải làm sao đây, anh không muốn mang ơn cậu ta, cứ vậy thì đâu hoàn trả được, phiền quá đi mà!”

Tiểu An chưa kịp bắt cùng sóng não với Chu Phóng, vẫn không nghĩ lệch đi hướng khác: “Không sao không sao, tương lai chắc chắn sẽ có cơ hội. Vòng giải trí này luẩn quẩn tới lui cũng nhiều đó thôi, sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc chúng ta trả lại được món nợ nhân tình này ấy mà.”

Thấy Tiểu An không hiểu ý mình, nhưng Chu Phóng cũng không thể nói câu “cậu ta có ý với anh mày” ra miệng được, liền bực mình bảo: “Anh chưa từng nghe qua ai ép mua ép bán ân tình như thế cả.”

Tiểu An thấy hần tự dưng phát hỏa liền cẩn thận cân nhắc một lượt những chuyện xảy ra đó giờ, rồi cuộc ngạc nhiên hỏi: “Anh, đừng nói với em là Giản đại minh tinh thích anh đấy nhé?”

Chu Phóng không trả lời.

Không nói gì có nghĩa là cậu đoán đúng rồi, Tiểu An thở dài phân tích vấn đề cho nghệ sĩ nhà mình hiểu: “Anh à, cho dù cậu ta thích anh thật thì có sao? Cũng không tới mức ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai người mà. Hơn nữa em thấy Giản Ninh Xuyên không giống người sẽ suốt ngày trưng vẻ mặt ngọc bạch ngọc, nhả tin weixin làm phiền anh mãi như cậu Tiểu Trang kia đâu.”

Chu Phóng quên bém mất bộ dạng Tiểu Trang như nào bèn hỏi: “Ngoại hình hai người đó giống nhau lắm hả?”

“Giống lắm anh. Lần đầu tiên em thấy ảnh chụp trong weixin của anh đã ngỡ ngờ rồi. Anh nhớ xem, gương mặt bọn họ đều nhỏ nhắn, mắt thì to, da trắng bóc hà. Cười tươi lên còn có hai lúm đồng tiền nữa chứ, nhìn thoáng qua dám có người còn nghĩ là anh em ruột cùng nèn.”

Chu Phóng cố lục lại ký ức, hình như cũng hơi giống thiệt!

Tiểu An tò mò hỏi tiếp: “Gần đây cậu Tiểu Trang đó có gửi ảnh chụp nào cho anh nữa không? Sẽ không có hình sexy đấy chứ?”

“Không có!” Chu Phóng đáp.

“Ồ, chẳng lẽ cậu ta nghĩ thông rồi nên quyết định không làm phiền anh nữa à?” Tiểu An vẫn cực kỳ quan tâm đến chủ đề này.

“Không phải, ngày nào cũng nhắn weixin mấy lần nhưng không gửi hình qua nữa.”

Tiểu An chép miệng: “À, chắc là do không chụp được tấm nào đẹp đẹp đấy.”

Chu Phóng như có điều cần suy nghĩ, bèn vội vàng bảo trợ lý nhà mình: “Dừng dừng dừng, không cần bộp nữa, tốt hơn mới nảy nhiều rồi. Cảm ơn cậu nhé!”

Nghe vậy Tiểu An liền ngừng tay. Đêm đã khuya, cũng hơn 12 giờ rồi nên cậu không quấy rầy hần nữa, thu dọn đồ xong thì về phòng mình đi ngủ.

Chu Phóng nằm trên giường kiểm tra thử weixin liền thấy tin nhắn chúc ngủ ngon Tiểu Trang đã gửi đến khoảng một tiếng trước.

Hần kéo lại nhật ký trò chuyện của mình, quả nhiên gần đây cậu ta không hề gửi thêm tấm hình nào nữa. So với ban đầu tấn công ảnh chụp dồn dập thì hiện tại lại tiếc hình như tiếc vàng.

Điều gì có thể khiến một kẻ tự kỷ cuồng selfie lại còn tự phong mình là “tiểu thụ đẹp nhất thế giới” sẽ đột nhiên không thích gửi ảnh như trước? Vì cậu ta không có tấm hình nào đẹp à? Hay là do không thể chụp được nữa?

Trong lòng Chu Phóng nổi lên một loạt suy đoán. Xem ra không chỉ thân phận “Tiểu Trang” là giả, mà dường như bộ dạng cậu ta cũng giả nốt. Người trong ảnh chụp thường gửi trước đây vốn không phải là hàng chính chủ, có thể cậu Tiểu Trang ấy đã lấy hình của người khác rồi gửi thành nhiều lần cho hần nhìn. Thế nên ban đầu mới nói dối rằng mình đang công tác tại châu Âu.

Tuy nhiên giả thiết này cũng không ổn. Chẳng phải gần đây cậu ta có chủ động đề nghị muốn cả hai gặp nhau sao, trông cách nói chuyện thì có vẻ không sợ bị hần vạch trần xúu nào. Dám gặp mặt thì chắc chắn phải tự tin lắm. Vậy ngoại hình thật sự hần sẽ không kém là bao so với tiểu soái ca trong ảnh rồi. Mà nếu

nhân sắc không khác quá xa với cậu nhóc đẹp trai mà người kia thường gửi tới thì tại sao lại phải lòng vòng nói dối, không gửi thẳng luôn ảnh của bản thân đến cho hắn nhỉ?

Trừ khi đó là người quen của Chu Phóng.

... Chính là Giản Ninh Xuyên sao?

Bình thường Tiểu Trang thường nhắn tin chào buổi sáng, chúc ngủ ngon, hỏi hắn ăn cơm chưa rồi lại bán manh tỏ tình kêu yêu kêu muốn hôn hắn, chỉ có duy nhất một lần nhắc đến tên người khác, chính là tên của cậu nhóc Giản Ninh Xuyên kia. Hắn vẫn còn nhớ lần đó cậu ta hỏi rất nghiêm túc rằng: “Anh có thích Giản Ninh Xuyên không?”

Xem ra là Giản Ninh Xuyên ngại không dám thổ lộ trực tiếp, nên mới muốn dùng cách giả vờ làm fan cuồng Tiểu Trang này để thăm dò tâm tư của hắn. Nhìn coi, đến ảnh giả cũng ráng tìm người có gương mặt baby hao hao mình cơ mà.

Chu Phóng càng nghĩ càng cảm thấy đây rõ ràng là chân tướng, lại xem tin nhắn của cậu nhóc Tiểu Trang vừa gửi ban nãy “Chồng yêu ngủ ngon nha, yêu anh, *hôn hôn*” thì càng thêm khẳng định ý tưởng trong lòng. Giọng điệu này quá trùng hợp với cách nói năng của Giản Ninh Xuyên luôn.

Chu Phóng vô cùng tức giận bèn gửi một tin nhắn weixin đến cho đối phương: “Tôi biết cậu là ai rồi.”

Tiểu Trang không trả lời. Bây giờ đã là 12 giờ 36 phút, trời đã khuya lắm rồi.

Chu Phóng đã chọn theo dõi Quan Cố cho nên nhận được thông báo anh mới đăng bài mới, là một đoạn video Mèo Tới giữa mặt ngủ say mà còn ngáy o o, Chu Phóng xem lại hai lần rồi mới bấm like.

Quan Cố rất nhanh nhắn tin tới cho hắn: “Em vẫn còn thức quay phim à?”

Chu Phóng: “Không, em đang ở Thượng Hải, mai có buổi casting cần tham gia ấy mà.”

Quan Cố: “Vậy sao còn không mau mau đi ngủ dưỡng sức hả?”

Chu Phóng: “Rồi rồi, ngủ liền đây.”

Quan Cố: “Chúc em ngày mai thật thuận lợi.”

Quan Cố: “Ngủ ngon, moa moa taz!”

Chu Phóng: “Ừầy, anh vừa bán manh cái gì đó?”

Quan Cố: “Haha, không phải anh. Là mấy từ gợi ý mà điện thoại tự thêm đó, anh không cần thận ấn nhầm rồi gửi qua luôn.”

Quan Cố: “Chu Phóng của anh, ngủ ngon ha.”

Chu Phóng: “Quan Cố ngủ ngon.”

Hắn nhét di động xuống dưới gối, cảm thấy trong lòng mỹ mãn vô cùng bèn vui vẻ đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau chưa đến sáu rưỡi Tiểu An đã đến thúc giục hắn rời giường lẹ để đánh răng rửa mặt thay đồ, còn mình thì xuống lầu mua bữa sáng cho hắn.

Trong lúc Tiểu An đi mua đồ, Chu Phóng ngồi đợi ở trên bàn ăn đang cố gắng vận mình qua lại cho tỉnh táo, vừa vận được một nửa thì điện thoại báo hiệu có tin nhắn weixin của Tiểu Trang gửi tới.

Tiểu Trang: “Anh bảo biết em là ai nghĩa là sao?”

Tiểu Trang: “Chồng yêu à, anh có ý gì?”

Chu Phóng chỉ cần nghĩ đến người đang gọi hắn “chồng yêu” là Giản Ninh Xuyên thì rung mình nổi một tảng da gà.

Chu Phóng bèn vội vàng đáp trả: “Làm thế nào mà cậu gọi được ra miệng từ đó đấy?”

Tiểu Trang: “A, chồng ơi, buổi tối anh thức khuya thế mà sao sáng nay lại dậy sớm vậy? Quá cực khổ cho anh rồi, em đau lòng chết mất, thương anh, thương anh.”

Chu Phóng nhin không được nhấn qua một câu chữ thô tục: “Đệt cậu.”

Tiểu Trang: “Đến, đến, mau đến làm em diiii.”

Tiểu An mang đồ ăn về phòng, thấy vẻ mặt Chu Phóng đầy khó chịu đang trò chuyện weixin với cậu nhóc kia bèn ngạc nhiên hỏi: “Anh, sao anh còn trả lời tin nhắn của cậu ta nữa?”

Chu Phóng không đáp lời, thậm chí còn hơi nghiêng đi động qua chấn tằm mắt của Tiểu An. Chuyện mắt mặt này của Giản Ninh Xuyên cũng không nên để thêm ai khác biết nữa đâu.

Tiểu An thức thời ngồi xuống bên ghế đối diện, cái gì cũng không hỏi, chỉ khẽ giục hấn: “Anh mau mau ăn đi, đừng lo nhắn tin nữa, ăn xong chúng ta phải qua điểm hẹn chờ sẵn đấy, không thể để đạo diễn Trần đợi mình được.”

Thời gian khá gấp nên Chu Phóng cũng chẳng có tâm tư nói đông nói tây với Giản Ninh Xuyên, hấn quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Giản, cậu làm vậy cũng không có ý nghĩa gì đâu.”

Tiểu Trang: “???”

Chu Phóng: “Tôi nói thẳng nhé, tôi không có cảm giác gì về chuyện kia với cậu cả.”

Chu Phóng: “Cậu đừng gây sức ép như vậy nữa, vô dụng thôi.”

Tiểu Trang: “CHỒNG À!!!”

Tiểu Trang: “Anh cho rằng em là Giản Ninh Xuyên hả?”

Tiểu Trang: “Em không phải là cậu ta.”

Chu Phóng đương nhiên không tin bèn bảo: “Tốt, vậy ngay bây giờ cậu chụp một tấm hình của mình gửi qua cho tôi xem xem.”

Bên kia một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì nữa.

Chu Phóng cảm thấy trò khôi hài này hấn đã dừng ở đây rồi liền tắt điện thoại đi, nhanh chóng ăn nốt bữa sáng. Sau đó hấn trở về phòng thay đổi một bộ trang phục khác, chuẩn bị đi đến địa điểm casting.

Buổi thử vai khá thuận lợi. Sau khi Chu Phóng diễn xong, cả đạo diễn và biên kịch đều tỏ vẻ tán thưởng hấn, nhất là biên kịch Lý Tranh, ông ta vô cùng hào hứng bảo: “Thú thật trước đây tôi không biết quá rõ về cậu, may nhờ có một người bạn cực lực đề cử cậu với tôi, tôi mới đi xem thử vài bộ phim trước đây của cậu đấy. Lúc đó đã cảm thấy cậu diễn rất tốt, hiện tại trực tiếp nhìn mới biết còn tốt hơn so với tôi tưởng tượng nữa.”

Chu Phóng khiêm tốn nói lời cảm tạ, trong lòng hấn tự hiểu rõ ràng người bạn mà Lý Tranh nói là ai. Hấn âm thầm nghĩ xem nên xóa weixin “Tiểu Trang” trước, hay nên nói lời cảm ơn với Giản Ninh Xuyên rồi mới xóa.

Thấy Chu Phóng vừa đi ra, Tiểu An vội bước lên hỏi hấn xem kết quả như nào, nghe hấn đáp “cũng được” bèn vui vẻ cực kỳ: “Phim này chắc chắn sẽ bùng nổ phòng vé, anh mà giành được vai đó thì tốt quá, tốt quá!”

Chu Phóng vươn tay hỏi: “Di động của anh đâu?”

Tiểu An vội đưa di động qua cho hấn, nói: “Vừa rồi điện thoại rung vài cái đó anh.”

Chu Phóng nhập mã mở khóa.

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em sai rồi T^T.”

Tiểu Trang: “Người trong ảnh lúc trước không phải em.”

Tiểu Trang: “Em biết anh thích nhất kiểu diện mạo thanh tú như vậy nên mới dùng ảnh giả gạt anh, chỉ là vì muốn được anh chú ý thôi mà.”

Tiểu Trang: “Em có lẽ không phải kiểu ngoại hình anh thích nhất nhưng em cũng thật sự rất đẹp đó.”

Tiểu Trang: “Nếu anh chịu gặp em thì tốt rồi, anh nhất định sẽ thích em.”

Tiểu Trang: “Chúng ta gặp nhau nhé!”

Tiểu Trang: “Hay nhất định phải xem ảnh thật của em mới bằng lòng?”

Chu Phóng nhìn mấy lần, thật sự anh vẫn chẳng hiểu nổi Giản Ninh Xuyên có ý gì.

Chu Phóng: “Thế thì cậu gửi hình qua đây đi.”

Tầm mấy phút sau, Tiểu Trang gửi tới một tấm ảnh.

Chu Phóng nhìn chằm chằm vào tấm hình kia, nhìn rồi lại nhìn, không hiểu gì cả.

Tại sao Giản Ninh Xuyên lại gửi ảnh của Quan Cố cho hắn?

16. Chương 16: Sự Thật

Chu Phóng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy ảnh chụp của Quan Cố: “Cậu lấy tấm hình này của anh ta từ đâu ra đấy?”

Tiểu Trang: “Anh ta nào? Đây chính là em mà, vừa mới chụp xong là gửi anh liền đó.”

Tiểu Trang: “Về ngoài của em giống người anh quen à?”

Tiểu Trang tự hỏi rồi lại tự đáp: “Không thể nào, ngoại hình của em không phải là dạng đại chúng vậy đâu.”

Tiểu Trang: “Chồng à à à, sao anh không nói gì nữa, nhìn thấy em đẹp quá phát choáng rồi hả?”

Chu Phóng chán không buồn nói nữa, hắn gọi điện thoại thẳng qua cho Giản Ninh Xuyên luôn.

“Anh Phóng.” Nhận được điện thoại của Chu Phóng, Giản Ninh Xuyên vô cùng ngạc nhiên, cậu chặn chờ hỏi: “Anh tìm em có việc à?”

Nghe giọng điệu mờ mịt của cậu, không hiểu sao hắn thấy vô cùng khó chịu: “Đừng có giả bộ với tôi nữa!”

Giản Ninh Xuyên khựng lại một chút rồi mới rụt rè đáp: “Em làm anh mất hứng sao?”

Chu Phóng cả giận nói: “Chứ cậu nghĩ tôi sẽ vui vẻ lắm à?”

Thanh âm gắt gỏng của hắn hơi lớn tiếng, Tiểu An đứng bên cạnh vội vàng ngoắc ngoắc tay ý bảo hắn nhỏ giọng lại: “Anh, đừng nói to quá”. Bọn họ vẫn còn đang đứng ngay ngoài phòng chờ để đợi kết quả đấy, may mà bên tổ tiết mục nể mặt Chu Phóng là ‘diễn viên đang nổi’ nên đã chuẩn bị một phòng nghỉ riêng cho hắn, tuy nhiên cũng chỉ cách phòng casting một cánh cửa, bên ngoài vẫn đang có đông đảo các diễn viên trẻ khác đến tham gia thử vai, thế nên nếu để ai nghe được Chu Phóng tức giận chuyện gì thì không hay tẹo nào.

Ở đầu bên kia, Giản Ninh Xuyên tủi thân bảo: “Anh Phóng, em xin lỗi...”

Không biết Tiểu An lấy được cây quạt be bé in mấy hình dễ thương từ chỗ nào tới, vừa quạt quạt hạ hỏa cho Chu Phóng, vừa khẽ thì thầm nhắc lại: “Nhỏ giọng, nhỏ giọng!”

Chu Phóng trừng cậu nhóc trợ lý nhà mình, nhưng cũng tự giác hạ thấp thanh âm đi: “Lần này thì thôi cho qua, nhưng mà Tiểu Giản à, tôi nói trước với cậu, sau này mà cậu còn làm thế thì đừng trách tôi.”

Giản Ninh Xuyên nghe ra ngữ khí của hắn đã buông lỏng bèn vội giải thích: “Anh nghe em nói, không phải em muốn anh thiếu nợ gì em đâu. Hôm đó em với Lý Tranh có trò chuyện vài câu về kịch bản mới của ông ta, thấy nhân vật trong phim mới thật sự rất phù hợp với anh nên mới nhịn không được đề cử anh cho ông ấy. Anh Phóng, em cảm thấy cơ hội trước mắt này rất tốt, nếu bỏ lỡ thì quá đáng tiếc. Em không có ý gì khác đâu, trước đây đúng là em tự mình đa tình, nhưng em đề cử anh với Lý Tranh thật sự là vì tài năng của anh, không phải em muốn trao đổi với anh cái gì cả.”

Chu Phóng cảm thấy đầu hơi đau đau rồi, Giản đại minh tinh giỏi thật, dời ngay đến đề tài này, ít nhiều gì cũng xem như hấn thiếu nợ người ta, vậy thì còn phát giận với cậu ấy kiểu gì được nữa?

Giản Ninh Xuyên lại nói tiếp: “Ngoại hình của anh rất bắt mắt, diễn xuất lại tốt vô cùng. Anh đã diễn rất nhiều bộ phim truyền hình ăn khách rồi, về lý thuyết thì hấn là nên có kịch bản điện ảnh chất lượng tới tìm anh mới phải. Thế nhưng công ty chủ quản của anh quản lý không ổn, căn bản chẳng tự tìm được mấy tài nguyên ngon nghề cho anh, mà anh cũng không có nhân mạch riêng của mình. Nếu cứ để vậy thì thêm vài năm nữa thôi anh sẽ qua độ tuổi hoàng kim mất. Như thế chẳng phải quá uổng phí điều kiện cực tốt của anh sao? Em rất lo cho anh nên mới muốn vì anh làm một điều gì đó. Anh Phóng, em không phải muốn anh đền đáp gì em đâu, em chỉ hy vọng anh có thể ngày càng phát triển, thăng tiến trong công việc thôi mà.”

Chu Phóng xấu hổ thật rồi, vốn hấn và Giản Ninh Xuyên chẳng có quan hệ thân quen quá gì thế mà cậu ta lại tình nguyện giúp đỡ hấn, tuy trong đó hấn cũng có một ít tình cảm cá nhân, nhưng nói đến cùng thì việc này hấn vẫn nên cảm kích cậu, vậy nên Chu Phóng chân thành bảo: “Tôi hiểu chứ, cảm ơn Tiểu Giản, cậu đã hao tâm tổn trí rồi. Chờ đợt này tôi xong việc về lại Bắc Kinh thì mời cậu đi ăn cơm một bữa nhé?”

Giản Ninh Xuyên vô cùng kinh ngạc: “Anh, anh không giận em nữa à?”

Chu Phóng cảm thấy bầu không khí thích hợp rồi bèn quay trở về chủ đề ban đầu: “Không phải mới này cậu đã gửi ảnh chụp cho tôi à?”

Giản Ninh Xuyên nghi hoặc hỏi lại: “Ảnh nào ạ? Mấy nay em đâu có gửi gì cho anh.”

Chu Phóng nghe vậy còn nghi hoặc hơn: “Chứ không phải dạo thời gian gần đây cậu chat weixin với tôi suốt sao?”

“Dạ? Weixin á? Không, em đâu có, hay là trợ lý của em... mà không phải, tài khoản weixin cá nhân là em tự mình quản lý, cả người đại diện và trợ lý đều không quản việc này. Chẳng lẽ có ai giả vờ tạo nick giống em à? Thôi chết, hay là có kẻ lừa đảo bảo anh trúng thưởng hoặc gửi cho anh đường link gì rồi bảo anh gửi tiền cho hấn, anh Phóng, anh ngàn vạn lần không được tin nhé!” Giản Ninh Xuyên càng nói càng không giữ được bình tĩnh.

Chu Phóng đen mặt: “... Tôi cũng đâu phải đứa ngốc!”

Hấn khách sáo thêm vài câu với Giản Ninh Xuyên rồi mới cúp máy. Nhìn vào những dòng đối thoại đang dở trên màn hình weixin, Chu Phóng cảm thấy bản thân mình đúng là ngốc thiệt!

Có vẻ cậu Tiểu Trang kia không phải là Giản Ninh Xuyên, thế mà hấn cứ khăng khăng bám lấy kết luận đó, huống hồ nếu thật là Tiểu Giản thì làm sao cậu ta quen biết Quan Cố được?

Chu Phóng nhấn một tin qua hỏi thăm: “Rốt cuộc cậu là ai?”

Tiểu Trang: “Chồng à, anh đã quay lại rồiiii.”

“Ảnh chụp ban nãy nhất định không phải là cậu, nói đi, cậu chụp trộm ảnh anh ta ở đâu?”

Tiểu Trang thấy mình oan ức vô cùng: “Thật sự là em mà, không tin em chụp thêm cho anh coi.”

Tiểu Trang: “[hình ảnh]”

...Vẫn là Quan Cố, chỉ thay đổi mỗi góc độ và tư thế mà thôi. Quan Cố trong tấm hình này nắm gọn bàn tay lại đặt ngay khế miệng, môi khê chu lên, đôi mắt một mí long lanh thanh tú nhìn thẳng vào máy ảnh, khoe ra hàng lông mi dài siêu cấp.

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em đáng yêu chứ?”

Chu Phóng càng nhìn càng không thể tin nổi vào mắt mình: “Cậu bị điên à?”

Tiểu Trang bị mắng mà mờ mịt chẳng hiểu gì: “Hở, là sao hả anh?”

Tiểu Trang: “Bộ nom em giống ai lắm hả?”

Tiểu Trang: “Lần này em gửi hình bản thân thiệt mà, vẻ ngoài của em chính là như vậy đấy!”

Chu Phóng thấy hình như mình điên thật rồi!!!

Đây chẳng phải là giống hay không giống, mà người trong ảnh 100% là Quan Cố đấy. Đừng nói chỉ là thay đổi biểu tình bán manh moe moe kia, mà dù anh có hóa thành tro hắc cũng nhận ra được. Hơn nữa cái áo màu tím mà “Tiểu Trang” mặc tuần trước Quan Cố vừa mua, hắc còn tận mắt nhìn thấy anh cất mặc áo cơ mà.

Nhưng làm sao Quan Cố có thể chụp loại ảnh bán manh như này được? Mà dù có chụp thì sao anh lại chia sẻ cho người khác thấy chứ?

Cho nên... Tiểu Trang chính là Quan Cố thật ư???

Đang đùa cái gì vậy? “Vợ hắc” đây là đang muốn bày trò gì, rốt cuộc là muốn bày trò gì hả?

Một lúc sau Chu Phóng mới bình tĩnh lại được, bèn nhắn tin qua cho người bên kia: “Đừng đùa nữa, không vui tẹo nào đâu!”

Chu Phóng: “Cậu làm những việc này là có mục đích gì?”

Tiểu Trang thấy oan ức đã man: “Em đâu có đùa anh. Em thích anh, em chỉ muốn bày tỏ tấm lòng của mình cho anh biết thôi mà.”

“Cậu thích tôi?” Chu Phóng tưởng mình đang đọc truyện cười.

Tiểu Trang lại khẳng định vô cùng chân thành: “Đúng vậy, em thích anh, rất rất thích anh!”

“Tôi không tin, một chút cũng không tin!”

“Nhưng thật sự em rất thích anh mà.”

Chu Phóng bực mình: “Có phải cậu cảm thấy đùa giỡn tôi như vậy rất vui không?”

“Chồng ơi, anh tin em được không? Em không nói dối anh đâu. Từ lúc còn học cấp 3 em đã thích anh rồi.” Tiểu Trang vội vàng giải thích. “Kỳ thực, em là đàn em khóa dưới của anh.”

Chu Phóng đen mặt: “Cút đi!”

“Thật đó, em học sau anh một năm, giáo viên chủ nhiệm cấp 3 của em là thầy Giang Kiệt, cái thầy mà rằng hô hô, dạy môn toán ấy. Năm ấy thầy Giang có dạy anh một học kỳ mà.”

Nãy giờ Chu Phóng vẫn cho rằng Quan Cố đang đùa cợt mình, tức giận đến muốn bùng nổ, thế nhưng đọc những dòng tin nhắn Tiểu Trang vừa gửi lại thấy hơi hoang mang. Hắc vẫn còn nhớ rõ thầy Giang Kiệt, đúng là thầy ấy từng dạy hắc. Nhưng anh và hắc bằng tuổi và học cùng một lớp cơ mà, sao bây giờ lại bày ra bộ dáng nghiêm túc nói với hắc rằng anh trở thành ‘đàn em’ của hắc chứ?

Tiểu Trang lại tiếp tục nhắn thêm mấy tin qua: “Trước đây em không dám nói cho anh biết, định chờ khi nào chúng ta gặp nhau thì mới kể lại từ đầu đến đuôi cho anh nghe.”

Tiểu Trang: “Em đối với anh là nhất kiến chung tình, thật đó!”

Tiểu Trang: “Em còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau là khi anh đang xếp hàng mua đồ ở nhà ăn, hai tay đều bận cầm hộp giữ nhiệt nên đành cầm cái thẻ cơm trên miệng. Lúc đó em không rời mắt khỏi anh được, em cảm thấy anh vừa soái vừa ngầu. Anh đi được vài bước thì gặp người quen bèn cười chào hỏi người ta, hắc là đã quên bég mình còn đang ngậm tấm thẻ làm nó rơi ngay xuống đất, em buồn cười muốn chết, nghĩ anh thiệt ngốc. Không ngờ sau đấy anh dùng một chân lại đá được thẻ cơm bay thẳng lên trên nắp hộp giữ nhiệt, khi ấy em muốn rụng tim luôn, anh quá quá ngầu, lại còn cực kỳ đẹp trai nữa chứ.”

Tiểu Trang: “Từ giây phút nọ em biết mình đã thích anh.”

Tiểu Trang: “Em rất muốn hôn lên môi anh, cả bàn chân anh nữa em cũng muốn hôn luôn.”

Chu Phóng cảm nín thật rồi, hắc đã bấm vào khung nhập tin nhắn nãy giờ mà không thể nào viết nổi một từ nào.

Quan Cố có suy nghĩ biến thái như vậy với hắn, không hiểu sao lại khiến hắn rất rung động. Hắn thích anh lâu như thế, nếu thật sự anh cũng thích hắn nhiều cỡ vậy thì chẳng phải quá là tốt rồi sao?

Đầu bên kia, Tiểu Trang vẫn kiên trì gõ gõ: “Sau này lúc anh tốt nghiệp rồi, em vẫn thường xuyên qua Học viện Điện ảnh tìm anh vài lần. Thậm chí em còn trốn học để đi coi anh diễn mấy vở kịch luôn đấy. Để em nhớ nào, anh từng diễn nhân vật Chu Bình trong vở “Giông tố”, Thường tứ gia trong “Quán trà”, cả vai thích khách trong “Macbeth” nữa.... tất cả những tác phẩm đó em đều đã xem cả.

Tiểu Trang: “Anh ngày càng đẹp trai, diễn xuất cũng ngày một lên tay, thế nên em lại càng không dám đến gần anh. Khi đó em vẫn còn là một thằng nhóc cấp ba chưa có cái gì trong tay, em không đủ dũng cảm, không đủ tự tin để đối mặt với anh. Em rất sợ anh sẽ không thích em, dù sao ngay cả em là ai anh cũng chẳng biết mà.”

Tiểu Trang: “Hơn nữa em biết hồi trung học anh đã từng hẹn hò, người anh thích chính là dạng mắt to tròn có hai mí, lại còn trắng bóc phải không? Em thì không được như thế, mắt em chỉ có một mí thôi, đã vậy em còn chẳng trắng trẻo gì.”

Tiểu Trang: “Em đã từng nghĩ đến việc đi cắt hai mí rồi đó, nhưng bác sĩ tư vấn bảo mí mắt em mỏng quá, dù có tiểu phẫu thẩm mỹ thì hiệu quả mong muốn cũng không cao, không bằng cắt khéo làm mí mắt to ra còn tốt hơn, nhưng em sợ phẫu thuật thất bại thì hủy dung luôn mất nên đã từ bỏ rồi.”

Tiểu Trang huyền thuyên một hồi mà vẫn không thấy Chu Phóng hồi đáp tiếng nào bèn khựng lại hỏi: “Chồng ơi, anh còn ở đó không?”

Chu Phóng do dự một lát rồi mới nhắn qua: “Ừ, vẫn còn.”

Tiểu Trang thấy vậy bèn vui vẻ ‘tỏ tình’ tiếp: “Chồng yêu, em thật sự vô cùng vô cùng thích anh. Cho dù anh không thích em thì em vẫn thích anh, thậm chí anh mà mặc kệ em mãi mãi thì em vẫn cứ thích anh.”

Chu Phóng nhìn những lời này mà không hiểu sao thấy hơi hơi khó chịu. Đây lẽ ra nên là những câu thoại hắn dùng để bày tỏ với Quan Cố mới đúng.

Hắn không hiểu nổi suy nghĩ của Quan Cố, rốt cuộc anh đang tính chơi trò gì vậy? Không lẽ chỉ đơn giản là đang trêu hắn thôi sao?? Nếu vậy cần gì phải tạo tài khoản clone, lại còn lấy ảnh giả từ đâu gửi đến cho hắn, đã thế còn tốn công tự phịa ra một thân phận cùng câu chuyện hư cấu như vậy nữa???

Chu Phóng tắt weixin đi, mở điện thoại ra gọi cho Quan Cố, nhưng tiếng chuông vang hồi lâu mà mãi vẫn chẳng có ai bắt máy.

“Tiểu Trang” bên kia cũng không gửi thêm tin nhắn weixin nào lại đây nữa!

Tiểu An nhìn sắc mặt Chu Phóng này giờ thoát vui thoát hờn, vốn đang muốn hỏi có chuyện gì, nhưng lúc này đã thấy trầm xuống hẳn, bèn thức thời im lặng đứng bên cạnh quạt quạt hạ hỏa cho hắn.

Hồi lâu sau, có người đến gõ cửa, mời Chu Phóng đi sang phòng bên cạnh gặp đạo diễn Trần và biên kịch Lý Tranh.

Kết quả của buổi casting hôm nay xem như đã thành công!

Càng xem diễn xuất non nớt của những người đến tham dự hôm nay, Lý Tranh lại càng thêm hài lòng về thực lực của Chu Phóng. Ông thẳng thắn khen ngợi: “Cậu lột tả rất tròn vẹn vai nam thứ kia, diễn rất tốt, cực kỳ tốt.” Đạo diễn đứng bên cạnh cũng phụ họa thêm vài câu.

Bộ phim điện ảnh này vẫn còn đang ở giai đoạn chuẩn bị, kịch bản vẫn còn cần trau chuốt thêm. Ít nhất phải tới mùa đông hoặc đầu xuân sang năm mới có thể khởi quay được. Vấn đề ký kết hợp đồng với Chu Phóng cũng phải đợi bàn bạc lại cụ thể với công ty chủ quản, hôm nay ở đây chỉ có thể giao hẹn bằng lời mà thôi. Trò chuyện xã giao với đạo diễn Trần và tổ tiết mục xong, Chu Phóng nhanh chóng chào tạm biệt để quay về tiếp tục quay bộ phim truyền hình kia.

Xe bảo mẫu đã chờ sẵn ở ngoài cửa, cả hành lý cũng được Tiểu An mang theo lại đây. Chu Phóng vừa ra tới liền trực tiếp lên thẳng xe khởi hành trở lại phim trường Hoàn Hảo.

Vừa ra khỏi ngoại ô thì Quan Cố gọi điện thoại đến.

Chu Phóng cầm di động lên nhìn chăm chăm hai chữ “Quan Cố” đang sáng nhấp nháy trên màn ảnh.

Tiểu An liếc mắt nhìn qua, thấy được tên người gọi bèn nhanh chóng nhét tai nghe vào rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ, giả vờ rất hứng thú thưởng thức phong cảnh ngoài đấy.

Chu Phóng bấm nút nghe.

Giọng Quan Cố đầu dây bên kia dịu dàng hỏi hân: “Vừa rồi em gọi anh à? Nãy bận quá nên không nghe tiếng chuông, làm sao thế?”

Chu Phóng: “...”

“Alo, Chu Phóng? Em đâu rồi?”

Chu Phóng cắn răng một cái, quyết định hỏi thẳng: “Anh muốn hôn bàn chân em thật à?”

17. Chương 17: Tới Thăm Phim Trường

Quan Cố nghe xong im lặng hồi lâu, mãi mới lấy lại đủ bình tĩnh để đáp: “Em hỏi linh tinh gì vậy? Anh còn đang đi làm mà.”

Chu Phóng cả giận quát: “Cút! Anh bận công việc mà còn có thời gian ngồi đó thêu dệt cả một câu chuyện hoang đường thế à?”

Quan Cố ngơ ngác không hiểu: “Anh thêu dệt chuyện gì?”

Đến lượt Chu Phóng ngẩn người ra.

Quan Cố chỉ cho là hấn đang đùa nghịch, nhẹ nhàng cười cười bảo: “Được rồi được rồi, chờ em về anh sẽ hôn... ừm... chân em.”

Chu Phóng nói không nên lời, quả nhiên Quan Cố đồng ý hôn bàn chân mình thiệt ấy hả?

Hắn thích Quan Cố đã nhiều năm, thường xuyên nghĩ đến anh để thủ dâm, trong giấc mộng của mình, hấn đã vô số lần hôn khắp toàn thân của Quan Cố, hấn đối với thân thể anh mỗi một tác đều tràn ngập thành kính và nhiệt tình yêu thương, loại nhiệt tình ấy khiến cho hấn ở trong ảo tưởng hôn từng ngón chân Quan Cố, đó cũng là thứ hạnh phúc không gì sánh kịp.

Yêu đơn phương lúc nào cũng khiến con người ta trở nên hèn mọn vậy đấy!

Thế nhưng Chu Phóng vẫn không rõ, nói vậy, lẽ nào Tiểu Trang không phải là Quan Cố sao?

“Thầy Giang Kiệt từng là giáo viên chủ nhiệm lớp anh à?” Chu Phóng thử thăm dò.

Đột ngột nhắc tới tên người này khiến Quan Cố không thể nào nhớ ra được: “Là ai vậy em?”

“Thầy dạy môn toán đó.” Chu Phóng đáp.

Giọng điệu Quan Cố vừa bất ngờ vừa hơi nghi hoặc: “Anh nhớ rồi, thầy Giang đã từng dạy chúng ta vào năm lớp 10, nhưng đâu có chủ nhiệm lớp mình. Sao tự nhiên lại nhắc đến thầy ấy?”

Càng nghe Chu Phóng càng thấy hồ đồ.

Đầu dây bên kia Quan Cố vẫn nói tiếp: “Năm kia anh còn từng gặp thầy Giang một lần ở cửa hàng tạp hóa, thầy bắt đầu bị hỏi rồi, người cũng hơi mập ra nữa. Thầy còn kể anh nghe là sang năm sẽ về hưu đó. Để anh nhớ xem, hình như em từng bị thầy phạt đứng một lần đúng không? Nhanh ha, anh cứ có cảm giác như mới là chuyện ngày hôm qua thôi vậy.”

Chu Phóng: “... Vâng.”

“Mà đột nhiên gọi điện thoại từ xa về trêu đùa anh linh tinh rồi lại hỏi thăm chuyện của thầy Giang nữa, em sao vậy?” Quan Cố vẫn thắc mắc thái độ kỳ lạ này giờ của cậu người yêu nhà mình.

Đừng nói là anh, đến Chu Phóng cũng chẳng biết mình bị làm sao đây.

Thế cái người vừa gửi hình Quan Cố qua weixin, lại còn tỏ tình các kiểu với hắn này giờ, đều là quỷ giả dạng chắc?

Một lúc lâu sau, Chu Phóng mới khẽ gọi: “Anh à.”

“Sao hả cưng?” Giọng điệu Quan Cố vẫn cực kỳ dịu dàng và kiên nhẫn.

“Em yêu anh.” Chu Phóng đột ngột bày tỏ.

Quan Cố: “...”

Nhưng nói năng nhỏ nhẹ không phải là phong cách của Chu đại minh tinh, câu tiếp theo đã hoàn toàn quay trở về bản chất vốn có của hắn: “Nếu anh dám đùa giỡn tình cảm của em, em làm chết anh!”

Quan Cố: “...”

“Mau mau lăn đi làm đi!” Chu đại minh tinh thổ lộ xong liền bắt đầu xù lông đuổi người.

Hắn cúp điện thoại bèn buồn bực ném luôn di động sang một bên, gọi Tiểu An này giờ vẫn đang ‘say sưa’ ngắm cảnh: “Giả bộ nhiều đó đủ rồi, lấy cho anh bình nước đi.”

Tiểu An ngượng ngùng mở tủ lạnh mini trong xe ra lấy chai nước đưa cho Chu Phóng. Hắn uống xong cũng không nói gì thêm, ỉu xiu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên trong xe này chỉ có hắn và Tiểu An, stylist cùng thợ make-up đã đi chiếc khác. Đây là xe công ty chủ quán vừa mới thay cho khi Chu Phóng đến Hoàn Điểm quay phim. Không gian bên trong vừa lớn lại vừa xa hoa, còn chuẩn bị sẵn cả giường nệm êm ái. Phía trước có một tấm vách ngăn giữa lái xe và người ngồi đằng sau, hiệu quả cách âm vô cùng tốt, không cần phải lo lắng có ai nghe được những gì không nên nghe mà nghệ sĩ nói linh tinh nữa.

Thế nhưng, cả một đường này Chu Phóng chẳng buồn nói tiếng nào.

Khi Chu Phóng trở về đến Hoàn Điểm thì đã gần hai giờ chiều, đoàn phim mới vừa tạm nghỉ ngơi, nhân viên đang phát cơm hộp cho mọi người. Thấy vậy, Tiểu An cũng đi xếp hàng lấy hai hộp, một phần cho cậu, một phần cho tiểu tổ tông nhà mình.

Chu Phóng ăn xong liền nhanh chóng đi thay đổi trang phục, đội tóc giả và make-up lại để chuẩn bị sẵn sàng cho cảnh quay chiều.

Đây là một bộ phim lịch sử lấy bối cảnh cuối nhà Tùy đầu nhà Đường, vai của Chu Phóng chính là Tần vương Lý Thế Dân. Chiều nay sẽ quay cảnh trận chiến lớn vây thành Lạc Dương, đại phá Vương Thế Sung.

Đạo gần đây Hoàn Điểm thường xuyên có mưa, cảnh quay của hắn vừa kết thúc lúc 8 giờ thì mưa to gió lớn cũng đã kéo đến.

Chu Phóng trò chuyện chốc lát với đạo diễn về những cảnh quay ban ngày xong đang muốn đi thay quần áo và tháo trang sức thì Tiểu An đã vội chạy tới nhận lấy mũ giáp bảo: “Ồ, nặng thế này cơ à? Nhưng anh khoan tháo mấy món trang sức này, đi theo em xíu, có việc gấp lắm!”

Chu Phóng đang mặc một thân áo giáp hơn hai mươi cân, cộng thêm cả mái tóc giả và mũ đội đầu bằng sắt cũng phải đến cỡ bảy, tám cân. Hắn đã ghi hình suốt sáu giờ đồng hồ, giờ này mệt đến muốn ngất luôn, vì vậy chẳng kiên nhẫn tẹo nào hỏi lại: “Việc gấp gì mà không đợi được? Cổ anh bị đè nặng tới sắp gãy luôn rồi nè.”

Tiểu An ghé sát vào tai hắn nhỏ giọng bảo: “Anh Quan Cố đến rồi, anh nói xem có gấp không hả?”

Chu Phóng: “...”

Hắn giận dữ đưa tay sang khê gõ đầu cậu trợ lý nhà mình rồi mắng: “Cậu chán sống rồi đấy à? Dám lôi việc này ra đùa anh!”

Tiểu An vội đội luôn cái nón sắt lên đầu để tự bảo vệ bản thân: “Thật mà, thật mà. Không tin em đưa anh đi xem, anh Quan Cố đang đợi ở khách sạn đó.”

Chu Phóng vô cùng ngạc nhiên, nửa tin nửa ngờ nhắc lại: “Nếu người ta mà không có ở đó thì cậu xác định đi nhé!”

Tiểu An gật đầu kịch liệt: “Em bảo đảm, em bảo đảm!”

Chiều nay hơn 6 giờ Quan Cố đã đến Hoàn Kiếm, anh có gọi cho Chu Phóng nhưng người nghe máy lại là Tiểu An. Quan Cố bảo anh đang ở bên ngoài phim trường, nhưng đã qua giờ mở cửa cho khách vào thăm rồi, nếu không có thể công tác của đoàn làm phim thì không vào được. Tiểu An thấy tình hình vậy bèn vội vàng ra ngoài đón anh. Quan Cố nghe nói Chu Phóng còn đang quay phim liền bảo tự anh vẫn nên về khách sạn trước chờ hắn thì tốt hơn, thế là Tiểu An đưa luôn thẻ phòng cho Quan Cố.

Lúc ngồi ở trên xe lái về khách sạn, Chu Phóng phát giận với vị trợ lý nhà mình: “Ai kêu cậu đưa thẻ phòng cho anh ấy hả?”

Tiểu An cười hì hì, chẳng hề sợ Chu Phóng tí nào: “Anh Quan đến thăm là chuyện tốt mà, anh đừng nóng, đừng nóng, cười lên cái đi!”

Chu Phóng lại tức giận mắng: “Vui cái rắm ý! Cậu đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung!”

Tiểu An thấy hắn phát hỏa thật thì không dám cười nữa, nhưng trong lòng âm thầm không cho là đúng, anh Phóng thiệt là, ngượng ngùng gì nữa không biết...

Về đến khách sạn, Tiểu An thức thời không đi theo, chỉ đứng xa xa nhìn Chu Phóng ấn chuông phòng, không bao lâu sau cửa mở ra, tận mắt thấy người đi vào thì cậu mới yên lòng rời đi.

Hôm nay Quan Cố diện áo sơ mi màu đen, không phải là cái áo tím như trong tấm hình hắn thấy lần trước nữa.

Quan Cố ôm chào hỏi Chu Phóng: “Em về sớm quá ha. Anh còn tưởng phải đợi lâu hơn nữa cơ.”

Chu Phóng không biết anh tới làm gì, thế nên hắn không được tự nhiên hỏi: “Anh chờ em lâu rồi hả?”

“Không có, chập tối anh mới đến nơi mà.” Quan Cố dịu dàng giúp hắn cởi áo khoác rồi treo lên.

Chu Phóng bước thẳng qua ghế sofa ngồi xuống, thấy trên bàn có chai nước khoáng bèn cầm lấy muốn uống, nhưng vặn mãi mà không mở được, vừa rồi hắn tháo trang sức vội vàng, có lẽ còn sót dầu tẩy trang dính lại trên tay nên hơi trơn.

Quan Cố cầm lấy chai nước trên tay hắn, vặn mở nắp ra rồi mới đưa trả trở về.

Chu Phóng tiếp nhận, uống một hơi xong lại thấy hơi hơi mất mặt, hắn đặt chai nhựa trên bàn rồi quay sang hỏi anh: “Anh đến làm gì vậy?”

Quan Cố nhìn hắn chằm chằm.

Chu Phóng vừa nói dứt câu cũng tự ý thức được mấy lời này của mình chẳng dễ nghe xú nào bèn thay đổi giọng điệu mềm mỏng hơn: “Anh không phải đi làm à?”

“Anh xin nghỉ một ngày, hôm sau là tết Trung Thu rồi mà.” Quan Cố giải thích.

Những ngày nghỉ lễ như này đối với nghề nghiệp của những người giống Chu Phóng thì có cũng được mà không có cũng thế. Huống hồ vài năm nay hắn đã không còn liên lạc mấy với mẹ nữa, tết Trung Thu mà được cho nghỉ cũng chẳng có ai bên cạnh.

“Vậy tức là anh đến đón tết với em hả?” Chu Phóng tò mò muốn biết đáp án.

Quan Cố nhìn cục cưng nhà mình, tầm mắt chậm rãi di chuyển xuống dưới, dừng ở đôi bàn chân của người trước mặt rồi mỉm cười: “Đến để hôn chân em đó.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố bước qua hôn hấn, Chu Phóng vội vàng nhắm mắt lại để bản thân có thể cảm nhận rõ ràng hơn nụ hôn mãnh liệt này của anh.

Chu Phóng vừa hôn vừa âm thầm âu sàu trong lòng, hấn đây là trúng độc Quan Cố rồi mà, chính là loại độc không có thuốc nào chữa nổi luôn ấy.

Hôn môi một lúc lâu, Quan Cố mới tách ra khỏi hấn được. Anh hỏi: “Những lời em nói trong điện thoại buổi chiều là thật à?”

Chu Phóng ngơ ngác, mình đã nói những gì nhỉ?

“Còn giả bộ mất trí nhớ nữa chứ, em bảo em yêu anh còn gì.” Quan Cố khê liếm lên môi Chu Phóng.

Lỗi tai Chu Phóng đỏ bừng, không đáp lại được tiếng nào.

Quan Cố vuốt ve khiêu khích phần da non bên trong bắp đùi của hấn, cứ vừa nhẹ nhàng sờ trên sờ dưới vừa bảo: “Em mau ngoan ngoan nói thật đi nào. Anh ngàn dặm xa xôi chạy đến đây chính là vì muốn được tận tai nghe em bày tỏ lại đây!”

Chu Phóng: “.....Không phải anh tới để hôn chân em sao?”

Quan Cố tựa vào vai hấn cười đến rung rung cả người, tâm trạng của anh lúc này cực kỳ vui vẻ.

Chu Phóng khó chịu bảo: “Đừng có cười nữa, gọi em là ‘chồng ơi’ đi!”

Quan Cố bật cười lớn, ngẩng đầu lên trêu người trong lòng: “Ồ, lý tưởng lớn dữ vậy à?”

Chu Phóng nghĩ thầm rằng anh cứ giả bộ đi.

Quan Cố hôn hấn mấy cái nữa rồi mới khê nói: “Nào, đi tắm rửa thôi.”

Chu Phóng không động dậy tẹo nào.

Quan Cố lại phải dụ dỗ bảo bối nhà mình: “Phải đi rửa chân cho sạch sẽ mới được hôn nha.”

Nghe vậy Chu Phóng liền hưng phấn hấn lên.

Nhiều năm sau, Chu Phóng vẫn không bao giờ quên được ngày này.

Đêm hôm đó, ngoài cửa sổ mưa rất to. Còn ở bên trong căn phòng ấm áp, Quan Cố vừa nâng niu hôn đôi chân của hấn, vừa thì thầm nho nhỏ: “Anh cũng rất rất yêu em, Chu Phóng.”

18. Chương 18: Đáng Tiếc Không Phải Là Anh

Trong suốt những năm yêu đơn phương, Chu Phóng từng mơ thấy Quan Cố vô số lần. Có giấc mộng, Quan Cố yêu hấn, cũng có những giấc mộng, câu trả lời của anh là ‘không’.

Cho dù là đồng ý ở bên hấn thì Quan Cố trong những giấc mơ ấy cũng chưa từng nói ra lời yêu, dường như chủ nhân của giấc mộng là hấn luôn có bóng ma sợ hãi đối với từ “yêu” này.

Chữ ‘yêu’ quả là một từ vô cùng kỳ diệu.

Vừa mới nói ra khỏi miệng nó thật thánh khiết, nhưng dần dần nó lại mang đến cảm giác hưng phấn, kích thích cực kỳ cho người nghe.

Cảm xúc nồng nhiệt ấy khiến trái tim con người ta rung động mãnh liệt, tựa như lập tức sẽ bị thiêu rụi thành tàn tro, và chỉ có liều chết dính chặt lấy nhau thì mới có thể giảm bớt đi đôi phần.

Bên ngoài cửa sổ, mưa đã ngừng rơi...

Toàn thân hai người đã toát đầy mồ hôi nhưng vẫn bám dính trên người đối phương găm găm hôn hôn lẫn nhau, hôn từ trán xuống má, qua lỗ tai xuống cổ rồi lại đi ngược lên say mê hôn môi.

Chu Phóng thầm nghĩ, quả thật cứ hết như hai con mèo nhỏ liếm lông cho nhau vậy.

“Mèo Tới đâu rồi?” Giữa lúc quần quít triền miên này Chu Phóng bỗng nhớ đến cậu con trai cưng. “Anh bỏ nó ở nhà một mình à?”

“Làm gì có, anh bảo mẹ tối nay sang chăm nó rồi.” Quan Cố dịu dàng gạt mái tóc ướt đầm của người trong lòng gọn sang một bên.

Chu Phóng lo lắng hỏi: “Mẹ anh đâu thích mèo, nhờ mẹ không muốn qua thì sao?”

Quan Cố mỉm cười trấn an hẳn: “Yên tâm, đó là cháu trai của bà mà.”

Chu Phóng nghe vậy bèn liếm môi, không biết nói gì hơn.

Quan Cố nhẹ giọng bảo: “Chờ em quay bộ phim này xong, trở về cũng nên kính trà mẹ chồng một lần rồi.”

Lỗ tai Chu Phóng nóng hừng hực, sửa lại lời anh: “Là mẹ vợ!”

“Không tranh vụ này với em đâu.” Quan Cố nuông chiều vuốt tóc hẳn.

Chu Phóng nghĩ nghĩ một hồi rồi hỏi: “Sinh nhật của mẹ vợ là 8/2 đúng không?”

Quan Cố bật cười: “Đúng rồi, bé ngoan nhớ giỏi lắm.”

“Lúc đó em vẫn chưa thể quay về được, anh thay em tặng mẹ bộ mỹ phẩm chăm sóc da nhé, em chuyển khoản lại qua weixin cho anh sau.”

“Được thôi.” Quan Cố cười đáp ứng.

Chu Phóng trêu anh: “Chuyển qua tài khoản weixin nào của anh bây giờ?”

“Hử, là sao? Anh không hiểu ý em.” Quan Cố ngơ ngác.

Chu Phóng muốn nhân lúc này hỏi thẳng mọi việc luôn: “Tiểu Trang là sao vậy? Em sẽ không so đo gì với anh đâu, anh nói thật cho em biết đi!”

Vẻ mặt Quan Cố càng thêm mờ mịt.

Chu Phóng thấy anh không đáp lời thì hơi bực mình: “Quan hệ của hai đứa mình đã như vậy rồi, anh còn muốn đùa giỡn em kiểu gì nữa chứ?”

Quan Cố thật sự bất ngờ: “Anh đùa giỡn em hồi nào?”

Chu Phóng cảm thấy anh vẫn đang giả ngu, bèn tức giận ngồi phịch xuống ghế: “Anh có bệnh hả! Không chịu nói thật đúng không?”

Quan Cố cũng hơi khó chịu, anh cau mày hỏi ngược lại: “Tại sao lại nói anh có bệnh?”

Chu Phóng quay đầu ngó nghiêng tìm điện thoại: “Di động của anh đâu rồi?”

Quan Cố thuận miệng hỏi “Để làm gì?” nhưng tay vẫn nhanh chóng móc từ túi quần ở dưới đất ra.

Chu Phóng vươn tay: “Đưa em mượn xem một cái.”

Nét mặt Quan Cố thoáng chút do dự.

Tâm trạng Chu Phóng trùng hẫng xuống: “Trong đó có cái gì mà em không thể nhìn à?”

“...Uhm.” Quan Cố hơi nhẩn nhó.

Thấy anh thừa nhận như vậy, không hiểu sao Chu Phóng bình tĩnh trở lại, so với giận anh thì càng nhiều hơn là sự thắc mắc không thể nào giải thích nổi đang tràn ngập trong lòng hẳn: “Vì sao anh lại làm thế?”

Quan Cố nhìn hẳn chăm chăm, rồi đột nhiên bày tỏ: “Cưng à, anh yêu em.”

Chu Phóng: “...”

Tuy mới nghe người trong lòng nói những lời này cách đây không lâu, nhưng Chu Phóng vẫn thiếu tiền đồ như cũ, câu ‘thần chú’ kia vừa vang lên hần liền nhịn không được mà mặt đỏ tai hồng, tim đập nhanh thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Đây là Quan Cố đó, hần đặt Quan Cố trên đầu quả tim mình cơ mà, thế thì làm sao có biện pháp nào với anh được chứ?

Quan Cố đáp ứng: “Xin lỗi, anh đã nói dối em.”

Chu Phóng hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng muốn thú tội rồi đây à?

Quan Cố nuốt ngụm nước bọt, khó khăn nói tiếp: “Anh từng kể với em là sau khi chia tay Diêu Bối Bối, anh mới phát hiện việc em thăm mền anh, thế nên anh cũng dần dần đổ em... Uhm, thật ra, thật ra... đó đều là anh gạt em...”

Cái gì? Đây không phải là những lời ‘thú tội’ Chu Phóng muốn nghe. Nói vậy, nghĩa là anh và Diêu Bối Bối vẫn chưa chia tay? Hay ‘gạt em’ trong lời nói của Quan Cố tức là ám chỉ việc anh không hề thích hần? Có lẽ nào...

Chu Phóng ngây ra như phỗng, mãi sau mới khê thốt lên một từ duy nhất: “À...”

Quan Cố lúng túng giải thích: “Không phải anh cố ý lừa em đâu. Chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm vậy rồi, anh rất sợ lỡ đâu đến làm bạn cũng không thể nữa.”

Mặt Chu Phóng không đổi sắc chút nào, hần định bước xuống giường nhưng vừa đứng lên thì đầu gối đã bủn rủn, suýt nữa đến đứng cũng không vững. Hần xoay người lại nhặt cái áo sơ mi màu đen ban nãy Quan Cố cởi ra vứt xuống thảm trải sàn, ném qua cho anh.

Quan Cố chụp lấy theo bản năng.

Trên người Chu Phóng không có một mảnh vải, hần đứng ở nơi đó, chỉ tay ra cửa, mặt mỗi bảo: “Cút đi!”

Quan Cố: “...”

Chu Phóng bực bội lặp lại: “Tôi bảo anh cút đi!”

Quan Cố: “...Anh vẫn chưa nói xong mà.”

Chu Phóng bùng nổ: “Tôi nói lần cuối, cút ra khỏi đây mau!”

“Em nghe anh nói hết được không?” Quan Cố cố gắng nài nỉ.

“Anh còn muốn nói cái gì? Tôi mà tin một chữ anh bảo thôi thì tôi chả thèm mang họ Chu nữa. Anh cút ngay ra khỏi đây cho tôi!!!” Chu Phóng hét đến khàn cả giọng.

Hần nổi trận lôi đình, hai mắt đỏ bừng, tâm lạnh như tro tàn.

Kể từ lần đầu cùng Quan Cố phát sinh quan hệ đến nay đã một tháng, thời thời khắc khắc Chu Phóng đều luôn chuẩn bị tinh thần sẽ tỉnh khỏi giấc mộng tuyệt đẹp này.

Rốt cuộc cũng đã bị bắt tỉnh lại thật rồi.

Quả nhiên Quan Cố chỉ muốn đùa giỡn hần. Ngay từ đầu hần đã biết, vậy mà....

Tên thằng nam từng mắng Chu Phóng là “Kẻ biến thái, sẽ bị AIDS, bộ cậu muốn đoạn tử tuyệt tôn lắm à?” thì dù có chia tay bạn gái cũng chẳng bao giờ đến phiên hần có thể sơ mũi gì đâu.

Ai kêu hần cứ nhất định chỉ thích một mình Quan Cố, cứ muốn xán lại gần kề cận, đến việc mua nhà cũng đòi mua chung một chỗ, bảo sao mà Quan Cố nhìn ra được là hần chết mê chết mệt anh.

Người như hần, bị anh đùa giỡn cũng đáng lắm!

Đã biết rõ Quan Cố ghê tởm đồng tính luyến ái tới cỡ nào rồi mà...

Hần khom người cúi đầu trước mặt anh, nghiêm túc nói: “Xin lỗi, đã làm khó anh phải theo tôi lăn giường rồi.”

Quan Cố: “...”

Chu Phóng đứng thẳng dậy, giọng điệu tràn ngập ngữ khí ác liệt: “Vẫn chưa cút à? Còn dây dưa ở đó đừng trách tôi h*** chết anh!”

Trán Quan Cố nổi đầy gân xanh.

Chu Phóng bước nhanh lại gần, ấn Quan Cố ngã ra giường, tay sờ loạn một trận ở phía dưới.

Hắn muốn đè Quan Cố, nhất định phải đè anh! Không đè được thì chẳng đáng mặt là người Trung Quốc!

“Em làm gì đó, còn tiếp tục anh sẽ đánh em đó.” Quan Cố gằn giọng.

Chu Phóng không thèm để ý tới lời đe dọa của anh.

Bỗng nhiên, Quan Cố dùng tốc độ ‘sét đánh không kịp bưng tai’ bốp trúng cõ him hắn. Chu Phóng hét thảm một tiếng, vội lăn sang bên cạnh, đau đến ứa nước mắt, cầm tức trừng mắt nhìn Quan Cố.

“...Cũng tại em làm bậy trước mà. Em có sao không? Đưa anh nhìn thử xem.” Quan Cố lúng túng bảo.

Anh vừa vươn tay ra đã bị Chu Phóng hất đi: “Nhìn cái chym ấy mà nhìn, cút!”

Quan Cố tỉnh bơ đáp: “Đúng là anh định ngó nó thật mà.”

Chu Phóng: “...”

Hắn tức giận đến muốn học máu, trong lòng lại thấy vô cùng bi thương, hắn đã thăm tới cỡ này rồi mà Quan Cố vẫn còn có tâm tình nói giỡn nữa chứ.

Quan Cố nghiêm túc lại: “Được rồi, đừng giận nữa. Em xem tính xấu của em này, biết bao giờ mới thay đổi được đây?”

Chu Phóng ôm cậu em của mình, đau đến nỗi không buồn thốt lên tiếng nào.

“Không muốn nói chuyện cũng tốt, vậy bình tĩnh nghe anh nói nhé!” Quan Cố khuyên giải.

Chu Phóng xoay người, đưa lưng về phía anh.

Quan Cố an tĩnh trong chốc lát rồi mới nói: “Anh đúng là cũng biến thành chó đại rồi mà, lại cứ đâm đầu thích cái người tính tình y hệt chó điên như em.”

Chu Phóng cho rằng mình nghe lầm nên không thèm động dậy, cũng chẳng muốn lên tiếng.

Quan Cố vỗ vỗ mông hắn: “Em còn nhớ hồi kết thúc kỳ thi lên cấp ba, chúng ta cùng đi học bơi không? Lúc đó em còn mém đuối nước ấy.”

Chu Phóng hơi bất ngờ, không hiểu anh lại nhắc đến việc đấy vào giờ này làm gì.

Quan Cố vẫn thông thả kể tiếp: “Huấn luyện viên bảo em khởi động làm nóng người rồi mới được xuống nước, em không nghe lời dặn, suýt nữa đã bị chuột rút, cũng đáng lắm!”

“Anh còn có mặt mũi nhắc tới chuyện này à? Kể từ hôm đó anh không chịu đi học bơi nữa, đến giờ vẫn là một con vịt cạn. Là tôi suýt đuối nước chứ có phải anh đâu, anh sợ cái rắm gì?” Chu Phóng bực bội gắt.

“Anh sợ thật mà.” Quan Cố hơi ngượng ngùng.

Chu Phóng vẫn đưa lưng về phía anh, mỉa mai nói: “Chẳng phải gan anh to, không biết sợ trời không thèm sợ đất sao?”

Quan Cố thấp giọng bảo: “Thật ra khi đấy anh rất hoảng, cái gì cũng sợ, nhất là sợ mình sẽ trở thành quái vật.”

Chu Phóng ngẩn người.

“Lúc em được huấn luyện viên cứu lên, anh gọi cỡ nào em cũng không phản ứng, có mấy người bên cạnh bảo ‘hay là đứa bé này chết rồi’ khiến anh hoảng loạn phát điên. Khi ấy anh đã nghĩ, nếu em thật sự chết đi thì anh phải làm sao bây giờ?” Đến tận bây giờ kể lại thôi mà Quan Cố vẫn thấy đau thắt lòng.

Chu Phóng khẽ nuốt nước bọt.

“Sau đây biết em ổn rồi, anh vui lắm, vui điên lên được ấy. Nhưng rồi anh chợt giật mình, không đúng, ‘em chết thì anh phải làm sao’ là ý gì? Bộ không có em thì anh sẽ không sống được à?” Quan Cố vắt vẻo kể lại tâm tình của mình lúc đó.

Chu Phóng nhin không được, xoay đầu lại đối diện với tầm mắt của anh.

Quan Cố nhìn hẩn một lát, khẽ bảo: “Anh cứ nghĩ thật lâu, cuối cùng anh phát hiện, mình đúng là một kẻ biến thái.”

Tim Chu Phóng đập nhanh như trống trận.

“Anh sợ mình sẽ lây bệnh cho em, thế nên anh đã tránh né em rất lâu sau đây. Anh vắt vẻo như thế, nhưng em thì hay rồi, đột nhiên chạy tới nói với anh, hóa ra em lại yêu người cùng giới.”

Chu Phóng mở to hai mắt, trần trối nhìn anh.

Điệu cười của Quan Cố rất miễn cưỡng: “Ban đầu anh còn tưởng em nói người em thích là anh, anh khẳn trương đến nói năng lầy bấp loạn cả lên, còn đang nghĩ trên đời này sẽ có việc tốt đến vậy ư? Anh thích em, trùng hợp em cũng thích anh.”

Môi Chu Phóng giật giật, không thể đáp lại được tiếng nào.

Quan Cố bình tĩnh nhìn hẩn, một lúc lâu sau mới hỏi: “Vì sao người đó không phải là anh?”

Còn nhớ có một buổi tối cách đây vài năm, khi đó sân thể dục không còn một bóng người, Chu Phóng đã thổ lộ tính hướng của mình cho người bạn thân thiết nhất là Quan Cố nghe, lúc ấy hẩn nói gì nhỉ, à, hẩn bảo là mình thích cậu hotboy lớp cạnh bên.

Quan Cố nhìn chằm chằm hẩn ít nhất phải tới một phút, sau đó giận dữ xoay lưng bước đi.

Hẩn không biết làm sao, đuổi theo kéo anh lại: “Quan Cố, cậu đừng mặc kệ tôi như vậy mà. Tôi vẫn tưởng cậu xem tôi là anh em tốt nhất chứ?”

Quan Cố dừng chân, khẽ hỏi: “Cậu không biết đồng tính luyến ái là bệnh biến thái sao?”

Hẩn ngơ ngẩn đứng đấy, không đáp lại được câu hỏi của anh.

Vẻ mặt của Quan Cố càng thêm lạnh lùng: “Sẽ bị bệnh AIDS đấy, rồi những người như cậu sẽ đoạn tử tuyệt tôn, đến già cũng không có con trẻ hay bất kỳ ai bầu bạn bên cạnh đâu.”

Chu Phóng nắm chặt tay, tủi thân bảo: “Tôi biết bản thân mình khác thường, không giống như người ta. Nhưng tôi nghĩ cậu sẽ không khinh thường, ghét bỏ tôi vậy chứ?”

Quan Cố hất tay hẩn ra, nghênh ngang rời khỏi đó.

Chu Phóng vừa đau lòng vừa tức giận, lớn tiếng quát: “Cậu cút luôn đi! Loại anh em như cậu tôi cũng chẳng cần.”

Ánh hoàng hôn đem bóng Quan Cố trên sân kéo thật dài, khiến cho hẩn đã rời khỏi đó đã lâu rồi mà giống như chỉ vừa mới bước tới rìa sân thể dục vậy...

19. Chương 19: Bí Mật

Vì lẽ gì mà khi đây lại không thích Quan Cố chứ? Đến Chu Phóng cũng rất muốn tự mổ xẻ đầu mình ra để tìm câu trả lời.

Đừng nói là hiện tại, nếu lúc đó có người bảo Chu Phóng chỉ có thể lựa chọn giữa Quan Cố và cậu bạn hotboy lớp bên, chỉ sợ hẩn cũng sẽ chọn anh.

Nếu sớm biết sau này mình sẽ thích Quan Cố tới vậy, thì ngay ngày đầu tiên quen Quan Cố, hẳn nên nhận rõ chính mình là gay luôn mới đúng, trước sau gì cũng bị anh làm mê mẩn đến thần hồn điên đảo cỡ này cơ mà.

Nhưng khi ấy Chu Phóng không biết, đến khi hẳn quen cậu bạn kia hẳn vẫn chưa nhận ra được tình cảm thật sự của bản thân. Sau này Quan Cố có bạn gái rồi, hẳn lại càng không nghĩ đến khả năng anh sẽ thích mình.

Đột, quên mất vụ Quan Cố từng quen một cô bạn gái!!!

“Diêu Bối Bối và anh chưa từng hẹn hò, một ngày cũng chưa!” Như là đoán được suy nghĩ của hẳn, Quan Cố rất nhanh tự thanh minh. “Anh quen cổ khi cùng tham gia lớp hóa học nâng cao. Cô ấy có người yêu học trường kỹ thuật, người nhà Diêu Bối Bối phản đối dữ dội lắm, cả ngày nhìn chăm chăm mọi hành động của cô nàng như theo dõi phạm nhân vậy. Thế nên cô ấy mới tìm anh đóng giả làm người yêu, xem như hỗ trợ lẫn nhau.”

Chu Phóng thấy rất khó tin: “Cô ta nhờ thì anh đồng ý luôn à? Anh thì cần cổ hỗ trợ gì chứ? Phong cách hành xử như vậy chẳng giống anh chút nào.”

Quan Cố liếc hẳn: “Em đúng là đồ ngốc.”

Chu Phóng không rõ lí do tự dưng lại bị mắng.

“Anh sợ ai biết chứ, còn không phải là em sao?”

Chu Phóng sững sốt mấy giây, lại khó chịu càu nhàu tiếp: “Anh không nói thì em biết thế nào được? Em có tâm sự gì cũng muốn kể anh nghe đầu tiên, anh thì ngược lại, chẳng hề xem em là anh em tốt.”

Quan Cố nâng cao âm lượng: “Anh em tốt gì chứ? Anh vừa nhìn thấy em đã muốn ôm, muốn hôn, thậm chí còn nghĩ luôn đến việc lăn giường rồi, ai mà thêm làm anh em tốt với em?”

Trong lòng Chu Phóng vui như nở hoa, khoe miệng không kiềm được khê nhếch lên.

“Mà nhắc đến càng bực mình. Em tìm anh tâm sự cái loại hẹn hò với người khác làm mọe gì? Muốn anh tức chết mới vừa lòng à? Anh vất vả nuôi heo lớn, luyện tiết ăn thịt, cuối cùng lại cho tên thối tha khác hưởng lợi.” Tới giờ Quan Cố vẫn ghim sâu việc năm đó.

Chu Phóng sững sờ: “...Cái gì mà nuôi heo lớn? Anh đang mắng ai đó?”

Quan Cố bực mình nói: “Thời còn học cấp hai, em và đứa nhóc thiếu năng trí tuệ có gì khác nhau à? Trừ bỏ chơi bòn thì em còn làm được gì nữa? Nếu không phải anh ngày ngày đều thúc ép em học hành, lại còn dành thời gian kèm cặp phụ đạo cho em, đừng nói là trường chuyên cấp ba, em nghĩ mình thi nổi 400 điểm không đã?”

Chu Phóng không phục lắm, ai bảo hẳn chỉ giỏi mỗi trò nghịch bòn? Trò nào hẳn cũng chơi được hết đấy nhé! Hơn nữa sao anh chắc chắn hẳn sẽ không thi được 400 điểm, bộ anh coi hẳn ngu dốt dữ vậy thật luôn đấy hả?

Về mặt Quan Cố đầy ghét bỏ, tiếp tục ‘chỉ trích’ Chu Phóng: “Nói em năm đấy bị thiếu năng cũng chả oan đâu. Anh có điểm gì không tốt? Sao em không thích anh mà lại đi thích người khác?”

Chu Phóng không thể nào tức giận nổi nữa, nhìn đáng vẻ Quan Cố thở phì phì kể tội hẳn trông đáng yêu không lời nào diễn tả được.

Thời trung học, Quan Cố được rất nhiều bạn nữ yêu thích. Giữa một đám nam sinh nghịch ngợm như khỉ giống Chu Phóng, thì đáng vẻ của Quan Cố lại sạch sẽ đến chói mắt. Anh đối với ai cũng đều lễ phép lịch sự, nhưng lại khá giữ khoảng cách chứ chẳng thân thiết quá với người nào. Đây chính là loại hình các cô gái thích nhất vào giai đoạn tuổi dậy thì lúc bấy giờ. Trong trí nhớ của Chu Phóng, ngoại trừ những lúc hẳn đá cầu, bắn bi, nghịch bòn này nọ ra, thì chỉ còn khắc sâu lại hình ảnh Quan Cố kiên nhẫn, dịu dàng phụ đạo cho mình. Khi ấy gương mặt anh chưa nẩy nở sắc nét, trông vẫn còn non nớt ngây thơ nhưng đã có khí chất tinh anh mười phần.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng Chu Phóng vẫn chẳng thể nào quên được dáng vẻ khi anh giảng bài năm đó. Ánh mắt anh nhìn xuống tờ đề kiểm tra, đôi mắt một mí tràn ngập ánh sáng, hàng lông mi vừa dài vừa rậm, khẽ nhúm mày cầu nhàu với hân: “Cậu là đồ ngốc đấy à? Ai dạy cậu đường kẻ thêm trong hình học có thể vẽ cong vậy hả?”

Thời điểm ấy ai trong hai người cũng không nghĩ đến, trước sau bọn họ đều nối gót nhau thành ‘cong’ cả.

Hiện giờ tuy hai người cao ngang ngang nhau, nhưng Quan Cố vốn dậy thì muộn, lúc học cấp hai vẫn lùn hơn Chu Phóng một đoạn, mãi đến cấp ba mới cao vọt lên.

Nói như vậy, khi đó... cái kia của anh cũng sẽ không to bằng của hân đâu ha.

Chu Phóng âm thầm tiếc nuối, sớm biết sau này sẽ thích Quan Cố nhiều như thế, năm xưa nên quần riết lấy anh luôn mới đúng.

“Sau đấy em bị cậu hotboy kia bỏ, ba em lại sinh bệnh, anh sợ em không gượng dậy nổi nên nhịn không được càng thêm quan tâm em hơn. Không chỉ giúp em bổ túc văn hóa, còn tìm giáo viên nghệ thuật dạy thêm cho em. Ngày em trúng tuyển Học viện Điện ảnh, anh vui sướng kinh khủng. Anh nghĩ chúng ta rất cuộc cũng lên đại học, đều đã là người trưởng thành, có thể tự mình chịu trách nhiệm cho tương lai của bản thân rồi, nên rất muốn bày tỏ tình cảm nghiêm túc với em. Ai ngờ anh còn chưa kịp nghĩ nên thổ lộ như nào, em đã đột ngột kéo tay anh, nói em thích anh.” Quan Cố vẫn đang không ngừng ‘kể tội’ hân.

Chu Phóng nuốt ực một ngụm nước bọt, chuyện này hân vẫn nhớ rõ ràng.

Quan Cố thấp giọng nói tiếp: “Lúc ấy anh suýt nữa ứa nước mắt luôn rồi đó. Đã ba năm trôi qua, không ngờ tên ngốc nhà em cuối cùng cũng thông suốt. Kết quả thì sao, con mẹ nó, em được lắm, uống say mềm xong nhận nhầm anh thành người khác.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố nghiêng răng nghiêng lợi: “Dù là một tảng đá thì anh dùng chân tâm đối tốt với nó, nó cũng sẽ tan chảy, nhưng em thì đến tảng đá cũng không bằng.”

Chu Phóng vội hô: “Có mà, có mà, em tan chảy hoàn toàn rồi mà.”

Quan Cố chăm chú nhìn hân.

Chu Phóng lúng túng nói: “Ngày đó em bảo thích anh, thật sự là đang nói với anh đó, không phải ai khác đâu.”

Quan Cố ngăn người, không tin hỏi lại: “Ngay ngày hôm sau bạn trai cũ của em tìm đến tận nhà, hai người liền nói lại tình xưa, đã vậy còn ôm ôm ấp ấp ngay trước cửa cơ mà. Em nói em thích anh ấy hả? Em đang lừa ai đó?”

Chu Phóng cảm thấy oan uổng vô cùng: “Ai thêm nói lại tình xưa với cậu ta? Là cậu ấy tự nhiên tìm đến nháo ầm ĩ. Khi đó em đã come-out đâu, sợ mẹ ở trong nhà nghe thấy nên mới dỗ cho cậu ta mau mau đi thôi, làm gì có chuyện đứng trước cửa mà em dám ôm ấp người nào chứ?”

Về mặt Quan Cố vẫn cực kỳ tối tăm: “Chắc chắn có, tận mắt anh nhìn thấy đấy. Thằng nhóc đó còn hôn em nữa kìa.”

Chu Phóng sớm đã vứt chuyện này ra khỏi đầu từ lâu, làm gì còn nhớ nổi tình tiết cụ thể nữa. Thấy anh không vui, hân bèn nhanh chóng giải thích: “Xin lỗi, em cũng không nhớ rõ, có thể là có đi, nhưng dù sao em cũng không hề quên lại với cậu ta. Em đã sớm không thích cậu ấy nữa rồi.”

Hân nhìn thẳng vào mắt Quan Cố, ngược ngừng bày tỏ: “Buổi tối hôm say rượu, những gì em nói với anh đều là thật cả, em thích anh, rất rất thích anh.”

Quan Cố cực kỳ chấp nhất với chuyện này: “Là nói với anh thật à?”

Chu Phóng vội vã gật gật đầu: “Em sợ anh chê em ghê tởm, nên mới giả say gọi tên người khác mà thôi.”

Quan Cố trầm mặc một lát rồi hỏi: “Vậy là câu “tôi mỗi ngày đều nghĩ đến cậu, cậu mà cũng thích lại tôi thì tốt quá rồi. Nếu có ngày như vậy, dù có bắt tôi lập tức đi tự sát, tôi cũng bằng lòng” thật sự dành cho anh hả?”

Chu Phóng kinh ngạc hô: “Em làm gì nói mấy câu buồn nôn vậy được? Em chỉ đơn giản bảo mình thích anh thôi chứ?”

“Có, chính miệng em nói đấy!” Quan Cố vẫn khẳng khẳng.

Chu Phóng hoàn toàn không nhớ rõ, nghi hoặc đáp: “Hình như không phải đâu, em chỉ nói thích anh thôi mà.”

Quan Cố không thèm so đo với tên trí-nhớ-ngắn-hạn ấy, lúc này lòng anh đang vui sướng dữ dội lắm rồi: “Từ đó đến giờ, em chỉ thích một mình anh thôi đúng không?”

Chu Phóng bị ánh mắt nóng rực của Quan Cố nhìn đến thẹn thùng, gò má đỏ bừng, hần hỏi ngược lại: “Anh thì sao? Cũng chỉ thích một mình em chứ?”

Quan Cố lập tức khẳng định: “Từ đầu đến cuối, người anh thích chỉ có duy nhất tên gốc nhà em.”

Chu Phóng cảm giác mình hơi thua thiệt anh rồi, bèn vội vàng ‘bù đắp’: “Em chưa bao giờ chạm qua ai khác cả, nụ hôn đầu tiên của em là vào tháng trước với anh đó.”

Quan Cố hơi chột dạ: “Anh thì không phải khi đấy.”

Chu Phóng thắng được một ván này nhưng lại chẳng thể cao hứng nổi, hần cố bình tĩnh hỏi: “Lúc nào? Với ai? Với Diêu Bối Bối à?”

Quan Cố đánh trống lảng: “Diêu Bối Bối có bạn trai rồi, là cậu nam sinh trường kỹ thuật anh từng kể em đó. Hiện tại đang du học ở nước ngoài rồi, từ cấp ba đến giờ bọn họ vẫn luôn quen nhau mà.”

Chu Phóng lại kéo trọng tâm câu chuyện về: “Vậy nụ hôn đầu tiên của anh là bị ai lấy mất?”

Quan Cố rũ tầm mắt xuống, khê bảo: “Anh vào toilet xú đã nhé.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố vừa bước xuống giường vừa nói: “Không phải em luôn muốn biết trong di động của anh có gì sao? Toàn bộ tin nhắn với Diêu Bối Bối vẫn còn nguyên trong đó, mật mã là ngày nhật được Mèo Tối.”

Anh đưa Mèo Tối đến cho Chu Phóng vào ngày 15/6, bọn họ bèn lấy luôn ngày này làm sinh nhật cho cậu con trai cưng.

Việc đầu tiên Chu Phóng làm sau khi mở khóa điện thoại là bật app weixin lên, thế nhưng trong đó không phải là Tiểu Trang, mà chỉ có tài khoản Quan Cố vẫn thường sử dụng. Cuộc trò chuyện gần đây nhất là với Diêu Bối Bối, không cần mở ra đã thấy ngay câu “Tôi cảm thấy cậu nên uống thêm thuốc đi” của cô ấy.

Chu Phóng nghĩ thầm, hần cũng thấy Quan Cố nên uống thuốc mới đúng, chứ không thì chẳng có việc lại rảnh rỗi đi giả vờ cosplay Tiểu Trang làm mọt gì.

Hần ấn mở đoạn chat dở dang của hai người, nhìn những tin nhắn ngày hôm nay vừa được gửi.

Quan Cố: “Tôi nghĩ mình nên nói cho em ấy biết.”

Diêu Bối Bối: “Nghĩ kỹ chưa?”

Quan Cố: “Tôi mới lên máy bay rồi, giờ sẽ đi tìm Chu Phóng đây.”

Quan Cố: “Cậu nhóc ấy nói yêu tôi cơ mà.”

Diêu Bối Bối: “Vẫn nên chúc mừng cậu ha, yêu thương một tên gốc đúng là chẳng dễ dàng gì.”

Quan Cố: “Ha ha ha.”

Diêu Bối Bối: “Nhưng cậu quyết định nói như nào? Cậu cảm thấy Chu Phóng sẽ tin được sao?”

Quan Cố: “Hần là có, tôi cảm giác được tình yêu của em ấy dành cho mình.”

Diêu Bối Bối: “Cậu mà sớm có được sự tự tin này thì tốt quá rồi.”

Diêu Bối Bối: “Tôi đã luôn cảm thấy cậu ấy cũng thích cậu, nhưng nói hoài mà cậu cũng có thêm tin đâu.”

Quan Cố: “Uhm, thừa nhận là cậu nói đúng.”

Quan Cố: “May mà bây giờ vẫn chưa muộn.”

Quan Cố: “Tôi chỉ sợ trì hoãn nữa thì sẽ hối hận thật mất.”

Quan Cố: “Gần đây số lần tôi ngủ mê mệt ngày càng nhiều.”

Diêu Bối Bối: “Ôi, sao đó giờ cậu không nói với tôi vụ này?”

Quan Cố: “Tôi có đi tìm bác sĩ coi thử rồi, cũng không phải là chuyện gì quan trọng lắm đâu.”

Quan Cố: “Tôi tắt điện thoại đã nhé. Cậu cũng chú ý giữ gìn sức khỏe, mang thai lần đầu phải kiêng khem giữ gìn kỹ lắm đấy!”

Diêu Bối Bối: “Đừng bận tâm chuyện của tôi, lo cho cậu đi kìa. Tôi thấy cậu chỉ tiếp nhận vật lý trị liệu chưa hẳn đã là cách tốt nhất đâu.”

Diêu Bối Bối: “Tôi cảm thấy cậu nên uống thêm thuốc đi.”

Chu Phóng không hiểu ra sao, trong lòng hơi run sợ. Quan Cố có bệnh ư? Anh bị bệnh gì? Có nghiêm trọng lắm không?

Trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng dội nước. Quan Cố mở cửa bước ra, trên người chỉ khoác áo tắm, bên trong trống trơn không mặc gì.

Tay chân anh vốn dài, đường cong cơ thể rất đẹp, làn da bóng loáng, cơ bắp ở vùng ngực và bụng đều vô cùng vừa vặn. Thoạt nhìn trông anh rất khỏe mạnh, hoàn toàn không giống người đang mắc bệnh chút nào.

Chu Phóng giơ điện thoại lên hỏi: “Diêu Bối Bối đưa thuốc gì cho anh uống vậy?”

“Risperdal.” Quan Cố đáp.

(Risperdal: Thuốc điều trị tâm thần phân liệt, rối loạn hành vi ở bệnh nhân sa sút trí tuệ hoặc rối loạn lưỡng cực thể hưng cảm.)

“Dùng để trị cái gì?”

“Bệnh tâm thần.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố ngồi xuống bên giường, giải thích với Chu Phóng: “Uống cũng vô dụng thôi. Nó là thuốc ức chế tâm thần phân liệt, nhưng anh đâu có bị vậy.”

Chu Phóng: “... Thế bệnh của anh là sao?”

“Anh cũng không rõ. Bác sĩ bảo với anh, bên trong này...” Quan Cố chỉ vào huyệt Thái Dương của chính mình, “...Còn có một người khác.”

20. Chương 20: Anh Hôn Em Đi

Chu Phóng mơ mơ hồ hồ, hẳn có cảm giác mình thoáng nắm bắt được cái gì đó, nhưng thật lòng vẫn không sao tin nổi bèn hỏi lại: “Từ từ, anh nói vậy là có ý gì?”

Quan Cố rũ tầm mắt xuống, hàng lông mi thật dài chặn đi đôi con ngươi đang rối bời của anh: “Em nhớ bộ phim Đảo Kinh Hoàng hai đứa mình coi chung không?”

Đó là phim điện ảnh thuộc thể loại huyền nghi mà bọn họ từng ra rạp xem. Trong đó, Leonardo Dicaprio đóng vai nam chính có hai nhân cách, cả hai nhân cách ấy đều sở hữu cho riêng mình một cái tên, bọn họ cùng sống trong một thân thể, nhưng lại không hề khiến đối phương cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của mình.

Quan Cố thấp giọng nói tiếp: “Tình huống của anh chính là như vậy đấy!”

Chu Phóng bật thốt lên: “Cái gì? Làm sao có thể thế được?”

Quan Cố ngẩng đầu nhìn Chu Phóng rồi nhẹ giọng bảo: “Lúc vừa nghe bác sĩ thông báo anh cũng ngạc nhiên như em vậy, cho rằng chuyện này không có khả năng xảy ra.”

“Anh không cần bịa ra câu chuyện này để hù dọa em, em chẳng thèm tin đâu. Mấy cái vụ đa nhân cách đấy chỉ là phim ảnh gạt người mà thôi.” Chu Phóng lắc đầu nguầy nguậy.

“Anh cũng từng nói với bác sỹ y chang thế.” Quan Cố thở dài bất lực.

Chu Phóng cảm thấy khiếp sợ cực kỳ, nhất là khi mà nhìn vẻ mặt Quan Cố không hề có chút nào như đang nói dối hần cả.

Quan Cố khép kín vạt áo tẩm lại, bình tĩnh ngồi xuống giường rồi hỏi hần: “Em muốn bắt đầu nghe từ đâu?”

Chu Phóng bèn hỏi ngược lại: “Anh muốn kể từ chỗ nào?”

Quan Cố suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: “Tết âm lịch hồi năm tư đại học anh với bạn trai cũ của em đã đánh nhau.”

Chu Phóng giật mình: “... Sao em không biết chuyện này?”

Tết năm ấy, Chu Phóng và Quan Cố có hẹn cùng nhau đi dạo phố, khi hai người đang ở trong một cửa hàng chơi gấp thú bông thì tình cờ gặp cậu bạn trai cũ của hần.

Cứ tưởng hơn ba năm trước cậu ta đã bị Chu Phóng thẳng thắn từ chối, nghĩ là sẽ tự biết ý mà rút lui, ai dè lần này gặp lại vẫn dày mặt bám theo xin số di động của Chu Phóng, tất nhiên hần không muốn dính dáng gì đến cậu ta nên không thèm cho.

Sau khi xem phim với Quan Cố xong thì hai người tạm biệt, ai về nhà nấy. Không ngờ khi hần về đến trước cửa liền thấy cậu nhóc kia đang chờ sẵn ở đấy từ khi nào. Cậu ta tha thiết bày tỏ nhiều năm như vậy vẫn không thể nào quên được Chu Phóng ra sao, rồi lại tỏ vẻ thâm tình nhớ nhung hần cỡ nào. Ban đầu hần cứ nghĩ hần người kia lại giống như lúc trước, chỉ đến để đề nghị quen lại mà thôi, ai biết cậu ta lại bảo không cần Chu Phóng làm huê, ở nước ngoài cậu ta đã có bạn trai rồi, chỉ muốn ‘tình một đêm’ với hần một lần để lưu giữ chút kỷ niệm thời thanh xuân đã qua mà thôi.

Chu Phóng cảm nín hoàn toàn trước độ mặt dày không biết xấu hổ của ‘bò cũ’, thế mà cậu ta còn cho rằng Chu Phóng im lặng là đồng ý, bắt đầu động tay động chân muốn ôm. Mãi đến lúc này hần mới hoàn hồn, vội vàng xô cậu ta ra, xem như hai người trở mặt, trực tiếp đứng ngay trước cửa mà cãi nhau ầm ĩ một trận.

Sau khi hần đuổi được người đi thì quay đầu vào nhà liền ăn phải một cái bạt tai trời giáng của mẹ.

Không ngờ ngày đó mẹ hần lại trùng hợp ở nhà và đã nghe từ đầu đến đuôi không sót tí nào, bà nhận định hần là một đứa ‘đi cửa sau’ đầy biến thái. Chu Phóng cứ vậy mà ngoài ý muốn xem như come-out luôn.

Tính cách của hần rất giống mẹ, thế nhưng lại chưa đủ vượt tầm, chỉ miễn cưỡng xem là ‘trò giỏi ngang thầy’, thành ra tình cảnh ‘đầu võ mồm’, tranh cãi kịch liệt khi ấy là không thể tránh khỏi. Cuối cùng mẹ hần dùng một cái chổi chà vừa đánh vừa đuổi hần ra khỏi nhà. Lúc bấy giờ Chu Phóng đã bắt đầu tiến vào ngành giải trí, đã đủ năng lực tự nuôi sống chính mình, thế nên trong cơn tức giận, hần cũng dứt khoát tự ra riêng sống luôn. Tình mẹ con cứ thế mà bị rạn nứt, nhiều năm trôi qua nhưng cả hai người vẫn chưa bình tĩnh ngồi xuống trò chuyện với nhau một cách tử tế bao giờ.

Chu Phóng vô cùng ngạc nhiên hỏi lại: “Vì thằng nhóc ấy hại em đột ngột phải come-out nên anh tìm đánh nó một trận à?”

“Không phải, là cậu ta chủ động tìm anh.” Quan Cố rầu rĩ kể lại.

“Gi cơ, tên đấy tìm anh làm gì?”

Quan Cố hiển nhiên đặc biệt không thích người này, chỉ nhắc đến thôi mà vẻ mặt đã tràn đầy sự ghét bỏ: “Cậu ta tới hỏi anh xem chúng ta đã từng lăn giường với nhau chưa.”

Chu Phóng kinh ngạc, buột miệng chửi thề: “Mẹ, thằng đó có bệnh à?”

Quan Cố ngượng ngùng nói: “Anh bảo chúng ta đã ngủ với nhau rồi.”

Chu Phóng chấn động, trừng mắt nhìn người trước mặt mình: “Mẹ, anh cũng có bệnh à?”

Quan Cố liếc hắt một cái làm hắt chột nhốt tới vụ Leonardo liền lập tức ngậm miệng lại.

Quan Cố tiếp tục thuật lại sự việc kia: “Cậu ta nói anh đừng đắc ý, còn bảo là đã lăn giường với em không biết bao nhiêu lần rồi, còn khen em rất ‘chặt’ nữa.”

Chu Phóng suýt chút nữa phun ra một ngụm máu vì tức tối.

“Lúc đấy anh giận lắm, bèn nhào vô đập cậu ta một trận.”

Nghe kể thôi mà Chu Phóng cũng giận muốn ná thở đây, bịa đặt vụ chịch nhau rồi thì cũng thôi đi, nhưng tại sao lại ‘rất chặt’ mà không phải là cực kỳ ‘to’ hả???

Quan Cố chăm chú nhìn hắt. Trong lòng hắt giật thót, khó khăn mở miệng: “Đừng nói anh tin mấy cái chuyện ma quỷ mà cậu ta phịa ra đấy chứ?”

Quan Cố xấu hổ dời tầm mắt qua chỗ khác: “Thời điểm đó anh đã nghĩ chuyện đấy là thật...”

Chu Phóng hoàn toàn câm nín. Nếu Quan Cố đã thích hắt từ sớm như thế thì tâm tình của anh năm ấy khi nghe chuyện kia làm sao có thể chịu đựng nổi, chỉ nghĩ thôi mà hắt đã cảm thấy đau thắt lòng thay anh rồi.

“Sau khai giảng cùng năm đó, anh bắt đầu phát hiện bản thân hơi kỳ lạ.” Quan Cố bình tĩnh giải thích vấn đề của bản thân cho hắt nghe, “Anh thường xuyên buồn ngủ, có đôi khi sẽ đột nhiên ngủ mê man luôn, thế nhưng đến khi tỉnh lại vẫn chẳng thấy khỏe xịu nào mà thậm chí còn thấy cả người mệt mỏi, uể oải kinh khủng hơn. Vì đó là học kỳ cuối trước khi tốt nghiệp, cả công việc và bài vở đều ngập đầu nên anh chỉ nghĩ do áp lực quá lớn khiến tinh thần hơi suy nhược mà thôi, nhưng dần dần anh lại phát hiện mọi việc không đơn giản như vậy.”

Anh rút tay vào túi trong cửa áo ngủ, vẻ mặt hơi buồn bã, chậm rãi kể lại: “Có một ngày, cô quản lý ở thư viện gọi anh đến bảo anh mượn cuốn ‘Nghiên cứu ngữ pháp Hán ngữ hiện đại’ đã quá hạn lâu rồi mà vẫn chưa trả. Chuyên ngành của anh là tài chính thì anh đọc quyển đấy làm gì chứ, nên anh bảo cô ấy hắt là nhầm rồi, nhưng cô bảo anh nói dối rồi tra sổ ghi chép mượn sách ngay trước mặt anh luôn. Không ngờ trong đấy lại thật sự có tên anh mượn, còn có cả chữ ký của anh nữa.”

Chu Phóng cố an ủi: “Hay có khả năng là anh nhớ nhầm thôi?”

Quan Cố lắc đầu: “Không phải đâu. Em có nhớ cái lần em giận đối anh, bảo sau khi anh xem em diễn vở kịch ở trường xong thì bỏ về trước mà chẳng thèm chào hỏi ai một tiếng không? Thật ra đợt ấy anh rất bận, hoàn toàn không hề tới hội trường xem em diễn thì làm sao có việc em nhìn thấy anh ngồi dưới khán đài nào được chứ?”

Chu Phóng hơi hoang mang: “...Chắc là em nhìn nhầm anh với ai rồi chẳng?”

Quan Cố gật đầu: “Rồi, vậy cứ tính việc đó là ảo giác của anh đi. Thế nhưng có lần mẹ hỏi anh mua điện thoại hay máy tính rồi à, bởi vì thẻ tín dụng mà anh đưa mẹ giữ bị rút hơn 6000 tệ. Anh liền kiểm tra thử, hóa ra từng ấy tiền chỉ toàn là dùng để thanh toán quần áo. Anh đinh ninh là bị người hack tài khoản rồi, còn định báo lên ngân hàng đấy, không ngờ lại phát hiện có rất nhiều quần áo lạ hoắc mới toanh đang xếp gọn trong tủ đồ của anh.”

Chu Phóng không có cách nào giải thích được việc này nên đành phải hỏi: “Vậy rồi anh làm sao?”

“Thì sau đó anh liền mặc quần áo mới mua đẩy đi tìm bác sĩ tâm lý chứ sao.”

Chu Phóng: “...”

Về mặt Quan Cố hơi rối rắm: “Bác sĩ bảo anh có một nhân cách thứ hai nữa trong người. Những lúc mà anh nghĩ là mình ngủ say, thật ra khi ấy là nhân cách nọ đang thức tỉnh, chỉ có điều anh không biết cũng không thể nhớ rõ được bất cứ việc gì nhân cách đó làm mà thôi.”

Nếu như không có nhân vật Tiểu Trang xuất hiện, nãy giờ Chu Phóng đã nhảy dựng lên mắng Quan Cố bịa chuyện bậy bạ tào lao gì rồi. Thế nhưng đã biết sự hiện diện của cậu trai thần bí kia rồi, thì quá nửa trong lòng hẳn đã tin tưởng những gì anh nói.

Vậy ra cậu nhóc Tiểu Trang ấy chính là nhân cách thứ hai của Quan Cố nhà hắn sao? Cậu ta sẽ nói những điều mà anh không thích nói, làm những việc mà anh chẳng bao giờ chịu làm ư?

Nghĩa là, người đấy không phải Quan Cố, nhưng lại cũng chính là Quan Cố...

Chu Phóng chợt nghĩ tới một chuyện: “Bác sĩ anh tìm có đáng tin không vậy?”

Quan Cố thở dài: “Anh đã thử đổi qua vài người khác rồi, kết luận của họ đều như nhau cả.”

Chu Phóng âm thầm tính tính thử: “Vậy từ đó đến giờ đã năm sáu năm rồi còn gì, bác sĩ có cho anh uống thuốc không?”

Quan Cố lắc đầu: “Thuốc họ đưa toàn là dùng để trị tình thần phân liệt, ức chế sự nóng nảy. Nhưng anh đâu phải tình thần phân liệt lại càng không bị mấy triệu chứng nóng nảy, dễ tức giận này nọ, có uống cũng vô dụng thôi.”

Chu Phóng ngạc nhiên: “Anh không uống gì hết à? Vậy thì làm sao khỏi bệnh được?”

Quan Cố im lặng một lát rồi mới khẽ đáp: “Anh không biết nữa, có khả năng là bệnh này không chữa khỏi hoàn toàn được đâu.”

Chu Phóng nhất thời có chút bối rối, dù sao đây cũng là bệnh mà! Hắn suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cái này có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của anh không?”

Quan Cố bật cười: “Anh còn khỏe hơn em đấy.”

Nghe được sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của người yêu, không hiểu sao tiểu ác ma trong lòng Chu Phóng đột nhiên nghĩ đến một kế hoạch hơi bị nham hiểm: “Anh có biết nhân cách thứ hai của mình là dạng như nào không?”

Quan Cố nhíu mày: “Em biết chuyện gì à?”

Chu Phóng âm thầm nghĩ, ngu sao nói cho anh biết, anh có gọi em là ‘chồng yêu ơi’ bao giờ đâu.

Hắn đánh trống lảng sang chuyện khác: “Chuyện mà anh và Diêu Bối Bối bàn nhau muốn nói cho em biết chính là việc này ư? Anh lo lắng em không thể tiếp thu được à?”

Quan Cố chợt dạ liếc mắt sang chỗ khác: “Anh đâu có, là cô ấy lắm chuyện lo thay anh thôi.”

Chu Phóng bật cười, xoay mặt anh về đối diện lại tầm mắt mình rồi khẽ trêu: “Thôi đi, anh mà không lo được lo mất thì nhiều năm qua sao không tỏ tình với em?”

Quan Cố ngượng ngùng không đáp lời.

Chu Phóng vẫn tiếp tục trêu anh chàng to xác nhà mình: “Lại còn dám bảo em là trẻ thiếu năng trí tuệ, anh xem lại mình xem, em thích anh lâu như thế, đến nhà ở cũng phải kiên quyết mua cùng chỗ với anh, anh thì thông minh rồi, vậy mà phải đợi tới tận lúc ấy mới nhận ra được cơ à?”

Khóe môi Quan Cố giật giật, bộ dáng hoàn toàn là muốn cười mà không dám.

Chu Phóng vừa buồn cười vừa bực mình mắng: “Cười con mọe anh chứ cười.”

Quan Cố cố làm vẻ mặt mình nghiêm túc lại.

Hai người an tĩnh nhìn nhau trong chốc lát. Mãi sau, Chu Phóng là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí im lặng này: “Em yêu anh.”

Quan Cố mỉm cười nắm lấy tay hắn: “Anh cũng yêu em.”

“Em không quan tâm anh có bệnh gì hay không, dù có bị AIDS em vẫn muốn dính lấy anh cả đời.” Chu Phóng chân thành thổ lộ tình cảm.

Quan Cố cười rộ lên.

Chu Phóng ngưỡng chừng liếc ngang: “Ít nhất em cũng không giống anh dễ bị lừa gạt như vậy, mới nghe người ta tùy tiện bịa đặt vài câu đã tức giận đến sinh ra bệnh luôn.”

Quan Cố lập tức ngậm miệng.

Chu Phóng vênh cằm, mỉm cười bày tỏ tiếp: “Cấm anh sau này không được nguyên rửa em phải sống cô độc đến hết kiếp nữa, trừ phi anh chết sớm hơn em, còn không thì nằm mơ đi!”

Quan Cố nghe vậy thì khẽ nhủ mày, ánh mắt hơi chút mơ hồ, bối rối.

Chu Phóng dang hai tay ra, thẳng thắn sáng khoái nói: “Ngoan, cục cưng nhỏ bé của em, lại đây cho em ôm cái nào.”

Quan Cố nhướn mày, anh chủ động kéo cái kẻ chỉ cứ thích ba hoa miệng mồm kia sát lại gần mình: “Thế để cục cưng nhỏ bé chịch em xiu đi ha.”

“...Lăn! Đờng hòng!” Chu Phóng đập cái móng vuốt đang bám dính eo mình xuống.

—

Buổi sáng Tiểu An đến gọi hắn rời giường, đứng ở trước cửa phòng nhấn chuông kêu đinh đang.

Tính tình Chu Phóng vốn không mấy dễ chịu, khi vừa tỉnh dậy lại càng hay nóng nảy. Thế nhưng hắn vẫn có thể nổi như bầy giờ thì đương nhiên cũng là người rất biết kiềm chế tật xấu của bản thân. Ngoại trừ nhan sắc trời phú và diễn xuất chuyên nghiệp, ổn định thì một trong những ưu điểm của hắn khiến những ai từng hợp tác qua đều rất quý mến, ấy là chỉ cần công việc yêu cầu thì bảo gì hắn cũng cố gắng phối hợp hết mình. Hơn nữa, điểm cộng luôn luôn đúng hẹn, không bao giờ để người khác phải chờ cũng là một trong những đặc trưng khiến Chu Phóng càng nổi bật so với lứa tiểu sinh trẻ tuổi hiện nay. Đạo diễn đã dặn bảy rưỡi sẽ bắt đầu cảnh quay đầu tiên, thì kiểu gì đúng giờ đây đã có thể thấy hắn chỉnh chu trang phục diễn và make-up, làm tóc xong xuôi rồi. Thế nên tuy biết tật hay cáu gắt của nghệ sĩ nhà mình, nhưng Tiểu An lại chẳng thêm lo lắng buổi sáng khó gọi Chu Phóng dậy như nhiều trợ lý khác.

Nhưng hôm nay thì không giống mọi ngày, ngủ trong vòng tay ấm áp của người yêu, thật sự là một lời khó tả hết, trên đầu chữ sắc quả là có một thanh đao mà.

Tiểu An vừa nhấn chuông lần thứ hai liền nghe tiếng Chu Phóng quát to: “Phiền chết! Anh biết rồi!” Thấy vậy Tiểu An lập tức dừng lại, dán lỗ tai lên cửa nghe thử thì bên trong mơ hồ có tiếng nói chuyện, xem ra là anh Phóng đã dậy thật rồi.

Chu Phóng bị tiếng chuông đánh thức, hắn đá tung chăn rồi khẽ cầu nhàu vài câu, thế nhưng đang đạp lung tung thì đụng phải chân Quan Cố liền lập tức tỉnh táo.

Anh nằm ở sát bên cạnh, hai mắt sáng rõ nhìn hắn đầy âu yếm.

Chu Phóng mỉm cười hỏi: “Anh dậy lâu rồi à?”

Quan Cố vuốt mấy sợi tóc đang phủ lòa xòa trước trán hắn: “Sớm hơn em xiu thôi.”

Chu Phóng đột ngột nghĩ tới một chuyện bèn rướn người qua cầm di động trên tủ lên xem, trong đó không hề có tin weixin nào từ Tiểu Trang gửi đến chúc một ngày mới như mọi lần. Tối qua cậu nhóc ấy cũng không nhắn tin tới bảo hắn ngủ ngon như mấy hôm trước.

Hắn quay đầu lại ngó Quan Cố, anh vẫn đang nằm đó nhìn hắn, bả vai để trần lộ ra bên ngoài tấm chăn trông vô cùng gợi cảm.

Hắn ném điện thoại sang một bên, đổ nhào qua ôm lấy cổ anh: “Sáng nay em phải đi quay phim.”

Quan Cố trêu đùa người trong lòng: “Vậy sao cũng còn chưa chịu rời giường nữa hả?”

Chu Phóng luyến tiếc rời khỏi cái ôm ấm áp của Quan Cố, thế nhưng lại ngại ngùng nói thẳng ra, ghen nửa ngày mới rầu rĩ hỏi: “Em đi rồi thì nhân cách thứ hai của anh có chui ra không?”

“Ai biết được.” Quan Cố siết chặt lấy eo Chu Phóng.

Chu Phóng úp mặt vào trong ngực Quan Cố dụi tới dụi lui, hắn cảm thấy anh thiệt đáng thương, cái gì cũng không biết, thế nhưng trong lòng lại nhịn không được mà âm thầm đắc ý: “Anh hôn em cái đi!”

Quan Cố bật cười: “Vậy sao em không chủ động hôn anh trước hả?”

Hai người đều nhìn thẳng vào mắt đối phương, đột ngột lao vào hôn cực kỳ cuồng nhiệt, đắm đuối.

Tiểu An dựa vào trước tường ngoài hành lang đợi hơn hai mươi phút thì cửa mới mở, Chu Phóng hăm hăm bước ra, mặt mũi tóc tai đã chải gọn gàng, râu cũng cạo sạch sẽ, chỉ có điều trên mặt Chu đại minh tinh tràn ngập biểu tình: “Ai dám đụng đến ông, ông sẽ xử chết kẻ đó”.

Hắn đi ào ào phía trước, Tiểu An cũng vội vã bám theo sau. Càng di chuyển, vẻ mặt Tiểu An càng trở nên cổ quái.

—— Vì sao anh Phóng đi đường có vẻ uyển chuyển kì quái dữ vậy?

—— Hóa ra lão đại nhà mình mới là người nằm dưới sao?

21. Chương 21: Sợ Mèo

Hôm nay trời đã không còn mưa rả rích nữa mà thay vào đó là ánh nắng khá gắt, vậy nên Chu Phóng thay quần áo cổ trang rồi đội bộ tóc giả dày vào thì nóng nực vô cùng, cũng còn may đây là những cảnh quay thông thường nên không cần phải mặc áo giáp nặng trĩu như mọi ngày.

Tối qua Chu Phóng thức quá khuya, thành ra mỗi khi đạo diễn vừa hô ‘cắt’ là hắn lại ngáp muốn sái quai hàm. Ráng tự vỗ vỗ mặt một hồi mà vẫn buồn ngủ không chịu nổi, cuối cùng hắn đành gọi nhân viên công tác đi mua giúp đồ uống lạnh, tiện thể mời cả đoàn luôn. Cả dàn ekip đoàn phim đều sôi nổi bước qua cảm ơn Chu Phóng.

Tuy tính tình hắn bình thường không tốt lắm, nhưng được cái vẫn luôn rất hào phóng với nhân viên xung quanh. Mỗi lần tiến nhập tổ phim còn thường xuyên mua thức ăn, đồ uống, hoa quả để tặng tất cả mọi người. Nếu có bộ nào hắn là nam chính thì khi quay xong kiểu gì cũng sẽ mời ekip cùng đi ăn lẩu hoặc món nướng. Bộ phim lịch sử lần này thì hắn không phải nam chính, hắn chỉ sắm vai Lý Thế Dân thời còn trẻ, diễn đến đoạn chính biến Huyền Vũ môn thì xem như kết thúc công việc, còn sau khi lên ngôi hoàng đế thì vai đây sẽ do một vị tiền bối thuộc phái thực lực khác đảm nhận.

Tiểu An ngồi bên thấy hắn nhăn nhó thì vội lấy cái quạt giấy vừa phẩy cho hắn vừa vuốt mông ngựa: “Cảnh mới rồi anh diễn siêu hay!”

Về mặt Chu Phóng đầy ghét bỏ: “Thôi đi, cậu làm gì có nhìn? Tưởng anh không biết này giờ cậu ngồi một góc ngủ gà ngủ gật à, xem xem, mắt còn ghèn chưa lau kia kia.”

Tiểu An xấu hổ cười gượng rồi len lén xoa khóe mắt.

Chu Phóng không để tâm chuyện đó lắm, xưa giờ hắn vẫn khá dễ tính với cậu trợ lý đã theo mình nhiều năm. “Điện thoại anh đâu rồi? Lấy anh coi với.”

Tiểu An nhanh nhẹn nhét di động vào trong tay Chu Phóng. Hắn mở ra nhìn thử, đập vào mắt đầu tiên là mấy tin nhắn của tổng đài gửi tới quảng cáo, ngân hàng thì nhắc nhở hắn có thể đăng ký tài khoản trên

trang web nào đây kiếm tiền, ở Hoàn Điểm có rất nhiều trạm phát wifi cho nên một ngày nhận 5-6 tin nhắn rác như vậy là chuyện thường.

Weixin thì vẫn im lìm, từ tối qua đến giờ Tiểu Trang vẫn chưa xuất hiện lần nào. Chu Phóng mở đoạn đối thoại giữa mình và cậu nhóc kia ra, tin gần nhất là từ sáng sớm hôm trước: “Chồng yêu ơi, anh rời giường chưa? Ngày mới tốt lành nhé, hôn anh hôn anh hôn anh.”

Chu Phóng nhin không được bật cười.

Tiểu An ngạc nhiên nhìn sang Chu Phóng làm hắn cố bày vẻ mặt nghiêm túc trở lại, rồi quay qua nhờ cậu ta: “Qua bên kia canh hộ anh, khi nào cà phê đến thì lấy giúp anh một ly cà phê đá xay nhé.”

Tiểu An đáp ứng rồi đi. Chỉ còn một mình Chu Phóng ngồi đó, hắn bèn lục coi hết đám tin nhắn Tiểu Trang gửi đến, hào hứng xem lại từng cái một.

Trước kia Chu Phóng chưa từng xem nghiêm túc chút nào, dù có đọc cũng không để trong lòng, nhưng hiện giờ thì khác, những lời này đều là Quan Cố tự tay viết cho hắn, là chính người hắn yêu thầm 9 năm viết cơ đấy!

Quan Cố đúng là một tên muộn tào, ngày hôm qua lúc anh hôn bàn chân hắn, ánh mắt và cả nét mặt khi ấy đều damdang đến nỗi muốn tức giận với anh cũng không thể. Cái nhân cách thứ hai lại càng phóng đảng đến không nói nên lời.

“Chồng yêu à, em muốn hôn anh.”

“Chồng ơi, em rất rất thích anh.”

“Em muốn lăn giường với anh quá chồng yêu.”

Ha ha ha ha Quan Cố sao lại đáng yêu đến vậy chứ?

Chu Phóng cầm điện thoại ngồi ở một góc khuất cười đến muốn ná thở.

Giữa trưa, Quan Cố từ khách sạn lại đây thăm hắn. Tiểu An mượn được thẻ công tác bên đoàn làm phim cho anh, lại giới thiệu với mọi người anh là bạn thân của Chu Phóng, vừa hay tới Hoàn Điểm chơi nên tò mò muốn ghé qua xem Chu đại minh tinh quay phim thử. Cả một buổi chiều, anh ngoan ngoãn ngồi im ở vị trí của Chu Phóng nhìn hắn ghi hình.

Quan Cố vốn không phải là người nổi tiếng, thế nên sự xuất hiện của anh cũng chẳng khiến mấy ai chú ý.

Chờ đến tối Chu Phóng kết thúc công việc xong thì hai người liền đi ăn cơm rồi trở về khách sạn ấy ấy ấy cả một đêm.

Ngày hôm sau là tết Trung Thu, đoàn làm phim sắp xếp hoạt động tụ tập giải trí buổi tối cho cả dàn nhân viên và nghệ sĩ. Quan Cố dự định mua vé máy bay về Bắc Kinh sớm để đoàn viên cùng gia đình anh luôn.

Sáng sớm Chu Phóng đã tỉnh giấc, ở dưới chăn dùng chân cọ cọ người Quan Cố.

Quan Cố bị cọ đến tỉnh, anh bắt cái chân đang ngo nguậy đó lại rồi hỏi: “Trời còn chưa sáng đâu, em làm gì đấy?”

Chu Phóng hỏi ngược lại: “Sao hả?”

Quan Cố bật cười: “...Ăn em.”

Cả tiếng đồng hồ sau bọn họ mới ‘xong việc’ mà lê thân vào phòng tắm. Ở trong đây thân thiết một hồi lại chầm ra lửa, nhưng xiu nữa Chu Phóng còn phải quay phim, thật sự không thể làm thêm, cả hai bèn dùng tay và miệng giúp đối phương giải quyết cậu em đang bùng bùng sức sống kia.

Bảy giờ hơn, hai người đứng trước cửa quyền luyện không nỡ tạm biệt nhau. Mãi một lúc sau Chu Phóng mới dứt khoát cổ bắt mình di chuyển đến trường quay, để Tiểu An ở lại giúp Quan Cố mang hành lý ra sân bay.

Cũng không phải trước đây hai người chưa từng tách nhau ra, nhưng không hiểu sao lần này lại không giống. Quan Cố vừa đi thì trong lòng hắn đã thấy vắng vẻ, xôn xao lạ lùng, cứ cảm giác như chuyến này anh đi đã mang theo một cái gì đó ra khỏi người hắn rồi vậy.

Khi Tiểu An trở lại trường quay thì hai tay còn cầm theo gói đồ, là một cái hộp vừa được nhân viên bưu điện chuyển phát nhanh lại đây.

Chu Phóng đang học thuộc lời thoại mà cũng chẳng yên lòng, thuận miệng hỏi thăm: “Cậu lại mua cái gì à?”

Tiểu An cười đáp: “Em đâu có, là cậu nhóc đang đắm chìm trong bể tình với anh gửi đến đây đây.”

Chu Phóng sững sốt, nét mặt rất nhanh hiện ra vẻ hào hứng, hắn vội bước lại đỡ lấy cái thùng: “Tiểu Trang hả?”

Tiểu An dở khóc dở cười: “... Không phải, là Giản Ninh Xuyên đó anh.”

Chu Phóng: “...”

Giản Ninh Xuyên gửi đến một hộp bánh trung thu và một phần điểm tâm được làm vô cùng tinh xảo, đính kèm theo một tấm thiệp nho nhỏ: “Trung Thu vui vẻ nha anh Phóng!”, bên dưới còn vẽ một trái tim đỏ nữa.

Tiểu An vừa gỡ hộp vừa tò mò hỏi: “Sao tự dưng anh lại nghĩ đến cậu Tiểu Trang kia vậy?”

Chu Phóng có chút xấu hổ, không nói nên lời.

Tiểu An thức thời không hỏi tiếp, chủ động lắng sang chuyện khác: “Anh, mình gọi Giản Ninh Xuyên nói tiếng cảm ơn nhé?”

“Anh nhận được rồi à?” Giản Ninh Xuyên ở đầu dây bên kia cực kỳ vui vẻ, “Bánh trung thu và phần điểm tâm kia đều là em và mẹ tự tay nướng đó, hương vị được lắm, anh mau mau nếm thử đi.”

Chu Phóng khẽ thở dài: “Tiểu Giản, cảm ơn cậu. Đáng tiếc là tôi không thích ăn đồ ngọt lắm.”

Giọng điệu Giản Ninh Xuyên thoáng chốc suy sụp hẳn: “Xin lỗi, em không biết chuyện này... Lần sau em sẽ thử làm món nướng mặn.”

Chu Phóng không biết nên nói như thế nào, tự dưng hắn có cảm giác hơi tội lỗi, như thể mình vừa bắt nạt cậu nhóc này vậy.

Giản Ninh Xuyên lại nói tiếp: “Anh Phóng, em không có ý gì khác. Dù sao đây cũng là Tết Trung Thu, chỉ là một món quà nhỏ thôi, không đáng tiền gì đâu, anh đừng bận tâm nhiều nhé.”

Tuy rất có lỗi nhưng Chu Phóng vẫn muốn thẳng thắn cho Giản Ninh Xuyên hiểu rõ: “Tôi từng nói với cậu rồi, tôi không muốn thiếu nợ cậu bất kỳ việc gì cả, cậu... hiểu được đúng không?”

Giọng Giản Ninh Xuyên buồn thiu: “Em hiểu rồi. Thế lễ tết năm sau, anh đưa em phần quà khác là được rồi mà, như vậy đâu tính là thiếu nợ gì em...”

Hai người khách sáo thêm vài câu rồi nói tạm biệt. Cúp điện thoại rồi, Chu Phóng mới chợt nhận ra hơi sai. Lời Giản Ninh Xuyên nói thoát nghe rất có lý, nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu cứ ‘cậu tặng quà tôi, tôi đáp lễ lại’ mãi, vậy chẳng phải là cứ dây dưa hoài không dứt sao?

Nghĩ vậy hắn bèn lập tức mở weixin ra, gửi sang cho Giản Ninh Xuyên một cái bao lì xì đỏ thắm.

Buổi tối, nhà đầu tư mở tiệc liên hoan mừng Trung Thu tặng mừng cho tất cả mọi người.

Đoàn làm phim đa phần toàn người trẻ tuổi, vì vậy ai cũng chơi đùa vô cùng náo nhiệt. Chu Phóng thì ngược lại, hắn trốn trong một góc khuất ngồi lướt điện thoại. Hai năm nay dưới sự dẫn dắt cẩn thận của công ty, Chu Phóng ngày càng thu liễm tính tình, dù có không thích vẫn cố gắng góp mặt đông đủ cùng mọi người chứ không bày vẽ khó chịu ra nữa. Cũng may việc tửu lượng hắn cực kém khá nhiều người đều biết nên đêm nay chẳng mấy ai dám đến ép hắn uống cả, thành ra Chu Phóng được tự do tự tại khá thoải mái.

Cả đám điên cuồng đến khoảng 10 giờ hơn thì bắt đầu giải tán, dù sao đạo diễn vẫn còn ở đây, với cả ngày mai vẫn phải tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Trở về phòng trong khách sạn, Chu Phóng nằm vật ra giường rồi thay giày ngay tại đấy. Hắn không khép rèm cửa sổ mà cứ để đấy, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài, hoàn toàn không có xiu xiu về buồn ngủ nào.

Ngoài kia vẫn đang mưa rả rích không ngừng, chẳng có chút bóng dáng ánh trăng đâu cả.

Hắn xúc tấm chăn đang đắp lên rồi nâng chân phải nhìn chằm chằm vào đấy.

Có nên gọi điện thoại cho Quan Cố không nhỉ?

Chu Phóng cầm di động lên nhưng cả nửa ngày vẫn cứ do dự.

Gọi thì nói cái gì bây giờ? Chẳng lẽ lại bảo “anh mới đi nửa ngày em đã nhớ anh không chịu nổi”? Không không, Chu đại minh tinh đâu thể làm chuyện mất mặt như vậy được. À, nghĩ ra rồi, cứ lờ con trai cứng ra làm lý do đỡ đi!

Tiếng chuông vừa reng vài cái Quan Cố đã nhắc máy, đầu dây bên anh hơi ồn ào, tiếng vọng lan sang cả bên đây khiến Chu Phóng nghe không được rõ ràng lắm. “Alo, anh đây, sao thế?”

“Anh đang ở đâu mà náo nhiệt dữ vậy?” Chu Phóng tò mò hỏi thăm.

Quan Cố cố hét lớn tiếng đáp lại: “Anh đang ở nhà ông bà nội thôi.”

Chu Phóng tỏ ý săn sóc: “Thế thôi em gọi lại sau, anh cúp máy đi!”

“Đừng, đợi anh một chút, anh tìm chỗ nào yên tĩnh cái.” Quan Cố vừa di chuyển vừa nói.

Chu Phóng chờ giây lát, tiếng ồn bên kia quả nhiên nhỏ dần rồi im ắng hẳn.

Quan Cố dịu dàng hỏi: “Anh tưởng tối nay bên em có hoạt động thì sẽ chơi khuya lắm chứ, sớm như vậy đã kết thúc rồi à?”

Chu Phóng bật cười: “Ngày mai vẫn phải quay phim mà, nên mọi người dẹp đường hồi phủ về nghỉ ngơi hết rồi.”

“Biết thế hôm nay anh đã ở lại với em rồi.” Giọng Quan Cố đầy tiếc nuối.

Lòng Chu Phóng chợt hơi ngứa ngáy, vừa có tình ý lại cũng đầy tình sắc bảo: “Hoành điểm lại mưa rồi...”

“Bên đây có chuẩn bị bánh trung thu cho em ăn không?” Quan Cố cảm thấy cậu nhóc nhà anh đang phải một mình quay phim ở xa thì lòng rất xót.

Thế nhưng Chu Phóng chẳng có tẹo cảm động nào, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm rằng sao anh chẳng bắt trúng sóng não với hắn gì hết vậy rồi tức giận đáp: “Ăn cái... uhm.. Mèo Tới đâu?”

Quan Cố khẽ cười: “Con trai em còn đang ở nhà, anh chuẩn bị về hầu hạ bảo bối ấy đây.”

Chu Phóng đáp: “Ừ, vậy thôi em cúp máy đây.”

“À, hôm nay...” Quan Cố ngập ngừng.

Chu Phóng nghe anh chỉ nói nửa câu đã dừng bèn thúc giục: “Sao thế? Hôm nay anh có chuyện gì à?”

Quan Cố ngượng ngùng nói nốt: “Hôm nay anh rất nhớ em.”

Chu Phóng: “...”

Hắn ở trên giường lăn qua lộn lại, đập tung hết cả mền gối, trong lòng hào hứng và vui sướng đến mức không biết diễn tả như nào mới đủ.

Gọi một cuộc điện thoại, đầu toát đầy mồ hôi, cúp máy xong hắn liền ngửa mặt nhìn lên trần nhà cười ngáy ngô cả buổi không ngừng được.

Chu Phóng cảm thấy khẳng định là Quan Cố đặc biệt thích hần, hần cũng thích Quan Cố lắm lắm, thích chết đi được luôn ấy.

Ban đêm không có trăng, trời lại còn mưa rả rích mãi, thế nhưng hần thấy tối nay thiệt mợ nó quá đẹp đi!

Cười ngu cả tiếng đủ rồi Chu Phóng mới đứng dậy đi tắm rửa để chuẩn bị leo lên giường làm một giấc với Chu Công đại nhân. Không ngờ lúc chuẩn bị tắt đèn, hần tiện tay cầm điện thoại nhìn lướt qua lại thấy tin nhắn weixin của Tiểu Trang gửi đến.

Tiểu Trang: “Chồng ơi, xin lỗi nha, hai ngày nay em bận quá nên không dành thời gian cho anh được, em rất rất nhớ anh!”

Tiểu Trang: “Trung Thu vui vẻ nhé, hôn anh.”

Thoắt cái nét buồn ngủ trên mặt Chu Phóng bay sạch, hần tỉnh táo ghé vào gối đầu giường hôn hử nhẩn tin đáp lại cho người kia.

Chu Phóng: “Mấy nay cậu bận gì vậy?”

Tiểu Trang: “AAAA, chồng yêuuuuuu.” Thấy Chu Phóng tỉ mỉ mới chịu quan tâm mình một lần, nội tâm Tiểu Trang vô cùng kích động và hưng phấn.

Tiểu Trang: “Em phải đi công tác thôi ấy mà.”

“Sao anh còn chưa ngủ? Không phải anh đi Hoành Điểm quay phim mới à? Bộ tối nay đạo diễn còn bắt anh quay cảnh đêm hở?” Tiểu Trang quan tâm hỏi han một lèo, hần là bên kia thật sự xót hần giờ này vẫn còn phải thức khuya lắm.

Chu Phóng: “Đâu có, tôi vừa mới tắm rửa xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì thấy tin nhắn của cậu thôi.”

Tiểu Trang: “Í, chồng vừa tắm xong à?”

Tiểu Trang: “icon thẹn thùng vậy giờ anh mặc quần áo vô chưa?”

Chu Phóng đen mặt: “Cậu đang nghĩ lung tung gì đấy?”

Tiểu Trang: “Không không, em không nghĩ gì hết, ha ha ha ha.”

Chu Phóng lại càng đen mặt: “Dừng sự tưởng tượng của cậu lại mau.”

Tiểu Trang: “Ha ha ha ha, chồng ơi, em tưởng tượng như nào anh cũng đâu can thiệp được.”

Tiểu Trang: “icon thích thú Anh dùng ngữ khí tổng tài bá đạo như vậy nói chuyện với em.”

Tiểu Trang: “Khiến đêm nay em hết ngủ nổi rồi.”

Chu Phóng nghĩ đến Quan Cố bên kia đang ngượng ngùng đỏ mặt gõ mấy dòng chữ này thì khoái chí cười đến sặc cả hông.

Chu Phóng vội vàng truy hỏi: “Mấy tấm hình lần trước cậu gửi tôi thật là ảnh của chính cậu sao?”

Tiểu Trang tỏ vẻ oan ức: “Anh vẫn chưa tin lời em nói à? Đây là em thật mà!”

Tiểu Trang lại tiếp tục thề thốt: “Em không thích nói dối, càng sẽ không bao giờ lừa gạt anh đâu.”

Chu Phóng nghĩ nghĩ rồi nhẩn qua: “Cậu đang ở đâu?”

Tiểu Trang: “Ở nhà ạ, em vừa mới từ bên ngoài về.”

Chu Phóng đắc ý bảo: “Thế cậu chụp vài tấm nữa gửi qua cho tôi xem đi.”

Tiểu Trang: “Bây giờ luôn hả anh?”

Chu Phóng vô cùng hào hứng: “Đúng rồi, nhanh nhanh nào!”

Một lát sau, Tiểu Trang gửi tấm ảnh selfie sang đây. Trong hình là Quan Cố với vẻ mặt hơi miễn cưỡng xiu xiu đang chu môi bán manh tự sướng, khung cảnh đằng sau tuy hơi mờ nhưng Chu Phóng vẫn có thể dễ dàng nhìn ra được đây là căn phòng khách quen thuộc ở nhà anh.

Chu Phóng giả vờ hỏi: “Ồ, nhà cậu đây à?”

Tiểu Trang: “Vâng, đúng rồi ạ.”

Chu Phóng cố tìm hiểu tiếp: “Chỉ một mình cậu ở thôi hả?”

Tiểu Trang: “Không đâu chồng, còn có một người bạn sống cùng nữa, nhưng cậu ta ít khi ở nhà lắm.”

Chu Phóng: “Nam hay nữ?”

Tiểu Trang: “Là nam ạ, chồng đừng ghen nhé, không đẹp bằng anh đâu. Cậu ta lại còn nuôi mèo nữa kìa.”

Chu Phóng: “Mèo ư?”

Tiểu Trang chụp thêm một tấm nữa gửi qua. Trong hình là Mèo Tỏi đang nằm trên ghế sofa, vẻ mặt cực kỳ cảnh giác nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Tiểu Trang: “Bạn cùng nhà của em rất yên tĩnh, không thích nói nhiều, thói quen sinh hoạt cũng lành mạnh, trừ bỏ việc nuôi mèo ra thì nhìn chung đều khá ổn.”

Chu Phóng ngạc nhiên: “Cậu không thích mèo à?”

Tiểu Trang: “Sợ chết đi được! Nó còn nhào tới người em đấy!”

Tiểu Trang: “Chồng không biết đâu, đôi khi nó còn nhảy lên giường em nằm nữa kìa.”

Chu Phóng cảm giác dần dần mình đã hiểu rõ chân tướng: “Đừng nói vì vậy nên cậu nhốt nó ra ban công ghen?”

Tiểu Trang: “Ồ, làm sao anh biết thế?”

22. Chương 22: Họ Của Chồng Em Đây!

Mèo Tỏi đang cách xa ba mình ngàn dặm thiết là thảm, mỗi ngày nó tận mắt nhìn thấy hai loại hình của Quan Cố thay phiên nhau xuất hiện, lúc thì yêu quý chăm chút nó như con gười, lúc thì sợ hãi xua nó hơn cả xua tà, thật không biết sống sao cho vừa lòng anh nữa.

Chu Phóng sốt ruột muốn cứu cậu con trai bảo bối của mình bèn vội nói: “Tiểu Trang à, cậu không nên đối xử với con mèo đó như thế đâu.”

Tiểu Trang: “Dạ?”

Chu Phóng: “Tôi thích mèo lắm.”

Tiểu Trang thấy Chu Phóng nhấn vậy bèn lo lắng đáp lại: “Uhm... sau này em cũng sẽ thích nó. Chồng à, anh đừng giận em nhé!”

Về mặt Quan Cố bên đây lúc này nhất định đang rất tủi thân. Chu Phóng càng nghĩ càng thấy buồn cười không chịu nổi. Nhưng hắn vẫn ráng tranh thủ cơ hội để bảo đảm con trai cưng không còn bị ngược đãi nữa: “Được rồi, về sau cậu nhớ chăm sóc nó tốt hơn đấy.”

Tiểu Trang: “Em biết rồi, cam đoan với anh em sẽ yêu thương nó mà.”

Tiểu Trang: “Chồng yêu à.”

Tiểu Trang: “Có phải vừa nãy anh uống rượu không?”

Tiểu Trang: “Sao hôm nay lại cao hứng nói chuyện với em nhiều vậy?”

Chu Phóng đọc những dòng tin nhắn mang vẻ lo được lo mất, đang cố lấy lòng hắn như này của Quan Cố mà nhin không được bật cười: “Tôi trả lời cậu thì không tốt à?”

Tiểu Trang: “Làm gì có, đương nhiên là rất tốt rồi.”

Tiểu Trang: “Trước đây phần lớn thời gian anh chẳng thèm để ý đến em, mà có trả lời thì cũng chỉ đáp một hai câu rồi thôi, không như hôm nay, anh nhắn nhiều như vậy làm em vui lắm.”

Tiểu Trang thấp thỏm thăm dò thử thái độ của hắn: “Có phải hai bữa trước em không xuất hiện nên anh bắt đầu thấy nhớ em không?”

Chu Phóng ngẩn người, lúc gọi điện thoại cho Quan Cố hắn ngỡ ngàng không bảo được mấy chữ “em nhớ anh”, dĩ nhiên chat weixin với Tiểu Trang lại càng không thể nói như thế. Thế nhưng, kỳ thật trong lòng hắn nhớ anh tới da diết, chỉ mới tách ra chưa đến một ngày mà ruột gan đã cồn cào kêu gào muốn người kia rồi.

Tiểu Trang thấy mãi một lúc mà hắn vẫn chẳng nói gì bèn lo lắng hỏi: “Chồng ơi, sao anh lại không để ý đến em rồi?”

Chu Phóng: “Tôi đang chuẩn bị đi ngủ.”

Tiểu Trang: “À.”

Tiểu Trang: “Vậy anh ngủ ngon nhé, em yêu anh, moa moa taz!”

Chu Phóng nhét di động xuống dưới gối rồi mỉm cười tắt đèn bên cạnh.

Quan Cố ngủ ngon ha, em cũng yêu anh, moa moa taz!

Buổi sáng Chu Phóng rời giường, làm vệ sinh cá nhân, rửa mặt ăn điểm tâm thật no rồi đi thẳng đến trường quay. Trên đường hắn lại nhận được tin nhắn của Tiểu Trang gửi tới hỏi han: “Chúc chồng yêu của em buổi sáng tốt lành. Anh dậy chưa?”

Chu Phóng đáp lại ngắn gọn: “Rồi.”

Tiểu Trang: “Chồng ơi!”

Tiểu Trang: “Chồng ơi!!”

Tiểu Trang: “Chồng ơi!!!”

Chu Phóng buồn cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Trang: “Em đang nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, đây là lần đầu anh chịu nói chuyện với em nhiều như vậy.”

Tiểu Trang: “Em đã vui suốt cả đêm đấy.”

Tiểu Trang: “Nhất định là do hai ngày trước em ngoan ngoãn nghiêm túc làm việc nên được ông trời thưởng cho mà.”

Hai ngày trước? Quan Cố “nghiêm túc làm việc” ư? Ha ha ha ha, cười chết hần mắt!

Chu Phóng biết rõ nhưng vẫn cố trêu người kia: “Mấy hôm rồi cậu làm những gì?”

Tiểu Trang: “Em là writer thuộc freelancer.” (người nhận công việc viết thuê tự do, không phụ thuộc vào công ty hay cơ quan nào)

Chu Phóng tò mò hỏi: “Cậu viết cái gì thế?”

Tiểu Trang: “Nhiều lắm ạ, đủ loại bản thảo luôn. Họ cần chủ đề như nào thì em viết chủ đề ấy thôi.”

“Anh ơi, tới nơi rồi, xuống xe thôi!” Tiểu An thúc giục Chu Phóng vẫn đang mải mê cắm mặt vào điện thoại.

Từ khách sạn đến trường quay chỉ mất vài phút đi xe nên rất nhanh đã tới, nhân viên đoàn phim đều đã có mặt để sẵn sàng bắt đầu công việc rồi. Chu Phóng đành phải cất di động đi, bước thẳng qua phòng hóa trang để thay quần áo và make up.

Mãi cho đến 9 giờ hơn hẳn mới tranh thủ lúc nghỉ ngơi giữa các cảnh quay mà cầm được điện thoại lên xem, sáng nay hẳn vội ghi hình nên chưa kịp báo, giờ mở weixin thì thấy một loạt tin nhắn của Tiểu Trang ồ ạt nhảy ra.

Tiểu Trang: “Tiền thuê nhà mắc lắm, nước điện gas cũng mắc luôn, lại còn cả chi phí của hệ thống sưởi nữa.”

Tiểu Trang: “Bộ anh tính bao dưỡng em hả?”

Tiểu Trang: “Chồng oiiiiii.”

Tiểu Trang: “Thật ra... em không muốn được anh bao dưỡng lắm đâu.”

Tiểu Trang: “Sao anh lại không để ý đến em nữa rồi QAQ?”

Tiểu Trang: “Anh đang ở đâu???”

Tiểu Trang: “Tối giờ anh phải quay phim rồi ạ?”

Tiểu Trang: “Vây thôi em cũng rời giường chuẩn bị đi làm đây.”

Tiểu Trang: “Chồng yêu cố lên! Anh là tuyệt nhất!”

Chu Phóng một bên buồn cười, một bên lật xem lại những đoạn chat ban sáng, nhân cách thứ hai của Quan Cố tự bảo mình đang làm writer tự do ư, vậy làm sao có thể kết bạn với số weixin của hẳn được nhỉ?

Hắn hỏi thẳng điều mình vẫn thắc mắc bấy lâu: “Không phải cậu làm việc ở công ty giải trí sao?”

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Tiểu Trang trả lời. Giờ này hẳn là Quan Cố đang đi làm ở công ty, nhân cách thứ hai có lẽ bị bắt biến mất rồi, điều này cũng khá hợp lý.

Hắn suy nghĩ vài giây rồi gửi tin nhắn sang cho tài khoản weixin chính chủ của Quan Cố: “Anh đang làm gì đó?”

Nửa phút sau Quan Cố đã đáp lại: “Đi làm kiếm tiền nuôi em.”

Quan Cố: “Chờ vợ yêu sớm sớm trở về nhà.”

Chu Phóng kéo tắt màn hình đối thoại xuống, lại mở đoạn chat lúc sáng với Tiểu Trang lên, giọng điệu của hai bên quả thật là đối lập cực kỳ. Thế nhưng... Tiểu Trang vô cùng đáng yêu, Quan Cố cũng đáng yêu không kém, cả hai Quan Cố này đều khiến hắn siêu siêu thích!

Chu Phóng hào hứng trêu chọc anh người yêu nhà mình: “Vợ đừng vất vả quá ghen, chồng cũng có nhiều tiền lắm đó.”

Lần này Quan Cố trả lời còn nhanh hơn ban nãy: “Ha ha ha ha.”

Sau đó anh nhanh chóng làm rõ hiện thực cho tên gốc kia biết: “Vợ yêu ngoan đi, tốt nhất là hãy buông tha cái giấc mộng hảo huyền đó càng sớm thì càng tốt cho em.”

Chu Phóng hậm hực: “Anh cũng chưa thử qua mà, làm sao biết nó không thực tế?”

Quan Cố vừa xem tin nhắn đã bật cười: “Cưng à, em quên chuyện chính mình từng thử rồi hả?”

Quan Cố: “Không phải rất to sao?”

Quan Cố: “Anh đang nói về cái bao cao su của anh ấy.”

Tiểu An ngồi một bên trộm nhìn Chu Phóng lướt di động, mới rồi hẳn còn vừa gõ gõ vừa cười toe toét, thế mà lúc này đã cau có, quảng điện thoại lên bàn với vẻ mặt hờn dỗi rồi.

Một tên thiếu nam đang tơ tưởng tương tư sống sờ sờ trước mặt, quả thực chẳng thể nhìn thẳng mà.

Từ khi Tiểu An biết được vị trí trên giường của nghệ sĩ nhà mình xong thì hình tượng của anh Phóng trong lòng cậu đã hoàn toàn biến hóa long trời lở đất.

Trước kia là sư tử Nam Mỹ nóng nảy, bây giờ lại là mèo hoang ngạo kiều.

Chu Phóng đương nhiên không biết Tiểu An đang nghĩ những gì, hắn vừa cúi đầu sửa lại trang phục vừa thuận miệng nhờ vả: “Tiểu An à, mua giúp anh ly cà phê với.”

Tiểu An giật mình, vội thoát ra khỏi dòng suy nghĩ miên man càng lúc càng đi xa này giờ: “À, vâng. Anh muốn uống lạnh hay nóng, size vừa hay size lớn ạ?”

Chu Phóng nhớ tới avatar weixin của Tiểu Trang là hình một món thức uống đá xay bèn thuận miệng nói: “Một ly đá xay cỡ lớn đi.”

Tiểu An lại hỏi tiếp: “Vị gì hả anh?”

Hình avatar lại không hiện rõ vị gì, Chu Phóng đương nhiên không biết được nên chỉ đành đáp đại: “Cứ cái nào màu hồng là được.”

Tiểu An: “...Vâng.”

Đã bắt đầu thích màu hồng rồi ư? Ông trời ơi, anh Phóng nhà con còn có thể cứu được nữa không?

Cuối cùng Tiểu An vẫn không hoàn thành nhiệm vụ, vì món nước màu hồng kia ở mấy tiệm cà phê quanh đây hoặc không có, hoặc đã bán hết trơn rồi.

Thế nhưng ngay sau đó Chu Phóng đã tiếp tục bị gọi vào ghi hình liên quên bém mất việc này, chờ đến khi hắn được nghỉ giữa trưa thì chút thoải mái trong lòng ấy cũng đã bay biến sạch.

Bởi vì, Tiểu Trang lại gửi tin nhắn đến!

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em xong việc rồi nè.”

Tiểu Trang: “Em có bảo em làm ở công ty giải trí hồi nào đâu mà.”

Chu Phóng thấy cực kỳ khó hiểu, “Vậy làm sao cậu có thể kết bạn trên weixin với tôi được?”

Tiểu Trang: “Em hỏi trợ lý có thể thêm weixin của anh được không, cậu ấy nói có thể rồi add em vào.”

Chu Phóng: “Không có khả năng!”

Tiểu Trang: “Em nói thật mà.”

Chu Phóng bán tín bán nghi: “Nhưng trợ lý sẽ không tự tiện add người ở ngoài vòng giải trí vào máy tôi.”

Tiểu Trang thấy hắn không tin bèn vội giải thích: “Em không nói dối anh đâu, hồi đấy em có cộng tác viết một chuyên mục cho bên giải trí Tân Lãng, miễn cưỡng cũng có thể xem như một nửa phóng viên. Em từng viết đánh giá cho phim của anh, rồi vòng vo luân chuyển thể nào đó mà trợ lý của anh liên hệ với em, muốn hẹn em viết thông cáo báo chí cho phim mới anh vừa đóng, chính là cậu trợ lý họ An ấy.”

Tiểu Trang: “Cậu ta không kể với anh việc này sao?”

Tiểu Trang: “Thiệt tình, khi đấy cậu ta còn đáp ứng nhất định sẽ giới thiệu với anh em là fan cuồng nhiệt của anh cơ mà.”

Chu Phóng chưa hề nghe Tiểu An nhắc qua, hắn là quên bém từ lâu rồi. Mà cũng phải thôi, mỗi ngày Tiểu An đều phải thay hắn xã giao với rất nhiều người, một phóng viên tự do viết thông cáo thể này quên mất là chuyện bình thường.

... Chờ một chút! Đây chẳng lẽ là chuyện có thực? Không phải do nhân cách thứ hai tự tưởng tượng ra đấy chứ?

Chu Phóng hồi hộp muốn xác nhận: “Cậu viết bài nào về tôi vậy?”

Tiểu Trang: “Chính là viết mấy bài khen nam thần nhà em đó.”

Tiểu Trang: “Anh muốn xem thử không?”

Chu Phóng hiểu kỳ: “Có, gửi qua máy tôi đi.”

Tiểu Trang: “[Tập tin đính kèm]”

Tiểu Trang: “[Tập tin đính kèm]”

Chu Phóng mở file word vừa tải xuống ra đọc, hai bản thông cáo báo chí lần lượt là hai bài pr cho vai chính trong mấy phim truyền hình hần đóng năm rồi. Trong đấy người viết khen hần lên tận mây xanh, bảo diễn xuất của hần cực kỳ chuyên nghiệp, vừa nhập vai lại vừa tràn đầy cảm xúc, là tác phẩm có tâm nghìn năm khó thấy, ai mà bỏ qua không xem thì coi như phí nửa đời người.

Chu Phóng đọc mà thấy xấu hổ kinh khủng, bản thân hần tự hiểu rõ khả năng diễn xuất cũng như ảnh hưởng của phim truyền hình mà hần đã tham gia, có thể xem không có nghĩa là hay, hay cũng không có nghĩa là kinh điển, nếu thực sự trâu bò như lời Tiểu Trang ‘chém gió’ thì hần còn lặn lội ở Hoàn Kiếm làm gì nữa?

Thế nhưng nếu bỏ qua phần nội dung hơi sai sai thì văn vẻ ngược lại viết rất tốt, từ ngữ được trau chuốt cẩn thận tỉ mỉ, câu cú đủ gãy gọn, súc tích. Người qua đường nào mà không rõ chân tướng thì đọc xong kiểu gì cũng bị lập luận của Tiểu Trang thuyết phục tin sái cổ.

Chu Phóng liếc xuống thì bất ngờ khi thấy cả hai bản thảo này đều ký tên “Chu Tiểu Trang.”

Chu Phóng: “Đây là cậu tự viết hả?”

Tiểu Trang: “Vâng, đúng rồi anh.”

Chu Phóng: “Đồ khoác lác.”

Tiểu Trang: “Huhu, em chỉ hơi thổi phồng thực lực diễn xuất của anh xíu thôi mà.”

Ý của Chu Phóng không phải là phương diện này. Hần bảo cậu khoác lác vì hần chẳng tin được đây là sản phẩm do Quan Cố viết ra. Mỗi ngày anh đi làm đã bận tối tăm mặt mũi vậy rồi thì còn lấy đâu ra thời gian và sức lực để kiêm thêm nghề đi viết bài pr cho các nghệ sĩ nữa chứ?

Hần mở cửa xe rồi lớn tiếng gọi: “An Đăng.”

Tiểu An đang vừa ăn cơm hộp mà đoàn phim phát, vừa trò chuyện phiếm với các cô bé nhân viên ở đây, nghe thấy tiếng Chu Phóng gọi bèn vội bỏ chạy qua rồi cần nhả hần: “Anh Phóng, em đã nói ở bên ngoài đừng gọi tên thật của em mà.”

Thế nhưng đã muộn, mấy cô gái bên kia đang cười hi hi ha ha thảo luận: “Hở? Bóng đèn ấy hả?”

Chu Phóng mới mặc kệ cậu ta là bóng đèn hay là cái gì, hỏi: “Cậu quen ký giả nào tên là Chu Tiểu Trang không?”

(*) Tên thật của tiểu An là An Đăng : lên, leo. Các cô gái nghe thành Đăng : bóng đèn

Đầu óc Tiểu An vẫn đang lơ mơ chưa kịp nắm bắt vấn đề.

Chu Phóng đành gọi ý thêm: “Người mà từng viết mấy cái bài pr cho phim truyền hình anh đóng năm rồi ấy, bên giải trí Tân Lãng đó.”

Ký ức của Tiểu An lúc này mới dất tay nhau trở về: “À, đúng rồi, có người này thật, sao thế anh?”

Chu Phóng cả giận hỏi ngược lại: “Còn hỏi nữa? Bữa giờ cậu làm gì mà không nhận ra Tiểu Trang là ai hả?”

Tiểu An giật mình: “Ồ, thì ra Tiểu Trang nhà anh lại chính là phóng viên Chu Tiểu Trang ạ? Em tưởng cậu nhóc kia họ Trang, còn vị phóng viên họ Chu chứ?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu An chợt nghĩ đến chuyện gì bỗng vỗ bàn cái đét: “Trời ạ, thì ra người đấy là con trai hả? Nói chuyện nhỏ nhẹ lại thích anh như thế, em cứ đinh ninh rằng đó là mấy cô nhóc ký giả thực tập đó, còn đang tính khi nào rảnh thì liên hệ hỏi thăm cô ấy một chút, sau bận quá nên em quên mất.”

Hay cho cái tên An Đăng này, lại còn dám ý định đào góc tường nhà hần? Chu Phóng khó chịu bảo: “Đi ăn cơm hộp của cậu tiếp đi!” Rồi đóng sập cửa xe bảo mẫu lại.

Tiểu An khó hiểu sờ sờ mũi trở về chỗ ngồi, ngênh đón cậu là một tràng cười lớn của mấy cô gái trong ekip, chung quy ban này Chu Phóng gọi hơi lớn, ai cũng nghe được cả rồi bèn cứ lấy việc đó trêu cậu mãi.

Ở trong xe, Chu Phóng nhìn chăm chăm điện thoại suy tư thật lâu.

Xem ra Quan Cố đúng là một phóng viên tự do, không chỉ từng viết thông cáo báo chí mà còn viết cực kỳ tốt, hầy, anh người yêu nhà mình đúng là 666 mà.

(*) 666: Tiếng trung đọc ra: lạp lạp lạp hoặc lạp lạp lạp, đại loại là uy vũ bá đạo, hoặc đẹp trai suất khí.

Vậy tại sao anh lại tự gọi mình là Tiểu Trang, đã vậy còn sử dụng cái tên Chu Tiểu Trang đấy trong công việc nữa chứ?

Nghĩ mãi cũng không ra, Chu Phóng bèn gửi weixin hỏi thẳng người kia.

Chu Phóng: “Họ của cậu là Chu chứ không phải Trang à?”

Tiểu Trang: “Họ của chồng em đấy!”

Tiểu Trang: “Ha ha ha ha ha ha.”

23. Chương 23: Moa Moa Taz

Chu Phóng cũng nhìn điện thoại cười ha ha ha ha ha không khác gì cậu nhóc kia.

Cười đủ rồi thì lại đau lòng ngồi nghĩ, mỗi ngày Quan Cố nhà hần đều phải làm đồng thời những hai công việc như thế thì chẳng phải là quá mệt mỏi rồi sao?

Chu Phóng: “Bình thường cậu còn viết thêm cả những bài báo khác nữa hả?”

Tiểu Trang: “Có ạ, em vẫn cần phải kiếm tiền mà.”

Chu Phóng đau lòng hỏi: “Viết nhiều vậy có mệt không?”

Tiểu Trang: “Vậy lúc anh quay phim thì sao, sẽ vất vả chứ ạ?”

Chu Phóng lời ít ý nhiều: “Chuyên ngành của tôi là khoa nghệ thuật biểu diễn.”

Tiểu Trang: “Thì em học bên trung văn đấy thôi, hiện giờ viết lách như vậy chính là việc em thích nhất, mà đã thích rồi thì có cực mấy em cũng không thấy phiền lòng mệt mỏi gì đâu.”

Học trung văn ư? Bảo sao mà cậu ta đã mượn quyển “Nghiên cứu ngữ pháp Hán ngữ hiện đại” trong thư viện năm ấy. Kể ra vậy là Quan Cố nhà hần có học vị song ngành luôn rồi. Vợ của mình quả nhiên lợi hại!

Tiểu Trang: “Chồng ơi, hôm nay anh làm sao thế?”

Tiểu Trang: “Bình thường đâu thấy anh quan tâm em dữ vậy?”

Chu Phóng bật cười, hần nhần lại thật nhanh: “Mọi ngày tôi bận rộn quá, hôm nay thì rảnh rồi hơn.”

Tiểu Trang: “Thật ư?”

Chu Phóng: “Nhưng bây giờ tôi lại bận, đến giờ quay buổi chiều rồi.”

Tiểu Trang: “Vâng, vậy em không làm phiền anh nữa, chồng yêu cố lên!!!!”

Tiểu Trang: “Em sẽ rất nhớ anh đó *hôn anh* *hôn anh* *hôn anh*.”

Cố gắng chăm chỉ quay phim cả một buổi chiều. Mưa vẫn chẳng có dấu hiệu ngừng, cơn bão Meranti mang theo gió lớn khủng khiếp và mưa to dữ dội ào qua tỉnh Chiết Giang.

Buổi tối sau khi kết thúc công việc và trở lại khách sạn, Chu Phóng liền gọi cho Quan Cố trước tiên. Giọng Quan Cố ở đầu dây kia dịu dàng hỏi hần: “Em quay xong rồi à? Đã ăn cơm gì chưa?”

Chu Phóng ghé người vào trên giường, đáp: “Đã ăn, còn anh thì sao, anh tan tầm chưa?”

Quan Cố vừa lẹp xẹp thay dép lê vừa trả lời: “Anh vừa mới về tới nhà, giờ vào lo hầu hạ con trai em nè.”

Chu Phóng khen ngợi: “Tốt, vợ em thiệt ngoan.”

Quan Cố bật cười, cố ý chỉnh sửa lại xưng hô cho tên nhóc nhà mình: “Hôm nay vợ có nhớ anh chút nào không đó?”

Cái xưng hô này quả là ai cũng không chịu nhường ai mà, Chu Phóng mặc kệ không thêm đôi co với anh, chỉ lo hỏi ngược lại: “Anh nói trước xem, anh có nhớ em không?”

Quan Cố khề thủ thủ: “Rất nhớ!”

Chu Phóng liếm môi nói: “Vậy em cũng nhớ anh.”

Quan Cố trêu chọc hần: “Nếu anh không nhớ thì sao?”

Chu Phóng âm thầm bĩu môi, đùa à, làm sao anh có thể không nhớ hần được, anh còn bảo *hôn hôn hôn* hần cả chục cái đó. Thế nhưng ngoài mặt hần chẳng nhắc đến việc này: “Anh đúng là đồ trẻ con ấu trĩ!”

Quan Cố bị mắng cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng cười đáp: “Nói lại coi, là ai ấu trĩ hả?”

Lỗ tai Chu Phóng hơi nóng, âm thanh và giọng cười của Quan Cố ở bên tai hần nghe quặn rũ xiết bao.

Giống như sáng sớm hôm kia lúc hai người vừa thức dậy, Quan Cố cứ ghé sát hần nói chuyện, lại còn thỉnh thoảng cố ý thổi khê vào lỗ tai làm cả người hần đều ngứa ngáy, chịu không nổi liền quay đầu lại vừa mắng vừa đẩy anh ra. Bọn họ nằm gần nhau như vậy làm hần không nhìn rõ hết gương mặt Quan Cố, chỉ có thể thấy hàng lông mi thật dài hay chớp trên đôi mắt thiệt đẹp của anh, mỗi khi anh mỉm cười thì chúng nó cũng nhẹ nhàng rung động theo, đẹp mắt vô cùng. Chu Phóng vươn tay muốn chạm thử lại bị anh bắt lấy cổ tay rồi đan xen từng ngón vào áp xuống nệm, càng nắm càng chặt.

Lúc đó hần đã miên man suy nghĩ muốn lật Quan Cố xuống rồi làm nhiều chuyện tình sắc hơn thế. Hần sẽ thổi nhẹ vào lỗ tai Quan Cố và anh sẽ điềm đằm đáng yêu lại pha chút yếu đuối cầu xin hần, nhưng hần nhất quyết không đồng tình cũng như buông tha anh. Hần sẽ càng tàn bạo hơn, mạnh mẽ hơn, chẳng thêm nói chuyện phải trái đúng sai, cứ thế mà dùng những hình phạt tra tấn khác nhau lên người anh. Có thể Quan Cố sẽ bật khóc, hàng lông mi vừa dài vừa xinh đẹp đó rớm lệ, khóe mắt hồng lên, nhất định sẽ cực kỳ liêu nhân, hấp dẫn cho mà xem.

Chỉ mới nghĩ vậy thôi mà cả người hần đã run lên vì kích động, trong tim thì tràn đầy ngọt ngào như mật đường.

Mãi không thấy Chu Phóng trả lời, Quan Cố bèn hỏi: “Alo, em đâu rồi, ngủ quên hả?”

Chu Phóng nuốt nước miếng một cái, lật người lại cọ cọ xuống nệm, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Hần nói: “Không đâu, em vẫn thức đây. Nói chuyện nghiêm túc xíu nhé, cả ngày hôm nay anh có xảy ra chuyện gì không?”

Quan Cố chần chờ một chút rồi mới đáp: “Ý em muốn biết là anh có lại ngủ mê man không ấy hả?”

Chu Phóng đóng tai hóng chuyện: “Đúng thế, anh có thấy gì bất thường không?”

Quan Cố thở dài: “Có, tựa như trước đây vậy, anh thiếp đi khoảng hai ba lần gì đó.”

Chu Phóng quan tâm đến vấn đề khác: “Anh thấy sức khỏe mình như nào?”

“Không sao cả, anh đã bảo là việc này không ảnh hưởng gì đến cơ thể anh mà.” Quan Cố trấn an hần.

“Nhưng sẽ ảnh hưởng đến công tác của anh chứ?”

“Cũng không ảnh hưởng nhiều lắm. Khi bên cạnh có người hoặc khi đầu óc còn tỉnh táo hoạt động sẽ không sao, thường chỉ bị vào thời điểm chớp mắt nghỉ ngơi mà thôi. Dù sao lúc đấy bên cạnh anh cũng không có ai, anh ngủ khá an ổn, lúc tỉnh lại thì vẫn nằm đúng ở chỗ cũ, không dịch chuyển đi đâu hết. Hơn nữa anh cũng không nghe đồng nghiệp nào bảo anh đã làm những chuyện kỳ quái gì nên chắc mọi việc vẫn ổn cả.”

Chu Phóng an tâm sau đó đổi đề tài tiếp tục tám: “À, xế chiều hôm nay đoàn phim có công bố lịch trình quay, em đã xem qua mục công việc của mình rồi, khoảng ngày 2/10 là em có thể hoàn thành và về Bắc Kinh lại rồi đó.”

Quan Cố ngạc nhiên: “Nhanh như vậy hả? Anh tưởng đến cỡ ngày 10/10 lận chứ?”

Chu Phóng giải thích: “Thời tiết bên này không tốt, về sau trong kịch bản có rất nhiều cảnh cần quay bên ngoài, nhưng dựa theo tình huống hiện giờ thì chắc chắn là không ghi hình được rồi. May sao mấy cảnh của em toàn là đánh đánh giết giết ngay trong studio phong xanh nên chẳng chịu ảnh hưởng gì, đạo diễn bên đời lịch lên cho em quay trước hết luôn.”

Quan Cố bật cười bảo: “Anh còn đang tính ngày mười một sắp tới được nghỉ mấy hôm sẽ đến Hoàn Kiếm thăm em nè.”

Chu Phóng vui vẻ: “Ha ha, tới đi tới đi. Thế mà mới rồi ai còn cứng miệng bảo không nhớ em cơ đấy?”

Quan Cố cười nói: “Không cứng miệng nhưng chỗ khác thì cực kỳ cứng là được, em muốn thử không?”

Chu Phóng mắng: “Cút đi! Ai mà thèm!”

Chỉ cần có Quan Cố ở đây, một chút tiện nghi ngoài miệng thôi hẳn cũng chẳng chiếm được!

Đến mười giờ hơn, Quan Cố vừa ngáp vừa bảo: “Ngủ sớm đi, sáng mai anh còn một cuộc họp quan trọng phải tham dự nữa.”

Chu Phóng vội nói: “Vậy anh mau tắt máy đi! Ngủ ngon nhé!”

Hắn đi tắm rửa thay đồ, tẩy trang xong xuôi đi ra thì đã thấy tin nhắn weixin của Tiểu Trang gửi tới.

Tiểu Trang: “Chồng yêu ơi, anh đã ngủ chưa?”

Chu Phóng bật cười, tiểu yêu tinh “Quan Cố” này lại xuất hiện rồi: “Chưa, vẫn đang đợi cậu đó.”

Tiểu Trang: “Aaaaa, thật không, anh đợi em làm gì?”

Chờ cậu đến để tôi đem chút tiện nghi chiếm về chứ chi, ha ha ha.

Chu Phóng nhắn tin khiêu khích: “Tôi vừa mới tắm xong, còn chưa kịp mặc quần áo đâu.”

Tiểu Trang: “Thì sao ạ?”

Chu Phóng: “Cậu muốn cời không?”

Tiểu Trang: “Để làm chi?”

Chu Phóng định dụ dỗ cậu chụp hình nude gửi cho hắn, bảo đảm “Quan Cố” kiêu gì cũng sẽ đỏ mặt thẹn thùng, nhưng tính tình của nhân cách này thì hẳn biết thừa, cậu ta hầu như sẽ không bao giờ cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào mà hắn đã nói, có xấu hổ đến đâu thì cũng sẽ cố gắng chụp một tấm thật tình sắc gửi qua đây cho mà xem.

Ting! Tiếng hệ thống weixin nhắc nhở có tin nhắn mới.

Tiểu Trang: “Anh muốn gọi video call sao?”

Tiểu Trang: “Được nha. Gọi đi gọi đi!!!”

Tại sao lại không tiến hành theo kịch bản đã định sẵn vậy ==

Chu Phóng tức giận vô cùng, không ngờ cậu ta dám chơi như vậy, là ai đã dạy hư anh người yêu của hắn rồi?

Chu Phóng bực bội gõ thiết mạnh như muốn đâm nát cái màn hình điện thoại: “Cậu còn dám chơi trò này cơ à? Giỏi quá rồi nhỉ!”

Tiểu Trang đầu dây kia hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu sao thái độ Chu Phóng tự nhiên thay đổi xoành xoạch thế: “Không gọi video call nữa hả anh?”

Tiểu Trang: “Vậy chứ anh muốn chơi như thế nào ạ?”

“Chơi cái rắm! Không chơi!” Giờ này mà “Quan Cố” đứng đây là xong phim với hẳn rồi.

Tiểu Trang thấy hẳn nóng nảy vậy bèn vội vã nói: “Em tuyệt đối sẽ không truyền bá ra ngoài đâu, em làm sao nữa để bất kỳ ai nhìn thấy thân thể của anh chứ?”

Chu Phóng chốt hạ vụ này: “Tôi nói lần cuối, không gọi!”

Trong lòng Chu Phóng lúc này hoàn toàn nổi bão, cũng thấy có chút nguy hiểm, Tiểu Trang hơi bị lảng lơ quá rồi đó.

A, nghĩ lại xem, Quan Cố từng nói nụ hôn đầu tiên của anh đã sớm mất, không phải là do tên nhóc này đi hôn lung tung với ai đấy chứ?

Chu Phóng nghiêng rằng nghiêng lợi gõ chữ: “Cậu mà dám cùng người khác chat sex như thế, đừng trách tôi đánh chết cậu!”

Tiểu Trang nhanh chóng thanh minh: “Không đâu không đâu, em chỉ muốn làm với một mình anh!”

Chu Phóng không tin, vẫn tiếp tục ‘tra khảo’: “Trước kia cậu từng bảo chưa từng lăn giường cùng người khác, có thật không đó?”

Tiểu Trang: “Đương nhiên là thật.”

Chu Phóng: “Vậy hôn ai chưa?”

Tiểu Trang: “Chưa bao giờ.”

Chu Phóng: “Dám thề không?”

Tiểu Trang: “Thật mà, thật mà. Chồng ơi anh tin em đi, em cũng chỉ muốn hôn một mình anh thôi.”

Chu Phóng vẫn thấy nghi nghi kiêu kiêu gì bèn hỏi tiếp: “Bộ đó giờ không có ai theo đuổi cậu sao?”

Tiểu Trang: “Không có đâu.”

Chu Phóng trêu chọc: “Đừng điêu, chả phải cậu là tiểu thụ xinh đẹp nhất thế giới sao?”

Tiểu Trang: “Ha ha ha ha ha, đúng vậy, em chính là tiểu thụ đẹp nhất.”

Tiểu Trang: “Nhưng em chỉ thích duy nhất mỗi anh.”

Tiểu Trang: “Chính vì anh nên em mới lớn lên đẹp trai ngất trời vậy đó.”

Chu Phóng cười phun cả vào màn hình, suýt nữa run tay làm rớt luôn điện thoại.

Hắn không chút keo kiệt khen ngợi anh người yêu nhà mình: “Được rồi được rồi, biết đáng về cậu soái như nào rồi.”

Tiểu Trang: “Chồng à, em vẫn thấy kỳ lắm nhé. Rốt cuộc hôm nay anh làm sao thế, có chuyện gì vui à?”

Tiểu Trang: “Em cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, anh chủ động bắt chuyện với em làm em thấy vui còn hơn trúng số nữa.”

Tiểu Trang: “Giấc mộng này thật tốt, tốt đến mức khiến em cứ muốn được vùi đầu ngủ mãi, vĩnh viễn không tỉnh cũng chẳng sao.”

Chu Phóng chợt nhớ tới thời gian trước khi Quan Cố đột nhiên thổ lộ tình cảm với hắn. Lúc đó hắn cũng nghĩ bản thân mình như đang dạo chơi trong một giấc mơ tuyệt đẹp, mãi mãi không cần tỉnh lại.

Tiểu Trang: “Sao anh không nói chuyện nữa? Có phải anh mệt rồi không?”

Tiểu Trang: “Vậy thôi anh ngủ sớm xíu đi ha, dạo này chồng em vất vả quay phim quá rồi.”

Tiểu Trang: “Chồng yêu ngủ ngon nhé, moa moa taz!”

Chu Phóng tưởng tượng về mặt Quan Cố hẳn là đang đáng thương hê hê, tủi thân các kiểu vì không được crush chú ý tới nữa thì rung động cực kỳ.

Chao ôi, thiệt là muốn đè Quan Cố ra chịch một lần quá đi!

Chu Phóng: “Moa moa taz!”

Tiểu Trang: “A a a a a”

Tiểu Trang: “Anh hôn em ư?”

Tiểu Trang: “Rốt cuộc anh cũng muốn hôn em ư?”

Tiểu Trang: “Trời đất, anh cứ vậy sẽ khiến em yêu anh cả vạn năm nữa cũng không ngừng được mắt.”

Tiểu Trang: “Chồng à, em yêu anh lắm lắm!”

Tiểu Trang: “Em muốn ra ban công hét thật to để giải tỏa sự sung sướng hiện giờ quá.”

Tiểu Trang: “Đúng rồi, em sẽ ra đây hát ca khúc Sáo Mã Can! Ha ha ha ha!!!”

Chu Phóng hoàn toàn câm nín, không ngờ “Quan Cố” bên kia còn có thể mất mặt đến nhường này.

Hắn cảm thấy thân là bạn trai của tên thiếu tiền đồ đó, mình nên có trách nhiệm bảo vệ lỗ tai của các hàng xóm trong chung cư mới phải: “Không được hát! Nằm xuống đi ngủ đi!”

Chu Phóng nghĩ ngợi một lúc rồi nhấn thêm: “Nhớ ôm theo con mèo của bạn cùng phòng nhà cậu ngủ đây.”

Chốc lát sau, Tiểu Trang gửi đến một tấm ảnh selfie vừa chụp.

“Quan Cố” nằm ở trên giường, nhìn thẳng vào màn hình bằng vẻ mặt siêu manh, trong ngực còn ôm theo Mèo Tỏi ngơ ngác ngác không hiểu sao hôm nay lại được tên quan xúc phạm này chủ động bế lên giường, hai mắt tròn xoe nhìn về phía người đang ôm chặt nó.

Ngày tháng trôi đi, thời gian qua mau.

Đầu tháng mười, Chu Phóng đã hoàn thành hết phần diễn của mình trong bộ phim truyền hình lịch sử Đại Đường, hắn dọn đồ rồi đi chào hỏi hết một lượt đạo diễn và dàn nhân viên trong đoàn, xong xuôi liền lên máy bay trở về Bắc Kinh, tạm biệt Hoàn Hảo điểm mưa dầm dề liên miên suốt tháng.

Lần này hắn rời nhà gần một tháng, lúc đi Bắc Kinh vẫn đang là mùa hè, nhưng đến khi trở về thì đã là đầu thu.

Fan đến sân bay đón tiếp đông đảo nhiệt tình kinh khủng, trên tay nhiều người đều cầm mấy tấm poster có ảnh Chu Phóng mặc áo giáp cực ngầu, chính là tạo hình trong bộ phim Đại Đường mà hắn vừa quay xong.

Từ cổng VIP bước ra, vệ sĩ và các bảo an một đường hộ tống Chu Phóng đến thẳng xe bảo mẫu đang đậu chờ sẵn gần đó.

Vừa ngồi an ổn ở vị trí quen thuộc của mình, Tiểu An liền quay sang hỏi một tràng: “Bây giờ anh đi đâu trước? Mà anh đói chưa, mình đi ăn trưa nhé, để em đặt chỗ sẵn...”

Chu Phóng nhanh chóng ngắt lời: “Không ăn không ăn! Anh muốn về nhà ngay bây giờ.”

Hắn ngồi thẳng lưng cực kỳ nghiêm chỉnh, hai tay đặt trên đùi không ngừng xoắn tới xoắn lui, xem đáng về hẳn là đang vô cùng sốt ruột xen lẫn hưng phấn.

Lý do khiến anh #nghệ_sĩ_ưa_màu_hồng nhà mình hưng phấn lộ lộ trên mặt thể kia dĩ nhiên Tiểu An biết rất rõ, bèn thúc thoir nhồi người lên phía trước dạn dò tài xế trực tiếp lái thẳng về chung cư.

“Chờ một lát đến nhà anh xong thì cậu cũng nghỉ ngơi vài ngày đi.” Chu Phóng bảo, “Mấy ngày tới nhớ đừng làm phiền anh, không được gọi điện, nhắn tin hay đến nhà tìm gì đâu đấy.”

Tiểu An mỉm cười thấu hiểu đáp ứng: “Vâng, lão đại, em biết rồi mà.”

Chu Phóng thấy cậu nhóc này cười trông cực kỳ ái muội bèn ngượng ngừng gắt: “Cậu cười cái gì đấy?”

Tiểu An vội vàng bật chế độ ‘trợ lý nghiêm túc’ lại rồi nói: “Anh, mấy ngày tới nhất định em sẽ không đến quá nhiều anh. Thế nhưng trước khi anh nghỉ ngơi thì có hai việc này ráng làm nốt cho xong luôn đi.”

Chu Phóng nhăn nhó hỏi: “Là chuyện gì, mà lại còn đến hai việc là sao?”

“Bộ phim đang chiếu của anh ấy, tối nay 6 giờ sẽ là tập cuối đó. Anh nhớ canh thời gian đúng giờ đấy thì lên Weibo đăng một bài tuyên truyền nha.”

Chu Phóng ngoài miệng cầu nhàu nhưng tay vẫn thành thật lúi điện thoại ra đặt lịch ghi chú cẩn thận, gì chứ liên quan đến công việc thì xưa nay hắn vẫn rất phối hợp với những điều mà công ty yêu cầu.

Tiểu An lại nói tiếp: “Còn việc nữa là anh đừng quên anh đã hẹn Giản Ninh Xuyên sau khi về Bắc Kinh sẽ mời người ta ăn một bữa cơm nhé.”

Chu Phóng vừa nghe chuyện này đã thấy mất kiên nhẫn, tiện tay ném di động sang một bên mà không đáp lời.

Tiểu An khuyên nhủ: “Anh đừng rầu rĩ vậy mà, xem như đi ăn ngon chút thôi, cố gắng gấp vài bữa là xong bữa rồi.”

Chu Phóng càng nghe càng thấy không vui, chẳng muốn nghĩ đến việc gặp gỡ Giản Ninh Xuyên này chi cho mệt não nữa bèn bảo: “Chờ anh rảnh lại nói sau, giờ lo về nhà trước đã.”

Hắn đang vội vã muốn về nhà, hắn nhớ Quan Cố đến sắp chết mất thôi.

Khổ nỗi đang là Tuần Lễ Vàng nên người dân đổ ra đường đông nườm nượp, chiếc xe cứ nhích dần nhích dần tới trước trong sự bứt rứt phát điên của Chu Phóng.

Chờ rốt cục về đến trước chung cư thì hắn cảm tưởng chính mình đã sốt ruột muốn nổ tung lên rồi.

“Kính coong! Kính coong! Kính coong! Kính coong!” Chuông cửa nhà Quan Cố bị hắn hành hạ suýt hỏng. Cửa vừa mở thì Chu Phóng liền lao qua.

Quan Cố bị hắn bổ nhào tới suýt thì ngã, lão đảo giật lùi vài bước mới miễn cưỡng đứng vững được, trong lúc đó Chu Phóng cũng bận rộn không kém, hắn đang cực kỳ kích động và vội vã gỡ dây thắt lưng của anh ra.

Quan Cố bắt lấy tay Chu Phóng, dở khóc dở cười nói: “Này này, đại minh tinh của anh, cửa còn chưa đóng đó.”

Chu Phóng lúc này còn hơi sức đâu mà quan tâm đến việc đấy, nghe vậy chỉ tiện chân đá sập cửa một cái rầm, mấy bức tranh treo trên tường đều bị chấn động lắc lư mấy vòng mới dừng được.

Hai người vịn lấy nhau hôn môi nhiệt tình, hôn đến độ như muốn nuốt sống đối phương vào trong miệng.

Một đường vừa đi vừa cởi, quần áo rơi lả tả từ ngoài cửa nhà đến tận trên giường, rốt cuộc sau gần một tháng, Chu tiểu đệ và Quan tiểu đệ đã được thân mật gặp lại nhau...

24. Chương 24: Bắt Nạt Người

Toàn thân Quan Cố không một mảnh vải trông đẹp vô cùng. Bả vai thon, thắt lưng rắn chắc mà thanh mảnh, hông hơi vênh, chân vừa dài vừa thẳng tắp, cơ bắp lại cân xứng, đến cả lòng chân của anh Chu Phóng cũng thấy đẹp không kể xiết.

Hắn chỉ hận không thể liếm anh từ đầu đến chân rồi lại liếm một vòng ngược lên, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

Chu Phóng nhìn Quan Cố đắm đuối, càng trông lại càng khó dần lòng nổi bèn nhào qua lưng hăng gặm môi anh, giữa lúc hôn nhau nhiệt tình hần vẫn không quên bày tỏ ước vọng dù biết chắc chẳng bao giờ chuyện đó diễn ra được: “Cưng à, hôm nay cho em nằm trên đi.”

Quan Cố mỉm cười cực kỳ bao dung: “Được thôi.”

Chu Phóng ngạc nhiên: “... Thật hả?”

Thật! Đúng là phía trên! Nhưng là.... từ trên nhún xuống =.=

Trước kia hai người chưa từng thử tư thế vào được sâu đến như thế, sau khi cả hai bắn ra, Chu Phóng nằm úp sấp, ghé vào bên gối thở dốc không ngừng, hoàn toàn là một bộ dáng nửa sống nửa chết, mãi một lúc lâu mới tỉnh táo lại được. Tuy không thể phủ nhận là cực kỳ sướng nhưng hần vẫn cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

Ở góc phòng đằng kia Quan Cố mới tắm xong, một tay anh cầm khăn lau tóc một tay thì đang mở tủ lục tìm quần lót sạch để mặc vào.

Chu Phóng nằm trên giường nhìn chằm chằm cơ thể anh như sói đói rình mồi.

Hai chân Quan Cố thẳng ời là thẳng, lại còn dài tít tắp, cơ đùi rất săn chắc, mông thì cong tròn miến bàn, đã thế trên cánh mông phải của anh lại còn có một vết bớt hình đệm chân mèo y chang chân con trai hần nên trông càng đáng yêu dữ dội.

Cực phẩm cỡ này mà mình lại không thể đè được, còn xứng đáng làm đàn ông sao???

Quan Cố cầm một chiếc quần lót màu đen ngồi xuống bên cạnh giường xỏ chân mặc vô, thấy Chu Phóng cứ dõi theo mình không chuyển mắt thì buồn cười vỗ mông hần: “Anh tưởng em mệt quá ngủ luôn rồi chứ, có thấy khá hơn xíu nào chưa?”

Thân thể Chu Phóng rất tốt nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ giận dỗi: “Hừ.”

Quan Cố mặc xong quần lót bèn quay sang sờ nắn đùi của hần rồi trêu chọc: “Còn dỗi cái gì? Là ai mới nãy sướng đến kêu lên phóng đặng cực kỳ, đó là còn chưa tính vụ vừa vào cửa đã vội vàng cởi thắt lưng anh đầu đấy.”

Chu Phóng cả giận gắt: “Thôi đi, chứ ai giết đứt cả nút áo sơ mi của em hả? Phắc, buông móng vuốt nhà anh ra.”

Quan Cố dễ dàng nhận sai: “Được được, đều là lỗi của anh, đều là lỗi của anh, cứ trách anh đi ha.” Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cho hần đỡ mỏi.

Chu Phóng được massage thoải mái vô cùng nên không càu nhàu gì nữa, trong lỗ mũi lại “hừ” một tiếng thật khê.

“Meo meo meo.” Mèo Tới lượn qua lượn lại trước cửa phòng đóng chặt ồn ào kêu lên đòi vào.

Chu Phóng không thèm nhắc đầu, chỉ huy Quan Cố mở cửa: “Anh ra mở cho con trai em vô đi kìa.”

Mèo Tới tao nhả bước từng bước thật chậm rãi vào, màu lông vàng óng xen kẽ những sợi trắng trắng mềm mại bóng mượt, cái đuôi dài dựng thẳng đứng như cột cờ, nó giương đôi mắt tròn xoe nhìn hai tên quan xúc phân của mình đến giờ này vẫn ru rú trong phòng, hơn nữa còn đang không một mảnh vải che thân.

Chu Phóng vỗ vào tấm nệm rồi quay qua vẫy gọi nó: “Lại đây cho ba ôm cái nào.”

Mèo Tới rất ngoan, thấy tay hần ngoắc ngoắc liền nhảy phốc lên giường. Chu Phóng ôm lấy nó vuốt lông một lượt rồi xuyết xoa cảm thán: “Chao ôi, hình như con lại béo lên thì phải?”

“Meo meo...”

Quan Cố bật cười đáp thay: “Lên hơn một cân đó. Mà con em hư lắm nhé, dạy mãi cũng chẳng chịu nghe lời anh. Đêm khuya nó lên lút chui vô ổ chăn làm sáng sớm anh dậy bị dọa giật mình mấy lần đấy.”

Trong lòng Chu Phóng cười ha ha ha không ngừng, làm gì có chuyện con hần trộm chui lên, rõ ràng là chính ‘Quan Cố’ tự bông bế ôm ấp nó ngủ chung thì có.

Nhân cách thứ hai của Quan Cố là Tiểu Trang đặc biệt ngoan ngoãn nghe lời. Sau khi Chu Phóng bảo cậu ta phải đối xử tốt với ‘mèo của bạn cùng phòng’ một chút thì kể từ đó cậu nhóc ấy thường xuyên ôm Mèo Tới đi ngủ, còn từng selfie mấy quả ảnh meo cực gửi hân xem nữa, mèo đáng yêu, người lại càng đáng yêu, cả hai đều khiến hân thích muốn chết được!

Nếu Quan Cố có thể ngoan ngoãn bằng một phần mười của Tiểu Trang thì tốt rồi, như vậy Chu Phóng muốn đề anh cũng không còn là chuyện bất khả thi như hiện giờ nữa.

Giống sáng sớm hôm nay nè, lúc Chu Phóng ra sân bay để chuẩn bị di chuyển từ Thượng Hải về lại Bắc Kinh, Tiểu Trang có gửi một tin nhắn chào buổi sáng đến, lúc nghe bảo hân sắp về nhà thì hào hứng kinh khủng.

Tiểu Trang: “Gặp mặt! Gặp mặt! Gặp mặt gặp mặt gặp mặt!”

Chu Phóng: “Tôi về đó xong vẫn còn lịch trình dày đặc lắm, chưa hân đã có thời gian rồi đâu.”

Tiểu Trang: “Vậy em tự qua chỗ anh nhé.”

Tiểu Trang: “Có vội đến cỡ nào cũng có thể dành được ít thời gian ‘làm’ fan mà ()”

Tiểu Trang: “Chồng à, em là tiểu thụ eo nhỏ chân dài hông cong đó, anh thử một lần xong bảo đảm sẽ thích cho xem.”

Lúc đọc mấy dòng này, trong đầu Chu Phóng tự động chạy một đoạn hình ảnh siêu hương diễm 360 độ thân thể của Quan Cố khiến hân không tự chủ được suýt chảy nước miếng.

Mặc dù hân thật sự rất muốn gặp ‘Quan Cố’, nhưng ở trên mạng trộm nhìn tin với nhân cách thứ hai của anh như vậy đã là quá lắm rồi, làm sao còn có thể hẹn hò riêng được chứ? Lỡ đâu bị chính chủ phát hiện thì biết giải thích thế nào mới ổn đây?

Tuy rằng xuất hiện nhân cách phân liệt là một căn bệnh, nhưng mà Quan Cố cũng biết cách “bệnh” quá đi, hai tính cách một thì menly một thì đáng yêu, một kẻ muốn tao một kẻ phóng túng. Chẳng hạn như hiện tại cho dù anh có cong thì nửa điểm cũng không giống gay, trời sinh là một gương mặt của trai thẳng, nhưng khí chất gay của Tiểu Trang quả thực liếc mắt là thấy.

Chu Phóng thích Quan Cố phát điên, cả hai nhân cách của anh đều làm hân mê muội. Quan Cố thì mỗi ngày đều ngọt ngào ở bên hân, Tiểu Trang thì lại là đối tượng hân lén lút nhìn tin thả thính vụng trộm, loại yêu đương này vừa mới mẻ vừa kích thích vô cùng.

Hiện giờ hân cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Điều không vừa ý duy nhất chính là Quan Cố không cho hân ở trên.

... Nhưng ‘yêu tinh’ Tiểu Trang kia thì lại suốt ngày chủ động dụ dỗ hân đề.

Nếu không, hay là thử gặp mặt một lần?

... Thôi thôi, vẫn là an phận chút đi, Quan Cố mà biết được thì sẽ giận hân chắc luôn.

Cuối cùng lý tính vẫn chiến thắng thú tính, hân bèn qua loa lấy lý do là ‘bận rộn công việc’ để từ chối yêu cầu hẹn hò lén giường của Tiểu Trang.

Hai ngày liên tiếp sau đó Tiểu Trang không xuất hiện nữa.

Bởi vì hiện giờ là Tuần Lễ Vàng, mỗi ngày Quan Cố đều cắm cọc ở nhà với Chu Phóng, ngoại trừ ăn cơm, đi ngủ, chơi với Mèo Tới thì phần lớn thời gian chính là làm những chuyện “cắm mèo” không thể miêu tả đó.

Giống như Quan Cố đã từng nói, chỉ cần có người ở bên cạnh thì anh sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên mất đi ý thức, vậy nên hiển nhiên Tiểu Trang không có cơ hội xuất hiện.

Chu Phóng chẳng để ý chuyện đấy lắm. Dù sao Tiểu Trang cũng là nhân cách thứ hai của anh người yêu nhà mình mà thôi, hiện giờ mỗi ngày Quan Cố đều cùng ăn cùng ngủ bên cạnh hân suốt rồi, còn làm một

đồng việc “cắm con trai cứng” cực kỳ kịch liệt bất kể ngày đêm nữa chứ, thành ra nhân cách thứ hai đó có xuất hiện hay không cũng chẳng phải là điều quan trọng.

Tối hôm đó, hai người ở trên căn hộ của Chu Phóng dọn dẹp nhà cửa xong thì chuẩn bị đi ngủ.

Lúc nằm trên giường, đột nhiên Quan Cố bất thành linh ném một quả bom hạng nặng: “Thừa dịp hai ngày này em đang rảnh, theo anh về nhà gặp ba mẹ ăn bữa cơm đi.”

Chu Phóng vốn mệt mỏi đang muốn ngủ, nghe vậy liền giật mình trợn mắt, lấp bắp hỏi: “Ăn, ăn cơm gì cơ?”

Quan Cố nhìn hấn cười bảo: “Đây là đại sự cả đời, dù sao chúng ta cũng phải nói một tiếng rõ ràng với người lớn trong nhà mà.”

Chu Phóng nghe những lời này thì tâm tình vui sướng cực kỳ, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ vênh váo đáp: “Ai muốn ở với anh cả đời này chứ?”

Quan Cố giả vờ không hiểu bảo: “Yo, thì ra là em muốn đặt chỗ trước cho kiếp sau luôn cơ à? Được thôi, nhớ xếp hàng lấy số đi nhé!”

Vừa nói anh vừa kéo Chu Phóng lại gần, nhẹ nhàng viết số 1 vào lòng bàn tay hấn rồi mỉm cười hôn lên đó.

Chu Phóng nhin không được bật cười, ngượng ngùng khẽ mắng: “Lăn, lăn, lăn.”

Kỳ thật hấn rất khấn trương.

Quan Cố có lẽ cũng đã nhìn ra điều đó bèn vuốt má hấn rồi dịu dàng bảo: “Em đừng lo lắng quá, có làm sao đâu mà. Đó là ba mẹ anh chứ không phải hai người xa lạ nào, cả hai đều nhìn em lớn lên mười mấy năm nay còn gì.”

Chu Phóng liếc ngang: “Nếu là người lạ thì em mới đỡ lo đó.”

Hồi cấp 2 hấn đã chơi thân với Quan Cố rồi. Nhớ khi đó cuối tuần nào cũng hoặc anh qua nhà hấn, hoặc hấn qua nhà anh, cứ bám dính lấy nhau cùng học cùng chơi đều là chuyện hết sức bình thường.

Tính tình Chu Phóng tệ như bây giờ rõ là do di truyền. Mẹ hấn cực nóng nảy, ba hấn còn tệ hơn, ông là một con ‘sâu rệu’ đúng chuẩn. Cứ mỗi lần đi uống say về là kiểu gì cũng khó tránh khỏi một trận cãi vã, thậm chí là đánh nhau với mẹ hấn. Chu Phóng lớn lên trong bầu không khí như thế nên chẳng trách được tính cách hấn dễ nổi nóng vô cùng.

Mà Quan Cố hoàn toàn ngược lại. Ba mẹ anh là một cặp vợ chồng lớn tuổi nhưng vẫn siêu ân ái, hai người đều thuộc kiểu nói năng dịu dàng nhỏ nhẹ, vì vậy nuôi Quan Cố cũng cùng ra một khuôn y chang hai người.

Hồi năm lớp 12, ba của Chu Phóng sinh bệnh nặng, trong nhà lại gặp phải nhiều chuyện xấu, mấy việc đó đều có ảnh hưởng rất lớn tới thành tích học tập văn hóa của hấn. Lúc ấy Chu Phóng đã tính sẽ từ bỏ con đường theo đuổi nghệ thuật mà chuyển sang học đại một nghề nào đó cho xong. Nhưng ba mẹ Quan Cố lại vô cùng nhiệt tình, hai bác vất vả lắm mới nhờ được bạn bè giới thiệu tìm một vị giáo viên cực giỏi về huấn luyện chuyên ngành biểu diễn cho hấn. Ngay cả học phí cũng quá nửa là do bọn họ trả giúp, phải vài năm sau khi debut hấn mới gom đủ tiền trả lại cho hai người.

Ba mẹ Quan Cố chính là quý nhân của đời Chu Phóng, thế nhưng hấn lại đi bề cong con trai ân nhân thành không khác gì một cây nhang muỗi, nghĩ thôi cũng đã thấy lo sợ rồi.

Quan Cố dịu dàng trấn an: “Không sao đâu mà, mẹ đã biết anh thích em từ lâu rồi.”

Mấy năm nay lịch trình của Chu Phóng cực kỳ bận rộn nên lâu rồi hấn chưa đến nhà thăm hỏi mẹ anh, vậy mà bác gái vẫn đối xử với hấn tốt vô cùng, vài lần tình cờ gặp nhưng hấn cũng chẳng phát hiện điều gì bất thường bèn hỏi hoi hoi lại: “Là anh tự nói cho mẹ à?”

Quan Cố lúng túng ra mặt: “VẬY CŨNG ĐỜ, MẸ NHÌN LÊN NHẬT KÝ CỦA ANH ĐÓ.”

Chu Phóng phá ra cười: “Trời đất, anh là trẻ con đấy hả? Lại còn viết nhật ký nữa chứ.”

Quan Cố cười ngượng ngùng: “Thế nên đó giờ anh có viết nữa đâu.”

Chu Phóng hiểu kỳ hỏi: “Mẹ phát hiện từ khi nào vậy?”

“Lúc chúng ta học cấp 3 ấy.” Quan Cố đẩy bản mặt đang cười nhăn nhó của hắn ra.

Chu Phóng cảm thấy rất hứng thú nên lại sán tới gần hỏi tiếp: “Anh ghi những gì trong đó thế?”

Quan Cố mỉm cười cong cong cả viền mắt: “Còn có thể viết cái gì khác ngoài mấy chuyện “mình rất thích Chu Phóng, thật muốn hôn người ta ghê, còn muốn lăn giường với cậu ấy nữa” đâu.”

Chu Phóng cười lẩn lộn không ngừng nổi, sau đó liếc mắt khinh thường nhìn anh: “Xem đi xem đi, khi đó trông anh rõ đứng đắn, ngoan ngoãn, hóa ra đầu óc toàn tưởng tượng mấy chuyện bậy bạ như này thôi à? Mới cấp 3 mà đã nghĩ đến chuyện chịch nhau, lại còn viết vào nhật ký nữa, không biết ai mới là quý ấu trĩ đây?”

Quan Cố kéo hắn qua ôm người vào lòng: “Đừng tưởng ai cũng phát dục muộn như em.”

Chu Phóng không phục: “Em không hề phát dục muộn nhé, cấp 2 em còn cao hơn anh nửa cái đầu đấy.”

Quan Cố vò tóc hắn: “Thì có ích gì, chẳng phải hành xử cũng không khác gì mấy đứa nhóc thiếu năng trí tuệ sao?”

Chu Phóng khó chịu đá hắn một cước, nhưng không nhịn được tò mò bèn hóng hớt hỏi: “Nhật ký năm đó của anh đâu, đưa em xem cái coi.”

Quan Cố lắc đầu: “Không biết mẹ anh ném chỗ nào nữa, em cũng biết gia đình anh đổi chỗ ở mấy lần ấy, nói không chừng đã lạc đâu mất luôn rồi.”

Chu Phóng chỉ đành phải từ bỏ.

Quan Cố ôm lấy hắn thật chặt từ phía sau lưng: “Khuya quá rồi, sáng mai anh sẽ gọi mẹ sớm để hẹn giờ về sau, em mau ngủ đi.”

Quan Cố mới vừa tắm xong, nhưng trên người anh lại không có mùi xà bông mà chỉ có mùi hương thuần túy từ cơ thể, thứ mùi nam tính đặc trưng ấy quyến rũ không lời nào diễn tả.

Chu Phóng nhịn không được xoay người lại, mặt đối mặt với anh.

Hơi thở của hai người lần lượt thay đổi, dần dần mơ hồ gần như hít vào thở ra cùng một lúc.

Quan Cố nhìn hắn, đôi mắt anh sáng lấp lánh, khóe môi hơi hơi nhếch lên.

Trong lòng Chu Phóng ngứa ngáy cực kỳ, nhưng hắn biết thừa không đời nào anh chịu nằm dưới, lại cũng chẳng thể thật sự cưỡng ép anh được nên đành thôi.

Nếu như là Tiểu Trang thì tốt rồi, là Tiểu Trang thì nhất định sẽ nói...

Ở cuối giường bỗng nhiên có động tĩnh, hai người họ đồng thời liếc mắt xuống thì thấy Mèo Tới vừa mới nhảy lên, đang thông thả ngồi đó liếm móng vuốt.

Quan Cố dở khóc dở cười: “Xem kìa, lại leo lên giường nữa, còn em chẳng khác gì ba nó, dạy dỗ đúng là uống công phí sức mà.”

Chu Phóng lườm anh cái rồi quay sang gọi: “Mèo Tới, xích sang đây ngủ với ba nào.”

Có lẽ dạo gần đây Tiểu Trang vẫn thường xuyên ôm nó ngủ thế nên nó không còn sợ hãi Quan Cố như trước nữa, vừa nghe gọi tên mình liền phóng cái vù nhảy tới, không chút khách khí chen vào nằm giữa hai ông ba nhà mình.

Chu Phóng cảm thấy rất tốt, Quan Cố cũng không nói gì. Vì thế một nhà ba người cứ vậy liền ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Chu Phóng tỉnh lại thì thấy Mèo Tới vẫn đang cuộn tròn ngủ say sưa trong lòng ngực hắn, bên kia giường lại hơi lạnh, không biết Quan Cố rời đi từ khi nào.

Hắn liếc lên đồng hồ treo tường gần đó, bây giờ mới bảy rưỡi, sao Quan Cố dậy sớm thế nhỉ, anh có việc gì bận à?

Chu Phóng đứng dậy đi giải quyết tâm sự xong thì vô cầm điện thoại lên tính gọi cho Quan Cố, vừa mở máy liền phát hiện có mấy tin nhắn weixin của Tiểu Trang được gửi tới hồi 6h54' sáng.

Tiểu Trang: “Chồng à, hôm nay anh có rảnh không?”

Tiểu Trang: “Chúng ta gặp nhau diiii!”

Chu Phóng ngẩn người, hắn cứ tưởng rằng Tuần Lễ Vàng này thì Quan Cố ở bên cạnh hắn suốt nên Tiểu Trang sẽ không xuất hiện mới đúng chứ.

... Vậy hiện tại cậu ta đang ở nơi nào?

Chu Phóng vội nhắn sang hỏi: “Cậu đang ở đâu thế?”

Tiểu Trang: “Oa, chồng yêu dậy rồi hả?”

Tiểu Trang: “Em ở nhà, cũng vừa mới rời giường thôi.”

Tiểu Trang: “Sao thế, hôm nay có thời gian rảnh hẹn hò với em sao?”

Chu Phóng qua loa đáp: “Không rảnh.”

Tiểu Trang: “Anh nói dối.”

Chu Phóng hơi nhức não: “Tôi nói thật đấy!”

Tiểu Trang: “Anh về Bắc Kinh ba ngày nhưng đã rời nhà được lúc nào đâu?”

Tiểu Trang: “Rõ ràng không phải anh bận rộn lịch trình gì hết, chỉ là anh không muốn gặp em mà thôi.”

Chu Phóng giật mình, phía sau lưng phút chốc lạnh toát.

Hắn cố nén vẻ khó chịu hỏi thẳng: “Cậu theo dõi tôi ư?”

Tiểu Trang: “Em không có.”

Chu Phóng bán tín bán nghi: “Vậy làm sao cậu biết ba ngày nay tôi không hề ra ngoài?”

Tiểu Trang: “Anh quên rồi sao, em đã từng nói mà, em biết anh ở đâu.”

Chuyện này thì Chu Phóng nhớ rõ.

... Nhưng vẫn thấy có gì đó không đúng lắm.

Tiểu Trang: “Em ở căn hộ ngay dưới lầu nhà anh.”

Tiểu Trang: “Anh không thích em chút nào ư?”

Tiểu Trang: “Vậy tại sao anh còn nói chuyện với em nhiều như thế?”

Tiểu Trang: “Anh xem em là trò cười à? Anh đang đùa giỡn em đúng không?”

Tiểu Trang: “Rõ ràng là anh đang bắt nạt em.”

Tiểu Trang: “Không chịu chịch thì còn quăng thính lắm vậy làm gì chứ?”

25. Chương 25: Sầu Riêng

Chu Phóng hơi đau đầu, hắn biết thừa Tiểu Trang đang ở đâu nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên đáp lại.

Chu Phóng: “Đừng nói bậy! Làm sao cậu ở ngay dưới nhà tôi được?”

Tiểu Trang: “Em nói thật mà, em cố tình thuê nhà ngay dưới căn hộ của anh đấy.”

Tiểu Trang: “Hồi đầu năm nay em biết anh chuyển đến đây, may sao người ở tầng dưới vừa vắng rồi đi nên em liền thuê phòng đó luôn.”

Đúng là sau Tết âm lịch năm nay Chu Phóng và Quan Cố lần lượt dọn vào tòa chung cư này, Chu Phóng đến trước, một tuần sau Quan Cố mới chuyển qua.

Tiểu Trang: “Chồng à, tại sao anh không nói gì với em nữa?”

Tiểu Trang: “Anh giận em rồi hả?”

Tiểu Trang: “Em xin lỗi mà.”

Tiểu Trang: “Không phải em cố ý quấy nhiễu sinh hoạt đời thường của anh đâu.”

Tiểu Trang: “Chỉ có điều... thật ra là em không nhịn được muốn ở gần anh hơn một chút.”

Tiểu Trang: “Em xin lỗi, nhưng em thật sự rất thích anh, rất rất thích.”

Chu Phóng: “Bạn cùng phòng của cậu đâu rồi?”

Nhắn tin này xong, Chu Phóng cũng thấy hơi thấp thỏm đợi câu trả lời.

Tiểu Trang: “Cậu ta không có nhà, hình như đi đâu cả đêm không về thì phải.”

Tiểu Trang: “Aaaa, anh định xuống đây tìm em sao?”

Tiểu Trang: “Trời ạ!!!”

Tiểu Trang: “Từ từ, từ từ, anh đợi em thay đồ cái đã nhé.”

... Ngay tại dưới lầu.

Trong lòng Chu Phóng vô cùng hồi hộp nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh bước xuống tầng dưới.

Đứng ở trước cửa nhà Quan Cố đã mấy phút nhưng Chu Phóng vẫn không ấn chuông, vốn hắn đang cầm trong tay chìa khóa nhà anh rồi, nhưng vài lần cầm lên lại thả xuống, không dám mở cánh cửa ‘bí mật’ trước mắt ra.

Hắn thật sự muốn gặp Tiểu Trang chứ?

Cậu chính là nhân cách thứ hai của Quan Cố, người tự nhận mình học chuyên ngành trung văn, nghề nghiệp là ký giả tự do và cũng là một fanboy cuồng nhiệt cực kỳ thích Chu Phóng.

Nhưng mỗi khi Quan Cố ở bên cạnh người nào đó thì Tiểu Trang sẽ không có cơ hội xuất hiện.

Cậu ấy chẳng có người nhà, bạn bè hay mối quan hệ xã giao nào cả, chính là một người không có họ tên thật sự, giấy khai sinh hay giấy chứng minh nhân dân cũng không có nốt.

Xét đến cùng, cậu ấy căn bản không được tính là một “người” tồn tại trong xã hội này.

Rối rắm một lúc lâu, cuối cùng Chu Phóng lấy điện thoại ra nhắn mấy cái tin qua cho Tiểu Trang.

Chu Phóng: “Tôi sẽ không xuống dưới tìm cậu.”

Chu Phóng: “Sau này cậu cũng đừng đi lên đây.”

Chu Phóng: “Tôi có bạn trai rồi, tôi rất thương anh.”

Hắn đợi trong chốc lát nhưng vẫn không thấy Tiểu Trang đáp lại.

Chu Phóng mơ hồ cảm giác hơi xấu hổ, việc hắn vừa làm hiện tại có khác gì câu Tiểu Trang đã từng mắng hắn rằng: “Anh bắt nạt em”? Thế nhưng, bắt nạt một cái nhân cách phân liệt thì cũng không tính là bắt nạt “người” đâu nhỉ?

Hắn cất di động vào túi rồi chuẩn bị quay người trở về lầu trên.

Đúng lúc này, cửa nhà Quan Cố lại đột ngột mở ra.

Chu Phóng: “!!!”

Hắn rất muốn bỏ chạy nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Quan Cố đang đứng ở ngay đó nhìn hắn bằng vẻ mặt kinh ngạc: “Sao em lại đứng đây? Anh đang tính lên lầu xem em dậy chưa để gọi em và con trai xuống ăn cơm nè.”

Chu Phóng ngơ ngác: “... Ăn cơm ư?”

Quan Cố lộ ra nụ cười hơi chút lưu manh: “Hôm qua cưng vận động mạnh mẽ như vậy tiêu hao không ít calo đâu, không thấy đói bụng à?”

Là Quan Cố! Là Quan Cố thật sự của hắn!

Chu Phóng vội vã gạt đầu, nói luyên thuyên như đang chột dạ: “Đói đói đói! Em đói cực kỳ luôn. Anh nấu cơm xong rồi à?”

Hắn thay giày bước vào trong nhà anh, nhưng liếc mắt qua bàn ăn thì lại thấy trống rỗng.

Quan Cố mở lò vi ba lấy sữa được hâm nóng ra, sau đó mang bánh mì đã nướng sẵn và chân giò hun khói từ trong lò nướng đặt lên bàn, rồi lại hệt như đang làm ảo thuật hô biến mấy quả trứng gà luộc xong từ khi nào.

Chu Phóng ngồi ở bàn ăn đợi anh, thuận miệng hỏi: “Sáng nay mấy giờ anh dậy?”

Quan Cố đặt nốt đĩa muối lên bàn rồi kéo ghế ngồi xuống: “Sáu rưỡi là anh bị đói tỉnh rồi, tủ lạnh nhà em chẳng có gì nấu được cả nên anh đành xuống đây làm thôi.”

Thời gian Chu Phóng ở nhà rất ít vậy nên tủ lạnh của hắn chẳng khác gì một vật trang trí, chỉ có mấy loại đồ uống giải khát chứ đừng mong tìm ra thức ăn sống.

Chu Phóng giả vờ hỏi thử điều hắn vẫn quan tâm sáng giờ: “Hơn một tiếng mà anh chỉ chuẩn bị được nhiều đây thôi à?”

Quan Cố uống hớp sữa: “Anh tính luộc trứng xong sẽ lên gọi em, ai dè buồn ngủ híp mắt không chịu được nên ngủ quên mất trên ghế sofa luôn.”

Anh bóc vỏ rồi đặt quả trứng vừa lột vào bát của Chu Phóng. Chu Phóng không yên lòng xúc từng miếng ăn.

Hắn nữa muốn nói cho Quan Cố biết anh có một người “bạn cùng phòng”, nữa lại không dám nói. Nếu biết hắn và Tiểu Trang đã từng nhắn tin tán tỉnh hăng say như vậy thì dám anh sẽ đá hắn luôn mất. Càng là người tính tình hiền lành thì đến khi nổi giận lại càng đáng sợ.

Vẫn là đừng nói thì hơn. Dù sao hắn đã từ chối Tiểu Trang rõ ràng rồi mà.

Cơm nước xong xuôi, Quan Cố đứng dậy đi dọn dẹp bát đĩa, hắn ăn no nên lười động đây, ngồi yên ở đó nhìn anh đang chăm chỉ lướt qua lướt lại trong bếp. Bộ dáng của Quan Cố quá đẹp mắt, cả lúc mặc đồ ở nhà vẫn dễ nhìn như thế.

Nhìn một lát hắn liền đứng lên đi qua ôm anh thật chặt từ sau lưng.

Quan Cố nghiêng đầu quay mặt lại, cả hai say sưa chìm vào một nụ hôn đầy ngọt ngào.

Đến lúc cả hai thở dốc buông nhau ra mà Chu Phóng vẫn chưa bình tĩnh lại được, hắn dán vào cổ anh cọ tới cọ lui như một con cún bám người.

Quan Cố bị Chu Phóng cọ đến mức cả người đều ngứa ngáy bèn quay lại ôm lấy hắn cười hỏi: “Em là chó con đấy hả?”

Chu Phóng đang cố cảm dỗ người kia, chưa nghĩ ngợi gì nhiều đã trả lời: “Em tuổi ngựa.”

Quan Cố vuốt ve lưng hắn: “Ừa, anh cũng là ngựa.”

Bọn họ là bạn học, vốn cả hai đều bằng tuổi nhau. Nghe anh nói vậy Chu Phóng bèn thuận miệng bảo: “Hai ta đều là ngựa, không lý nào chỉ toàn anh ‘cưỡi’ em, lần tới nhường em ‘cưỡi’ anh được không? Nói trước nhé, không phải là loại ‘cưỡi’ như hôm qua đâu đấy!”

Quan Cố chỉ mỉm cười mà không đáp.

Chu Phóng không vui tẹo nào: “Buông cái tay trên lưng em ra, em muốn lên lầu.”

Nói là nói vậy chứ hẳn chẳng hề có ý định động đây.

Hắn cảm nhận được Quan Cố rất thương mình, vậy nên chuyện ai trên ai dưới này tuy hẳn thường cầu nhau cho sướng miệng chứ thật ra không đáng để giận dỗi.

Mặc dù đôi lúc đúng là không thoải mái thiệt.

Quan Cố quay đầu nhìn hắn nói: “Lát nữa anh đi siêu thị mua nước hoa quả và một ít trái cây, em có muốn ăn uống gì không, anh tiện đường mua cho em luôn.”

Chu Phóng lắc đầu: “Em đi với anh, ở nhà mấy nay sắp mọc mốc trên người luôn rồi.”

Quan Cố giả vờ thở dài đầy bất đắc dĩ: “Thôi đừng, đang là ngày lễ nên đi đâu cũng đông người dã man, em mà đến mấy chỗ công cộng này kiểu gì cũng bị nhận ra, xong còn liên lụy gây phiền phức cho anh nữa chứ.”

Chu Phóng bất mãn đập vai anh một cái: “Ai làm liên lụy anh hả? Nếu có bị người nào bắt gặp anh đang đi chung với em thì chẳng vinh hạnh cho anh quá, biết đâu nhờ thơm lây ánh hào quang của em rồi thu về được cả rổ fan hâm mộ đấy.”

Quan Cố bật cười: “Ồ đó mà hâm mộ. Các em gái ấy mà biết anh đem thần tượng nhà họ dè xuống ‘cưỡi’ thì khéo giết chết anh không toàn thây mất.”

Chu Phóng lỡ miệng thốt lên: “Em còn có fan nam nữa đấy.”

Quan Cố nheo mắt nhìn hắn.

Nói xong Chu Phóng mới thấy chột dạ bèn vội lấp liếm bổ sung: “Fan nam mà biết thì cũng sẽ băm xác anh ra.”

Quan Cố mỉm cười không nói gì.

Chờ Quan Cố ra ngoài hắn liền đi lên lầu, xếp chăn mền gọn lại rồi tắm rửa sạch sẽ, cả râu cũng cạo gọn gàng xong bèn đứng trước gương tự kỷ một lát. Cuối cùng Chu Phóng nhàm chán ôm Mèo Tối lên sofa nằm xem phim hoạt hình.

Mới xem được một nửa thì điện thoại đặt ngay trên bàn trà bỗng vang lên tiếng chuông báo tin nhắn tới. Hắn lười biếng liếc mắt qua liền giật bắn mình ngồi phắt dậy, là tin nhắn trên weixin.

Trước kia weixin của Chu Phóng luôn giao cho đoàn đội tự mình xử lý, bởi vì có rất nhiều công tác tin tức cũng như những lần mời hội họp, chúc mừng xã giao các kiểu. Nhưng từ ngày hắn và Tiểu Trang thả thính lẫn nhau thì hắn lấy lại quyền quản lý tài khoản luôn. Cũng do quan hệ cá nhân giữa hắn và những người trong giới không quá thân thiết, gần đây trừ bỏ Tiểu Trang thì chẳng mấy ai sẽ nhắn weixin cho hắn.

Quan Cố đang đi siêu thị mua hoa quả rồi, làm sao Tiểu Trang lại xuất hiện được chứ?

Hắn bối rối cầm điện thoại lên xem. May mà người nhắn tới không phải là Tiểu Trang, thế nhưng tâm trạng hắn cũng chẳng khá hơn tí nào.

Giản Ninh Xuyên: “Anh Phóng ơi, em nghe bảo anh về Bắc Kinh rồi à?”

Nếu là trước kia chắc chắn Chu Phóng sẽ lơ luôn tin nhắn này, thế nhưng hiện giờ thì không được, hắn vẫn còn thiếu nợ cậu ta một cái nhân tình chưa trả.

Chu Phóng: “Uhm, đúng vậy.”

Giản Ninh Xuyên: “Tốt quá, mấy hôm trước anh quay phim vất vả thế, giờ anh có thể từ từ nghỉ ngơi dưỡng sức rồi.”

Giản Ninh Xuyên: “Nhưng mà thời tiết gần đây hơi tệ, anh nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe nha.”

Giản Ninh Xuyên: “Bắc Kinh mùa này có sương lạnh sớm quá, anh ra đường nên chịu khó đeo khẩu trang phòng cảm cúm nhé.”

Chu Phóng biết cậu ta có ý tốt, cũng biết rõ chắc chắn cậu sẽ ngại ngần đề cập đến chuyện gặp mặt nên thở dài tự chủ động luôn.

Chu Phóng: “Mấy nay có hôm nào cậu rảnh không, tôi mời cậu đi ăn một bữa.”

Giản Ninh Xuyên: “Không cần đâu anh.”

Chu Phóng: “Không cần khách khí với tôi. Đạo này lịch trình của tôi khá trống, ngày nào cậu rảnh?”

Giản Ninh Xuyên: “Em sao cũng được ạ, tùy vào thời gian của anh thôi.”

Chu Phóng: “Vậy tối nay nhé!”

Giản Ninh Xuyên nhún vai rất nhanh: “Vâng ạ.”

Chu Phóng đọc tin nhắc mà ảo não không thôi, cảm giác chính mình vừa bê đá tự đập chân mà. Hắn nói đại đêm nay là vì cảm thấy chắc chắn Giản Ninh Xuyên sẽ không đi được. Ngoài nghề chính diễn viên thì cậu còn là MC cố định cho mấy show thực tế đang rất hot, loại tiểu thịt tươi nóng phỏng tay này làm sao có thể rảnh rỗi như vậy? Hắn đã tính rồi, chỉ cần Giản Ninh Xuyên bảo “Tối nay em bận” thì bữa cơm đó phải qua Tuần Lễ Vàng mới có thể nhắc lại. Hắn và Quan Cố đều vất vả lắm mới có ngày nghỉ để ở cạnh nhau, ai muốn lãng phí cả buổi tối để ra ngoài ăn cơm với cậu ta đâu chứ? Bộ não hắn bị úng nước sao?

Hay lắm, Chu Phóng vừa mới đào hố cho chính mình, giờ ngoài việc tự giác nhảy vào thì không còn biết làm gì hơn. Thế nhưng hắn vẫn cố giãy giụa một lần chốt: “Đang là ngày lễ nên chắc chẳng dễ đặt chỗ nhà hàng đâu nhỉ?”

Giản Ninh Xuyên vô cùng hăng hái: “Không sao, để em đặt cho.”

Giản Ninh Xuyên: “Anh thích món Trung Quốc hay đồ Tây, không thì mình đi ăn đồ Nhật cho tươi nhé.”

Một lúc sau Quan Cố đi siêu thị về, gọi điện thoại kêu Chu Phóng và Mèo Tới xuống ăn sầu riêng.

Hai ba con hắn đều là fan cuồng nhiệt của món này. Một mình Mèo Tới có thể ăn sạch cả một miếng to, ăn xong vẫn còn thòm thèm ra bối thùng rác để liếm vỏ.

Khi Chu Phóng bế con trai xuống thì Quan Cố đã lột từng múi đặt sẵn lên đĩa, chưa bước vào nhà mà mùi sầu riêng đã thơm ngào ngạt khắp phòng.

Chu Phóng thả tay ra, cậu con cưng quen đường thuộc lối chạy ào ào tới cái bát ăn trong bếp đã được Quan Cố đặt một múi vào đó, bắt đầu công cuộc chiến đấu gặm gặm liên hồi.

Quan Cố đưa sầu riêng đến tận miệng cho Chu Phóng, cười đầy ái muội bảo: “Ban nãy anh mới gọi cho mẹ, mẹ kêu tối nay chúng mình về nhà ăn cơm đi.”

Chu Phóng cả kinh: “Hôm nay hả? Chết rồi, em không đi được.”

“Làm sao vậy, em có việc gì à?”

Chu Phóng nhăn nhó: “Em có hẹn ăn cơm với bạn.”

Quan Cố cau mày: “Sao anh chưa nghe em nhắc tới chuyện này?”

Chu Phóng hết sức khó xử: “Mới hẹn tức thì thôi. Anh đã nói mẹ tối nay chúng ta sẽ tới rồi hả?”

“Không có, anh tính nói trước với em một tiếng rồi mới gọi lại xác nhận với mẹ sau.”

“Lúc nãy em lỡ đồng ý rồi, nhà hàng cũng đã đặt xong luôn. Anh bảo mẹ mai chúng ta qua nhé.”

Quan Cố mỉm cười: “Không sao đâu, em cứ đi đi, anh sẽ nói đại minh tinh lịch trình bận rộn nên không có thời gian ăn cơm, đã hẹn lại ngày mai tính sau.”

Chu Phóng bật cười, gặm một miếng sầu riêng thật to: “Anh ngưng làm xấu hình ảnh của em đi, khéo mẹ nghĩ em tự cao tự đại không biết lễ phép cơ bản bây giờ.”

Quan Cố cứng chiều lau miệng cho hắn: “Mẹ anh còn không biết tính tình em như nào hay sao?”

Anh móc điện thoại ra gọi lại cho mẹ mình bảo ngày mai cả hai sẽ về nhà ăn tối. Chu Phóng vừa ăn sầu riêng vừa chăm chú lắng nghe, trong lòng thầm tính toán xem ngày mai đến thăm hai bác thì nên mang cái gì mới tốt.

Quan Cố cúp máy xong quay sang hỏi hắn: “Tối nay em hẹn ai mà đột ngột vậy?”

“Giản Ninh Xuyên.” Đây miệng Chu Phóng toàn là sầu riêng, hắn lúng búng trả lời.

Ánh mắt Quan Cố thoáng chốc tối đi: “Quan hệ của em và cậu ấy tốt nhỉ?”

Chu Phóng hoàn toàn trong sạch, thế nhưng nghe được trong giọng nói của Quan Cố nhuốm đầy mùi ghen tuông thì vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng: “Anh đang ghen đấy à?”

Quan Cố quay mặt đi: “Làm gì có.”

Chu Phóng càng nhìn càng âm thầm khẳng định là anh người yêu nhà mình lại đang bơi lội trong hồ đầm chưa rồi bèn vội vàng thanh minh: “Em với cậu ta chẳng có gì đâu, là quan hệ đồng nghiệp xã giao thôi. Lúc trước có từng hợp tác qua vài lần, hơn nữa còn đang thiếu nợ cậu ấy nên đành mời bữa cơm tối nay đó.”

“Quan hệ đồng nghiệp xã giao nào mà còn sao tác couple với nhau như thế ư?”

Chu Phóng nhất thời không đáp được.

Quan Cố liếc mắt nhìn hắn nói: “Có vẻ cậu ta muốn phát triển ‘phim giả tình thật’ với em lắm đấy.”

Chu Phóng kêu oan: “Nhưng em có muốn đâu.”

Quan Cố vẫn khẳng khái: “Tức là cậu ta có ý định đó thiệt đúng không?”

Giản Ninh Xuyên lại chưa từng nói rõ ràng việc này, Chu Phóng cảm thấy hơi đau đầu: “Cậu ta nghĩ gì trong đầu thì làm sao em biết được.”

Quan Cố tách một múi sầu riêng trực tiếp nhét thẳng vào miệng hắn. Chu Phóng bị tắc đầy miệng liền bắt mắt trừng mắt nhìn anh.

Quan Cố lúc này mới bật cười bảo: “Đùa với em thôi, loại pr công việc này anh hiểu mà, sẽ không quản em. Nhưng em phải nhớ kỹ, tuyệt đối không cho phép ra ngoài thả thính bữa bãi đâu đấy.”

Chu Phóng nỗ lực nuốt miếng sầu riêng to oạch đó xuống, khề nhướng mày khiêu khích: “Nếu em thật sự quyến rũ ai đó rồi thì sao?”

Quan Cố hôn bẹp một phát lên cái miệng còn dính sầu riêng của hắn: “Em giỏi thì làm thử xem.”

26. Chương 26: Nụ Hôn Đầu Tiên

Buổi tối Chu Phóng ra khỏi nhà đi đến chỗ hẹn với Giản Ninh Xuyên, Quan Cố ôm Mèo Tối ra tận cửa đứng vẫy vẫy cái chân bé xíu của nó làm hắn cười không ngớt.

Giản Ninh Xuyên đặt trước một nhà hàng chuyên phục vụ món ăn Vân Nam. Bên trong quán được trang hoàng theo phong cách Trung Quốc cổ đại nhìn rất nhã nhặn, vị trí cách khá xa khu trung tâm phố xá sầm uất nên dù là ngày lễ vẫn không đông người.

Giản Ninh Xuyên đến từ sớm, cậu mặc hoodie màu đen và đội mũ lưỡi trai cùng màu ngồi an tĩnh trong góc đợi Chu Phóng. Lúc thấy hắn vừa bước vào, cậu nhanh chóng đứng lên đón, đôi mắt to sáng lấp lánh, hai má hơi hồng hồng, chỉ vui vẻ kêu lên một tiếng “anh Phóng” xong thì không nói gì nữa, hoàn toàn là một bộ dáng bé ngoan thẹn thùng.

Sau khi nhân viên phục vụ xác nhận món ăn xong rồi đi thì hai người lại rơi vào bầu không khí im lặng.

Chu Phóng suy nghĩ một lúc lâu rồi mở lời: “Tiểu Giản, cảm ơn cậu lần trước đã gửi bánh trung thu nhé, ăn ngon lắm.”

Nói câu này đến Chu Phóng mặt dày vậy cũng thấy xấu hổ, Tết Trung Thu đã qua hơn nửa tháng mà giờ mới nhớ cảm ơn người ta.

Thế nhưng Giản Ninh Xuyên lại cực kỳ vui vẻ: “Thật à? Anh bảo không thích đồ ngọt làm em áy náy vô cùng, lẽ ra em nên nướng nhiều vị đa dạng hơn mới đúng.”

Nghe cậu nói thế Chu Phóng càng thêm xấu hổ, hắn cố gắng lảng sang chủ đề khác: “Cả vụ cậu đề cử tôi với biên kịch Lý Tranh nữa, rất cảm ơn cậu. Sau buổi casting lần trước chúng tôi đã ký hợp đồng với nhau rồi.”

“Thật tốt quá! Em có đọc sơ qua kịch bản của Lý Tranh, câu chuyện rất hay, lại thêm đạo diễn Trần đích thân đảm nhiệm nữa thì kiểu gì phim điện ảnh này cũng sẽ cháy phòng vé.”

Giản Ninh Xuyên hào hứng còn hơn cả người được nhận kịch bản là Chu Phóng làm hắn ngượng ngùng đáp: “...Uhm, hi vọng thế. Cảm ơn lời may mắn của cậu.”

Kỳ thật nếu bỏ qua việc tâm tư Giản Ninh Xuyên hơi chút ái muội với hắn ra thì cậu nhóc này khó có thể khiến người ta chán ghét được. Giản Ninh Xuyên hay nói hay cười, đối xử với ai cũng đặc biệt nhiệt tình và chân thành.

Càng như vậy hắn càng khó xử, bởi vì từ đầu đến cuối hắn chẳng có chút tình cảm vượt quá bạn bè nào với cậu nhóc trước mặt.

“Tiểu Giản,” Chu Phóng nhỏ giọng bảo, “Tôi có chuyện này muốn nói với cậu.”

Giản Ninh Xuyên cười hỏi: “Việc gì vậy anh?”

“Tôi có người yêu rồi.”

Nụ cười trên mặt Giản Ninh Xuyên vẫn chưa tắt, nhưng đã không còn vẻ tự nhiên hào hứng như ban đầu nữa: “Uhm... Thật, thật tốt quá. Em có quen không ạ? Là, là người cùng ngành với chúng ta sao?”

Chu Phóng lắc đầu: “Anh ấy không phải người trong giới này, cậu không biết đâu.”

Ánh mắt Giản Ninh Xuyên thoáng hiện tia buồn bã: “... Anh Phóng, chúc mừng anh.”

Miễn cưỡng thốt lên được câu đó xong thì cậu cứ cúi đầu cắn ống hút suốt, không nói lời nào nữa.

Tuy rằng Chu Phóng hơi ngại nhưng ít nhiều nói rõ ra rồi thì vẫn thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Đồ ăn được dọn lên trông cực kỳ ngon mắt, nhưng trong lòng hai người ngồi đây lại đầy tâm sự rối rắm nên cả hai trầm mặc qua loa gắp mấy đĩa rồi thôi, xem như đã dùng xong bữa tối.

Chu Phóng thanh toán tiền rồi liếc mắt qua nhìn đồng hồ thì thấy chưa đến 8 giờ.

Giản Ninh Xuyên ủ rũ ngồi ở đối diện. Cậu nhóc này đang là sinh viên năm tư, thời điểm ra mắt cùng lúc với Chu Phóng thì hãy còn rất trẻ. Chu Phóng từng nghe Tiểu An tám chuyện về việc đến giờ cậu vẫn chưa lấy bằng lái bèn quan tâm hỏi: “Cậu đi bằng phương tiện gì lại đây? Cũng trẻ rồi, tôi đưa cậu về nhé.”

Giản Ninh Xuyên đáp: “Không cần đâu ạ, em gọi bạn tới đón là được rồi.” Nói xong cậu bèn rút điện thoại ra gọi luôn cho người kia.

Tuy Chu Phóng chẳng muốn ở lại thêm xíu nào nhưng vì lịch sự nên vẫn mở miệng đề nghị: “Vậy để tôi ngồi chờ với cậu một lát.”

Giản Ninh Xuyên ngẩng đầu lên nhìn hắn, nét mặt đầy vẻ tủi thân.

Chu Phóng: “...”

Môi Giản Ninh Xuyên giật giật, dường như cậu có điều muốn nói. Chu Phóng mơ hồ có dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên liền ngay sau đó Giản Ninh Xuyên đột ngột gọi hắn: “Anh Phóng.”

Chu Phóng lắp bắp: “Ừ, ừ, sao vậy?”

Giản Ninh Xuyên cực kỳ nghiêm túc: “Em rất thích anh.”

Chu Phóng cường điệu lặp lại: “Tôi có người yêu rồi.”

Giản Ninh Xuyên gật đầu: “Em biết, em cũng chưa đến nỗi không biết xấu hổ mặt dày đòi làm người thứ ba, chỉ có điều, em, em vẫn muốn cho anh biết tình cảm của mình.”

Chu Phóng không biết nên đáp lời như thế nào, Giản Ninh Xuyên cũng không nói tiếp nữa.

Không bao lâu sau người bạn của Giản Ninh Xuyên đã tới, Chu Phóng liền cùng cậu ta đi ra ngoài.

Cậu chàng đến đón xem dáng vẻ thì hắn là tầm tầm tuổi Giản Ninh Xuyên, nhìn thấy Chu Phóng thì vô cùng kích động: “Xin chào học trưởng, em là đàn em của anh, đang học khoa diễn xuất khóa 13 đây ạ.”

Giản Ninh Xuyên qua loa giới thiệu: “Anh Phóng, đây là bạn em.”

Chu Phóng mỉm cười: “Xin chào.”

Vẻ mặt nam sinh kia đỏ ửng: “Học trưởng ơi, em có thể chụp chung một tấm với anh được không?”

Chu Phóng gật đầu, cậu chàng kia liền đưa di động cho Giản Ninh Xuyên nhờ chụp liên tục vài tấm, đến khi cầm lại điện thoại xem lướt qua hình, cậu nhóc nhăn nhó bảo: “Góc độ này trông em xấu quá, mình chụp thêm vài bức khác được không anh?”

Chu Phóng nghĩ thầm rằng tên nhóc này đúng là lắm chuyện, cũng may Tiểu Giản tính tình tốt nên hắn sẽ không so đo.

Ai ngờ Giản Ninh Xuyên đứng cạnh đó lạnh lùng hỏi: “Cậu chụp đủ chưa?”

Chu Phóng: “...”

Nam sinh ngượng ngùng lấy lại di động cất túi rồi khề lí nhí: “Được được, tôi không chụp nữa.”

Giản Ninh Xuyên nhỏ giọng bảo: “Cậu lên xe trước đi, tôi nói mấy câu với anh Phóng đã.”

Nam sinh nghe vậy bèn quay đầu lên xe ngồi đợi. Chỉ còn lại Chu Phóng và Giản Ninh Xuyên đối mặt nhìn nhau.

Dưới mái hiên nhà hàng treo một loạt đèn lồng, ánh nến lung lay trong đó thông qua vải lụa hắt lên mặt hai người một màu đỏ rực.

Giản Ninh Xuyên nhìn Chu Phóng hồi lâu rồi hỏi: “Anh Phóng, người yêu anh là đàn ông sao?”

Chu Phóng: “Đúng vậy.”

“Nếu em tỏ tình sớm hơn anh ta thì liệu sẽ có cơ hội chứ?” Giản Ninh Xuyên hồi hộp chờ câu trả lời của hắn.

Chu Phóng ăn ngay nói thật: “Anh ấy là bạn thanh mai trúc mã của tôi, tôi đã thích anh từ lâu rồi.”

Giản Ninh Xuyên cực kỳ buồn bã: “Chính là người đã tặng anh cái đồng hồ y như món quà em đưa hôm sinh nhật phải không?”

Chu Phóng không nghĩ tới cậu còn nhớ rõ: “Đúng thế.”

Giản Ninh Xuyên lại ừ rừ: “Anh Phóng, em chúc hai anh bên nhau thật hạnh phúc vui vẻ.”

“...Cám ơn cậu.” Ngoài mấy câu khách sáo này thì Chu Phóng không còn biết nói gì hơn.

Giản Ninh Xuyên lên xe người bạn nọ rời đi trước.

Chu Phóng xuống hầm chuẩn bị lấy xe về nhà, lúc vừa mở cửa hần bỗng thấy sau lưng có gì không đúng lắm bèn quay đầu lại ngó trước ngó sau một vòng.

Hần cảm thấy có khả năng là vừa bị paparazzi chụp hình rồi, hiện tại thiết bị nghiệp vụ của đám người kia ngày càng thăng cấp, từ xe cộ, máy chụp hình, máy ghi âm... đều chuyên nghiệp không khác gì FBI, khiến cho các ngôi sao bị bám theo rất khó phát hiện.

Thế nhưng Chu Phóng chỉ gặp mặt Giản Ninh Xuyên ăn một bữa cơm mà thôi, cho dù bị chụp thì hần cũng chẳng có gì phải sợ vậy nên hần không thèm để ý đến việc này nữa, xoay người lên xe lái thẳng về nhà.

Lúc lên đại sảnh chờ thang máy, Chu Phóng lại gặp được vị nhân viên phòng quản lý lần trước cáo trạng hần vụ mèo kêu, vừa thấy Chu Phóng cậu ta đã nhiệt tình chào hỏi.

Chu Phóng thấy cậu ấy còn đang đứng trên thang leo trèo bèn thuận miệng hỏi thăm: “Cậu đang làm gì thế?”

Vị nhân viên nọ chỉ lên một cái lỗ trống trên đỉnh đầu: “Em lấy nhầm bóng đèn không phù hợp nên gọi đồng nghiệp mang cái khác tới, giờ ở đây đợi cậu ta thôi ạ.”

Chu Phóng khách sáo bảo: “Vất vả rồi. Anh lên trước nhé.”

Hần nói xong thì quay đầu ngó thang máy vừa kêu cái ‘ting’ ban nãy, nhưng mới đó mà cửa thang đã đóng lại, vừa khéo hần không bắt kịp, thế nên Chu Phóng đành phải tiếp tục đứng đợi. Hần nhàm chán đứng đó soi con số trên bảng hiệu cứ nhảy nhảy cao dần lên, không ngờ đến cuối cùng nó lại ngừng ngay tầng nhà của Quan Cố.

Vào trong thang máy lướt sau được rồi, Chu Phóng không vội về nhà mà đi thẳng qua căn hộ của Quan Cố ấn chuông cửa.

“Anh mới đi ra ngoài à?” Chu Phóng cúi người cởi dây giày ra.

Quan Cố lắc đầu: “Đâu có, anh ở nhà suốt mà. Sao em về sớm thế?”

Vậy phỏng chừng vừa nãy là hàng xóm cách vách sử dụng thang máy rồi. “9 giờ hơn rồi còn sớm gì nữa?” Chu Phóng mở tủ lấy dép lê.

Quan Cố ngạc nhiên nhìn đồng hồ: “Đã 9 giờ 15 rồi à?”

Chu Phóng hỏi hần: “Anh ăn cơm rồi hả?”

Về mặt Quan Cố hơi cổ quái: “Vẫn chưa.”

“Sao đã trễ thế này mà còn không ăn? Vậy anh gọi đặt món bên ngoài giao tới đi.”

Thấy hần đi vào, Mèo Tới đang nằm chống vó trên ghế sofa ngoan ngoãn kêu “Meo” một tiếng chào đón.

Hần ôm Miêu đại gia lên đùi gãi cằm cho ngài: “Con em ăn chưa?”

Quan Cố quay đầu lại nhìn bát thức ăn của Mèo Tới: “Chưa luôn.”

Chu Phóng kỳ quái hỏi: “Cả tối nay anh ở nhà làm gì vậy?”

Quan Cố mím môi không trả lời.

Chu Phóng đứng dậy đi lấy thức ăn cho mèo đổ vào bát của Mèo Tới, nhìn thấy anh đang mở ứng dụng đặt đồ bèn bảo: “Gọi cho em một phần luôn nhé, ban nãy em ăn không nhiều, bây giờ vẫn còn đói lắm.”

Quan Cố hí hoáy lướt di động tìm món, không ngẩng đầu lên hỏi: “Đồ ăn Vân Nam không hợp khẩu vị của em à?”

Chu Phóng thở dài: “Dùng bữa với Tiểu Giản còn mệt mỏi hơn cả chịu cực hình... Đừng nhắc đến cậu ta nữa. Anh gọi món gì thế?”

“Mì sợi được không?”

“Ok.”

Quan Cố đặt hai phần mì thập cẩm xong thì quay sang hỏi: “Giản Ninh Xuyên làm sao vậy? Sao lại nói ăn cơm với cậu ta còn khó chịu hơn cực hình?”

Chu Phóng không muốn nói nhiều về người này: “Anh đừng có ăn dấm quanh co lòng vòng nữa, em hoàn toàn trong sạch đấy.”

Quan Cố lườm hắt một cái.

Chu Phóng cả giận: “Anh còn dám xem thường em à? Em chưa đủ rõ ràng sao? Nghĩ lại xem, ai mới là người không rõ ràng hả? Em không giống anh, đến cả nụ hôn đầu tiên với ai mà cũng chẳng biết.”

Quan Cố lại lườm hắt cái nữa: “Ngoài em ra thì còn có thể là ai nữa?”

Chu Phóng bắt mắt cầu nhàu: “Đừng có giả bộ vờ vịt, lần trước anh còn bảo không phải em cơ mà.”

Quan Cố khoanh tay, gương mặt không đổi sắc đáp: “Anh kêu không phải em hồi nào, ý anh nụ hôn tháng trước không phải là lần đầu tiên của anh.”

Chu Phóng khó chịu: “Hai cái đó có gì khác nhau?”

Quan Cố giải thích: “Do em quên thôi, nụ hôn đầu của anh là do em cướp lấy còn gì.”

Chu Phóng lắc đầu: “Đừng điêu, em cướp hồi nào?”

Quan Cố lườm hắt lần thứ ba: “Cái ngày em trúng tuyển vào Học viện Điện ảnh đó.”

Hôm đó Chu Phóng uống rất nhiều rượu rồi kéo tay Quan Cố thổ lộ, anh còn chưa kịp vui mừng thì hắt đã cực kỳ đáng ghét quay sang gọi tên đứa khác.

“Sau đó em ra ban công đứng hát Quốc ca âm ỉ một lúc lâu, còn đòi ném cả ly và bình rượu qua cửa sổ nữa.” Quan Cố tiếp tục thuật lại tội lỗi của hắt, “Anh sợ em làm ẩu sẽ đập trúng người khác nên vội vàng đoạt lấy cái bình trong tay em, em say đến mức đuổi theo đòi cướp lại, đương nhiên anh không cho, thế là em đề cổ anh xuống, chẳng khác gì mấy con chó con học trò cắn người, mà cắn thôi cũng đỡ đi, đã vậy em còn dám đuổi lười ra liếm khắp miệng anh.”

27. Chương 27: Rolling In The Deep

Chu Phóng trợn mắt há hốc mồm, một chút ấn tượng về việc mất mặt này hắt đều không nhớ.

Hắt dè dặt hỏi: “Sau đó thì sao?”

Quan Cố tức giận đáp: “Làm gì có sau đó. Em vừa mới hô hào tình yêu chung thủy son sắc với bạn trai cũ xong thì nhào đến hôn anh, anh chưa đánh chết em là còn tốt tính chán!”

Chu Phóng không nói gì, hắt mà là Quan Cố, đối mặt với tình huống như vậy dám chắc sẽ đánh tàn phế chính mình luôn.

Ký ức đêm hôm đó đối với Chu Phóng chỉ dừng lại ở mấy phút khi hắt tỏ tình xong thì giả vờ gọi tên người khác, còn những sự việc sau đấy thì đã quên sạch trơn.

Ngày hôm sau, Chu Phóng bị ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ đánh thức, hắt vừa mở mắt thì thấy đầu đau như muốn nứt toác ra, lại còn phát hiện mình nằm dưới sàn nhà cả đêm, chiếc giường đơn duy nhất trong phòng thì đã bị Quan Cố chiếm lấy. Đầu đau kinh khủng, lưng vì nằm dưới đất cứng suốt mấy tiếng nên cũng như mỗi không kềm, cả người hắt đâu đâu cũng thấy khó chịu bèn đứng dậy đập mông Quan Cố một phát, anh chẳng thèm để ý đến hắt, bị đá trúng cũng chỉ kéo mền lên đắp cao qua đầu tiếp tục ngủ.

Tối qua mẹ Chu Phóng đi bệnh viện chăm sóc ba hần cả đêm, lúc này mới về đã qua trước cửa phòng gọi hần, bảo có bạn học đến tìm. Chu Phóng ra xem thì mới phát hiện chính là cậu bạn trai cũ đã xuất ngoại không một lời từ biệt hai năm trước kia.

Quan Cố kể tiếp: “Sau khi mẹ gọi em ra ngoài xong thì đi đến nửa ngày cũng chưa thấy quay lại, anh bèn đứng dậy qua phòng khách tìm thử. Mẹ bảo em đang tiếp bạn học ở ngoài cửa, nhưng em biết lúc anh đứng đằng sau mắt mèo thì thấy gì không? Bạn học cái mọe gì chứ, là bạn trai cũ đang hôn em thì có.”

Chuyện này lần trước anh đã từng nói, nhưng thật sự Chu Phóng không có tí ti ấn tượng nào.

Lúc ấy bởi vì say rượu nên đầu rất đau, đã vậy cậu nam sinh kia còn nói nhiều kinh khủng, Chu Phóng sợ mẹ nghe được manh mối gì nên mới kéo cậu ta ra ngoài. Khi đó cả hai lồi lồi kéo kéo dây dưa một phen, có khả năng đối phương hôn lên má hần thật, nhưng vấn đề là Chu Phóng đã quên bém từ lâu rồi, chỉ nhớ có mỗi việc khi cậu ta đột ngột phát điên nhào tới ôm hần, hần đang tính chửi ầm lên thì Quan Cố mặt mày lạnh tanh đi tới, chỉ nói mỗi câu cụt lùn “Nhường đường cái!” liền gạt hần và cậu nhóc đó sang bên rồi đi thẳng ra cổng.

Hần vẫn chưa quên Quan Cố vốn kỳ thị đồng tính, cho rằng mới rồi anh thấy ghê tởm khi nhìn phải cảnh đó nên vừa tức giận lại vừa khổ sở, hần đuổi ngay tên bạn trai cũ bám dính đầy về, nhịn không được lại đá cánh cửa cái rầm để phát tiết.

Nửa tháng kể từ sau hôm ấy, Quan Cố không đến tìm hần nữa.

Thời gian đó, ngoài việc thay phiên với mẹ hần vào bệnh viện coi sóc ba, về nhà chăm chút cho bé mèo con, thì còn lại chính là mộng xuân làm chuyện điên loạn đảo phương mỗi đêm với Quan Cố.

Đến tận năm 18 tuổi, Chu Phóng mới lần đầu tiên mộng tỉnh, kể chậm tiêu đột nhiên thông suốt tình cảm của mình thì đã chẳng thể vãn hồi được nữa, cả ngày lẫn đêm hần đều nghĩ về Quan Cố, nghĩ đến tê tâm liệt phế, nghĩ đến thần hồn điên đảo.

Hần buồn bực bảo: “Anh chẳng hề đến tìm em. Anh không sợ em sẽ nói lại tình xưa với cậu ta sao?”

Quan Cố nghiêm mặt đáp: “Quen lại thì cứ quen lại đi. Dù sao trước đây em cũng thích tên đó thể kia mà.”

Chu Phóng hét to: “Em đã hết thích cậu ta từ lâu rồi.”

Quan Cố không phản ứng hần.

Chu Phóng nghĩ một lát rồi nói: “Năm lớp 10 cậu ta không xấu xa như thế, lúc ấy xem như đáng vẻ lớn lên không tệ, lại còn thích bán manh, cũng hay làm bài tập giúp em nữa, rõ là đáng yêu hơn sau này nhiều.”

Quan Cố thoáng chốc đen mặt.

Chu Phóng tiếp tục tẩy trắng cho bản thân: “Nhưng em chưa từng có mấy ý tưởng muốn tiến xa với cậu ta. Không nghĩ đến việc hôn, càng không bao giờ muốn kéo nhau lên giường, em quen tên đó hơn 2 tháng mà cũng chỉ mới nắm tay thôi đó.”

Sắc mặt Quan Cố dịu hần đi: “Vậy cậu ta và các bạn học bình thường có gì khác nhau đâu? Làm sao em lại thân thiết rồi tự nhận ra mình là gay?”

Chu Phóng sờ mặt, không được tự nhiên đáp: “Có lần cậu ấy gọi em đến nhà chơi, sau đó cho em xem GV... em phát hiện mình cứng.”

Quan Cố: “...”

“Cậu ta nói mình là gay và khẳng định em cũng vậy, nếu không sẽ chẳng đời nào nhìn cái kia mà cứng được. Rồi cậu ta tỏ tình với em, hỏi em cảm giác như nào, vốn lúc trước đã cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu nên em bảo mình cũng hơi hơi thích.”

Sắc mặt Quan Cố càng lúc càng khó coi: “Sau đó thì sao?”

Chu Phóng ngập ngừng kể lại: “Lát sau ba mẹ cậu ấy về nên em nhanh chóng bỏ chạy. Cả đêm đó em không ngủ được, sáng hôm sau vừa thức đã lồi lồi kéo muốn kể chuyện này cho anh nghe. Ai biết mới vừa nói xong anh liền mắng em biến thái, còn đòi tuyệt giao với em nữa. Lúc đó em tức phát điên, anh đi ra cửa

phía Nam sân bóng, em bèn quay đầu đi thẳng ra cửa hướng Bắc, không ngờ cậu ta đã đứng đợi sẵn ở đấy từ khi nào. Cậu ta hỏi em có muốn thử quen nhau không, em nghĩ dù sao mình cũng là một tên biến thái nên gật đầu chấp nhận luôn.”

Quan Cố: “...”

Chu Phóng trêu chọc: “Kể ra anh chính là ‘ông tơ’ thúc đẩy tụi em quen nhau đó.”

Quan Cố: “...”

Phỏng chừng là đã chọc giận Quan Cố thật rồi, thế nên sau khi ăn xong hắn đành tự mình tắm rửa chuẩn bị đi ngủ.

Từ khi hai người quen nhau đến giờ, bình thường toàn là ăn cơm ở lầu dưới, đi ngủ ở nhà trên. Bàn chải đánh răng và khăn mặt của Chu Phóng đều để hết trên đó.

Thấy đã trễ vậy mà vẻ mặt Quan Cố vẫn chù ụ một đồng, xem ra là không có ý định theo hắn lên lầu ngủ rồi.

Chu Phóng phần nộ đứng ở cửa nhà nói: “Em đi ngủ đây.”

Quan Cố đáp “ừ” một tiếng.

Chu Phóng nhấn mạnh tiếp: “Em đi đó.”

Lần này cả hừ mũi Quan Cố cũng không thềm làm. Chu Phóng đành phải ôm Mèo Tới lên tầng trên một mình.

Hắn nhào vào trên giường nằm úp sấp, Mèo Tới cũng mon men theo nằm ngay sát cạnh.

Chu Phóng vuốt ve lỗ tai xinh xắn của nó: “Con nói xem sao bình dấm của mẹ con lớn dữ vậy?”

Mèo Tới nhắm mắt lại dụi đầu vào chăn ngủ, không thềm để ý đến hắn.

Hắn thở dài tự hỏi tự đáp: “Nhất định là bởi vì mẹ rất thích ba mà.”

Ngẫm ra được chân lý này xong hắn liền nhếch môi cười, càng cười càng vui vẻ.

Những ký ức yêu đơn phương trước đây luôn làm hắn cảm thấy thật dày vò bỗng chốc thay đổi tựa như bình cũ rượu mới.

Quan Cố nghe được hắn nói thích người khác thì tức giận đến nói năng không lựa lời, vẻ mặt chẳng giấu được sự chán ghét, anh vừa xoay người đi hắn liền nắm chặt tay khóc đến nổi nước mắt ướt nhòa.

Mùa hè năm cả hai 18 tuổi, hắn lúng túng mượn rượu lấy dũng khí thổ lộ, cuối cùng lại tự chuốc bản thân say đến rồi tỉnh rồi mù, vô tri vô giác trao nụ hôn đầu tiên cho người hắn thích nhất.

Chu Phóng cho rằng mình đã âm thầm lặng lẽ crush người ta những 9 năm, không ngờ người kia còn thích hắn sớm hơn, chỉ là hắn không biết mà thôi.

Quan Cố vẫn luôn luôn thương hắn, tựa như hắn cũng một lòng một dạ yêu anh suốt bấy lâu.

Hắn càng nghĩ đến những cảm xúc đẹp đẽ ấy càng phát cảm thấy cái giường nhà mình sao mà quá lớn, đêm thì lại thật dài biết bao, bèn hấp tấp cầm di động qua tính gọi Quan Cố lên làm ấm giường.

Thế nhưng... chẳng ai nghe máy cả.

Tâm tình đang lâng lâng của hắn tụt dốc một tẹo.

Với kinh nghiệm vốn có của Chu Phóng, ngoài thời gian công tác mà Quan Cố không tiếp điện thoại thì mười lần có đến chín là do Tiểu Trang xuất hiện rồi.

Lúc còn ở Hoàn Kiếm quay phim, dù sao cả ‘hai người’ đều ở quá xa Chu Phóng, nhìn không thấy sờ không được, hơn nữa chọc ghẹo Tiểu Trang cũng rất thú vị, vậy nên khi đó Quan Cố hay Tiểu Trang là người đang trò chuyện cùng mình thì hắn chẳng mấy để ý.

Thế nhưng hiện giờ người hấn muốn gặp là Quan Cố, người hấn muốn lần giường cũng là anh nết, lúc này Tiểu Trang cố tình đi ra làm cái mọe gì?

Quả nhiên, rất nhanh Tiểu Trang đã gửi weixin tới, ngay dưới cái câu “Tôi có bạn trai rồi, tôi rất thương anh” mà lần trước Chu Phóng đã nhắn.

Tiểu Trang: “Anh ngủ chưa?”

Chu Phóng không trả lời, hấn đợi vài phút rồi lại nhắc điện thoại lên gọi qua số của Quan Cố, vẫn không có ai nghe máy.

Tiểu Trang: “Vì sao anh lại gạt em?”

Tiểu Trang: “Em đã từng hỏi anh, rõ ràng lúc đấy anh bảo mình không thích Giản Ninh Xuyên cơ mà.”

Tiểu Trang: “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

Tiểu Trang: “Em đang nói chuyện với anh đó. Anh trả lời em đi!”

Tiểu Trang: “Em biết anh chưa ngủ.”

Tiểu Trang: “Nếu anh cứ lơ em, em sẽ lên lầu tìm anh!”

Chu Phóng thấy đầu đau âm ỉ, vốn hấn còn đang tính mặc kệ tin nhắn của cậu ta, không chừng chốc lát sau sẽ đổi về lại Quan Cố chính chủ, nhưng mà không ngờ giờ lại thành ra phiền phức thế này.

Chu Phóng: “Đừng đi lên.”

Tiểu Trang: “Em biết ngay anh chưa ngủ, mới vừa rồi em còn nghe được tiếng động trong phòng anh mà.”

Chu Phóng: “Bạn trai của tôi không phải là người trong giới giải trí, càng không phải là Giản Ninh Xuyên.”

Tiểu Trang: “Anh gạt em.”

Chu Phóng: “Tôi nói thật đó.”

Chu Phóng: “Đừng lôi Giản Ninh Xuyên vô vụ này, cậu ta chả liên quan gì đến tôi cả. Quan trọng là mối quan hệ giữa tôi và người yêu nhà mình hiện giờ đang rất tốt đẹp.”

Tiểu Trang: “Tốt đến cỡ nào?”

Chu Phóng: “Đã gặp bố mẹ hai bên rồi.”

Tiểu Trang: “Kết hôn còn có thể ly hôn được, gặp bố mẹ thì có gì đặc biệt hơn người đâu?”

Tiểu Trang: “Hấn đang làm nghề gì? Đẹp hơn em sao?”

Vấn đề này Chu Phóng thật đúng là bó tay không thể trả lời.

Chu Phóng: “Tiểu Trang à, tôi vốn không có cảm giác đó với cậu.”

Tiểu Trang: “Anh nói dối.”

Tiểu Trang: “Rõ ràng anh có thích em, em cảm nhận được mà.”

Tiểu Trang: “Tính anh dễ nóng nảy như vậy, lại còn thiếu kiên nhẫn nữa, nếu anh mà không thích em thì còn lâu mới thêm để ý tới một người qua đường ngay cả mặt mũi cũng không biết như em.”

Thời điểm Chu Phóng nói chuyện vẫn luôn tưởng cậu ta là Quan Cố, là người mà hấn yêu nhất, thế nên cậu ta có thể cảm giác được tình cảm của Chu Phóng thông qua mấy câu chữ đó hiển nhiên không phải là ảo giác.

Ông bà ta ngày xưa dạy quả đúng là không sai, tự làm bấy thì không thể sống, Chu Phóng đã lỡ đâm lao đành phải theo lao, cắn chặt răng, quyết định dùng dao sắc chặt đứt rồi.

Chu Phóng: “Lúc đấy tôi khá rảnh rồi, vả lại nhìn bộ dáng cậu cũng không tồi nên trêu ghẹo cậu một chút cho khuây khỏa thôi.”

Tiểu Trang: “Vậy anh cứ tiếp tục trêu ghẹo em đi, em cam tâm tình nguyện mà.”

Chu Phóng: “Đã nói cậu rồi, chúng tôi đã gặp bố mẹ đôi bên, giờ tôi chỉ muốn yên ổn với anh nhà tôi thôi.”

Chu Phóng: “Tính ra cậu cũng không bị tổn thất, dù sao tôi cũng đầu đụng vào hay làm gì cậu. Nếu cậu cảm thấy không thể nuốt trôi cục tức này thì cứ thẳng thắn nói, tôi sẽ bồi thường cho cậu.”

Chu Phóng nghĩ một lát rồi nhấn thêm: “Điều kiện là cậu không được để lộ chuyện này ra cho bất kỳ ai khác biết.”

Chu Phóng: “Cậu cứ ra cái giá đi.”

Hắn là một diễn viên chuyên nghiệp, loại vai tra nam này muốn diễn thì dễ như trở bàn tay, huống chi hắn cũng chẳng cần xuất đầu lộ diện hay dùng biểu cảm mặt mày ngừ khí gì, chỉ là đánh vài ký tự mà thôi.

Thế nhưng phải thú nhận là đến chính hắn cũng không nỡ nhìn thẳng vào mấy dòng mình vừa gõ, quả thật rất tra!

Đợi lâu thật lâu Tiểu Trang vẫn không hồi đáp. Chu Phóng miên man suy nghĩ, lẽ nào cậu ta lại log out rồi sao? Hắn bèn ấn nút gọi Quan Cố, tuy nhiên vẫn là tiếng hệ thống nhắc nhở không có người nghe máy.

Chu Phóng vẫn kiên nhẫn bấm gọi lại thêm lần nữa.

“Leng keng! Leng keng!” Đúng lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đã khuya vậy rồi thì còn ai sẽ tới nhỉ?

Di động trong tay Chu Phóng vẫn còn đang ở trạng thái thực hiện cuộc gọi, ổng nghe vang lên từng tiếng ‘reng... reng.... reng...’

Ngoài cửa mơ hồ truyền đến một đoạn âm thanh, hắn bèn vểnh tai nghe thử... “Rolling in the deep”, chính là nhạc chuông điện thoại của Quan Cố.

Chu Phóng bước nhanh xuống giường, dép lê chưa mang đã vội vàng đi chân trần ra tính mở cửa.

Đích thật là tiếng hát của Adele đang vang lên ở đó.

Hắn thử nhấn nút tắt cuộc gọi, giọng hát ngoài cửa cũng lập tức bị ngắt.

Hắn chậm rãi tiến lại gần mắt mèo nhìn thử. Là Quan Cố.

Chu Phóng đứng ở đấy phân vân hết mấy phút, trên đầu toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Đây là Quan Cố? Hay là Tiểu Trang?

Nếu là người trước thì vì sao lại không tiếp điện thoại của hắn?

Nếu như là Tiểu Trang...

Tiểu Trang và Quan Cố dùng chung một cái di động ư?

28. Chương 28: Anh Cũng Vậy

Nghĩ một hồi vẫn không thông được vấn đề, Chu Phóng bèn ghé vào mắt mèo nhìn ra bên ngoài một lần nữa.

Về mặt Quan Cố đầy ủy khuất đứng ở đó, cặp mắt một mí kia long lanh như rớm khóc, Chu Phóng khẽ cúi đầu, hắn bước lại gần mắt mèo lần thứ ba. Tuy nhìn không quá rõ ràng nhưng vẫn có thể dễ dàng thấy được đôi mắt ửng đỏ, còn có vẻ khăn trương cần cần môi dưới của Quan Cố.

Chỉ vậy thôi cũng đủ để khiến Chu Phóng xác định đây chắc chắn là Tiểu Trang. Lấy nhận thức mười mấy năm qua giữa hắn và Quan Cố mà nói, dù trời có sập tuyết đối anh cũng không thể làm ra loại biểu cảm như thế được.

Trong lòng Chu Phóng âm ỉ ngọn lửa hồi hận, là do ban nãy hắn quá tuyệt tình, nói mấy lời chọc điên người trên weixin nên Tiểu Trang mới tìm đến tận cửa để xé xác tên tra nam này đúng không?

Có nên mở cửa không? Hay là cứ gặp một lần để diễn nốt vai tra nam còn dang dở ban nãy?

Thế nhưng nhấn tin còn đỡ, chứ bảo Chu Phóng đối diện với gương mặt của người hắn yêu nhất thế kia mà nói ra mấy lời nhấn tâm tổn thương anh thì có chết hắn cũng không làm nổi.

Chu Phóng nắm thật chặt tay cầm, hắn cứ xoắn xuýt mãi xem cuối cùng nên gặp hay không nên gặp đây.

Không hiểu tại sao Chu Phóng mơ hồ cảm thấy sợ hãi, thế nhưng trong lúc hắn còn đang băn khoăn do dự thì lỗ tay vịn mạnh làm cánh cửa mở bung ra.

Cả người Chu Phóng thoáng chốc cứng ngắc.

Mà người đang ở ngoài hiển nhiên cũng nghe được tiếng động này, vốn đang cúi gằm mặt bỗng giật thót người ngẩng đầu lên.

Chu Phóng ảo não nghĩ thôi thì cũng đã lỡ rồi, chi bằng cứ giáp mặt nói rõ ràng một lần luôn đi.

Hắn vốn tưởng Tiểu Trang ít nhiều sẽ hào hứng vui vẻ lắm vì dù sao cậu đã từng liên tục hối thúc muốn hai người gặp nhau rồi. Ai ngờ chưa đợi hắn bước ra thì cậu đã hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, cuối cùng quay phắt người bỏ chạy...

.... Chạy thật rồi!

Chu Phóng nhìn hành lang trống vắng trước mặt, thậm chí hắn còn hơi hoài nghi liệu có phải mới nãy mình hoa mắt lẫn nghe lầm hay không.

Chu Phóng đứng hồi lâu cũng không thấy ai bèn vào nhà đóng kỹ cửa lại, vừa xong thì tin nhắn của Tiểu Trang đã gửi tới.

Tiểu Trang: “Em không cần anh bồi thường gì hết.”

Tiểu Trang: “Chỉ cần anh để ý đến em xịu thôi là tốt rồi.”

Chu Phóng bị một màn mới nãy ngoài cửa làm cho tâm thần không yên, một loạt dấu chấm hỏi chạy ngang đầu hắn.

Chu Phóng: “Vừa rồi là cậu ấn chuông cửa nhà tôi hả?”

Tiểu Trang: “Đúng vậy, là em.”

Tiểu Trang: “Ban nãy em rất giận.”

Tiểu Trang: “Muốn giáp mặt chất vấn anh.”

Tiểu Trang: “Nhưng lên đó rồi em lại thấy sợ.”

Những lời này nghe có vẻ cực kỳ hợp tình hợp lý thế nhưng Chu Phóng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, cơ mà bảo hắn nói rõ chỗ nào không đúng thì hắn lại chịu. Đầu hắn hiện giờ rối loạn như một cục len bị mèo phá, muốn gỡ cũng chẳng biết nên gỡ từ đâu.

Trong lúc Chu Phóng còn đang đứng đó rối rắm các kiểu thì Tiểu Trang bên kia đã cực kỳ tâm lý giải quyết vấn đề hộ hắn.

Tiểu Trang: “Hiện tại tâm tình của em rất tệ.”

Tiểu Trang: “Tạm thời hôm nay chúng ta ngừng nói chuyện với nhau nhé.”

Tiểu Trang: “Anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Tiểu Trang: “Yêu anh *hôn hôn hôn x n lần*.”

Chu Phóng đội chốc lát, thấy cậu không nhấc gì thêm nữa bèn bấm số gọi lại cho Quan Cố. Lần này chuông chỉ reng vài tiếng anh đã nhấc máy.

“Có chuyện gì?” Giọng điệu Quan Cố bên kia tựa hồ hơi khó chịu.

Chu Phóng hỏi thẳng: “Anh đang làm gì đó?”

“Anh đang ngủ.”

“Nãy giờ anh vẫn nằm im trên giường thôi à?”

Quan Cố khó hiểu đáp: “Em đi rồi nên anh tắt đèn ngủ luôn, rốt cuộc em sao thế? Nếu không có việc gì thì anh cúp máy nhé.”

Chu Phóng đột ngột phát hỏa: “Anh giỏi thì cúp máy thử xem. Gọi cho anh đã là tốt lắm rồi, lại còn khó chịu mất kiên nhẫn với em nữa hả?”

Quan Cố vô duyên vô cớ bị gắt thì tâm tình lại càng tệ hơn, anh chưa kịp cân nhắc thì đã buột miệng tuôn ra mấy câu giận dữ: “Em đi tìm ai kiên nhẫn với em ấy. Rủ người ta chơi game, kêu người ta làm bài tập thay cho luôn, đi đi.”

Chu Phóng lúc này mới nhớ lại lý do vì sao đêm nay mình phải ngủ một mình.

Hắn xuống nước trước, thái độ cực kỳ mềm mỏng lấy lòng: “Xin lỗi, em sai rồi. Anh lên đây với em nhé.”

Không ngờ Quan Cố lại hết sức lạnh lùng: “Anh không đi đâu, anh buồn ngủ lắm rồi, em ngủ đi, anh cúp trước đây!”

Sau đó anh cúp điện thoại cái rụp ngay và luôn.

Chu Phóng hết sức tức giận bèn quay sang ‘hành hạ’ cậu con trai cứng đang ngủ say tít mù bên cạnh, quần tới quần lui đến mức làm Mèo Tới “meo meo” kêu to kháng nghị không dứt.

Sau đó hắn lấy chìa khóa tự mình đi xuống lầu.

Quan Cố đang nằm ở trên giường, bộ dáng trông giống như đang ngủ, nhìn thấy Chu Phóng tiến vào thì ôn hòa hỏi: “Em lại xuống làm gì vậy?”

Chu Phóng không trả lời anh, hắn móc điện thoại ra gọi đến số của Quan Cố. Di động đặt trên đầu giường lập tức vang lên tiếng hát của Adele.

Hắn kinh ngạc ngó màn hình đang nhấp nháy sáng rồi lại quay sang nhìn chằm chằm Quan Cố.

Quan Cố cau mày hỏi: “Sao vậy?”

“Anh làm gì mà nãy giờ em gọi rất nhiều lần anh đều không nghe máy thế?”

“Anh đang ngủ nên không nghe tiếng chuông.”

Chu Phóng bước tới gần cầm điện thoại lên xem, trên đó đang hiển thị tên người gọi tới là.... Thiếu năng trí tuệ.

Chu Phóng: “...”

Quan Cố ngồi nhồm đậy liếc qua màn hình, anh chẳng mặc kiện quần áo nào trên người nhưng vẻ mặt lại không chút thẹn thùng đáp: “Anh không lưu tên thật vì sợ lỡ bất cẩn làm mất điện thoại sẽ khiến em gặp rắc rối.”

Chu Phóng cảm giác trên đầu tựa hồ là một núi rối loạn như tơ vò.

Nãy giờ Tiểu Trang vẫn không hề nghe máy là vì cái tên hiển thị cuộc gọi trên đó là “Thiếu năng trí tuệ” ư?

Hiện giờ hắn thấy mình chẳng khác gì Mèo Tới đang nghịch một cuộn len, càng kéo lại càng rối, không thể nào gỡ gọn gàng ra được.

Vì sao Quan Cố và Tiểu Trang lại dùng chung một cái điện thoại được?

Hắn cũng không dám hỏi Quan Cố việc này, nếu để anh biết được hắn đang chơi trò mập mờ với Tiểu Trang thì đời hắn xem như xong.

“Khuya như này em còn xuống đây chi vậy?” Quan Cố thấy hắn là lạ bèn hỏi.

Chu Phóng cố làm ra vẻ bình tĩnh đáp: “Không có gì, xuống ngắm anh chút thôi.”

Quan Cố bật cười: “Có gì mà ngắm?”

Tầm mắt Chu Phóng đảo một vòng quanh xương quai xanh và vùng cơ ngực lộ ra bên ngoài tấm chăn anh đang đắp.

Quan Cố bị soi đến đỏ mặt bèn khẽ gắt: “Xem đủ chưa?”

Chu Phóng gật đầu: “Đủ rồi.”

Quan Cố nằm xuống rồi kéo chăn lên cao, nhắm mắt lại bảo: “Tắt đèn giúp anh, ra ngoài nhớ khóa cửa lại nhé.”

Chu Phóng vươn người tắt đèn rồi leo qua bên kia xốc chăn lên tự mình nằm xuống cạnh Quan Cố, cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp trên người anh phả lên như muốn thiêu đốt hắn.

Hắn quay sang ôm lấy vai Quan Cố rồi khẽ thở dài đầy thỏa mãn.

Quan Cố không hề gạt bỏ tay hắn ra nhưng anh cũng chẳng ừ hử tiếng nào.

Chu Phóng đành xuống nước chủ động làm hòa: “Em đã sớm bỏ chơi game, cũng không cần phải làm bài tập nữa rồi mà.”

Quan Cố vẫn không để ý đến hắn.

“Sau đó cậu ta có tới tìm em thêm hai lần nữa nhưng em đều cự tuyệt cả, đối với người này em thật sự chẳng có tí suy nghĩ không an phận nào hết.”

Căn phòng tối đen như mực này ít nhiều đã tiếp thêm dũng khí cho Chu Phóng nói ra những lời bình thường hiếm khi hắn đủ can đảm thổ lộ, dù rằng có hơi không lưu loát một chút: “Em... trong lòng em chỉ có một mình anh thôi.”

Nói xong bản thân hắn cũng cảm thấy buồn nôn muốn chết, đang ngượng ngùng ngọ nguậy tính thu tay về thì lập tức đã bị Quan Cố nắm chắc lấy.

Ở trong bóng tối, âm thanh của Quan Cố càng thêm trầm thấp, quyến rũ: “Anh cũng vậy.”

Tim Chu Phóng thoáng chốc bị mật ngọt lấp đầy, đừng nói chỉ nhiều đây, dù là buồn nôn x 800 lần nữa hắn cũng muốn.

Quan Cố nghiêng mặt qua kéo hắn lại gần, hai người nhích tới trao nhau một nụ hôn đầy tình sắc, hôn hôn lôi kéo một hồi, anh đã vừa nhanh nhẹn cởi đồ người kia vừa xoay thân đè lên hắn từ lúc nào không hay...

Sáng hôm sau, Tiểu An tới chung cư đưa đồ cho Chu Phóng, hắn gọi điện thoại bảo cậu đi thẳng đến căn hộ của Quan Cố.

Quan Cố ra mở cửa cho Tiểu An vào, cậu đưa luôn đồ qua tay anh, chính là khăn choàng cho bác gái và một hộp trà đen Kim Tuấn Mi dành tặng bác trai mà Chu Phóng đã nhờ cậu mua.

Anh khách sáo mời cậu ngồi rồi chu đáo đi vào pha trà đãi khách.

Chu Phóng khoan thai bước ra khỏi phòng ngủ, hắn vừa đánh răng rửa mặt thay đồ xong, tinh thần trông có vẻ rất phấn khởi sáng khoái.

Tiểu An có lịch trình công tác cần báo cáo cho Chu Phóng, tuy không phải là việc cơ mật gì nhưng Quan Cố vẫn lịch sự vào thư phòng tránh mặt bọn họ.

“Mùng 9 này anh có một hoạt động công ích, đó là tổ chức đón Tết Trùng Cửu với hội người cao tuổi (Tết Trùng Cửu trong phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo Âm lịch hàng năm). Anh không cần chuẩn bị biểu diễn gì cả, chỉ đi đến chụp ảnh sau đó tham gia một nghi thức quyền tặng là được.” Tiểu An tập trung thuật lại hết công việc cần lưu ý. “Sau đó ngày 10 anh phải tham gia một buổi lễ trao giải trực tiếp trên TV. Buổi chiều em sẽ đến đón anh sớm để còn chuẩn bị trang phục cho anh đi thăm đồ nữa, à đúng rồi, chúng ta sẽ được nhận một giải thưởng quan trọng ở buổi lễ đó nghen.”

Chu Phóng không yên lòng gật đầu đáp ứng, sau đó đột ngột chuyển chủ đề: “Khăn choàng là hàng Ba Tư thật à? Cậu chắc chắn không mua phải hàng giả chứ?”

Tiểu An thở dài: “Không sai đâu, em làm việc thì anh cứ yên tâm đi.”

Chu Phóng tắc lưỡi: “Tốt lắm. Ngày 9 đi dự sự kiện từ thiện, ngày 10 đi lãnh giải, còn gì nữa không?”

Tiểu An lắc đầu: “Hết rồi ạ.”

Nói xong cậu ghé sát tới, hạ giọng khê thì thào: “Anh, anh mời Giản Ninh Xuyên ăn cơm chưa?”

Về mặt Chu Phóng đầy bất đắc dĩ: “Mời tới qua rồi, cậu làm gì mà lăm la lăm lét như đi ăn trộm thế kia?”

Tiểu An vẫn nhỏ giọng nói: “Chẳng phải em sợ anh Quan nghe thấy sao?”

Chu Phóng thẳng thắn vô tư: “Ảnh biết mà, anh nói với anh ấy rồi, ngay cả đi ăn ở đâu cũng báo cáo luôn. À phải rồi, mấy ngày nay hình như có paparazzi bám theo anh, cũng không biết là phóng viên của bên nào nữa.”

Tiểu An ghi chú vào sổ tay cá nhân: “Được rồi, để em đi hỏi thăm thử. Gần đây anh ra đường cũng chú ý cẩn thận một chút nhé.”

Chu Phóng cảm thấy mình ở bên ngoài chẳng làm gì khuất tất để phải đề phòng như vậy cả nhưng vẫn “ừ” một tiếng qua loa.

Tiểu An đi rồi, Chu Phóng không yên lòng lại lấy khăn quàng cổ và lá trà mang tới kiểm tra một lần nữa.

Quan Cố từ trong thư phòng đi ra hỏi: “Đây là quà tặng cho ba mẹ anh hả?”

Chu Phóng rối rắm cực: “Anh xem thử có được không?”

“Được lắm.” Quan Cố gật đầu.

Chu Phóng không hài lòng: “Anh còn chưa nhìn thấy đâu đã khen cho có lệ rồi.”

Quan Cố mỉm cười: “Em ấy, đúng thật là. Tối nay ba mẹ chỉ muốn gọi em về ăn bữa cơm gia đình thôi, cũng đâu phải người lạ mặt nào mà em khẩn trương lo lắng thế chứ!”

Chu Phóng buồn bực vò tóc: “Anh biết em siêu nhất khi phải giao tiếp với các trưởng bối còn gì. Đó giờ mỗi lần gặp mẹ anh em chẳng biết nên nói gì mới tốt nữa.”

Quan Cố ôm người vào lòng trấn an: “Thật sự không sao đâu, mẹ anh thích em lắm mà.”

Chu Phóng lắc đầu nguây nguẩy, tâm trạng càng lúc càng lo lắng hơn: “Anh đừng có mà nói lời ngon ngọt dỗ em, em vốn là học sinh cá biệt đấy, đến mẹ em còn sợ em làm hư anh kia.”

Quan Cố bật cười lớn tiếng.

Chu Phóng liếc ngang: “Thật 100% luôn. Chính miệng mẹ em nói vậy nè, Quan Cố nhà người ta thành tích tốt như thế, con nhìn lại mình xem, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Con đừng cả ngày quần riết lấy người ta đùa giỡn nữa, coi chừng ảnh hưởng việc học của Quan Cố! Em mới cãi lại bảo em không hề quần anh, rõ ràng là anh bám dính lấy em thì có. Mẹ chẳng những không tin lại còn mắng em bịa chuyện không biết xấu hổ nữa chứ.”

Giọng điệu Chu Phóng khi kể lại nghe như mẹ hấn thật, vừa sắc nhọn lại vừa bá đạo. Quan Cố cười đến không hold nổi.

Chu Phóng cũng nhin không được cười rộ lên, đột nhiên hấn thấy hơi hơi nhớ mẹ mình.

Buổi tối cả hai cùng nhau tay xách nách mang về nhà Quan Cố.

Chu Phóng quả thật không giỏi giao tiếp cùng với các trưởng bối, trước đây mỗi lần gặp người lớn đã câu nệ lúng túng, lần này thì càng ngượng ngùng đến độ nói năng cũng lắp bắp.

Mẹ Quan Cố đang nấu cơm trong bếp, còn lại ba anh và hai người bọn hắn ngồi đối mặt nhìn nhau ở phòng khách. Cuối cùng vẫn là ba Quan phá vỡ sự trầm mặc trước, ông hỏi han tình hình công việc của Chu Phóng, hắn liền máy móc hỏi gì đáp nấy, càng về sau, không khí càng tẻ nhạt. Quan Cố bèn thức thời chen vào đổi hướng chủ đề sang kể lại mấy cái hạng mục mà công ty anh đang làm gần đây, ba anh cũng là dân kinh tế, hai cha con rất nhanh liền nói đến những đề tài khiến Chu Phóng cảm thấy sao bay đầy đầu.

Kỳ thật đối với việc con trai mình vất vả nuôi lớn lại dắt một người không chỉ là đàn ông mà còn là bạn từ thuở thơ bé của nó về nhà ra mắt khiến bác trai ít nhiều cũng thấy xấu hổ. Tuy rằng trong lòng ông bà từ lâu đã tiếp nhận sự việc này rồi, nhưng khi đối mặt trực tiếp với Chu Phóng thì vẫn không thể nào làm ra vẻ tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì được.

Chu Phóng cứng ngắc ngồi đó hồi lâu, tuy hắn không hiểu hai người đang nói gì nhưng làm sao dám nhúc nhích hay bỏ đi chỗ khác, may sao đúng lúc đấy mẹ Quan ra gọi hắn vào bếp hỗ trợ. Chu Phóng vội đứng dậy đi qua xắn tay áo lên phụ rửa rau.

Mẹ Quan Cố chủ động bắt chuyện trước: “Chú của con chán vậy đấy, có nói chuyện phiếm thôi cũng không biết.”

Chu Phóng đành phải cười gượng hòa theo.

Bà vừa đổ dầu vào chảo vừa hỏi hắn: “Con cũng thích Quan Cố từ hồi cấp hai à?”

Tán gẫu loại chuyện tình cảm này với phụ huynh thì dù mặt có dày thêm tám lớp nữa Chu Phóng cũng đỡ không nổi, hắn cầm mấy củ cà rốt qua rửa, lí nhí trong cổ họng đáp: “Dạ không, là sau khi thi đại học lận dì ạ.”

Mẹ Quan mỉm cười: “Vậy chẳng lệch nhau mấy, hai đứa các con đúng là... Kỳ thật hồi lúc vừa mới biết tính hướng của Quan Cố, bảo không phản đối thì chắc chắn là đang nói dối, nhưng nếu thật ép buộc nó kết hôn với cô gái nào thì không chỉ hại đời con gái nhà người ta mà bản thân nó cũng sẽ không hạnh phúc. Con nói xem, chúng ta là cha mẹ mà, sao có thể không mong con mình được hạnh phúc chứ?”

Chu Phóng mím chặt môi.

Mẹ Quan Cố lại tiếp tục tâm sự: “Nếu nó tìm một đứa bé nào khác về có lẽ chúng ta còn phải đau đầu quan sát một thời gian rồi, may sao người nó thích là con. Dì và chú đã nhìn con lớn lên từ bé đến giờ nên biết rõ con là đứa bé ngoan, vốn dì còn lo lắng là Quan Cố dạy hư con đấy chứ, làm mỗi lần gặp con dì đều ngượng muốn chết, mãi tới năm ngoái hai đứa đồng thời mua phòng ở căn chung cư kia dì mới nhìn ra được là các con đã sớm có ‘vấn đề’ rồi, chẳng ai rời khỏi ai nổi.”

Chu Phóng vắn vò củ cà rốt dưới nước mãi như muốn tẩy sạch luôn cả tế bào chết của nó, lỗ tai hắn vừa nóng phừng vừa đỏ rực.

Mẹ Quan Cố hiền lành dặn dò: “Hai đứa đã ở cùng một chỗ rồi thì phải cố gắng sống thật tốt, thật lâu dài với nhau nhé.”

Chu Phóng giải thoát cho củ cà rốt xấu số kia, đứng thẳng lưng nghiêm túc gật đầu: “Vâng ạ.”

Mẹ Quan Cố mỉm cười vô cùng từ ái, sau đó bà bỗng quay sang ngập ngừng nói với hắn: “Có chuyện này hắn là con cũng phát hiện ra rồi, có đôi khi Quan Cố sẽ... uhm... biến chính mình trở thành một người tên là Tiểu Trang.”

“Dì... dì cũng biết ạ?”

Phản ứng kích động của hắn làm bà bật cười: “Dì là mẹ nó mà, làm sao có thể không biết được?”

Chu Phóng ậm ừ: “À... phải rồi, cũng đúng ạ.”

Vài phút trước, Chu Phóng vẫn thật sự cho rằng trên đời này chỉ duy nhất một mình hắn biết sự tồn tại thật sự của Tiểu Trang thôi.

29. Chương 29: Nấu CƠM

Tiểu Trang trong mắt Chu Phóng là một nhân cách phụ thuộc vào chính chủ Quan Cố, cậu không có bạn, không có người thân, không có bất kỳ giấy tờ gì để chứng minh sự hiện hữu của mình, thế nên tối qua khi Tiểu Trang tìm đến tận cửa mới làm hắn sợ gần chết.

Đối với hắn, nhân cách thứ hai này chỉ nên tồn tại trên mạng ảo như weixin mà thôi, cậu vốn không nên xuất hiện trong đời thật như thế.

Đó giờ Chu Phóng vẫn nghĩ, trừ mình ra sẽ không có ai biết được nhân cách phân liệt của Quan Cố chính là một cậu nhóc manh manh đáng yêu lại rất mê trai.

Ấy vậy mà mẹ anh lại biết rõ ràng.

“Khi các con học cấp 3 ấy, vào học kỳ đầu năm lớp 11 thì phải.” Mẹ Quan Cố vừa luôn tay xào nấu đồ ăn vừa kể, “Giáo viên chủ nhiệm lớp các con có liên hệ với dì bảo rằng hình như Quan Cố đang yêu sớm, vốn cổ cũng tính mất nhảm mất mớ làm lơ chuyện này chứ chẳng báo phụ huynh gì đâu, nhưng ai ngờ thành tích của Quan Cố lại chênh mảng rõ rệt, trong kỳ thi giữa kỳ đợt đó nó rớt xuống mấy hạng lận.”

Thi giữa kỳ năm lớp 11 ư? À, Chu Phóng nhớ rất rõ khoảng thời gian này, không lâu trước đó hắn đã ngã bài với Quan Cố rằng mình thích con trai, chính là cậu hotboy lớp bên nọ, sau đó thì hai người cãi nhau một trận âm ỉ rồi tuyệt giao. Kết quả kỳ thi năm ấy cả hắn và Quan Cố đều đứng thứ tư, chỉ là anh thì ở top đầu, hắn thì xếp ngược từ dưới lên. Hắn vẫn còn ấn tượng được chuyện này vì hôm phát bài thi, trong khi hắn đang phe phẩy tờ phiếu 24 điểm môn Hóa với vẽ #méo_thèm_quan_tâm ở cuối lớp thì các bạn học bên cạnh lại cứ xôn xao không dứt “Thành tích của Quan Cố bị tính nhầm à, học bá như cậu ta làm sao có thể rớt xuống hạng tư được?”

Mẹ Quan vặn nhỏ bếp gas xuống rồi quay sang tiếp tục kể chuyện: “Dì nghe giáo viên nói xong thì cuống cuống sốt ruột lo lắng. Thời điểm cấp 3 là giai đoạn rất quan trọng để quyết định phần nào trường đại học mà các con có thể thi vào, tại sao Quan Cố lại ở trong giai đoạn mấu chốt như vậy mà phạm phải sai lầm được chứ? Thật ra từ bé nó đã là đứa hiểu chuyện, nó có suy nghĩ riêng của mình, nó biết mình muốn làm gì và phải làm gì, gần như kể từ khi nó tự xúc cơm ăn được thì chú với dì đã chẳng còn phải bận lòng vì đứa con duy nhất này nữa rồi. Bất luận yêu cầu như nào Quan Cố cũng đều thực hiện được hết, kể cả ở nhà hay trường học thì nó cũng là đứa nhỏ ưu tú khiến dì rất tự hào. Thế nên lúc thấy nó gặp vấn đề như vậy, dì cũng không biết phải làm sao để quản được nữa. Chú có thử nói chuyện với Quan Cố rồi đó chứ, nhưng nó chẳng thèm kể lể gì với hai ông bà này cả. Cậu mồm thì không được, muốn đoán lại không đoán nổi nó đang nghĩ gì, cuối cùng dì đành dùng biện pháp hạ sách là nhìn trộm nhật ký của con trai.”

Bà ngại ngần quay sang nhìn Chu Phóng: “Dì biết mấy đứa nhỏ các con sẽ ghét bỏ chúng ta thiếu tôn trọng quyền riêng tư của mình, nhưng khi ấy quả thật dì hết cách rồi.”

Chu Phóng gật gù hòa theo: “Con hiểu mà, chỉ vì lúc đó dì quá lo cho cậu ấy mà thôi.”

Mẹ Quan Cố bắt đầu dĩ mồm cười: “Lúc xem nhật ký của nó, dì mới biết được hóa ra thằng bé không hẹn hò với cô gái kia, người nó thích là con trai. Trong đó Quan Cố viết rất nhiều về cảm xúc của mình, nó tự gọi mình là kẻ biến thái, là người không bình thường, nó không dám nói với ai, lại càng không dám lại gần cậu trai kia, chỉ có thể gắng gượng tự cách ly mình ra xa khỏi người đó.”

Nói tới đây, gương mặt mẹ anh thoáng hiện lên nét chua xót, bà thở dài một hơi rồi mới hắng giọng kể tiếp: “Thú thật với con, ban đầu dì không thể nào tiếp thu nổi việc này, nam sinh sao có thể thích nam sinh được? Kết quả là xem đến cuối nhật ký của Quan Cố xong thì những vấn đề đầy đều nhạt bết cả, chỉ còn lại sự lo lắng và đau lòng đứa con trai này mà thôi, bởi vì trạng thái của nó càng lúc càng tệ, những đoạn viết vừa

ngắn vừa vội, cảm xúc thì tụt dốc hẳn. Quan Cố tự nhận mình là kẻ yếu đuối, nó không dám thổ lộ thể nên đã bỏ lỡ mất đối phương, người kia đã quen người khác mất rồi. Đã vậy thành tích của Quan Cố còn rớt hạng nên nó lại càng tự ti, cho rằng mình đúng là đứa thất bại, làm việc gì cũng không xong...”

Trong lòng Chu Phóng ngũ vị tạp trần, bọn họ không thể quen nhau ngay từ đầu là do Quan Cố yếu đuối chẳng dám thổ lộ sao? Không hề!

(Ngũ vị tạp trần: ngũ vị là chua – ngọt – cay – đắng – mặn, ý chỉ tâm trạng rối bời, cảm xúc lẫn lộn khó tả)

Chỉ là do anh nghĩ cho Chu Phóng, không muốn bẽ cong hẳn, chứ nếu Quan Cố mà thẳng thắn nói ra thì hẳn đã sớm cong như cầu vồng rồi, thành ra không thể bảo Quan Cố yếu đuối, đây là anh quan tâm nên mới không muốn hại hẳn mà thôi.

Vì sao Chu Phóng lại biết ư? Vì chính bản thân hẳn cũng từng trải qua cảm giác đó, hẳn yêu đơn phương anh những 9 năm mà không dám tỏ tình cũng chỉ vì hẳn mong anh không phải bước lên con đường khó khăn như hẳn đang đi, có thể thuận lợi cưới vợ sinh con, cả đời trôi qua vui vẻ bình an.

“Lúc ấy dì rất xót xa, con mình thống khổ đến nhường này nhưng tại sao nó thà tự chịu dần vặt một mình chứ chẳng muốn nói cho dì biết? Có phải do dì và ba nó yêu cầu quá cao mới khiến nó không dám để lộ ra sợ làm chúng ta thất vọng không?” Tựa hồ như những ký ức đau lòng lúc phát hiện ra bí mật của Quan Cố lại ùa về khiến đôi mắt mẹ anh đỏ hoe, rưng rưng chực khóc, có lẽ đến tận thời điểm này bà vẫn luôn tự trách chính mình vì việc đấy.

Trong lòng Chu Phóng khó chịu không thôi, hẳn bước đến ôm lấy bà rồi khẽ dỗ dành: “Dì đừng nói như vậy, dì và chú đã dạy dỗ Quan Cố rất tốt rồi, bằng không sao cậu ấy có thể trở thành người giỏi giang như bây giờ được chứ? Dì xem xem, thành tích của Quan Cố rất xuất sắc, nhân phẩm lại càng miên mẫn, nói chung chỗ nào cậu ấy cũng tốt cả. Tất cả đều là nhờ dì và chú cả đó. Nếu mà hai người ân hận vì đã không nuôi dạy cậu ta theo kiểu buông thả, bỏ mặc thì hãy nhìn qua con đây nè, từ tiểu học con đã suýt đội sổ rồi, tính cách lại vô cùng tệ, mẹ con thì chẳng buồn mong đợi gì ở con nữa, chỉ có mỗi ba con lúc còn sống thì may ra những khi vui vẻ sẽ mới gọi con là con trai ngoan thôi. May năm ấy có hai người giúp đỡ con, nếu không thì chắc hiện tại con đã đi làm ở công trường, một bên nghe sếp chửi một bên vẫn cầm cúi đào than, chạy máy xúc cũng nên.”

Mẹ Quan Cố được hẳn dỗ đến bật cười, vừa nhẹ nhàng vuốt tóc hẳn vừa bảo: “Đứa ngốc này, chúng ta cũng không giúp được gì nhiều cho con, cũng là do chính con có năng lực diễn xuất bẩm sinh mà thôi. Để dì nhớ xem, năm đó ba con sinh bệnh, Quan Cố lo cho con dữ lắm, nó cứ sợ tình hình ba con mà chuyển biến xấu thì sẽ ảnh hưởng đến con thi đại học, may sao dì đọc được việc đó trong nhật ký của nó, lại nhớ đến chú có quen mấy vị giáo sư bên Học viện Điện ảnh nên mới bảo ông ấy hỗ trợ liên hệ với bọn họ giúp con phụ đạo thêm. Lúc đó dì chưa nói chuyện Quan Cố thích con cho chú nghe đâu, mãi đến sinh nhật năm nay thấy dì nhận được quà của con do Quan Cố mang tới nên chú thấy hơi lạ, dì cũng nhân đó kể cho ông ấy nghe việc hai đứa đang ở cùng một chỗ với nhau luôn. Ban đầu chú kinh ngạc dữ lắm đó, nhưng con cứ yên tâm, chú con không phải là người cổ hủ lạc hậu, ông phân vân vài ngày thì cuối cùng cũng tiếp nhận chuyện này rồi.”

Mặt Chu Phóng đỏ bừng, trời mới biết bây giờ hẳn đang xấu hổ cỡ nào, không biết khi ấy mẹ Quan giúp hẳn liệu có đoán được sớm muộn gì hẳn cũng đổ cái rắm trước con trai bà không nhỉ?

Dường như đoán được hẳn đang nghĩ gì trong lòng, mẹ Quan Cố mỉm cười bảo: “Năm đó dì không nghĩ xa vậy đâu, chỉ là muốn thẳng con mình được vui vẻ an lòng hơn mà thôi.”

Chu Phóng cảm động nhìn bà, đúng là tấm lòng của người mẹ lúc nào cũng bao dung rộng lớn.

Chu Phóng chợt nhớ tới lần Quan Cố “thú nhận” với hẳn về căn bệnh này của anh, bèn hỏi: “Con từng nghe bảo hồi tụi con đang học đại học, có lần dì phát hiện thẻ tín dụng của Quan Cố bị trừ đi mấy ngàn tệ nên báo lại với cậu ấy, chính là từ khi đó cậu ta mới phát hiện trong người mình tồn tại một nhân cách khác, dì cũng là đến lúc ấy mới biết ạ?”

“Không phải đâu, lần đó là dì không cẩn thận, vì vốn dì cũng chỉ đơn giản nghĩ nó mới mua sản phẩm điện tử gì nên mới lỡ miệng hỏi thôi. Dì có để ý thấy đồng quần áo mới trong tủ của nó nhưng chưa kịp giấu đi thì đã bị nó phát hiện trước.” Mẹ Quan lắc đầu đáp.

Chu Phóng chợt nghĩ đến một khả năng, hần lắp bắp nói: “Dì, dì nói vậy ý là...”

Bà bình tĩnh nhìn hần bảo: “Sau khi các con thi đại học xong thì dì đã biết bệnh tình của nó rồi.”

Chu Phóng giật thót: “... Từ lúc đấy ư?”

Không đúng!

Không phải là trong kì nghỉ đông đại học năm ba, bạn trai cũ của hần tới tìm rồi bịa chuyện linh tinh nên Quan Cố và cậu ta mới đánh nhau một trận, sau đấy thì anh bị chọn tức đến sinh ra bệnh sao?

Rõ ràng là Quan Cố nói với hần như vậy mà!

Mẹ Quan quay đầu qua nhìn bên phòng khách, ở đó chồng và con trai bà vẫn đang hăng say tán gẫu về vấn đề quy hoạch trong thành phố, chẳng ai chú ý đến động tĩnh ở trong bếp này, bà bèn khép cửa lại rồi trở về mở nắp nồi nước hầm xương ống đang sôi ùng ục lên, một mùi hương cực kỳ kích thích vị giác xộc vào mũi hai người.

Bà đẩy nắp vung lại, điều chỉnh lửa nhỏ đi một chút rồi mới quay sang chậm rãi nói với Chu Phóng: “Dì còn nhớ đó là một buổi tối mùa hè, có một ngày Quan Cố rất vui vẻ, bảo là con vừa trúng tuyển Học viện Điện ảnh nên hôm nay hai đứa sẽ làm tiệc ăn mừng thành ra xin phép ngủ lại nhà con luôn. Sáng hôm sau chú ra ngoài, dì cũng có việc phải đi, mãi tới trưa dì mới về thì thấy Quan Cố đã ở nhà. Dì hỏi nó trưa nay muốn ăn cái gì, nhưng nó lại không đáp, dì thấy lạ bèn hỏi sao vậy thì nó cứ lấy tay chỉ vào cổ họng, vẻ mặt rất kỳ quái. Dì cảm thấy có việc gì đó không đúng nhưng cũng chẳng biết làm sao, cuối cùng nó đi lấy cái bút viết ra giấy cho dì nhìn, bảo là yết hầu rất đau nên không nói được. Dì vội vàng dẫn nó đến bệnh viện cho bác sĩ kiểm tra, nhưng người ta chỉ nói dây thanh quản bị sưng, chắc là nhiễm trùng cổ họng rồi. Họ có kê đơn thuốc, dặn là về nhà nhớ uống đầy đủ theo toa và uống nhiều nước, qua vài ngày sẽ khỏi.”

Bác gái hăng giọng một cái rồi lại tiếp tục kể: “Sau khi rời khỏi bệnh viện, biểu hiện của Quan Cố vẫn lạ lắm, mới đầu dì chỉ cho rằng họng nó không thoải mái nên mới như thế, vì vậy dì cũng không bận tâm. Ai ngờ lúc về đến nhà, nó đi vệ sinh xong ra nhìn thấy dì lại chào hỏi nói chuyện như bình thường. Dì tưởng Quan Cố hết đau rồi ấy chứ, nhưng vẫn đưa thuốc dặn nó nhớ uống, ai ngờ nó lại ngạc nhiên hỏi sao dì biết nó bị đau họng, lúc này dì mới thấy mọi chuyện hơi kỳ quái, ngay cả việc mới nãy còn đi khám bác sĩ hay xếp hàng lấy thuốc nó đều bảo chẳng nhớ gì hết.”

Chu Phóng bồn chồn, đứng ngồi không yên: “Vậy... người đi đến bệnh viện với dì là nhân cách thứ hai của cậu ta à?”

“Khi ấy dì vẫn chưa nghĩ đến chuyện khó tin vậy đâu, nhưng đến chiều khi mới ngủ dậy, dì đi ra phòng khách thì thấy nó đang ngồi đó xem tivi, thấy dì tới thì nó quay sang nhìn, mà ánh mắt nó lạ lắm, dì chưa bao giờ thấy nó nhìn mình như vậy cả, dì mới hỏi xem có chuyện gì thì thằng bé lại chỉ vào yết hầu rồi lắc lắc đầu. Con coi có kỳ lạ không? Rõ ràng lúc trưa ăn cơm nó vẫn còn nói chuyện luyên thuyên với dì, vậy mà tự dưng ngủ một giấc thức dậy thì lại không phát âm được nữa. Nó làm dì hồ đồ theo luôn. Sau đó nó lại về phòng, đến tối khi chú con về nhà nó mới đi ra chào hỏi, hai người còn bàn chuyện tin tức chính sự hồi lâu, có vẻ như nó lại hết đau rồi. Khi đó dì còn buồn cười nghĩ thằng quỷ con dám trêu chọc mẹ, ai dè sáng hôm sau tình trạng này lại diễn ra, có lúc nó hoạt bát khỏe mạnh vui vẻ bình thường, có lúc nó lại không nói được nữa, còn liên tục nhìn dì bằng ánh mắt cực kỳ quái lạ. Tận khi đấy dì mới phát hiện, hỏng rồi, Quan Cố có vấn đề thật rồi!”

“... Sau đó thì sao ạ?” Chu Phóng chợt dạ hỏi.

“Thế là dì lại dẫn thằng bé đi bệnh viện kiểm tra yết hầu một lần nữa, bác sĩ ở đó cũng thấy rất ngạc nhiên, vì về lý thuyết thì dây thanh quản chẳng có vấn đề gì cả, vậy sao lại không thể nói chuyện được?” Về mặt mẹ Quan cực kỳ khổ sở, bà ngừng một lát rồi mới lấy lại tinh thần để kể được tiếp, “Mọi người hỏi nó khó chịu ở đâu, nó viết trên giấy bảo mình không phát âm được, chỉ cần cố vận lực để nói thì sẽ thấy yết hầu rất đau, các bác sĩ chẳng ai có biện pháp nào. Dì còn dẫn Quan Cố qua tìm thầy thuốc trung y nữa, các vị đó nói có thể do nó nóng giận quá khiến tâm tình bạo phát bùng nổ nên mới đột ngột bị mất tiếng, nhưng cũng không người nào giải thích được việc lúc nói được lúc không là chuyện gì. Khi chúng ta về tới nhà, nó lại bình thường, có thể nói chuyện, ánh mắt cũng cực kỳ linh hoạt. Sau đó dì cố ý theo dõi thử, quả nhiên không đến nửa giờ sau nó lại bị ‘câm’, thần thái như cũng thay đổi thành một người khác hẳn. Dì vừa sốt

ruột vừa sợ hãi, hỏi nó xem rốt cuộc là con làm sao vậy thì nó có viết giấy an ủi dì, bảo dì đừng lo lắng, nó vẫn khỏe. Lúc ấy dì cũng thầm tin tưởng rằng nó sẽ sớm khỏi hẳn, nhưng đến giờ đã hơn 9 năm trôi qua mà Quan Cố vẫn thế.”

Nghe đến đoạn bác sĩ chuẩn đoán “nóng giận quá khiến tâm tình bạo phát bùng nổ nên mới đột ngột bị mất tiếng”, trong lòng Chu Phóng liền lộp bộp, hần bồn chồn ngộ ngậy không thôi.

...Bởi vì, quả thật bây giờ mỗi lần Tiểu Trang xuất hiện đều là do Quan Cố nổi giận, mà gần như nguyên nhân khiến anh nóng nảy như vậy đều là tại hắn.

Bác gái không biết chính xác hôm ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng thân là kẻ ‘gây tội’ thì Chu Phóng lại biết rất rõ.

Ngày đó Quan Cố đến nhà hắn để chúc mừng Chu Phóng thi đậu, hai người đã uống khá nhiều rượu, Chu Phóng nhân cơ hội đẩy thổ lộ xong lại giả vờ hồ đồ gọi tên người khác, đã vậy còn cướp nụ hôn đầu tiên của anh. Quá đáng hơn nữa là sáng hôm sau xui xẻo làm sao mà tên bạn trai cũ lại đúng lúc mò tới cầu tái hợp, và vừa vặn bị Quan Cố bắt gặp tại trận.

Vốn hắn đang trông mong mẹ Quan kể một nguyên nhân hoàn toàn khác khiến Quan Cố sinh bệnh, như vậy đồng nghĩa với việc không phải Tiểu Trang xuất hiện từ mùa đông năm bọn hắn học cấp 3 để Chu Phóng đỡ áy náy hơn xíu vì ‘tội nghiệt’ của mình, ai ngờ lần theo dấu vết một hồi thì hóa ra hắn vẫn đúng là ‘thủ phạm chính’, so với việc bạn trai cũ chạy tới khiêu khích khiến Quan Cố tức giận thì việc kia còn muốn sớm hơn hắn vài năm.

Hắn rụt rè hỏi: “Cậu ta... ý con là nhân cách thứ hai của Quan Cố ấy, người đó cũng gọi dì là mẹ ư?”

Bác gái gật đầu: “Thằng bé biết dì là mẹ của nó mà, nhưng nó lại không biết chính mình là Quan Cố. Nó bảo Chu Tiểu Trang mới là tên của bản thân. Đúng rồi, nó còn nghĩ mình tuổi Thân, học dưới con 2 khóa và vẫn luôn thăm mền con đó.”

Chu Phóng giật thót, vừa chột dạ lại vừa thấy hết sức khó xử, Tiểu Trang đã hết “thăm mền” từ lâu rồi, không chỉ cậu đã tỏ tình với hắn mà còn bị tên tra nam này đùa giỡn rồi phũ phàng gây tổn thương xong luôn nữa cơ.

“Hai năm sau đó, Tiểu Trang lại cho rằng mình là sinh viên ở chính trường Quan Cố đang theo học. Quan Cố học khoa tài chính, còn thằng bé này thì học hệ trung văn. Sau khi tốt nghiệp thì nó trở thành phóng viên tự do, thằng bé biết viết tiểu thuyết, truyện ngắn, còn viết cả bình luận cho phim điện ảnh nữa đấy.” Gương mặt bà thoáng hiện vẻ không đành lòng, bà thở dài một hơi rồi kể tiếp: “Thế nhưng tất cả những việc này đều là nó viết ra giấy hoặc gõ trên điện thoại cho dì xem, bởi vì mãi đến tận bây giờ nó vẫn chưa hề mở miệng nói tiếng nào.”

Chu Phóng ngạc nhiên cực kỳ: “Tiểu Trang không nói chuyện được à?”

“Do lần đó thằng bé thử nói mà yết hầu lại bị đau buốt ấy, sau đấy nó liền tự nghĩ mình là người câm luôn. Nó còn đi tìm xem mấy cái video dạy ngôn ngữ của người khiếm thính để tự học nữa. Thế nhưng Tiểu Trang rất ít dùng mấy ký hiệu tay chân đó, vì căn bản nó chẳng có bạn học hay bạn đồng nghiệp nào hết.”

Chu Phóng: “...”

Khó trách Tiểu Trang chưa từng gửi tin nhắn âm thanh qua, lại càng không bao giờ nghe máy mỗi khi hắn gọi vào số của Quan Cố.

“Hồi đầu năm nay Quan Cố có mua phòng bên chung cư tụi con, không hiểu sao mà Tiểu Trang lại tự cho rằng chính mình đã thuê phòng ở đó, còn nghĩ là do nó đang theo đuổi thần tượng nên mới muốn dọn qua. Thỉnh thoảng thằng bé gửi weixin cho dì có nhắc đến bạn cùng phòng đang nuôi một con mèo, nên dì nghĩ chắc Tiểu Trang tưởng Quan Cố là bạn cùng phòng với nó rồi.”

Việc này thì Chu Phóng đã từng nghe cậu kể, hắn bèn hấp tấp hỏi sang việc mà bây giờ mình vẫn quan tâm nhất: “Dì chưa nói với Quan Cố việc này à? Con xem có vẻ như đến giờ cậu ấy cũng không biết nhân cách phân liệt của mình là người như nào đâu.”

Mẹ Quan bắt đầu dĩ đáp: “Dì có đi gặp bác sĩ tâm lý tư vấn nhưng họ cũng không có biện pháp trị liệu, vì cái chính là bệnh của nó không phải thuộc dạng liên quan đến thần kinh mà chủ yếu là do vấn đề tâm lý. Phần lớn thời gian nó đâu có làm sao, nhưng dễ gặp phải áp lực quá lớn hay bị nguyên nhân ngoại giới kích thích thì tinh thần lại xảy ra chuyện. Lẽ ra như người bình thường thì mỗi lần việc này phát sinh cứ tiến hành giải tỏa tâm lý là ổn cả, nhưng tình huống của Quan Cố thì lại khá đặc biệt, vì Tiểu Trang đã xuất hiện rồi, chúng ta không có cách nào xóa bỏ nó được, tuy có thể dùng thuốc để kiềm chế số lần Quan Cố phát bệnh, nhưng tác dụng phụ của loại thuốc này rất có hại cho cơ thể.”

Về mặt mẹ Quan hơi rối rắm, bà thở dài một hơi rồi nói: “Nên bác sĩ có đề nghị với dì rằng nếu Tiểu Trang là một nhân cách nguy hiểm, chẳng hạn như có những biểu hiện nóng nảy, hung hăng hoặc có khuynh hướng phản xã hội thì việc dùng thuốc ức chế là việc bắt buộc phải làm. Nhưng đằng này Tiểu Trang lại rất ngoan, thẳng bé cực kỳ cố gắng học tập, sinh hoạt cũng rất lành mạnh, nếu mạo hiểm hi sinh sức khỏe của Quan Cố chỉ vì một nhân cách phân liệt khá an phận là chuyện không đáng. Vì vậy dì mới quyết định giấu Quan Cố, chẳng ai lại dễ dàng tiếp nhận được việc trong cơ thể mình đang tồn tại một ‘người’ khác cả, so với việc khiến thẳng bé sinh ra gánh nặng tâm lý thì chi bằng cứ không biết gì hết cho thoải mái, ài, nhưng đáng tiếc là dì vẫn không giấu được nó.”

Bà quay sang nhìn Chu Phóng rồi mỉm cười bảo: “Thằng ngốc nhà dì vẫn luôn cảm thấy là con thích người khác, vất vả lắm hai đứa mới nối lại được quan hệ, mấy năm ấy giao tình giữa tụi con không tệ, vốn nó còn chuẩn bị đợi khi tốt nghiệp thì sẽ tỏ tình xem ý con như nào, ai ngờ mới năm 3 Đại học nó đã phát hiện ra bệnh của mình nên không dám thổ lộ với con nữa đó.”

Chu Phóng vừa tức lại vừa xót xa trong lòng, hẩn nhìn thẳng vào mắt bà khẳng định: “Con không thích ai khác hết, con chỉ thích mỗi Quan Cố, vẫn luôn luôn là cậu ấy.”

Mẹ Quan bật cười, bà dịu dàng vuốt tóc hẩn rồi bảo: “Ừ, dì nhìn ra được mà. Để dì kể con nghe, hồi năm ngoái lúc Quan Cố muốn mua căn hộ hiện giờ ấy, nó đi xem phòng xong về ngưỡng ngùng hỏi dì việc con cũng định mua nhà ở đó, lại còn nói là sống gần một chút để tương lai có thể chiếu cố lẫn nhau có nghĩa là gì. Dì liền bảo chắc chắn là con cũng thích nó rồi, ấy vậy mà thằng bé không dám tin, cứ lẩn tránh việc con hay bị ghép đôi với cậu bé mình tinh họ Giản, nó lo biết đâu con với cậu ta thích nhau thật nên mới thường xuyên bị truyền thông tung tin như thế. Dì còn đùa nói là Giản Ninh Xuyên sao có mị lực bằng con trai mẹ được, vậy mà nó vẫn ỉu xìu hà, còn khẳng khẳng cho rằng dạng con thích chính là mấy kiểu tiểu bạch kiếm như cậu diễn viên đó. Nói thật dì cũng chẳng hiểu nổi Quan Cố, rõ là một người tự tin, thế nhưng cứ bất kỳ chuyện gì liên quan đến con là dùng khí của nó lại mất sạch!”

Bác gái vừa loay hoay chỉnh lửa nồi canh, vừa vui vẻ kể chuyện cho Chu Phóng nghe: “Dì thúc nó thổ lộ hoài đấy chứ, nhưng thằng ngốc này cái gì cũng sợ, hết sợ con không thích nó, lại sợ con kỳ thị bệnh trạng của mình. Chuyện này kéo dài mãi đến tháng tám vừa rồi lận, dì chán nó quá nên mới lặn lội qua xem thử tình hình hai đứa như nào. Ai dè nói mấy câu với con mới biết được con vẫn tưởng Quan Cố đang quen Điều Bối Bối, thật sự là khiến dì tức muốn chết mà. Cơm nước xong con vừa đi là dì lôi nó ra mắng liền, đúng là đứa không có tiền đồ, suốt ngày ngồi đó lo lắng con cặp kè với ai thì chi bằng dứt khoát bày tỏ với con luôn còn hơn, chậm nữa thì Giản Ninh Xuyên bên kia sẽ thật sự cướp người đi mất. Đã vậy thằng nhóc đó còn dám tranh luận với dì, bảo con muốn quen ai thì cứ quen đi, nó mới không thêm sợ. Vậy mà con xem xem, dì mắng nó là con lừa không bị người ta đánh vài roi thì không chịu bước có sai đâu? Chẳng phải khích mấy câu xong thì sáng hôm sau nó đã nhịn không được gọi khoe dì là hồi tối vừa tỏ tình xong hay sao? May mà cuối cùng hai đứa cũng đã xác định mối quan hệ rõ ràng rồi.”

Chu Phóng một bên nghe, một bên nội tâm dậy sóng lâng lâng, trời ơi, Quan Cố của hẩn không ngờ ở trước mặt mẹ mình lại đáng yêu đến thế!

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Bảo bối đáng yêu của Chu Phóng thò đầu vào cửa bếp hỏi, vẻ mặt siêu cấp đẹp trai!!!

Chu Phóng không biết nên đáp như nào bèn quay sang cầu cứu bác gái.

Mẹ Quan hất cằm nói: “Mẹ đang dạy Chu Phóng nấu cơm, mau kêu ba con đi rửa tay nhanh lên, mẹ xào thêm hai món chay nữa là ăn cơm được rồi nè.”

Bà nhìn theo bóng dáng con trai đã đi ra xa xa mới nhẹ nhàng nói với Chu Phóng: “Chuyện hôm nay dì kể

ấy, con cứ từ từ ngẫm lại xem nên xử lý như nào, dù sao sau này sống với Quan Cố cả đời cũng là con mà thôi.”

Chu Phóng đỏ mặt, ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Lúc ăn cơm, xương ống hầm hơi quá lửa do hai người trong nhà bếp lo tám chuyện mà không tập trung nấu nướng lắm bị ba Quan soi mói, bác gái liền ‘đổ lỗi’ “Do Chu Phóng tự tay nấu đó” khiến mọi người trên bàn ăn lập tức lùa cơm lia lịa mà không dám nói tiếng nào nữa.

Thu thập bát đĩa xong, lại ngồi chơi thêm một lát, cuối cùng hai thanh niên trẻ tuổi mới đứng dậy chào tạm biệt ba mẹ Quan Cố để đi về cho hai ông bà nghỉ ngơi.

Trên đường lái xe về nhà, Quan Cố tò mò hỏi: “Lúc này em với mẹ tán gẫu chuyện gì mà hăng say vậy?”

Chu Phóng hàm hàm hồ hồ đáp: “Mẹ chỉ em cách nấu vài món anh thích ăn thôi.”

Quan Cố bật cười: “Ừ, mẹ anh thích dạy người khác nấu cơm lắm, chờ lúc nào em lại đi công tác, anh sẽ qua nhờ mẹ dạy.”

Chu Phóng: “... Hả?”

Quan Cố ái muội liếc hắt một cái: “Trong nhà chỉ cần có một người biết nấu là được rồi.”

30. Chương 30: Fan Cuồng Nhiệt

Tâm trạng Quan Cố hiện giờ cực kỳ tốt, đến kể tri độn như Chu Phóng vẫn có thể nhận ra dễ dàng.

Tối nay hai người đi bằng xe của Quan Cố, lúc đến là anh lái, nhưng ban này trong bữa cơm anh đã uống vài ly với ba mình, thành ra khi về đổi tài xế thành Chu đại minh tinh. Quan Cố thả lỏng thân mình ngồi dựa vào ghế pho lái, khẽ mỉm cười nhìn Chu Phóng, trên mặt phảng phất một tầng ôn nhu, dịu dàng. So với bộ dáng nghiêm trang chừng chặc bình thường thì càng thêm vài phần hiền hòa, đẹp trai.

Đáy lòng Chu Phóng mềm mại đến tột đỉnh.

Ngày thường là một Quan Cố cực kỳ nghiêm túc, nhưng vì giờ phút này nhiễm chút men rượu mà biến thành Quan Cố ngây ngô đáng yêu, ngẫu nhiên khi ngủ sẽ xuất hiện một “Quan Cố” moe moe thích bán manh, nhưng quan trọng hơn hết, chính là tất cả Quan Cố đó đều vô cùng vô cùng vô cùng thương hân!

Thế giới này thật sự quá tốt đẹp!

Khi lái đến trước hầm đậu xe ở chung cư, Chu Phóng bắt gặp anh chàng nhân viên mà hân quen đang đứng nhường đường bên cạnh máy quét thẻ. Vị nhân viên nọ thấy được hai người bọn họ qua cửa sổ bên cười gật đầu chào hỏi.

Chu Phóng phanh xe lại, kéo hạ cửa kiếng xuống, lịch sự xã giao vài câu: “Đã trễ vậy mà cậu vẫn còn bận việc dữ ha.”

Cậu trai kia không nghĩ tới Chu Phóng sẽ nhiệt tình bắt chuyện với mình liền thụ sủng nhược kinh đáp: “Không bận việc gì đâu ạ, em đang chuẩn bị tan ca nè.”

Chu Phóng mỉm cười: “Ừ, tụi anh vào đây, gặp lại cậu sau nhé.”

Anh chàng vội vàng vẫy tay tạm biệt.

Chu Phóng lấy thẻ xe quét vào máy tự động, bấm nút kéo cửa kiếng lên, thuận tay đặt vé lên ngậm ngang miệng rồi đạp chân ga lái vào hầm.

Quan Cố ngồi một bên khẽ cằn nhằn: “Hừ, lại ngậm lên môi. Cái tật xấu này của em bao năm rồi vẫn không sửa được.”

Chu Phóng giật mình vội cầm vé đặt vào ngăn kéo gần đó xong quay sang hỏi: “Bộ trước kia em cũng hay làm vậy hả? Sao em chẳng nhớ chút nào thế?”

Quan Cố ghét bỏ nói: “Đầu óc em thì có thể trông mong nhớ kỹ nổi việc gì chứ?”

Chu Phóng không phục, hần vừa cẩn thận de xe lùi vào ô trống vừa càu nhàu bảo: “Đầu óc em làm sao? Rõ ràng mẹ em từng bảo khả năng ghi nhớ của em tốt hơn nhiều so với mấy đứa trẻ khác, những chuyện hồi 3 tuổi em vẫn còn nhớ hết đấy nhé! Anh đừng hòng sỉ nhục trí nhớ của em!”

“Tốt mới lạ!” Quan Cố không chút lưu tình phủ hần.

Chu Phóng thở dài: “Rồi rồi rồi, anh là học bá, trí nhớ của anh là tốt nhất, anh nói cái gì thì chính là cái đấy!”

Quan Cố tháo dây an toàn bước xuống, Chu Phóng khóa kỹ cửa xe rồi cũng đuổi theo sau, hai người cùng nhau đi đến thang máy, Quan Cố ấn số tầng nhà của Chu Phóng.

Chu Phóng cố ý trêu chọc: “Chao ôi, học bá à, không phải trí nhớ của ngài tốt lắm sao? Bộ căn hộ của ngài ở tầng này hả?”

Quan Cố liếc hần một cái: “Vợ và con trai anh ở tầng đó.”

Chu Phóng nhăn mặt phản bác: “Anh mới là vợ em.”

Quan Cố cười rộ lên: “Em tự nhận người đó là mình à?”

Chu Phóng lắc đầu nguây nguây: “Dù sao em cũng là chồng anh.”

Quan Cố dễ tính mỉm cười, không thèm tranh cãi mấy vấn đề ấu trĩ này với tên ngốc nhà anh.

Nhưng về đến nhà, Quan Cố liền đề tên ‘thiếu năng trí tuệ’ kia ra đại chiến ba trăm hiệp, dùng hành động thực tiễn dạy cho hần hiểu vấn đề trên dưới trên giường là như nào.

Tuần Lễ Vàng kết thúc, Quan Cố lại chăm chỉ đi cày kiếm tiền nuôi ‘chồng’, Chu Phóng thì nằm chèm bẹp trên giường ngủ nguyên ngày để ‘dưỡng thận’.

Mùng 9, Chu Phóng xốc lại tinh thần để bắt đầu một vòng công tác mới. Hôm nay hần cần đi tham gia hoạt động công ích mừng Tết Trùng Cửu với các vị lão binh thời kháng chiến.

Trưa mùng 10, Chu Phóng tắt bật đi make up, thay trang phục để buổi tối tham dự lễ trao giải trực tiếp trên TV.

Hai năm gần đây, ở lĩnh vực phim truyền hình nói không ngoa thì Chu Phóng cứ như cá gặp nước, mấy bộ phim liên tiếp đều bạo hồng rating, nhà phê bình chuyên nghiệp lẫn khán giả đều dành nhiều lời khen ngợi cho diễn xuất ngày một tiến bộ của hần. Bởi vậy mặc dù trước kia Chu Phóng bị truyền thông bôi đen cực kỳ thảm khiến cho nhân duyên với người qua đường cũng tệ không kém, nhưng khi hần nhận được cúp ‘Nam diễn viên xuất sắc nhất’ ở lễ trao giải nọ thì trên mạng trừ bỏ antifan cứ cố khẳng khẳng chê bai bất chấp, giọng điệu chua lè tỏ vẻ “Nhất định có nội tình đen tối”, thì còn lại đại bộ phận người xem vẫn cảm thấy ngôi thị đế này của hần hoàn toàn danh xứng ngôn thực.

Sau khi nhận thưởng xong, Chu Phóng vừa về chỗ ngồi của mình thì có một cậu nhân viên đến mời hần qua một bên, Tiểu An đứng ở đó vẫy vẫy hần, bảo rằng bên tổ chức chương trình có việc đột xuất, mong hần có thể đi thay quần áo phù hợp để chuẩn bị cho một tiết mục phát sinh sau đó.

Trên sân khấu, một ca sĩ nổi tiếng đang trình diễn một bản nhạc rất bắt tai, sau phần này sẽ đến lễ trao giải cho phim truyền hình hay nhất.

Chu Phóng đi qua gương mắt nhìn Tiểu An hỏi có chuyện gì. Hóa ra ban tổ chức muốn nhờ hần cùng nữ diễn viên đóng trong phim hần tham gia trước đây hát ca khúc chủ đề của bộ phim đấy, vốn đã có nam ca sĩ thực lực khác hát cùng cô, nhưng do vị khách mời này bị trễ chuyến bay, đến giờ vẫn chưa tới được nên đành nhờ vả Chu Phóng chữa cháy hộ cho chương trình.

Khả năng ca hát của Chu Phóng không tệ, hẳn không bị lạc điệu, âm sắc cũng coi như dễ nghe, mặc dù không đủ để tham gia mấy cuộc thi hát hò gì đó nhưng biểu diễn thông thường như vậy thì vẫn hoàn toàn dư sức. Tuy nhiên đối với việc sát giờ đạo diễn chương trình mới lâm thời gọi hẳn qua cứu cánh như này vẫn khiến Chu Phóng thấy khó chịu. Nguyên quãng đường đi thay trang phục mặt hẳn vẫn chủ ý suốt, hẳn bước đi đằng trước nhanh như bay, mãi đến khi tới chỗ ngoặt dừng trúng vài diễn viên múa phụ họa đang mặc mấy bộ đồ thú bông như Pikachu hay Doraemon thì mới dừng lại, mấy vũ công này mặc khá kín nên chẳng thấy rõ được mặt mũi bên trong như nào. Bọn họ không nghĩ ở đây lại gặp được đại minh tinh như Chu Phóng nên nhất thời bối rối không ai phản ứng gì. Chu Phóng thuận miệng bảo ‘Xin lỗi’ rồi đi xuyên qua đoàn người, đằng sau lưng là mấy gương mặt thú bông moe moe ngơ ngác dõi theo mãi.

Vào trong phòng chờ thay xong quần áo, lại make up và chỉnh chu đầu tóc một lượt, cuối cùng Chu Phóng mới có thời gian nghỉ ngơi.

Thấy này giờ mặt hẳn vẫn nhăn nhó cực khó coi, Tiểu An bèn tri kỉ dỗ dành: “Anh, đừng có giận nữa mà. Anh muốn cầm cúp chụp vài tấm tự sướng rồi đăng lên weibo không? Dù sao lâu lắm rồi anh cũng không cập nhật trạng thái, hôm nay là ngày vui như thế chúng ta cũng nên chia sẻ với fan một chút đi!”

Chu Phóng liếc ngang: “Ai bảo là anh đang vui? Anh chẳng vui chút nào hết!”

Tiểu An kiên nhẫn đáp lời: “Hôm nay anh là thị đế đó, chuyện tốt như này sao có thể không vui sướng được?”

Chu Phóng ghét bỏ nói: “Có thể nhận giải chỉ vì lần này không có mấy người xuất sắc được đề cử, việc này có gì mà đáng mừng đâu.”

Tiểu An không có biện pháp đôi co với nghệ sĩ nhà mình, đành tự thân vận động cầm cúp ra một góc lưạ ánh sáng thật đẹp để chụp hình, cuối cùng chụp đến hơn 800 tấm cậu mới tạm hài lòng lưạ ra bức đẹp nhất trong số đó đăng lên tài khoản weibo của Chu Phóng.

Chu Phóng vừa dịu cơn bức liên tục tay cầm điện thoại lên lướt weibo xem thử tình hình tối nay, ai ngờ lại vừa vặn nhìn thấy một loạt bình luận của antifan đang mắng hẳn ngay dưới bài post Tiểu An vừa đăng ban này khiến tâm trạng hẳn lại nổi bão, không thêm nghịch di động nữa mà ném luôn điện thoại qua một bên.

Tiểu An trông dáng vẻ của hẳn lại sắp sửa tức giận bèn vội tìm chủ đề để dời đi sự chú ý của Chu Phóng: “Chao ôi, đã trễ thế này cơ à? Không biết hiện tại anh Quan Cố đã tan làm chưa? Hẳn là anh cũng biết tin anh đoạt cúp rồi ha?”

Chu Phóng vừa nghe liền liếc mắt nhìn qua đồng hồ, bây giờ chắc Quan Cố về đến nhà rồi bèn lúi di động ra bấm số gọi anh.

Chuông vừa vang lên một tiếng thì cuộc gọi đã bị ngắt.

Bình thường nếu Quan Cố đang họp hoặc đang làm việc bận rộn không có khả năng nghe máy thì cũng sẽ tắt ngang như thế, sau đây sẽ lập tức nhấn lại giải thích tình huống cho hẳn hiểu.

Thế nhưng lần này Chu Phóng đã chờ một lúc lâu mà vẫn chẳng thấy tin nhắn của anh đâu.

Mất phải của hẳn đúng lúc này giật giật vài cái.

Vừa khéo nhân viên công tác đi đến gọi hẳn chuẩn bị lên sân khấu, Chu Phóng bèn gạt chuyện này qua một bên luôn.

Tiểu An đi theo Chu Phóng ra khu vực hậu trường sân khấu đợi đến lượt nghệ sĩ nhà mình lên diễn, bắt gặp mấy vũ công phụ họa ban này cũng đang ở đó. Cả đám nhìn thấy Chu đại minh tinh liền ngoan ngoan đi sang chào hỏi hẳn, Chu Phóng khách khí gật đầu đáp lại.

Đứng ở nơi này có thể nghe được rõ ràng âm thanh ở trên sân khấu. MC đang phát biểu tới đoạn “Được đề cử phim điện ảnh hay nhất gồm có...”, kế tiếp sẽ chiếu một đoạn clip ngắn xem danh sách đề cử, sau đó là thời gian trò chuyện câu giờ để kéo dài sự hồi hộp của khán giả rồi mới công bố bộ phim đoạt cúp là phim nào, xong xuôi đâu đấy thì người đại diện còn lên nhận thưởng và phát biểu bla bla mấy phút đồng hồ, nói chung kiểu gì cũng phải chờ thêm ít nhất mười lăm phút nữa.

Chu Phóng nghĩ vậy bèn ngồi xuống ở một góc sofa gần đó cho đỡ mỏi chân.

Tiểu An đã đi ra ngoài này giờ, mới rồi công ty có gọi điện thoại đến, chỗ này lại quá ồn không thể nghe rõ được nên cậu cầm di động đi tìm chỗ nói chuyện luôn.

Đúng lúc đấy có một nữ diễn viên múa minh họa trẻ tuổi lại đây hỏi xin Chu Phóng chụp với mình một tấm ảnh, những việc như này Chu Phóng vốn không quá khó khăn nên thoải mái gật đầu đáp ứng: “Được thôi.”

Thấy cô gái nọ thành công tiếp cận thần tượng, lập tức có vài vũ công khác cũng riu rít lại đây xin hẳn chụp hình cùng các cô nàng, thậm chí còn có người moi đầu ra sẵn giấy bút muốn hẳn ký tên nữa.

Chu Phóng ký xong, nhắc đầu lên thì vừa vặn nhìn thấy bên cạnh mình không biết từ khi nào có một con mèo Hello Kitty màu hồng phấn rực rỡ đang đứng đó.

Sau khi mấy cô nàng kia tránh ra, Hello Kitty không tiến lại đây, nhưng nhìn bộ dáng thì cũng chẳng có vẻ gì là muốn đi, cảm giác như nửa muốn đến nửa lại ngại ngùng sợ hãi.

Chu Phóng ngạc nhiên hỏi: “Em muốn chụp ảnh chung với anh à?”

Mèo Hello Kitty gật gật đầu, trù trù chậm rãi bước lại gần đây rồi ngồi xuống ngay cạnh Chu Phóng, bàn tay giấu trong lớp đệm lông thật dày đặt nghiêm chỉnh trên chiếc váy màu hồng, bộ dáng cực kỳ khắt khe.

“Không phải em muốn chụp hình sao? Điện thoại của em đâu?”

Đối phương rõ ràng ngẩn ra, lập tức luống cuống đứng lên.

Bộ đồ thú bông này được làm khá kín, không một kẽ hở nào, từ bên ngoài rất khó nhìn thấy được diện mạo của người mặc bên trong. Thế nhưng ngó sơ qua thì vóc dáng mèo Hello Kitty khá cao, chắc chắn là một cậu nam sinh rồi. Chu Phóng nghe nói các diễn viên múa minh họa đợt này đều là sinh viên vũ đạo có thực lực mới được chọn đến, phần lớn đều chưa tròn 20 tuổi.

Chu Phóng nhìn Hello Kitty như vậy bèn lờ mờ đoán có lẽ là gặp fan ruột của mình, hơn nữa đối phương vẫn còn là một cậu nhóc bèn kiên nhẫn bảo: “Em quên mang di động rồi hả? Nếu không thì nhờ bạn em lấy máy của họ chụp vài tấm đi!”

Những người mặc đồng phục búp bê ấy hẳn chính là bạn của cậu bé này.

Thế nhưng Hello Kitty lại lắc đầu liên tục.

Chu Phóng nhìn quả đầu xù lông moe moe đó lắc qua lắc lại mà buồn cười không thôi: “Em là fan của anh à?”

Hello Kitty dùng sức gật đầu, phía trên bị trang phục mèo bông bọc kín nên không nhìn ra được cái gì, nhưng hai cái chân trắng trắng dưới lớp váy phấn hồng thậm chí nom có vẻ như đang run rẩy vì hồi hộp.

Xem ra là fan cuồng nhiệt rồi.

Đó giờ Chu Phóng vẫn đối xử với người hâm mộ của mình cực tốt bèn nhẹ nhàng trấn an cậu nhóc kia: “Em đừng khẩn trương như vậy, anh cũng có ăn thịt em đâu mà.”

Hai tay của Hello Kitty vẫn cụp đặt ở trước người, dáng vẻ cực kỳ lo lắng xoắn xuýt.

Chu Phóng tâm tình không tệ, quyết định tặng chút phúc lợi cho fan hâm mộ nhà mình nên đề nghị: “Vây em xem thể này được không? Anh sẽ dùng điện thoại của mình chụp, em cứ lưu lại phương thức liên lạc đi, anh sẽ bảo trợ lý gửi hình qua cho em sau.”

Hello Kitty vội vàng vui vẻ gật đầu, quay gương mặt mèo to đùng sang nhìn chằm chằm Chu Phóng.

Chu Phóng lấy điện thoại ra mở ứng dụng chụp ảnh, vừa canh chỉnh góc độ vừa thuận miệng hỏi: “Em là sinh viên khoa vũ đạo à? Học năm mấy rồi?”

Hello Kitty không trả lời.

Chu Phóng có chút kỳ quái hỏi: “Uhm... sao này giờ em chẳng nói gì hết vậy?”

HelloKitty vẫn ôm mặt mèo, không đáp lời cũng không nhúc nhích, chỉ chăm chăm nhìn hân.

Hân lại thắc mắc: “Em không định gỡ cái đầu xù bông này xuống chụp hình cho đẹp sao?”

Hello Kitty bất ngờ nghiêng sát mặt vào áp lên má hân.

Chu Phóng giật mình: “...Em làm gì thế?”

Hello Kitty lắc trái lắc phải cái đầu mèo cực bự ấy, đáng vẻ vui sướng cực kỳ.

Lúc này Chu Phóng mới kịp phản ứng, vừa rồi xem như là cậu nhóc này cách ‘tắm khăn trùm đầu’ hôn hân một cái đó hả?

“Anh Phóng! Anh Phóng!” Nhân viên hậu trường hấp tấp chạy vô gọi hân, “Nên lên sân khấu rồi ạ.”

Hello Kitty lập tức đứng lên rồi lùi sang bên cạnh vài bước để không làm vướng đường Chu Phóng.

Thấy bên kia thúc giục như vậy Chu Phóng đành phải nhanh chóng cất điện thoại đi rồi sửa soạn lại trang phục để lên sân khấu biểu diễn.

Bài hát đã trôi qua một nửa, sau đoạn điệp khúc vừa rồi là đến đoạn nhạc dạo ngắn. Nữ diễn viên song ca cùng hân tươi cười như hoa, không ngừng hỏi thăm và giao lưu với khán giả ở dưới đài.

Đứng lắt lư bên cạnh cô mà Chu Phóng lại chán muốn chết.

Hôm nay đúng là một ngày chẳng vui tí nào, tự dưng đang êm đẹp thì bị tổ chương trình nhờ vả lên hát chữa cháy một ca khúc, gọi Quan Cổ thì có lẽ anh đang bận công tác nên không thêm nghe máy. À phải rồi, Chu Phóng còn gặp được một fan ruột của mình trong hậu trường nữa, là một cậu bé không thích nói chuyện, đã thế cứ khăng khăng ôm cái đầu thú to oạch đó suốt.

... Khoan!

Chu Phóng vốn đang dong đưa tay chân theo tiết tấu giai điệu của bài hát bỗng đột ngột căng cứng người. Bởi vì hân chợt nghĩ đến một tình huống...

Miễn cưỡng hát xong nửa ca khúc còn lại, hân qua loa chào khán giả rồi mặc kệ nữ diễn viên vẫn đang chờ hân dắt tay cô nàng xuống đài mà chạy như bay vào cánh gà.

“Xin lỗi, anh hỏi một chút, em có nhìn thấy cậu nhóc đóng vai Hello Kitty không?” Khi Chu Phóng vào phòng thì phát hiện trong đám búp bê múa mình họa ban nãy chẳng thấy con mèo hồng phấn nọ đâu nữa.

Mèo Doraemon tháo cái đầu thú xanh xanh xuống, là một nam sinh mới chừng mười bảy mười tám tuổi: “Hôm nay tụi em không có ai hóa trang thành Hello Kitty đâu anh.”

Chu Phóng giật mình hỏi: “Mới rồi anh còn thấy cậu ta ở đây mà, các em không thấy sao?”

Cậu bé đóng vai mèo máy nhanh nhẩu đáp: “Đó không phải là người của lớp chúng em, em cũng không biết là ai nữa.”

Chu Phóng lại đi tìm đạo diễn phụ trách tiết mục vũ đạo của các diễn viên để hỏi thăm, đạo diễn cũng không biết nốt.

Không một ai biết hết.

Ban nãy Chu Phóng mới hơi hoài nghi, nhưng đến đây thì đã hoàn toàn xác định được rồi.

Hello Kitty là Tiểu Trang chắc luôn.

31. Chương 31: Quỷ Áp Giường

Tinh thần Chu Phóng không yên, giờ hắn chỉ muốn chạy về nhà để xem người yêu hắn bị gì kích thích mà lại phân liệt nữa rồi. Tiểu An thiếu điều quỳ xuống cầu khẩn nghệ sĩ nhà mình: “Không anh ơi, anh không thể đi. Rất nhiều phóng viên còn đang chờ kết thúc lễ trao giải để phỏng vấn anh cơ mà. Hôm nay anh là thị đế đó!”

Chu Phóng debut lâu như vậy nhưng vẫn chưa từng cố tình gây scandal để lăng xê tên tuổi, càng không bao giờ tự mình dính vào những tin đồn xấu, điểm đen duy nhất chính là hắn quá nóng tính lại không chịu luồn cúi xã giao với phóng viên nên thường bị các bên truyền thông ghét bỏ bỏ rơi. Mấy năm nay nhờ công ty quản lý mà tính tình hắn ngày càng được kiềm chế bớt, nhưng ấn tượng xấu trong lòng nhiều người qua đường vẫn rồi tinh rồi mù. Thế nên lần này nhận được giải thưởng vinh dự nở mày nở mặt như thế, chỉ cần công ty giỏi nắm bắt hướng gió thổi, cố gắng đẩy mạnh pr để xoay chiều dư luận cho Chu Phóng thì bảo đảm sẽ làm thay đổi rất nhiều nhận thức của khán giả về hắn, tất nhiên với điều kiện là Chu Phóng cũng phải tự mình phối hợp với đoàn đội. Nhất là buổi phỏng vấn sau lễ trao giải này nhất định phải biểu hiện thật tốt để cánh phóng viên có cái nhìn khác hẳn về hắn mới được.

Đạo lý này hắn hiểu rất rõ, thế nên đành phải thu hồi tâm tư muốn đi tìm Quan Cố để bám bụng ở lại. Nhưng lòng hắn cứ nôn nao sốt ruột mãi, cuối cùng Chu Phóng lấy cớ chuẩn vào nhà vệ sinh, trốn vào trong góc phòng rồi vội vã mở tài khoản weixin của Tiểu Trang ra. Hắn cứ viết viết lại xóa xóa, rốt cuộc thấp thỏm gửi một câu qua: “Cậu thích Hello Kitty à?”

Vài giây sau, Tiểu Trang lời ít ý nhiều, lập tức trả lời: “Chính là em.”

Tiểu Trang: “Anh từng bảo mình rất thích mèo mà.”

Chu Phóng hấp tấp gõ “Bây giờ cậu đang ở đâu” xong định gửi thì kịp thời khựng lại xóa đi, vấn đề này rất quan trọng, hỏi như vậy có nghĩa là hắn muốn gặp Tiểu Trang ư? Không, Chu Phóng không hề muốn gặp cậu ta!

Đang mãi nghĩ thì tin nhắn của Tiểu Trang tiếp tục gửi tới: “Anh đang giận à?”

Tiểu Trang: “Em xin lỗi.”

Tiểu Trang: “Không nghĩ anh đoán ra người đó là em, chỉ là em nhện không được muốn tới gần anh một chút mà thôi.”

Tiểu Trang: “Chỉ một lần này thôi, về sau em sẽ không bao giờ làm vậy nữa đâu.”

Tiểu Trang: “Em đi liền bây giờ đây!”

Tâm tình Chu Phóng vô cùng phức tạp, hắn cảm thấy nên nói với Tiểu Trang điều gì đó, nhưng lại không rõ chính mình phải nói như nào mới đúng.

Cuối cùng Chu Phóng lẳng lặng tắt weixin đi, chẳng đáp lại câu gì.

Buổi phỏng vấn sau lễ trao giải tiến hành cực kỳ thuận lợi.

Lần này công ty đã dự kiến trước là hắn sẽ nhận được cúp thị đế, bài phát biểu cũng được đoàn đội dựa trên tính cách của hắn mà viết sẵn, hắn chỉ cần học thuộc và trả lời trôi chảy trước phóng viên là xong. Sau khi kết thúc đợt phỏng vấn cuối cùng là đến lượt cánh truyền thông thi nhau chụp ảnh, trong lúc đó vẫn có mấy tờ báo lá cải đuổi tới hỏi Chu Phóng những vấn đề riêng tư. Thấy sắc mặt hắn đã hơi mất kiên nhẫn, Tiểu An liền vội vàng bước ra liên tục gạt đầu cáo lỗi: “Công ty có sắp xếp tiệc mừng công, anh Phóng cần phải đi trước, tạm biệt mọi người, rất cảm ơn vì đã dành thời gian phỏng vấn nghệ sĩ nhà chúng tôi!”

Rốt cuộc cũng hoàn thành xong lịch trình tối nay, thế nhưng phóng viên và fan vẫn còn đợi rất đông ở ngoài cửa hội trường nên bắt đắc dĩ cả hai phải dùng đến ‘đại pháp kim thiên thoát xác’, cho xe bảo mẫu giả vờ lái đến phía trước chờ Chu Phóng, thực tế thì hắn đã lặng lẽ lên con xe Golf của Tiểu An rồi đi từ lâu rồi.

Một đường đi chẳng ai nói chuyện. Về đến chung cư, Chu Phóng liền đi thang đến tầng của Quan Cố, nhẹ nhàng lấy chìa khóa mở cửa ra.

Trong nhà đèn đóm được bật sáng trưng nhưng lại không có người.

Hắn thò đầu vào dò xét một vòng quanh phòng, lén lén lút lút không dám gây ra bất kỳ động tĩnh nào trông chẳng khác gì ăn trộm.

Tiểu Trang đang ở trong đó ư? Hay chính là “bạn cùng phòng” của cậu ta – Quan Cố đây?

Đúng lúc này có người từ buồng vệ sinh đi ra, trong ngực còn ôm theo Mèo Tới đang ngọ nguậy không ngừng.

Chu Phóng cứng ngắc nhìn chằm chằm đối phương.

Người nọ bước tới gần nhìn hắn rồi cười thật tươi: “Ày, nam chính xuất sắc nhất nhà mình đã về rồi.”

Là Quan Cố! Chính là Quan Cố của hắn!

Trong lòng Chu Phóng âm thầm thở phào một hơi, ngoài mặt thì cố gắng giả bộ bình tĩnh hỏi: “Anh đi ị mà còn ôm con em theo chi vậy?”

Quan Cố giơ móng vuốt của nó lên lắc lắc: “Ai thèm chứ. Con em lại mò vô đây nghịch nước trong bồn cầu bị anh vừa vịn bắt gặp thì có.”

Mèo Tới chẳng thấy hối lỗi mà còn bày ra vẻ mặt ngây thơ vô tội lấy lòng nhìn Chu Phóng.

Chu Phóng chậm rãi cởi giày thay dép lê rồi hỏi: “Sao anh biết em được nhận giải? Hồi tối anh xem trực tiếp trên TV à?”

Quan Cố lắc đầu: “Hôm nay anh phải tăng ca nên không có cơ hội xem, vừa nãy anh lướt weibo đọc tin tức thôi.”

Chu Phóng giơ tay qua định bế con trai cưng, ai ngờ có lẽ Mèo Tới không thích mùi nước hoa trên người hắn nên giẫy giụa bám dính lấy tay Quan Cố chứ không cho hắn ôm.

Chu Phóng vừa bực lại vừa buồn cười, hắn chỉ vào mũi nó mắng: “Con còn dám chê ba à? Cả ngày con cắm mặt vào bồn cầu mà ba vẫn chưa ghét bỏ con đâu đấy.”

Mèo Tới chẳng thèm để ý đến hắn, tự mình nhảy xuống đất rồi phóng lên ghế sofa cuộn thành một ổ tròn vo trên đấy.

Chu Phóng ngồi phịch xuống một bên ghế chọc chọc móng nó.

Quan Cố loay hoay dọn dẹp đồ chơi vứt bừa bãi trong phòng, không ngẩng đầu lên hỏi hắn: “Em ăn cơm tối rồi phải không?”

Giọng Chu Phóng nhuốm đầy sự mệt mỏi: “Chưa đâu, nhưng em không thấy đói.”

“Anh cũng chưa ăn, trong ngăn đá còn bánh chẻo đông lạnh đó, em ăn không anh đi luộc cho.”

“Khỏi, anh tự ăn đi. Em lên lầu tẩy trang tắm rửa cái, nguyên ngày nay bị chương trình gây sức ép đúng mệt luôn, giờ em chỉ muốn nằm lăn ra ngủ thôi.”

Hắn đứng dậy gọi Mèo Tới: “Lại đây, về nhà với ba nào!”

Mèo Tới cuộn thành một vòng tròn ở đấy, một chút xíu ý định động dậy cũng chẳng có. Chu Phóng bó tay trước thằng con vô lương tâm, đành một mình ra cửa xỏ giày vô, nhiệt độ bên trong giày da vẫn còn khá ấm.

Mang xong, vừa ngẩng đầu lên Chu Phóng đã thấy Quan Cố đang đứng ngay đó nhíu mày nhìn hắn.

Hắn hơi bối rối, anh nhìn thấu được việc gì ư?

“Hôm nay em làm sao vậy?”

Chu Phóng chột dạ, cổ cứng rần hỏi ngược lại: “Sao tự dưng anh hỏi thế?”

“Em đang mất hứng à?” Quan Cố tinh tế nhận ra vấn đề.

Chu Phóng lập tức phủ nhận: “Đâu có!”

Quan Cố quan sát thật kĩ biểu hiện trên mặt hắn. Chu Phóng sợ càng nói càng lộ bèn vội vàng bỏ lại câu “Em lên lầu đây” rồi chạy trốn chết!

Vào được căn hộ của mình, hắn đứng dựa lưng ngay cửa chính, một đường chạy khá nhanh khiến tim hắn đập thình thịch thình thịch liên tục.

Quả thực quá đáng sợ!

Nhưng... rốt cuộc hắn sợ cái gì vậy? Chu Phóng âm thầm suy nghĩ, bản thân mình cũng đâu có làm chuyện gì sai, việc quái gì phải sợ chứ?

Chu Phóng mệt mỏi đi vào tẩy trang, tắm rửa rồi một mình tắt đèn trèo lên giường.

Nãy giờ đầu óc hắn vẫn không ngừng nghĩ về việc ban nãy, tóm lại là hắn sợ Quan Cố hay đúng hơn là sợ Tiểu Trang đây? Nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi từ hồi nào không hay. Do ngủ không an ổn nên hắn gặp phải một giấc mơ cực kỳ đáng sợ.

Trong mộng, không hiểu sao Quan Cố tốt tính đồng ý chịu nằm dưới, Chu Phóng mừng rỡ như điên, vì thế hai người bắt đầu lăn giường. Quan tâm đến lần đầu của anh nên hắn cẩn thận đỡ Chu đệ đệ nhẹ nhàng, chậm rãi chen vào huyết động mềm mại của người dưới thân. Ai ngờ đang lúc hắn hưng phấn ngẩng đầu lên hỏi xem anh cảm nhận như nào thì thấy người mình đang cật lực cày cấy lại chính là #Hello_Kitty_mặc_váy_hồng!!!

Chu Phóng bị hoảng sợ đến giật mình tỉnh lại.

Hắn liếc mắt qua nhìn đồng hồ, lúc này mới vừa hơn 12 giờ khuya. Chu Phóng vội vàng cầm điện thoại gọi cho Quan Cố: “Anh mau mau lên nhà em nhé!”

Quan Cố bị tiếng chuông đánh thức, mơ mơ hồ hồ hỏi lại: “Sao vậy, em có chuyện gì à?”

Chu Phóng gấp gáp: “Rốt cuộc anh có lên không?”

“...Có.”

Chỉ chốc lát sau, Quan Cố đã mặc nguyên bộ đồ ngủ lên đây.

Chu Phóng chỉ vào ngăn kéo đầu giường bảo: “Anh tự chọn vị anh thích đi!”

Quan Cố: “...”

Chu Phóng thúc giục “Nhanh tay nào!”

Hiển nhiên Quan Cố không rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng anh vẫn phối hợp chọn lấy một cái bao cao su, mặt mày Chu Phóng vô cùng nghiêm túc kéo anh sát lại gần đeo vào cho Quan đệ đệ.

Tối nay Quan Cố làm đến cực kỳ sướng khoái. Đến khi bắn xong anh mới nhẹ nhàng rút ra khỏi người hắn.

Chu Phóng thở dài một hơi thật mạnh, rốt cuộc hắn cũng tổng khứ được cái giấc mộng Hello Kitty kinh khủng làm hại mình nổi cả một thân da gà, quả nhiên Quan Cố chính là thuốc của hắn!

Nhưng mà trong trường hợp như vậy lại thở dài thì chẳng khác gì thể hiện thái độ không hài lòng cả.

Quan Cố bất mãn nói: “Được lắm, đã không khen lại còn bày vẽ mặt này, lần sau em đừng hòng được ăn no nữa.”

Chu Phóng: “???”

Quan Cố nhéo mặt hắn, giọng điệu đầy sủng nịch, cưng chiều: “Hơn nửa đêm gọi người ta lên ‘tăng ca’, làm xong còn chưa vừa lòng, cưng đúng là quá khó hầu hạ đấy nhé.”

Chu Phóng vội vàng nắm lấy tay anh nịnh nọt: “Rất tốt, rất sướng, cực kỳ thoải mái luôn. Ai nói không vừa lòng chứ?”

Quan Cố nằm xuống, kéo sát người ôm chặt vào trong lòng: “Hôm nay cục cưng nhà anh làm sao vậy? Bộ lúc chiều trong lễ trao giải có ai khiến em bực mình à?”

Chu Phóng tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Đâu có, mới này em gặp ác mộng... bị quỷ áp giường.”

Quan Cố bật cười: “Con quỷ nào dám áp em?”

Chu Phóng bịa đại: “Soái quỷ.”

Quan Cố thò tay niết mũi hần: “Đẹp hơn anh không?”

Chu Phóng lắc đầu: “Em không nhìn rõ mặt.”

Hần không biết Quan Cố có tin hay không, nhưng câu này là hần nói thiệt, quả thật hần chẳng hề nhìn thấy mặt cậu ta. Trong giấc mộng kia, Hello Kitty đội cái đầu mèo xù bông cuối cùng là Tiểu Trang hay Quan Cố hần cũng không biết nốt.

Quan Cố khê vuốt ve tóc hần: “Cưng buồn ngủ chưa? Hay lại muốn tới hiệp nữa?”

Chu Phóng đập cái móng vuốt đó xuống: “Vợ ngoan mau ngủ đi, mai cưng còn phải đi làm nuôi anh nữa đấy!”

Quan Cố cười rộ lên, vươn người qua tắt đèn bàn trên tủ đầu giường.

Đêm khuya cực kỳ yên tĩnh, gần như chỉ có thể nghe được tiếng hít thở phập phồng của hai người.

Chu Phóng khép mi lại, không bao lâu sau đột ngột mở to mắt ra. Đột nhiên hần nhận thức được rốt cuộc là mình cảm thấy sợ chuyện gì.

Tiểu Trang trong mắt hần không rõ từ khi nào đã chẳng còn là một nhân cách phụ thuộc vào Quan Cố nữa, mà đã trở thành một ‘con người’ bằng xương bằng thịt thật rồi!

32. Chương 32: Chúc Anh Sớm Chia Tay

Một đêm không ngủ, Chu Phóng trợn tròn mắt thức đến tận hừng đông.

Ngay khi thấy Quan Cố khê nhúc nhích sắp tỉnh dậy, Chu Phóng bèn vội vàng nhắm mắt lại giả vờ như đang say ngủ.

Hần đã đau đầu suốt cả đêm nhưng vẫn chưa nghĩ thấu đáo, Tiểu Trang làm sao có thể là “người” được đây?

Nhưng nếu Tiểu Trang không phải là “người” thì hôm qua kẻ diện đồ Hello Kitty tới gặp hần sẽ là ai, thanh niên nghiêm túc Quan Cố ư? Nghĩ bằng đầu gối cũng biết thừa không đời nào anh làm trò mất mặt như vậy!

Mà nếu Tiểu Trang là “người”... vậy trước đây hần vẫn nhắn tin thả thính ái muội qua lại với cậu ta thì có khác gì là đang ngoại tình đâu?

Hần nhúc náo nguyên buổi tối chính là vì việc này đấy!

Chu Phóng hần thích Quan Cố đến nhường ấy, lẽ nào đã lỡ đại ngoại tình rồi sao?

Động tác rời giường của Quan Cố rất nhẹ nhàng, hần cảm nhận được anh ngồi dậy rồi khê kéo chăn đắp cho mình, thế nhưng một lúc sau vẫn không nghe được động tĩnh gì nữa.

Chu Phóng lẩn tẩn không biết Quan Cố đang làm gì, bỗng nhiên trên trán cảm nhận được một xúc giác ấm áp.

Quan Cố vừa mới cúi xuống hôn hần.

Khi môi anh rời đi, hấn cũng đồng thời mở mắt ra.

Ước chừng là Quan Cố không nghĩ tới việc mình hôn trộm mà lại bị bắt gặp, gương mặt nghiêm túc vạm vỡ của anh khó có lúc chợt hiện lên nét xấu hổ.

Trong lòng Chu Phóng chấn động.

Lẽ nào ở hậu trường lễ trao giải tối qua, trong cái đầu mèo xù bông Hello Kitty ấy, vẻ mặt của “Quan Cố” cũng sẽ đáng yêu vậy ư?

“Còn sớm lắm, em ngủ thêm một lát đi!” Quan Cố dịu dàng vuốt ve tóc hấn.

Cả đêm không chợp mắt khiến đầu óc Chu Phóng hơi rối loạn, hấn qua loa đáp ứng rồi xoay lưng lại kéo sát chăn lên tận cằm, nhắm mắt giả vờ tiếp tục ngủ.

Quan Cố giúp hấn dèm lại góc chăn mỏng, ngón tay vô tình đụng phải làn da mẫn cảm sau lỗ tai Chu Phóng khiến cả người hấn đột ngột giật bản mình.

Nếu ở tình huống bình thường thì chắc chắn Chu Phóng sẽ quay lại đùa giỡn thân mật sờ mó anh các kiểu, nhưng giờ phút này tâm hấn vẫn đang rối loạn như ma vì chợt dạ, thế nên não không kịp phản ứng đã lỡ miệng gắt: “Sao anh phiền quá vậy? Còn chưa đi làm nữa là trễ giờ ráng chịu.”

Quan Cố: “...”

Chính Chu Phóng cũng bị tiếng rống của mình làm hoảng sợ, hấn lắp bắp muốn nói xin lỗi anh nhưng lại sĩ diện vì không có bậc thang bước xuống, cuối cùng cứng ngắc nằm ở nơi đó.

Quan Cố không nói gì, anh chậm rãi xuống giường rồi nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi.

Nắng sớm từ bức rèm cửa mông mông lung lung chiếu vào, Chu Phóng bèn kéo cao chăn lên che qua đầu.

Qua một lát, hấn lại bức bối giật tấm mền xuống khỏi mặt, hai mắt hấn lúc này đỏ ửng, vương đầy tơ máu, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ xiu nào.

Cảm giác này thật tệ!

Lăn lộn mãi đến 9 giờ hơn vẫn không ngủ được, Chu Phóng phiền não quyết định rời giường đi túm con trai tới để chơi đùa cùng nó một lát cho nhẹ đầu. Hấn đi lòng vòng quanh nhà gọi “Mèo Tối... Mèo Tối...” mà mãi vẫn không thấy thẳng nhóc đâu mới sực nhớ tối qua đã lỡ để nó ở lầu dưới một mình rồi bèn lấy chìa khóa đi xuống tìm.

Hấn vốn cho rằng Mèo Tối sẽ như mọi ngày ngủ ngay ở ghế sofa trong phòng khách, ai ngờ đi vào lại thấy trống trơn, ngay cả ổ mèo mà Quan Cố đặt trong góc tường cũng không thấy nốt.

Phòng khách không có, phòng ngủ không có, cả nhà Quan Cố hấn đều bối tung một lượt lên mà cũng không thấy tung tích của Mèo Tối.

Con hấn đi đâu rồi?

Không lẽ Quan Cố nổi điên ném con trai hấn ra đường rồi hả?

Bông chóc Chu Phóng hốt hoảng, hấn quỳ khom xuống ngó dưới gầm ghế, gầm bàn, gầm giường, ngay cả những nơi Mèo Tối không có khả năng chui vào như rương, ngăn kéo bàn ăn, ngăn tủ quần áo... cũng đều mở ra tìm thử, vẫn chẳng thấy đâu!

Nhưng Chu Phóng phát hiện ra một manh mối khá quan trọng, ấy là cái túi xách vòm thường dùng để mang thú cưng ra ngoài cũng biến mất tiêu! Mèo Tối rất ít được đi chơi, mỗi lần rời khỏi nhà toàn là vì nó cần phải đi chích ngừa, mà người mang nó đến mấy bệnh viện thú y đều là Quan Cố. Nhưng cái túi đây là khi Chu Phóng qua châu Âu tham gia tuần lễ thời trang đã tìm mua cho con trai hấn, vừa thời thượng lại rất tiện dụng, vậy nên hấn vẫn nhớ rõ ràng.

Mà mới sáng sớm Quan Cố đã mang Mèo Tối đi đâu nhỉ, thẳng bé vừa mới tiêm phòng gần đây rồi mà, hơn nữa anh cũng phải đi làm chứ?

Mí mắt phải của Chu Phóng lại nháy vài cái.

Hắn vội vàng chạy lên lầu lấy điện thoại gọi cho Quan Cố, không ai nghe máy cả.

.... Hết như dự đoán!

Mí mắt Chu Phóng vẫn không ngừng giật, hắn lập cập vào weixin kéo xuống khung chat với Tiểu Trang rồi mở ra gõ chữ.

Chu Phóng: “Cậu đang ở đâu?”

Tin nhắn đáp trả rất nhanh.

Tiểu Trang: “Ở bên ngoài.”

Chu Phóng sốt ruột: “Cụ thể là chỗ nào?”

Tiểu Trang: “Spa làm đẹp cho thú cưng.”

Tiểu Trang: “Con mèo kia bản rồi, nó cần phải tắm rửa nhưng em không biết tắm cho nó.”

Tảng đá trong lòng Chu Phóng thoáng chốc nhẹ hẳn xuống một nửa khi đọc tới mấy dòng này, vừa rồi quả thật lúc biết cậu ta mang nó đi, đầu hắn không nghĩ được nghĩ đến rất nhiều tình huống cực thê thảm.

Chu Phóng cau mày bấm bàn phím: “Đó là mèo của bạn cùng phòng nhà cậu thôi mà, cậu tự tiện mang nó ra ngoài như vậy không phải là nhiều chuyện sao?”

Tiểu Trang: “Bây giờ nó là mèo của em.”

Tiểu Trang: “Em mua lại rồi.”

Chu Phóng cầm di động trợn mắt há hốc mồm. Hắn vội lật nhắn tin sang: “Không phải cậu ghét mèo ư?”

Tiểu Trang: “Nhưng em thích con này.”

Tiểu Trang: “Nó cũng bám dính lấy em, xem như là có duyên phận vậy.”

Chu Phóng ngạc nhiên: “Bạn cùng phòng của cậu đồng ý bán hả?”

Tiểu Trang: “Đúng vậy!”

Đùa nhau đấy à? Làm sao có thể?

Tiểu Trang: “Em đang tìm phòng trọ mới rồi, em sẽ mau chóng dọn ra khỏi chung cư đó.”

Tiểu Trang: “Anh lại nhầm chán sao?”

Tiểu Trang: “Thế thì đổi người khác mà thả thính đi.”

Tiểu Trang: “Đừng làm phiền em nữa!”

Chu Phóng bị năm chữ này đánh bốp một phát vào sự vô liêm sỉ của bản thân. Không thể phủ nhận việc kể từ khi hắn nhận thức được Tiểu Trang chính là một ‘con người’ tồn tại thiệt sự trong cuộc sống đến nay đã hơn nửa tháng, mỗi lần hắn nói chuyện hay bày tỏ cảm xúc gì với cậu đều tra đến cực điểm.

Xác định được Mèo Tối vẫn bình an vô sự xong thì Chu Phóng cũng ngại ngần không dám hỏi thêm gì nữa.

Hắn suy nghĩ một lúc lâu rồi quyết định nhắn: “Xin lỗi.”

Chu Phóng: “Cám ơn cậu hôm qua đã đến xem tôi nhận thưởng, sau này tôi sẽ tiếp tục đóng phim thật tốt!”

Hắn còn muốn viết thêm vài câu khách sáo nhưng Tiểu Trang đã cắt ngang: “Em đã hết làm phóng viên từ lâu rồi, anh không cần phải nói mấy câu xã giao đấy với em.”

Tiểu Trang: “Em cũng không còn là fan của anh nữa, anh diễn thành cái dạng gì em chẳng quan tâm!”

Tiểu Trang: “Cho tới tận bây giờ anh vẫn chưa từng để bất cứ lời nào em nói trong lòng, em vốn thích anh là ngay từ cái nhìn đầu tiên vào lúc chúng ta còn học cấp 3.”

Tiểu Trang: “Thôi vậy, cũng qua rồi.”

Tiểu Trang: “Hy vọng sự nghiệp của anh sẽ ngày càng thuận lợi.”

Tiểu Trang: “Nhưng em sẽ không chúc phúc cho anh với bạn trai anh đâu.”

Tiểu Trang: “Chúc hai người sớm chia tay!”

Tiểu Trang: “Mà bỏ nhau rồi thì cũng mong về sau anh không bao giờ tìm được ai khác nữa.”

Tiểu Trang: “Chúc anh là cẩu độc thân cả đời này.”

Tiểu Trang: “Yêu anh, moa moa taz!”

Chu Phóng dở khóc dở cười, rốt cuộc cậu nhóc này bị làm sao vậy? Hắn không trả lời tin nhắn nữa, đã nói tới như vậy rồi thì đáp gì cũng không thích hợp.

Tắt weixin đi, Chu Phóng thuận tay mở weibo lướt xem tin tức, ứng dụng vừa hiện ra hắn đã bị ngợp trong đồng tag khủng hơn vạn cái, hầu hết là do đồng nghiệp từng hợp tác chung và fan hâm mộ bình luận dưới bài post hôm qua Tiểu An đăng, đại ý chúc mừng hắn nhận được cúp thị đế danh giá.

Bình luận đứng đầu là Giản Ninh Xuyên, cậu chỉ đăng tấm hình chụp hắn lên nhận giải tối qua kèm một câu ngắn gọn “Chúc mừng tân thị đế của chúng ta.”

Đều là người của công chúng nên thể diện ngoài mặt vẫn phải chu toàn, hắn nhanh chóng like một cái rồi trả lời ngay phía dưới “Cảm ơn Tiểu Giản.”

Vài phút sau Giản Ninh Xuyên gọi điện thoại tới.

“Anh Phóng.” Giản Ninh Xuyên cẩn thận giải thích, “Em không có ý gì khác, chỉ là trước đây cả lúc phỏng vấn và trên weibo em đều hay nhắc tới anh. Nếu lần này anh nhận giải thưởng lớn như vậy mà em lại im ru thì chỉ sợ cánh truyền thông hay fan lại nháo nhào suy diễn là chúng ta có mâu thuẫn, nên em mới comment trên nhà anh. Lỡ mà fan couple lại bàn tán lung tung gì thì anh cứ kệ đi nhé, em tuyệt đối không phải muốn cọ nhiệt anh để sao tác couple đâu, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Chu Phóng thật sự không hề để ý đến chuyện đó bèn đáp: “Không sao, tôi hiểu mà.”

Giản Ninh Xuyên chân thành nói: “Chúc mừng anh, em thật sự cao hứng khi thấy anh nhận được cúp thị đế.”

Chu Phóng có chút cảm động nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn hẳn: “Tiểu Giản, cảm ơn cậu.”

Đương nhiên hắn tin tưởng Giản Ninh Xuyên không hề muốn cọ nhiệt hắn để sao tác couple gì hết, lấy gia thế, địa vị cùng tương lai của cậu mà còn cần kéo fan từ couple thì nên đi tìm một nữ minh tinh chứ dính vào thằng con trai như hắn làm gì.

Mất ngủ cả đêm nên mới chỉ lướt weibo một lát hắn đã thấy nhức mắt, Chu Phóng buông di động qua một bên rồi một hồi ngủ luôn ngay tại sofa trong phòng khách.

Một lát sau, hắn bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình thức giấc, là Quan Cố gọi tới.

Đã mười hai giờ hơn.

Quan Cố hỏi hắn: “Buổi sáng em gọi có chuyện gì không?”

Chu Phóng thử thăm dò: “Gọi trò chuyện với anh tí thôi. Sao anh không nghe máy em thế?”

“Đi làm chứ sao. Em nghĩ còn lý do gì nữa.”

Chu Phóng nghe ra được ngữ khí anh không tốt lắm bèn câu ngược lại: “Ai chọc điên anh thì đi mà tìm nó phát giận, ở đây khó chịu với em thì hay lắm à?”

“Anh khó chịu ư?”

Chu Phóng cau mày: “Như anh hiện giờ mà còn không bảo khó chịu thì là gì.”

Quan Cố sáng giọng: “Ừ đây, anh đang bực mình, rồi sao?”

Quả thật là anh đang cực kỳ mất hứng. Trong lòng Chu Phóng có quỷ, nghe anh nói vậy thì đột nhiên thấy chột dạ.

Quan Cố dừng một chút rồi cố hòa hoãn bảo: “Anh đi ăn cơm đây, em cũng gọi món về ăn đi chứ đừng nhịn đói, dạ dày em không tốt đâu.”

Chu Phóng: “... Được.”

Cúp điện thoại xong hắn ngồi đó suy ngẫm một lát mới chợt nhớ tới hồi sáng nay hắn vô duyên vô cớ gắt gỏng với Quan Cố, anh khó chịu là vì việc này ư?

Đúng rồi! Mèo Tới về rồi sao?

Chu Phóng gấp gấp đến quên thay giày mà mang luôn dép lê chạy lẹp bẹp xuống tầng dưới, mở cửa ra đã thấy Mèo Tới ngồi ngay bệ cửa sổ phòng khách đang ngắm phong cảnh ngoài đó. Bộ lông trông rất ư là mượt mà, sạch sẽ, đúng là vừa được tắm táp cẩn thận xong xuôi có khác.

Mèo Tới khẽ “meo” một tiếng rồi nhanh chóng nhảy xuống chạy qua chỗ hắn.

Chu Phóng cúi người bế nó lên, Mèo Tới kêu gừ gừ, cứ dụi qua dụi lại cái đầu bé xíu của nó vào người hắn.

Chu Phóng bị cọ đến mềm lòng nhưng vẫn nhịn không được quả trách: “Ai cũng có thể mang con đi tắm rửa à? Cứ tùy tiện theo người lạ thế đến ngày bị bán thì đừng có mà kêu ba đấy.”

Miêu Tới lười biếng cuộn tròn lại nằm gọn lỏn trong vòng tay hắn.

Hắn theo bản năng cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu thẳng bé, mùi xà bông thơm thiệt là thơm!

33. Chương 33: Thế Thân

Cả đêm qua Chu Phóng không hề chớp mắt, sáng nay cũng chỉ ngủ chưa đến một tiếng, thế nên hiện giờ hắn cảm thấy não mình như thiếu dưỡng khí, cả người vô lực đầy khó chịu. Hắn ôm Mèo Tới lên lầu, ăn qua loa vài thứ linh tinh rồi ngã đầu xuống giường ngủ mê mết.

Trong mơ, việc “Mèo Tới lại biến mất” hại hắn ngủ mà vẫn khư khư ôm chặt con trai không dám buông tay. Chỉ khổ thân Mèo Tới, bị một cái lò sưởi bằng thịt ôm riết vào người nóng không chịu nổi, nó cố dùng sức giãy giụa bỏ ra lại bị hắn giật mình mơ màng kéo về, cứ thế lặp đi lặp lại khiến Mèo Tới đành đầu hàng số phận, nhưng về mặt thì trông ừy khuất muốn chết được.

Chu Phóng ngủ thẳng đến tận khi Mèo Tới kêu meo meo không ngừng mới miễn cưỡng tỉnh dậy. Thằng bé bị hắn ‘hành hạ’, hôn hôn hít hít, xoa nắn tới lui vòng vòng trong chăn, đợi đến khi nó ‘trốn thoát’ ra được khỏi đó thì bộ lông trắng trắng xinh xinh đã xù bông rối loạn, nhìn chẳng có tí đáng về gì là vừa mới được đi chăm sóc tắm gội ở spa về cả. Chu Phóng thoáng thả lỏng cánh tay, Mèo Tới vội vàng nhảy xuống giường trốn tít ra xa tận góc phòng, vừa nâng bàn chân cao quý của ngài lên liếm láp rửa mặt, vừa oán hận nhìn tên quan xúc phạm dám khi quân phạm thượng đang còn nằm lười biếng trên giường.

Đã chín giờ hơn rồi.

Chu Phóng đứng lên, cảm thấy đầu mình vẫn ong ong choáng váng. Hắn đi tìm di động gọi cho Quan Cố, mỗi tiếng chuông vang lên khi anh chưa nghe máy là mỗi một giây hắn lo lắng đề phòng không ngớt.

Hắn sợ Tiểu Trang lại bất thành linh xuất hiện. Càng ngày Chu Phóng lại càng hối hận, lẽ ra ngay từ đầu hắn không nên nào ứng nước mà đi trêu chọc cậu ta như vậy mới đúng!

May mà lần này Quan Cố nhắc máy khá nhanh, nhưng đầu dây bên kia lại ồn ào vô cùng khiến hắn cố lắm cũng chỉ nghe được giọng anh tiếng được tiếng mất.

“Alo, em gọi có việc gì không?”

Chu Phóng hỏi: “Anh đang đi xã giao à?”

“Ừ.”

Chu Phóng biết anh đang bận rộn bèn tri kỉ bảo: “Vây thôi anh cứ ăn uống với mọi người đi, bao giờ xong rồi về mình...”

Hắn chưa nói dứt câu Quan Cố đã cúp máy cái rụp.

“... Nói.”

Nếu là thường ngày thì chắc chắn Chu đại minh tinh đã lập tức bốc hỏa rồi, nhưng mà hôm nay hắn lại chột dạ nên chẳng khó chịu gì. Cả chuyện sáng nay Chu Phóng vô duyên vô cớ gắt gỏng với Quan Cố nữa, khi ấy cũng là vì hắn đang chột dạ.

Hắn vẫn lẩn tẩn trong lòng việc rốt cuộc mình có ngoại tình hay không, dù cho vốn dĩ hắn và Tiểu Trang xét đến cùng thì cũng chẳng tiếp xúc trực tiếp gì cả.

Rối rắm nhất chính là việc Tiểu Trang đang từ một cái “nhân cách” trong mắt hắn, thoát cái lại biến thành “người”, phải biết là quãng thời gian trước mỗi lần trò chuyện cùng cậu hắn luôn thấy rất hào hứng, vui vẻ, phấn khích như thể đang ‘tán tỉnh’ crush cơ đấy.

Vậy nghĩa là hắn là thích lẩn giương cùng Tiểu Trang ư?

... Không đúng!

Tất cả những tâm tình đó của hắn từ đầu đến cuối vẫn chỉ dành cho một mình Quan Cố mà thôi. Hắn cảm thấy Tiểu Trang thú vị hay đáng yêu gì cũng chỉ vì hắn cho rằng cậu ta chính là Quan Cố.

Cứ cố ‘tẩy não’ mình như vậy một phen, cuối cùng Chu Phóng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Đúng vậy, tình cảm hắn dành cho anh vô cùng vững vàng, kiên định, tuyệt đối không có chuyện một chân đạp hai thuyền. Chỉ là hắn không cần thận đi đường vòng xiu thôi, chứ hoàn toàn không phải đã lỡ lạc trôi đâu.

Về sau chỉ cần không để ý tới Tiểu Trang nữa là được, cũng may mà cậu ta đã nói không muốn liên hệ gì với hắn nữa rồi.

Cả ngày nay Chu Phóng không hề ăn uống tử tế, vậy nên giờ hắn thấy đói kinh khủng, thế nhưng tử lạnh của hắn thì chẳng có thứ gì dinh dưỡng để nhét bụng cả. Chu Phóng bèn bụng theo con trai xuống lầu dưới lục tử lạnh nhà Quan Cố ăn tạm vài món linh tinh, xong xuôi thì bé Mèo Tối lên sô pha nằm xem TV giết thời gian, nhưng TV bật lên cứ để đó, bởi vì đầu óc hắn lúc này đã phiêu bạt vẩn vơ khắp nơi rồi.

Sáng nay Tiểu Trang đã bảo ‘bạn cùng phòng’ bán mèo cho cậu ta rồi, về sau Mèo Tối chính là của cậu ấy.

Dĩ nhiên nghe thôi là biết ngay vị “nhân cách phân liệt” này lại tự ảo tưởng linh tinh, tuy nhiên Chu Phóng lại chẳng thể thẳng mặt phản bác được.

Đã vậy Tiểu Trang còn nói mấy ngày nữa sẽ dọn nhà ra khỏi chung cư. Tuy biết quá nửa là chuyện ấy không thể nào xảy ra được nhưng Chu Phóng vẫn đề phòng giữ chặt con trai bên mình, ai biết được lỡ đâu một phút sơ sẩy cậu ta lại thật sự mang con trai hắn rời đi thì biết làm sao.

Ồ nhưng mà Tiểu Trang có thể dọn đi đâu được nhỉ? Rời khỏi căn hộ này cũng đồng nghĩa với việc rời khỏi ‘đâu’ Quan Cố luôn đúng không?

Di động kêu “ting” một tiếng.

Da đầu Chu Phóng tê rần, không hiểu sao hắn có một dự cảm không hề tốt lành.

Quả nhiên...

Tiểu Trang: “Chồng ơi.”

Tiểu Trang: “Em khó chịu quá.”

Tiểu Trang: “Em hối hận rồi, ban ngày em không nên nói vậy với anh.”

Tiểu Trang: “Em chẳng quan tâm anh có bạn trai hay không nữa.”

Tiểu Trang: “Cũng chẳng quan tâm có phải do anh nhầm chán nên mới chịu nhắn tin trêu đùa em gì đó.”

Tiểu Trang: “Anh yêu ai cũng được, miễn đừng không để ý đến em!”

Tiểu Trang: “Em cam đoan sẽ không quấy rầy đến sinh hoạt của anh, càng không cố tình gây sự như hôm nay đâu.”

Tiểu Trang: “Chúng ta có thể quay lại quãng thời gian tốt đẹp giống trước đây được không?”

Chu Phóng đâu dám tiếp tục chat chit với cậu ta nữa, cũng không dám kéo cậu ta vào blacklist, sợ lỡ đâu lại khiến Tiểu Trang khó chịu nổi cơn làm ầm lên nữa, vì vậy hắn chỉ lẳng lặng xem xong tin nhắn rồi tắt weixin đi.

Thật lòng mà nói bảo không áy náy là giả, còn nhớ lúc đầu Tiểu Trang vừa mới xuất hiện là một cậu nhóc tự tin, sáng sủa, khí phách, phần chần vô cùng. Thế mà đến giờ này Tiểu Trang không chỉ đáng thương, mà nói nặng hơn chút thì còn có vẻ khá tiện. Sự thay đổi chênh lệch dữ dội như vậy không phải do Chu Phóng gây ra thì còn ai?

Nhưng chuyện cho tới bây giờ thì ngoài tránh né hắn còn có thể làm như thế nào được nữa?

Hơn mười một giờ khuya Quan Cố mới mang một thân đầy mùi rượu về đến nhà.

Chu Phóng vội vàng chạy ra đón: “Hôm nay anh về trễ thế?”

Quan Cố chống tay lên tủ đựng giày kéo ra vào, anh không nói gì, ánh mắt hơi mờ mịt, chờ đợi.

Chu Phóng cau mày: “Anh uống nhiều dữ vậy à?”

Quan Cố nâng chân, cạo cho đôi giày bên phải rớt ra: “Ai cần em lo?”

Chu Phóng: “...”

Sau đó Quan Cố lại cạo tiếp cho đôi bên trái rớt ra nốt rồi đi luôn chân trần vào nhà, mở tủ lạnh lấy một lon bia khui nắp rồi ngồi uống, anh uống khá gấp nên hơn phân nửa bia đều rơi xuống vạt áo sơ mi trước ngực.

Hồi trưa anh nghe máy Chu Phóng gọi đến mà chẳng vui vẻ gì, hai giờ trước thậm chí còn cúp ngang trong khi hắn đang nói. Mấu chốt vấn đề chỉ sợ là vấn đề việc giặt giũ trên giường sáng nay.

Lúc anh vừa thức dậy, cho rằng Chu Phóng vẫn còn đang ngủ nên mới trộm hôn hắn một cái, không ngờ bị người trong lòng bắt gặp khiến anh cũng hơi ngượng ngùng.

Vấn đề nên là một tình huống cực tình cảm, tim bay đầy phòng mới phải, xui sao Chu Phóng khi đó lại vừa mất ngủ cả đêm, đầu choáng váng, não đập mạnh, chỉ lo suy nghĩ về vấn đề “ngoại tình hay không ngoại tình” với con Hello Kitty đầu bự kia. Vậy nên chẳng những không dịu dàng đáp lại Quan Cố, mà còn như thể uống sai thuốc rống lên với anh.

Thế nhưng loại việc nhỏ nhặt như vậy cũng đáng để hờn dỗi cả ngày sao?

Quan Cố bóp bẹp lon bia rồi một phát xong ném vào thùng rác gần đó, rồi anh tiện tay cởi áo khoác vắt lên lưng ghế ăn cạnh bàn cơm, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa cái rầm ngay trước mặt Chu Phóng.

Chu Phóng nín nhịn, bước qua nhẹ nhàng mở cửa phòng vệ sinh ra.

Quan Cố đứng xoay lưng lại với Chu Phóng để đi tiểu, hắn vẫn kiên nhẫn chờ anh, đợi anh kéo khóa quần lên xong xuôi thì mới mở lời: “Chuyện sáng nay là do em sai, tự mình ngủ không được lại đi giận chó đánh mèo với anh.”

Quan Cố quay sang bồn nước rửa tay, không thêm phản ứng với mấy câu Chu Phóng vừa nói.

“Hôm nay anh cũng nổi nóng với em mấy lần rồi, xem như huề nhau nhé!” Chu Phóng chủ động hạ bậc thang xuống cho cả hai người.

Ai ngờ Quan Cố vẫn chẳng thèm đáp, cứ cầm mặt xuống rửa tay.

Chu Phóng khó chịu nhất chính là tình huống như hiện tại, nếu Quan Cố giận dữ thì cùng lắm cứ to tiếng với hắn một trận là được, chứ cứ ấu trĩ chơi trò chiến tranh lạnh như này là muốn làm gì đây?

Chu Phóng bước hẳn vào trong nhà vệ sinh, đứng ngay sau lưng Quan Cố, cố làm cho giọng mình dịu bớt: “Thế bây giờ anh muốn em phải như nào? Đừng im lặng hoài nữa.”

Quan Cố ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn qua tấm gương trước mặt.

Chu Phóng: “...”

Hai mắt anh đỏ bừng, hàng mi dày chẳng giấu nổi vẻ buồn bực. Chu Phóng cầm nín hoàn toàn, rốt cuộc có chuyện gì thế?

Quan Cố xoay người lại bảo: “Em qua đây.”

Chu Phóng không rõ lí do nhưng vẫn nghe lời nhích lại gần. Quan Cố vòng tay ngang eo hắn kéo người sát về phía mình, dùng sức ôm thật chặt Chu Phóng.

Chu Phóng: “... Anh làm sao vậy?”

Ánh mắt Quan Cố vẫn mờ mịt, mông lung, nhưng giọng nói thì vô cùng rõ ràng dứt khoát: “Đừng thích người khác!”

Chu Phóng ngẩn ra.

Quan Cố nghiêng người về phía trước, trán anh dán sát lên trán hắn rồi dụi tới dụi lui, âm thanh nỉ non bảo: “Em chỉ thích một mình anh thôi, có được không?”

Mọi, thì ra là say rồi!

Chu Phóng lập tức vứt luôn sự khó chịu mới nãy lên chín tầng mây, hắn cảm thấy đáng vẻ quy lụy hiện giờ của Quan Cố đặc biệt mê người đến tận tận tủy: “Đương nhiên rồi, đó giờ anh chỉ thích mỗi em thôi.”

Không ngờ Quan Cố nghiêng đầu qua cắn vào cằm hắn như trừng phạt rồi quát: “Em nói dối!”

“Thật mà.” Chu Phóng thiếu điều chỉ tay lên trời thề thốt.

Quan Cố lại tiếp tục càu nhàu: “Rõ ràng em thích Lý Tử Phong còn gì.”

Chu Phóng chột dạ: “... Ai thích cậu ta!”

Lý Tử Phong chính là mối tình đầu thời hắn còn học cấp 3.

Quan Cố chôn mặt vào bờ vai của hắn, giọng điệu lúc cao lúc thấp, liên miên ‘kể tội’: “Vậy ai suốt ngày cạp kẻ chơi game với em, ai giúp em làm bài tập về nhà, hả? Em còn dám nói tên đó đáng yêu, uống rượu xong thì xem anh là thể thân của nó, thậm chí còn kêu cả đời này cũng chỉ thích mỗi nó, đã vậy còn muốn hôn nó, lăn giường với nó, rốt cuộc nó hơn anh chỗ nào chứ?”

Chu Phóng dở khóc dở cười, anh còn muốn nhớ việc này đến năm 80 tuổi mới vừa lòng đây à?

Quan Cố say rượu trở nên nói nhiều kinh khủng: “Hôm sau ngay trước mặt anh mà em và tên kia lại còn ôm ôm hôn hôn, nếu không phải đang ban ngày ban mặt ở nơi đông người thì hai người tính lăn giường luôn đúng không? Em không biết đâu, tên đó đã sớm muốn chịch em rồi, nó không hề thích em, chỉ muốn làm tình với em thôi. Đừng tưởng anh không biết nhé, nó còn dám bịa chuyện bảo em ‘chặt’ lắm, mọi, lần sau mà nó còn dám xuất hiện trước mặt anh khoe khoang, anh nhất định sẽ giết nó đem thịt cho mèo ăn.”

Chu Phóng vội vàng gạt đầu phụ họa: “Đúng đúng đúng.”

Quan Cố bực bội: “Đúng cái gì mà đúng? Có phải em cũng muốn chịch nhau với nó không?”

Chu Phóng oan ức cùng cực, lắc đầu nguầy nguậy: “Tuyệt đối không có!”

Quan Cố không tin: “Đừng đùa, chắc chắn là có.”

Chu Phóng bất mãn: “Anh hay nhỉ, có hay không chẳng lẽ em không biết. Anh đừng có mà ý vào mình say rượu thì có thể tùy tiện hắt nước bắn lên đầu em nhé.”

Quan Cố bỗng nhiên tức giận: “Em thì biết cái đêch gì?”

Trong lòng Chu Phóng âm thầm chửi thề, nhưng ngoài miệng thì đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nên qua loa đồng ý đại: “Rồi rồi, anh bảo cái gì thì là cái đấy.”

Quan Cố đắc ý vênh mặt: “Đúng vậy, đã chịch rồi... là anh đã làm thay thẳng đó.”

Chu Phóng: “!!!”

Từ từ đã, dường như hắn vừa mới phát hiện ra một sự thật kinh thiên động địa thì phải!

34. Chương 34: Một Nghìn Năm

Chu Phóng hết hồn, vội vàng truy vấn: “Cái gì gọi là ‘anh đã làm thay thẳng đó’ hả?”

Cánh tay trên eo hắn lỏng ra một chút, Quan Cố ngẩng mặt rời khỏi vai Chu Phóng, nhìn thẳng hắn, ánh mắt anh vẫn hơi mờ mịt, mông lung.

Chu Phóng khó có lúc nói năng nhỏ nhẹ, ráng dụ dỗ: “Anh nói em nghe đi, chuyện đấy là sao vậy?”

Quan Cố không đáp, đôi mắt anh ánh lên hơi nước, cứ như vậy im lặng nhìn chằm chằm hắn.

Lúc này kẻ ngốc như Chu Phóng cũng đã thông suốt rõ ràng. Hắn cảm nhận được tình yêu vô vàn mà Quan Cố dành cho mình trong mắt anh, chính là loại tình cảm nồng nàn không giới hạn, đáy lòng hắn bất chợt cũng phải lạc mất một nhịp vì ánh nhìn ấy.

Hắn khẽ liếm môi dưới: “Đêm hôm đó chúng ta không chỉ hôn nhau, mà còn làm nhiều việc cấm trẻ em hơn đúng không?”

Chu Phóng hôn phớt qua khóe môi anh rồi tiếp tục ‘tra khảo’: “Nói em nghe, mình đã làm những gì?”

Quan Cố chậm rãi chớp mắt một cái, mắt một mí với hàng mi dài thiết dài quả thật là sâu hun hút, trông đẹp trai không nói nên lời.

Chu Phóng thất thần một lúc mới tỉnh táo lại: “Cưng à, mau kể cho em biết, rốt cuộc đêm đó chúng ta đã làm gì thế?”

‘Cực cưng’ Quan Cố của hắn hình như không định nói chuyện, chỉ ghé sát vào gặm gặm môi hắn, đầu lưỡi cũng ngo ngoay muốn chui vào trong.

Vốn Chu Phóng không hề có ý định làm chuyện 18+ với Quan Cố lúc này, giờ hắn chỉ tò mò muốn biết thực hư chuyện gì đã xảy ra vào tối năm ấy mà thôi, thế nhưng người mình yêu nhất muốn hôn thì làm gì có đạo lý lại đi từ chối chứ, vậy nên Chu Phóng cực kỳ nhiệt tình đáp lại anh.

Quan Cố đảo người đè hắn vào cạnh bồn rửa mặt, anh dùng sức hôn rất sâu, đến nỗi một thằng đàn ông trưởng thành như Chu Phóng mà thở cũng không nổi, thất lực hắn bủn rủn, toàn thân nóng bừng. Nào Chu Phóng vẫn còn chút lí trí, hắn tính đẩy anh ra để hỏi rõ ràng chuyện tối nay, ai ngờ đột nhiên Quan Cố lại dùng hai tay ghì chặt lấy cổ hắn. Không phải là kiểu ôn nhu tình thú đâu, mà chính là loại đặc biệt dùng sức ghì đây. Vốn Chu Phóng đã bị hôn đến hụt hơi, một cú này của Quan Cố càng khiến hắn choáng váng thiếu điều ngất xỉu tại chỗ, đã vậy anh vẫn tiếp tục quần quýt lấy hắn hôn như không có chuyện gì. Chu Phóng muốn gỡ tay anh ra nhưng chẳng đủ sức lực, làm hắn suýt nữa là đã về báo hiếu với ông bà.

Chu Phóng có thể cảm giác được mắt mình đang trợn trắng, hắn không muốn bị Quan Cố hôn chết đâu nhé! Không đúng! Là bị siết cổ đến chết! Toàn thân bị quần chặt! Chết ngọt thật chứ méo đùa!

Đương nhiên Quan Cố không muốn giết hấn, thế nên rất nhanh anh đã buông lỏng tay ra.

Chu Phóng cảm tưởng mình vừa nhặt được một mạng về, ngực phập phồng lên xuống, hấn muốn há mồm thở dốc cho dễ thở nhưng diên cái là Quan Cố vẫn đang cầm mặt liếm mút lưỡi hấn say mê, mà hấn thì chẳng còn tí sức lực nào để tránh ra cả, đến chân hấn còn mềm nhũn đứng không vững đây.

Quan Cố một bên tiếp tục hưng phấn hôn hấn, một bên nửa dìu nửa kéo hấn từ nhà vệ sinh qua phòng ngủ cạnh đó, bước chân hai người lảo đảo một trước một sau lần lượt ngã xuống nệm giường, bắt đầu quần riết vào nhau cởi đồ lột áo.

Hăng say cày cấy được một lát thì động tác của Quan Cố mới chịu chậm bớt.

Bị ‘hành hạ’ dồn dập nửa ngày muốn phát điên, cuối cùng Chu Phóng mới có cảm giác mình sống lại rồi.

Hấn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt mồ hôi đang lăn trên tóc mai cho anh: “Anh tỉnh rượu rồi à?”

Quan Cố chậm rãi thúc nhẹ cậu em của mình tới trước: “Nãy giờ rồi.”

Chu Phóng bực bội mắng: “Đã tỉnh rồi mà còn hùng hục hùng hục như trâu bò thế đấy hả?”

Quan Cố không đáp, bắt đầu khôi phục lại tốc độ thần tốc ban nãy.

Chu Phóng mắng hết nổi, bởi vì hấn bị #Quan_babe ‘nghiền ép’ sướng muốn phát điên rồi.

Quan Cố ngồi ở một bên, sờ lồng ngực ướt đẫm mồ hôi của Chu Phóng rồi mỉm cười trêu: “Em chịu nổi lần nữa không?”

Chu Phóng rất muốn gặm chết cái tay đang khơi lửa trên ngực mình, hoài nghi hỏi lại: “Ban nãy anh giả vờ say đấy à?”

Quan Cố lắc đầu: “Không phải, anh say thật mà, còn chẳng nhớ rõ làm sao về được đến nhà nữa đây này.”

“Say cái rắm ý, thế mà mồm miệng vẫn kín như bưng, em hỏi anh đủ thứ anh có thèm nói tiếng nào đâu.” Chu Phóng hất cái tay càng sờ càng quá phận kia xuống.

Quan Cố nhích qua ôm chặt hấn vào lòng.

Chu Phóng ghét bỏ nói: “Cách xa em ra một chút, cả người toàn mùi rượu không.”

Quan Cố bật cười: “Chê chồng em à? Lúc người em sặc mùi rượu anh vẫn không hề chê em đâu đấy!”

#Kẻ_có_thể_đếm_số_lần_uống_rượu_trên_đầu_ngón_tay – Chu Phóng vội vàng truy vấn: “Cái gì, khi nào mà cả người em đầy mùi rượu?”

Đầu hấn chợt vang một tiếng “ting”, kịp thời phản ứng: “Là lần em biết kết quả trúng tuyển vào Học viện Điện ảnh phải không?”

“Ừ.” Quan Cố gật đầu.

Chu Phóng chẳng thèm quan tâm chân nhũn mông đau gì nữa hết, hấn đặc biệt hăng hái chồm người dậy lắc lắc cánh tay anh: “Rốt cuộc đêm đó chúng ta đã làm gì? Anh nói ‘anh thay Lý Tử Phong làm em rồi’ là sao?”

Quan Cố lia mắt sang chỗ khác: “Ý trên mặt chữ.”

Chu Phóng phát cáu: “Nói rõ ràng xem nào!”

Sắc mặt Quan Cố hơi lạ lùng, anh quay mặt sang một bên, nhỏ giọng bảo: “Không phải em mới hỏi xem đêm đó chúng ta làm cái gì sao? Chính là làm việc y như vừa nãy đây.”

Chu Phóng: “!!!”

Hấn không khống chế được biểu tình, miệng ngoác rộng đến mang tai, thấp thỏm hỏi: “Em... em đã đi vào à?”

“...Ừ.” Quan Cố không đành lòng thừa nhận.

Chu Phóng hí hửng đỡ thắt lưng ngồi phịch xuống nệm, hai mắt tỏa sáng: “Vậy là, vậy là em đã ‘cười’ được anh thật rồi hả?”

Một khoảng im lặng kéo dài, mãi một lúc lâu cuối cùng chữ “Ừ” nhỏ xíu như muỗi vo ve mới phát ra.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha!” Chu Phóng cười sung sướng như chưa bao giờ được.

Gân xanh trên trán Quan Cố giật giật, ngay cả ý định muốn ‘làm’ chết hấn trên chính chiếc giường này anh cũng đã nghĩ xong. Vậy mà kẻ đầu sỏ gây chuyện kia chẳng những không biết bớt bớt lại, còn đặc ý vênh vào ôm cổ anh bảo: “Cưng à, đêm đó anh có tuyệt không? Sao việc quan trọng như vậy mà cưng không nói sớm cho anh biết?”

Quan Cố liếc mắt: “Có cái gì hay mà phải nói?”

Chu Phóng vẫn cười toe toét: “Nếu sớm nói ra thì có phải hai đứa mình đã thành đôi từ lâu rồi không? Honey Quan Cố của em, hôn cái nào!”

Quan Cố buồn bực đẩy mặt hấn ra: “Lúc ấy honey của em có phải là anh méo đâu.”

Chu Phóng bật cười: “Ai nói không phải là anh chứ? Cưng ơi, cả đời này anh chính là giọt máu nơi đầu ngọn tim của em, là người mà em yêu nhất nhất nhất đó!”

Giọng Quan Cố đậm mùi ghen tuông: “Vậy hôm sau là ai đứng trước cửa nhà em dây dưa níu kéo với thằng nhóc Lý Tử Phong kia hả?”

Chu Phóng thiếu điều chỉ lên trời thề thốt: “Làm gì có dây dưa níu kéo đâu. Cậu ta tới tìm em, em lập tức đuổi đi liền mà, chỉ tại cậu ta cứ như keo dính ấy. Anh phải tin em, em chẳng thích tên đó tí nào cả, từ đầu đến cuối đều không.”

Quan Cố chất vấn: “Em không thích nó? Không thích thì sao uống rượu say hôn anh xong lại gọi tên nó? Còn cho nó hôn, còn tính lên giường với nó luôn đúng không?” Nói đến cuối, ánh mắt anh đã tràn ngập bi thương.

Trong thoáng chốc, bao nhiêu cảm xúc vui mừng cùng bất đắc dĩ của Chu Phóng đều bay biến sạch.

Hấn hoàn toàn không nhớ nổi những việc phát sinh sau khi mình say rượu, lần đầu hôn Quan Cố, lần đầu cả hai thân mật với nhau, tất cả những việc ấy hấn đều chẳng hề hay biết.

Nhưng giờ thì Chu Phóng biết rồi! Hóa ra bọn hấn đã từng phát sinh loại quan hệ tối thân mật như thế, bất kể là lúc ấy vì hấn say rượu nên đã cưỡng bạo anh, hay do chính anh tuy đã biết ‘hấn có người trong lòng’ nhưng vẫn tự nguyện muốn lưu giữ lại một đêm ngọt ngào giữa cả hai, thì tóm lại sự thật vẫn là bọn hấn đã ‘thuộc về nhau’ từ 9 năm trước lận.

Thế nhưng, chuyện có thể làm cho hấn hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên như vậy mà Quan Cố lại giấu kín suốt gần ấy năm cũng không muốn kể...

Chính xác là sau đêm điên cuồng phong hoa tuyết nguyệt mà Chu Phóng cứ ngỡ là một hồi mộng xuân kiều diễm đó, hấn mới bắt đầu mơ thấy Quan Cố hằng đêm. Hiện tại biết rõ việc gì đã xảy ra thì đương nhiên Chu Phóng lại càng vui sướng ngất ngây. Tuy nhiên, đối với Quan Cố năm ấy mà nói thì có lẽ chuyện kia chính là một màn khuất nhục cùng phần mộ mà cả đời này anh cũng chẳng muốn nhớ đến.

Kể từ khi hấn và Quan Cố ở cùng một chỗ với nhau, cả hai mới dần dần nói ra những lời tâm sự và thể hiện tình cảm của mình cho đối phương biết. Thật ra từ khi còn học cấp 3 bọn họ đã âm thầm thích người kia, chỉ là họ đã phí hoài biết bao năm chỉ vì không ai dám dấn thân thử thách màn mỏng mang tên ‘bạn thân’.

Khi ấy hấn cứ tự mình cho rằng Quan Cố là trai thẳng, còn anh thì lại đinh ninh hấn vẫn chưa quên được cái gọi là mối tình đầu nọ.

Ban nãy khi Quan Cố tức giận nhắc lại việc kia, hấn đấy là vết thương mà anh vẫn canh cánh trong lòng bấy lâu, thế mà hấn còn vì anh ghen tuông mà âm thầm đặc ý, giờ ngấm lại thì Chu Phóng chỉ muốn tự tát mình một cái, việc này thì có gì đáng để vui vẻ chứ?

Mẹ Quan đã từng nói với hần “Quan Cố rõ là một người tự tin, thế nhưng cứ bất kỳ chuyện gì liên quan đến con là dũng khí của nó lại mất sạch! Một bên thì nghĩ con không thích nó, một bên thì lo ngay ngáy con đã thích người khác, rồi rầm mãi cũng chẳng dám tỏ tình”.

Lúc ấy nghe bác gái kể Chu Phóng còn cảm khái Quan Cố nhà hần thật đáng yêu, kỳ thật việc này thì có quái gì mà đáng yêu đâu. Từ nhỏ đến lớn anh vốn là người cực kỳ ưu tú, ngoại hình, học lực, tính cách, không có điểm nào có thể chê bai được. Nếu mà Quan Cố thích ai thì kẻ đó nên cảm động đến rơi nước mắt mới đúng, chứ đào đâu ra lại có người xứng đáng để anh lo được lo mất, e ngại, không dám thổ lộ chứ.

Là ai đã làm hại Quan Cố biến thành như vậy?

Còn không phải là do đem định mệnh năm cả hai 18 tuổi, do một hồi phong hoa tuyết nguyệt đầy sai lầm, hay đúng hơn, là do kẻ vô tri vô giác đã say bết nhè Chu Phóng ư?

Tháng trước là lần đầu tiên Chu Phóng bị ‘khai bao’, hần đau muốn chết đi sống lại, ấy là năm nay hần đã 26 – cơ thể trưởng thành khỏe mạnh rồi, hơn nữa khi ấy Quan Cố còn cẩn thận khuếch trương và làm trơn đầy đủ cho hần, vậy mà cơ thể Chu Phóng vẫn khó chịu kinh khủng. Thế nhưng lần đầu của anh năm 18 thì lại diễn ra dưới tình huống không có cả ‘áo mưa’ lẫn gel bôi, đã vậy hần còn say tít mù, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết thừa thế nào hần cũng cực kỳ bạo lực cưỡng chế đi vào. Ban này hần còn trách anh ghim cổ mình, giờ nghĩ lại thì lẽ ra hần nên tự bóp chết chính mình từ 9 năm trước mới phải.

Xui xẻo làm sao sáng hôm sau Lý Tử Phong còn đến tìm hần, lại còn dây dây dưa dưa níu kéo trước cửa nhà, nói thật lòng thì hần hoàn toàn không nhớ tí ti gì việc đó, chỉ ấn tượng mỗi chuyện Quan Cố đen mặt từ trong nhà đi tới, gạt ngang hai người ra, lưu lại mỗi câu “cho qua” rồi đi mất, nửa tháng sau cũng không thêm tìm hần chơi nữa.

Hồi trước anh vẫn hay mắng hần là đồ chậm tiêu, là tên thiếu năng trí tuệ, khi ấy hần vẫn phàn nàn cho rằng anh suốt ngày trêu chọc mình, thế nhưng giờ tự ngồi xét lại thì quả thật anh chẳng nói sai tí nào.

Tâm tình của Chu Phóng lúc này cực kỳ phức tạp, hần nắm chặt tay anh, chân thành nói: “Em không thích cậu ta, không muốn hôn, lại càng không muốn lên giường.”

Hiển nhiên Quan Cố không hề tin, anh quay mặt sang chỗ khác bảo: “Thôi được rồi, đừng nói về người này nữa, dù sao mọi việc cũng qua lâu rồi.”

Chu Phóng lắc đầu, hần cảm thấy mình cần phải giải thích rõ ràng để người yêu nhạy cảm nhà hần ngừng suy nghĩ linh tinh: “Cưng à, anh nghe em nói nhé, chuyện không như anh nghĩ đâu. Hồi ấy quả thật em có chơi game, làm bài tập chung với cậu ta, nhưng một chút tâm tư ái muội cũng không có. Anh nói đúng, em chính là một tên chậm tiêu.”

Hần nhích sát lại gần Quan Cố hơn, nhìn thẳng vào mắt anh: “Lúc ấy anh cũng biết mà, tình hình nhà em hồng bét, em luôn sợ mình không thi đậu Học viện Điện ảnh lại còn lo lắng bệnh của ba, mẹ thì chả giúp được gì, cả ngày toàn mắng mỏ em. Khi đó mỗi ngày trôi qua của em đều rất mệt, điều an ủi tinh thần duy nhất chính là thời điểm anh đến nhà em chơi. Em thích nghe anh nói chuyện, thích ngắm anh, anh làm gì em cũng thấy vui vẻ hết.”

Hần mỉm cười, hôn nhẹ lên khóe mắt anh rồi tiếp tục nói: “Anh biết không, ngày nào mà anh bận việc không tới thì ngày đó em buồn bực, khó chịu như thể bị ai lấy mất tiền ấy, em nghĩ có lẽ mình trúng độc của anh mất rồi. Sau anh mang Mèo Tới đến nhà em, còn cùng em cho con ăn, tắm cho nó, rồi chúng ta trở thành ba của cục cưng. Khi đó em luôn thăm cầu nguyện, ước gì loài mèo có thể sống đến 100 tuổi luôn thì tốt biết mấy, như vậy anh sẽ ở bên cạnh em thật lâu, thật lâu.”

Về mặt Quan Cố thay đổi hần, ánh mắt anh sáng lấp lánh, khẽ chớp một cái, chăm chú nhìn Chu Phóng như thể muốn cổ vũ hần nói tiếp.

“Bật mí cho anh một chuyện nhé. Cái ngày mà em nhận được giấy báo trúng tuyển đó, em vui lắm, người đầu tiên mà em muốn thông báo việc này chính là anh. Không ngờ anh còn cao hứng hơn cả em, mới cúp máy điện thoại chưa bao lâu mà anh đã chạy sang nhà rồi. Hôm ấy chúng ta trộm uống rượu của ba em, em không quen uống đồ có cồn nên say bết nhè. Khi ấy em đã nghĩ, cmn anh quá tốt, đến ba mẹ em còn chưa chắc đã quan tâm em bằng anh. Vậy nên em không thích anh thì còn có thể thích ai đây?”

Chu Phóng chưa từng nói nhiều lời tâm tình như vậy, hắn cảm thấy mặt mình giờ phút này chắc chắn đã đỏ bừng lên rồi.

“Lúc đó em lấy hết can đảm mượn rượu để tỏ tình với anh, anh không biết em hồi hộp cỡ nào đâu. Nói xong em rất sợ, sợ anh tức giận, sợ... anh kỳ thị em. Uhm, trước đó chẳng phải anh từng tức giận bảo em thích đàn ông là biến thái còn gì... Vậy đó, thành ra em cứ lo anh sẽ thấy em ghê tởm, không muốn chơi với em nữa, thế nên em mới giả vờ say gọi tên người khác, làm như mình nhận nhầm người mà thôi.”

Quan Cố có vẻ cực kỳ kích động, anh nắm chặt lấy vai hắn khẽ bóp, lại kéo cằm hắn quay mặt thẳng về phía đối diện mình: “Em đang nói dối anh đúng không?”

Chu Phóng oan ức còn hơn Đậu Nga: “Không mà, anh phải tin em, em tuyệt đối không lừa anh. Em muốn cho anh biết tình cảm của mình từ 9 năm trước rồi, lúc em nói em vẫn chưa say đâu, trong mắt em, trong tim em, trong cả trí não của em chỉ có một mình anh, chưa bao giờ có bất kỳ người nào khác cả.”

Quan Cố thở hắt một hơi thật dài, gấp gáp dán sát lại dùng sức ôm chặt lấy hắn.

Chu Phóng: “...”

Hơi thở của anh quấn quanh bên tai hắn, âm thanh có vài phần nghẹn ngào, anh nhẹ nhàng gọi: “Chu Phóng.”

Không hiểu sao hốc mắt hắn nóng lên, chỉ cần nghĩ đến việc mấy năm nay Quan Cố đã phải chịu nhiều khổ bức vì mình thì đau lòng muốn chết được, hắn siết chặt vòng tay qua eo anh rồi đáp: “Cưng à, em ở đây.”

“Sớm biết em có suy nghĩ như vậy, anh nên mua tặng em con rùa mới đúng.”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố hôn phớt lên lỗ tai hắn: “Anh sẽ ở bên cạnh em một nghìn năm.”

35. Chương 35: Giống Nhau Như Đúc

Sáng ngày hôm sau, Chu Phóng và Quan Cố chẳng khác gì một đôi vừa tân hôn, từ giường ngủ đến cửa ra vào đều dính chặt như keo như sơn, khó có thể chia lìa.

Chờ Quan Cố đi làm rồi Chu Phóng lại mò về giường ngủ thêm một lát, gần trưa mới mệt mỏi tỉnh dậy. Vặn vẹo một lúc lâu sau hắn mới khó khăn đứng lên nổi, đêm qua mệt mỏi quá độ nên cả người đau như vừa bị xe tải nghiền qua, thế nhưng trong lòng thì lại vô cùng vui sướng.

Hắn dậy chẳng phải là vì chăm chỉ chịu khó gì hết, mà chỉ bởi vì phải đi cho boss mèo ăn mà thôi.

Lúc Chu Phóng lên lầu trên, Mèo Tới ngoan ngoãn chạy ra chào đón hắn, cái đuôi dựng thẳng như cột điện mềm mại lắc qua lắc lại, còn kêu “meo meo meo” hết sức là ngọt ngào.

Chu Phóng vội đổ thức ăn của mèo vào bát con trai rồi đi thay nước uống mới cho nó. Xong xuôi thì nằm bò ra sàn nhà, vừa ngắm cục cưng ăn cơm, vừa chột chột mong nó ‘trách tội’: “Đêm đầu tiên của ba con với Quan Cố 9 năm trước ấy, chẳng phải con cũng có mặt ở đấy sao? Ba say rượu nên không nhớ rõ đã đành, sao sau đây con cũng không thèm kể lại với ba một tiếng? Hừm, con nói xem, nuôi con có tác dụng gì đây?”

Mèo Tới đối bụng với vàng tập trung ăn, không ngẩng đầu lên lần nào.

Chu Phóng nằm đó cười ngây ngô một lát rồi lại quay ngoắt thái độ thành giận dữ gõ móng nó: “Aiii, năm ấy Quan Cố mềm như cục bông ấy, đáng thương ba của con. Say tới rồi tỉnh rồi mù, chưa ới đã là may. Con coi có khác gì Trư Bát Giới ăn thịt dâu, một chút hương vị cũng không biết được.”

Hắn vừa nghĩ tới Quan Cố eo nhỏ mong cong chân dài thẳng tắp, trên móng còn có một vết bớt hình đệm chân mèo thì ở dưới đã hơi cứng lên, bèn buồn bực cầu nhàu: “Chỉ sợ ảnh bị bóng ma tâm lý, haiz, vậy nói không chừng đời này ba con cũng đừng hòng có cơ hội trở mình rồi.”

Trước kia mỗi lần nhắc đến việc trên – dưới, dù Quan Cố chưa bao giờ thỏa hiệp với hắn, nhưng hắn chỉ nghĩ do anh ngại ngùng nên vẫn còn có hy vọng đảo chính được, nhưng bây giờ đã biết được lý do thật sự rồi thì mặt mũi đâu mà Chu Phóng còn dám đề cập chuyện đấy với anh, hơn nữa, cái ngày mà Quan Cố chủ động nằm dưới lại càng viễn vông miễn bàn, thế nên, đời này xem như hắn chỉ có nước bị “cười” mà thôi.

Nằm đó ngó Mèo Tới ăn xong, Chu Phóng đứng dậy gấp một cái thật to, định bụng sẽ lên giường ngủ tiếp để ‘dưỡng thận’ và cái mông vẫn đang nhức nhối, ai dè mới rửa tay xong thì Tiểu An lại gọi điện thoại đến báo lát nữa sẽ tới nhà đưa hắn xem kịch bản cậu vừa nhận.

Chính là kịch bản của Lý Tranh cho bộ phim lần trước hắn đi casting với đạo diễn Trần.

“Đây là kịch bản nè anh.” Tiểu An vừa cởi giày vừa liên thoảng: “Xác định thời gian khai máy luôn rồi, là một tháng nữa đó.”

Chu Phóng cầm kịch bản dày cộp trên tay, mở miệng đã có ý đuổi người: “Cậu còn chuyện gì không?”

Tiểu An muốn nói lại thôi nhìn hắn.

Chu Phóng bật cười: “Muốn nói gì thì nói đi.”

“Đêm qua Tiểu Trang gửi tin nhắn cho em đấy.” Tiểu An liếc nhanh một vòng trong nhà, bảo đảm Quan Cố không có ở đây mới nhỏ giọng nói thật nhanh.

Chu Phóng: “...Ai?”

Tiểu An tiếp tục thì thầm: “Là cậu phóng viên mà anh từng tán gẫu vui ngất trời đợt trước đó.”

Chu Phóng chột dạ, vội gắt gỏng: “Anh chả tán gẫu với ai hết.”

Về mặt Tiểu An hơi ngượng ngùng.

Chu Phóng nói xong cũng thấy xấu hổ, hơn nữa Tiểu An cũng không phải là người ngoài bèn kéo cậu vào nhà tò mò hỏi: “Cậu ta nhắn cái gì vậy?”

“Có vẻ cậu ấy uống nhiều quá nên câu cú lộn xộn lắm, haiz, thôi anh tự mình xem đi.” Tiểu An mở app weixin trên di động mình ra rồi đưa qua cho Chu Phóng.

Chu Phóng cầm lên xem, chính là đoạn chat của trợ lý nhà mình với Tiểu Trang tối qua.

Chu Tiểu Trang: “Bạn trai của anh Phóng thật sự tốt hơn em nhiều lắm hả?”

Chu Tiểu Trang: “Vậy rốt cuộc ảnh coi em là cái gì chứ?”

Chu Tiểu Trang: “Em giận lắm, thế là nói những câu làm ảnh không vui, rồi ảnh không thèm để ý tới em nữa luôn.”

Chu Tiểu Trang: “Thế nhưng mới rồi em lại ân hận, không kiềm chế được đã đi nhắn tin quy lụy ảnh rồi.”

Chu Tiểu Trang: “Em thật sự quá tiện!”

Vì công việc mà trước kia cậu nhóc này và Tiểu An đã từng liên hệ với nhau, hơn nữa cách nói chuyện của Tiểu Trang quả thật rất dễ thương, hay bán manh, thành ra trợ lý nhà hắn vẫn cho rằng cậu ta là con gái. Cũng vì vậy mà khi cậu ấy xin thêm bạn trên tài khoản weixin cá nhân của Chu Phóng thì Tiểu An liền đồng ý.

“Đó giờ cậu ta chưa từng nhắn tin tán gẫu việc riêng tư với em. Làm mới đầu em còn nghĩ cậu ấy gửi nhầm qua máy em đó, thế nên em đâu có hồi âm.”

Trong khung chat, dưới câu “Em thật sự quá tiện” còn một tin nhắn khác, được gửi đến sau đấy tầm mười mấy phút.

Chu Tiểu Trang: “Xin lỗi, em uống nhiều quá rồi. Đã làm phiền anh.”

Chu Phóng nhất thời trầm mặt.

Tối qua Quan Cố say đến rối tinh rối mù, sáng nay thức dậy anh còn bảo: “Anh nhớ mình uống đầu nhiều lắm, chẳng hiểu sao say đến độ đầu đau đầu kinh khủng như này nữa.”

... Tiểu trang quá chén làm bản thân say, cũng làm say luôn Quan Cố.

Tiểu An ngập ngừng bảo: “Anh, kỳ thật có việc này em định nói lâu rồi.”

Chu Phóng ngồi trên ghế sofa, lật đại vài trang trong cuốn kịch bản: “Nói đi.”

Tiểu An nói khá dè chừng: “Nếu anh Quan luôn chung thủy, chỉ ở cạnh một mình anh, thì... anh như vậy là không tốt đâu.”

Chu Phóng chợt dạ, lại cảm thấy cực kỳ mất mặt bèn không phục đáp: “Anh mày không tốt chỗ nào? Anh còn chưa trực tiếp gặp mặt Tiểu Trang nữa thì có thể gây chuyện gì chứ?”

Tiểu An lí nhí: “Anh có biết là không phải làm đến cùng mới bị gọi là ngoại tình không?”

Chu Phóng: “...”

“Anh, không phải em có ý chê trách gì anh, chỉ là... em chẳng hiểu nổi anh nghĩ sao nữa. Kỳ thật Giản Ninh Xuyên rất đẹp lại còn tốt tính, hơn nữa cậu ấy thích anh ra mặt đấy, vậy mà cũng có thấy anh để ý gì cậu ta đâu. Chu Tiểu Trang đẹp thì có đẹp, nhưng cũng chẳng phải xuất sắc gì hơn Tiểu Giản, anh coi trọng cậu ấy chỗ nào mà cả ngày cứ nhắn tin thả thính người ta vậy?”

Đến tận lúc này Tiểu An vẫn nghĩ gương mặt thật của Tiểu Trang chính là những tấm ảnh mỹ thiếu niên mà Chu Phóng từng cho cậu xem.

Chu Phóng không có ý định nói cho cậu biết đó là ‘phân thân’ của Quan Cố bèn lấp liếm sang chuyện khác: “Kịch bản đưa xong rồi, cậu cần làm gì thì đi làm đi!”

Tiểu An thấy nghệ sĩ nhà mình đã hơi cáu kỉnh bèn thôi không nói nữa: “Được rồi, anh nghỉ ngơi đi, em về trước đây.”

“Nếu Tiểu Trang còn nhắn weixin cho cậu nữa, cậu cứ mặc kệ, bỏ đi là được.” Chu Phóng dặn dò.

Tiểu An gật đầu đáp ứng rồi xoay người khép cửa sau lưng lại.

Còn một mình Chu Phóng ngồi đó, nói chuyện với Tiểu An một lát xong làm hắn thấy đau đầu kinh khủng, chẳng còn tâm tình đâu mà xem kịch bản nữa.

Quan Cố rốt cục cởi bỏ khúc mắc năm đó, giờ đây có thể hạnh phúc mỹ mãn sống cùng Chu Phóng, nếu chuyện của họ là bộ phim tình yêu trực mã với trực mã thì nó có thể HE được rồi. Về phần tương lai Chu Phóng có phản công thành công hay không thì dù sao trên màn ảnh cũng đâu thể chiếu.

Còn Tiểu Trang thì đúng như cậu ta tự nói vậy, trong cái kịch bản này, “Rốt cuộc anh coi em là cái gì chứ”? Nếu nói cậu ấy là Quan Cố thì cũng đúng, nhưng bảo cậu ta không phải, thì vẫn chẳng sai.

Mẹ nó, làm sao để hết phim được đây?

Gần chạng vạng tối, Quan Cố gọi điện thoại nói anh có việc phải tăng ca, trễ trễ chút mới về nhà.

Trò chuyện thêm dăm ba câu rồi cúp điện thoại xong, không hiểu sao mắt phải Chu Phóng bắt đầu giật giật liên tục.

Mèo Tới nhảy phốc lên người hắn làm nũng, hắn bế bổng con trai lên cao, cố gắng gạt đi mấy suy nghĩ vướng mắc trong đầu để tập trung chơi với nó, nhưng trong lòng vẫn cứ cảm thấy hơi nôn nao, mất bình tĩnh. Hắn mơ hồ cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Tám giờ rưỡi Tiểu Trang lại nhắn tin tới.

Chu Phóng hạ quyết tâm không để ý tới cậu ta, mặc cho Tiểu Trang có bán manh đáng thương cỡ nào cũng tuyệt đối phải bỏ đi.

Tiểu Trang: “Chồng à.”

Tiểu Trang: “Em làm lạc mất mèo rồi.”

Tiểu Trang: “Em tìm khắp nhà vẫn không thấy nó đâu hết.”

Tiểu Trang: “Lẽ nào do lúc em mở cửa không để ý nên nó chạy ra ngoài sao?”

Tiểu Trang: “Chồng ơi, em phải làm sao bây giờ?”

Chu Phóng ôm Mèo Tới xem TV, không thèm quan tâm đến tiếng chuông báo weixin đang kêu vang liên tục.

Chín giờ hơn, điện thoại Chu Phóng có người gọi tới —— là Quan Cố.

Chu Phóng ngáp ngừng nhấc máy, nhưng không tính mở miệng trước.

“Anh về rồi.”

“... À, anh về rồi hả?”

Ngữ điệu Quan Cố hơi là lạ, anh ngừng một chút rồi nói: “Ừa, em xuống dưới đây đi.”

Chu Phóng để lại Mèo Tới trên lầu, một mình vui vẻ chạy xuống gặp ‘traí’.

Vừa vào đến cửa đã thấy bạn trai hấn đang đứng ngay giữa phòng khách, sắc mặt anh hơi khó coi.

Chu Phóng lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Quan Cố quay đầu nhìn hấn rồi dùng ngón trỏ chỉ lên huyết Thái Dương của chính mình, vẻ mặt tối sầm, khẽ nói: “Người này lại xuất hiện.”

Chu Phóng sửng sốt.

“Tám giờ anh đã về đến chung cư, nhưng sau khi đậu xe ở dưới bãi đỗ xong thì mất ý thức, anh không nhớ được chuyện gì đã xảy ra sau đó cả, đợi đến khi anh lấy lại được nhận thức thì thấy bản thân đã đứng ở ngay đây rồi, trong nhà thì lộn xộn như thể mới bị trộm càn quét qua ấy.” Quan Cố kể lại tình huống ban nãy.

Chu Phóng liếc mắt một vòng, ngăn kéo các tủ âm tường đều bị kéo loạn xà ngầu ra.

Quan Cố mờ mịt hỏi: “Em nói xem, cậu ta muốn tìm cái gì chứ?”

Chu Phóng: “...”

Hấn biết Tiểu Trang tìm mèo, nhưng đương nhiên không thể nào nói được rồi.

Chu Phóng sợ mình càng nói càng sai, thành ra cuối cùng cứ im lặng ngồi trên ghế sofa gần đó ngó Quan Cố đi tới đi lui dọn dẹp đồ đạc bị bối tung trong nhà.

Quan Cố thu thập xong liền ngồi xuống cạnh hấn, ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì mà sắc mặt càng lúc càng khó nhìn.

Chu Phóng vỗ vai động viên anh: “Đừng nghĩ nhiều nữa, không sao đâu mà, dù sao cũng chẳng mất gì, chỉ là nhà cửa bừa bộn tí thôi.”

Quan Cố im lặng không đáp.

Chu Phóng vắt hết óc cố dỗ dành anh: “Anh cứ coi như là mình mộng du đi, cũng đừng bị gánh nặng tâm lý. À đúng rồi, em kể anh vụ này chưa ta? Ekip bộ phim điện ảnh em quay năm ngoái ấy, có một cậu nhân viên phụ trách bên hậu cần nửa đêm toàn mộng du thức dậy đi tới đi lui sắp xếp lại đạo cụ, em thấy vậy cũng bình thường thôi.”

Quan Cố buồn bực đáp: “Bình thường cái nỗi gì. Vị nhân viên kia có mộng du thì vẫn là chính anh ta, còn anh mà “mộng du” thì có còn là anh nữa đâu.”

Chu Phóng á khẩu không trả lời được.

Quan Cố thấp giọng hỏi: “Em không thấy sợ ư?”

Chu Phóng ngẩn ngơ: “Sợ? Em sợ chuyện gì?”

Quan Cố quay mặt sang chỗ khác: “Nói không chừng... giây tiếp theo chưa chắc đã là anh ngồi đây.”

Chu Phóng không biết nên nói cái gì cho phải, hần nghẹn nửa ngày cuối cùng mới ngáp ngừng cất tiếng: “Hay là chúng ta vẫn đi tìm bác sĩ lấy thuốc uống đi? Đúng rồi, lần trước anh nói cái gì ‘Ri Ri’ ấy nhỉ?”

Quan Cố khẽ thở dài: “Rispedal- thuốc ức chế thần kinh.”

Chu Phóng không biết rõ nên lại hỏi: “Tác dụng phụ của thuốc đó là gì? Nếu chúng ta nghe theo hướng dẫn của bác sĩ, chỉ uống mấy liều vừa vắn thôi thì sẽ không có hại đâu, đúng không?”

Quan Cố nhẹ nhàng lắc đầu: “Thời điểm anh vừa phát hiện ra bệnh của mình đã đi khám bác sĩ và uống thuốc suốt một tháng rồi, khi ấy rõ ràng anh đã căn cứ theo toa mà dùng chính xác liều lượng, nhưng vẫn thường xuyên bị mất ngủ. Cả đêm anh toàn trợn tròn mắt nghĩ đến em, có đôi lúc nghĩ một hồi còn... cứng lên nữa. Anh... Tác dụng phụ của loại thuốc đó emn cực kỳ đáng sợ, nó làm da anh bị nổi mụn sần sùi vô cùng ghê tởm. Không chỉ riêng việc này, mà anh còn điên cuồng rụng tóc, thường xuyên bị chuột rút rất đau, đến nỗi chỉ đi tới đi lui trong nhà thôi mà cũng bị căng cứng tới mức té ngã ra đất. Đoạn thời gian đấy anh sụt khoảng 7-8 kg chỉ trong một tháng. Thế nhưng phải thừa nhận là thuốc đó có tác dụng, ít nhất... cậu ta cũng không xuất hiện nữa. Nếu không phải mẹ anh liều mạng cầu xin anh đừng uống thì có khi anh đã uống đến chết không chừng.”

Chu Phóng trợn mắt há hốc mồm, hần vẫn nhớ có đợt Quan Cố sụt ký rõ rệt, khi đó anh bảo là do học thi mệt mỏi, vậy mà hần cũng ngu ngốc tin tưởng cho được. Lúc này hần cảm thấy hối hận và đau lòng kinh khủng, hần vội vã nắm chặt lấy tay anh, đan xem mười ngón vào nhau như muốn dùng sức khảm anh vào chính mình.

Quan Cố xoay mặt sang nhìn hần: “Lại nói tiếp, em có biết vì sao lúc ấy chúng ta rất ít có dịp gặp nhau không?”

Chu Phóng lắc đầu: “Là do em bận rộn quay phim à?”

Quan Cố bật cười: “Ngốc ạ, thể lịch trình của em bây giờ không kín mít bằng năm đó sao? Chẳng phải là chúng ta vẫn thường xuyên cùng ăn cùng ngủ đấy ư?”

Chu Phóng ngẫm lại cũng thấy có lý bèn hỏi thẳng: “Vậy thì tại sao?”

Quan Cố cười khỏ, anh kéo hần sát vào người ôm chặt lấy: “Bởi vì anh cố ý trốn tránh em, anh sợ không cần thận sẽ khiến em nhìn thấy cậu ta.”

Mí mắt phải Chu Phóng lại giật giật.

Quan Cố khẽ nhéo ngón tay của hần, ghét bỏ nói: “Cậu ta diễn rất giỏi, lại còn thích làm nũng bán manh, chính là loại hình so với tên Lý Tử Phong đáng ghét kia giống nhau như đúc đấy.”

36. Chương 36: Kéo Đại Pháp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Làm sao Quan Cố lại biết tính cách của Tiểu Trang là dạng như thế nào?

Chu Phóng cảm thấy cả người nổi một tầng da gà, vẻ mặt đại ra, yết hầu trượt lên trượt xuống liên tục, cuối cùng quyết định hỏi thẳng: “Anh, làm sao anh biết vậy?”

“Khi anh vừa phát hiện mình có thể biến thành một người khác thì ngay lập tức đã nghĩ phải làm rõ ràng xem rốt cuộc mình sẽ trở thành cái dạng gì, quan trọng nhất là người này có khả năng ảnh hưởng đến sinh

hoạt bình thường của anh hay không. Thế nên anh đã lắp camera ngay trước cửa nhà.” Quan Cố bình tĩnh đáp.

Chu Phóng trợn to hai mắt hỏi: “Quay lại được hình ảnh của cậu ta sao?”

Quan Cố gật đầu: “Ừ.”

Chu Phóng bực mình: “Ừ cái gì mà ừ! Cuối cùng anh đã thấy những gì hả?”

“Thấy được cảnh cậu ta mặc quần áo của anh, đeo ba lô của anh, lại còn làm nũng với mẹ anh nữa.” Quan Cố nhấn nhò.

Chu Phóng: “...”

Quan Cố cầm tay Chu Phóng lên khẽ mân mê từng ngón, vẻ mặt cực kỳ ghét bỏ nói: “Người này và mối tình đầu của em thật sự giống nhau như đúc, suốt ngày bày ra dáng vẻ làm nũng, mọe, cái kiểu đó lại xuất hiện trên mặt anh thì trông ghê tởm cỡ nào em hiểu không?”

Chu Phóng: “... Sau đó thì sao?”

“Anh bắt đầu uống thuốc liên tục suốt 1 tháng, tuy hại thật nhưng cũng may thuốc có tác dụng. Sau khi ngừng uống, mãi đến tận lúc anh tốt nghiệp, thi cao học rồi tốt nghiệp cao học thì cậu ta vẫn không xuất hiện thêm lần nào nữa; hoặc ít nhất là có mà cũng không bị anh phát hiện.”

Thời gian dài như vậy mà vẫn không xuất hiện ư? Chu Phóng vội vàng hỏi: “Vậy từ lúc nào thì anh biết là cậu ta lại ‘chui ra’ rồi?”

“Vào mùa hè năm trước, lúc còn ở khu Vọng Kinh ấy, đột đó em đi nơi khác công tác, có vài ngày anh lại cảm thấy không đúng lắm bèn thử đặt camera lần nữa, thế nên mới phát hiện ra cậu ta.”

Mùa hè năm trước ư? Chu Phóng vẫn nhớ rõ khoảng thời gian ấy hẳn có đi Thượng Hải đóng phim gần ba tháng. Khi đấy bọn họ vẫn chưa dọn lại chung cư này, cả hai thuê một căn nhà ba phòng sống cùng nhau, ở cũng được hơn một năm lận.

Hắn lo lắng hỏi tiếp: “Có phải do thuốc hết hiệu lực không, sao tự nhiên cậu ta lại êm đẹp thức tỉnh như vậy chứ?”

Về mặt Quan Cố đầy ngán ngẩm: “Đồ ngốc, có thuốc nào mà dấu hiệu của việc ‘hết hiệu lực’ lại diễn ra sau đó nhiều năm tới vậy không?”

Vốn Chu Phóng học hành không giỏi, vào giới giải trí rồi thì lại càng dần đi đến con đường “thất học”, hiển nhiên não hắn không nghĩ được nhiều thế, nhưng nghe anh mĩa mai vậy thì vẫn bực mình cáu bẳn: “Anh hiểu ý em là được rồi, nói lắm thế làm gì? Vậy anh giải thích thử xem, rốt cuộc tại sao mà cậu ta lại đi ra?”

Quan Cố thở dài, không thèm chấp nhất với tên ngốc nhà mình: “Anh cũng không xác định chính xác lý do, nhưng có thể đoán được chút chút. Có một năm em đi quay phim ở xa, rời khỏi Bắc Kinh hơn một tháng lận. Chính là lần đầu em gặp Giản Ninh Xuyên đó, khi đấy hai người suốt ngày tương tác qua lại trên weibo. Xong có lần anh gọi điện thoại cho em, em cực kỳ hào hứng nói em vừa quen bạn mới, cả hai thường chơi game rồi đi ăn với nhau. Em còn đặc biệt thân thiết gọi cậu ta là Tiểu Giản nữa.”

Chu Phóng nhanh chóng gạt ngang: “Ngưng ngưng, em và cậu ta không hề thân thiết nhé. Lúc cậu ta ra mắt còn nhỏ tuổi nên mọi người trong giới ai cũng gọi là Tiểu Giản cả.”

Bộ phim mà Quan Cố nhắc tới chính là tác phẩm điện ảnh ra mắt đầu tay của Giản Ninh Xuyên. Sau khi Chu Phóng vào đoàn phim mới quen biết cậu nhóc này. Biết cậu bé trùng hợp lại là đàn em cùng trường với mình, hơn nữa tính cách hai người tương đối hợp, sở thích cũng giống nhau, vì vậy Chu Phóng và Giản Ninh Xuyên nhanh chóng thân thiết, thường thường cùng ăn cùng chơi game. Khi đó Giản Ninh Xuyên không biểu hiện ra ngoài mặt cái gì cả, đến nỗi cùng là đồng chí mà tới tận khi bộ phim kết thúc Chu Phóng mới lờ mờ đoán ra có khả năng cậu cũng là gay.

Hắn hít vào một hơi rồi dè dặt hỏi: “Vì vậy nên cậu ta mới bị ‘đánh thức’ ư?”

Quan Cố lắc đầu: “Cũng không hẳn, là anh đoán thế thôi.”

Chu Phóng lại cảm thấy nhất định là đúng rồi. Chẳng phải Tiểu Trang từng quanh co lòng vòng hỏi qua rất nhiều lần về quan hệ giữa hắn với Giản Ninh Xuyên còn gì.

Nhân nhắc tới ‘tình địch ngầm’ trong lòng Quan Cố, Chu Phóng cũng tranh thủ tẩy trắng cho mình: “Em và Tiểu Giản, không, em và Giản Ninh Xuyên chỉ là bạn cùng trường Đại học thôi. Từng hợp tác đóng phim chung 1-2 lần, bình thường rất hiếm khi lui tới.”

Mặt Quan Cố vẫn xụ một đồng: “Anh cứ luôn nghĩ em thích dáng vẻ tiểu bạch kiểm như cậu ta, cho nên... cho nên mới tức giận.”

“Mùa hè năm trước anh quay được cảnh cậu ta làm những gì?” Chu Phóng không muốn nhắc nhiều về Giản Ninh Xuyên bèn hỏi lảng sang chuyện khác.

Cứ nghĩ đến người này là Quan Cố lại bực bội: “Tên đó là một kẻ lúc nào cũng ru rú trong nhà, cả ngày toàn thấy dán mặt vào chơi máy tính, chả chịu làm gì hết.”

Chu Phóng suýt nói người ta là một phóng viên tự do đấy, may mà lời tới bên miệng thì kịp phanh lại.

“Đáng tiếc ở đây không trang bị camera, nếu không thì đã biết hôm nay cậu ta lục tung nhà lên như vậy để tìm cái gì rồi.”

Trong lòng Chu Phóng có quỷ, thấp thỏm hỏi: “Tại sao chỗ này anh lại không lắp?”

“Lúc vừa dọn tới anh đã lắp rồi đấy, nhưng bị cậu ta phát hiện nên anh hủy đi rồi, sau hiếm thấy cậu ta đi ra nên cũng lười không lắp nữa.” Quan Cố đứng lên cất ly nước.

Chu Phóng: “... Bị cậu ấy phát hiện ư?”

“Ừ, cậu ta còn nói cho mẹ anh biết, bảo là bạn cùng phòng lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, ở nhà lén lút đặt camera, chắc là để phòng cậu ta ngược đãi con mèo rồi.” Nói đến đây, anh có chút khó chịu: “Mẹ anh rất thích thằng nhóc đó, có đôi khi anh cảm nhận được bà thật sự cho rằng mình có hai đứa con trai luôn.”

Chu Phóng không dám tùy tiện phát biểu ý kiến vụ này, sợ mình không cẩn thận lại nói hớ chuyện gì đấy.

Quan Cố lại cố tình nói với hắn: “Không chừng nếu em nhìn thấy cậu ta rồi có lẽ cũng sẽ thích đó.”

Chu Phóng nuốt một ngụm nước bọt, làm ra vẻ bình tĩnh phẩy tay đáp: “Không bao giờ! Anh biết thừa em có thích dạng đàn ông con trai như vậy đâu, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm nũng bán manh chứ, nghĩ thôi cũng thấy phiền.”

Có vẻ Quan Cố thật sự tin tưởng Chu Phóng không thích kiểu như thế thật mới thôi không làm khó dễ hắn nữa, anh ngoảnh quanh một vòng khắp nhà rồi hỏi: “Con trai đâu? Sao em không mang nó xuống luôn?”

Chu Phóng giả vờ vỗ đùi làm như mình quên bống thật: “Nãy thấy anh gọi nên em vội vàng chạy xuống, quên mất không ôm nó theo.”

Quan Cố mỉm cười cực kỳ hư hỏng: “Sáng nay em thay ga trải giường cho anh rồi à? Tối hôm qua cũng nắm nhả hết cả, lại còn rải ‘con’ lung tung khắp nơi làm nó rối tinh rối mù luôn kìa.”

Chu Phóng nhăn nhó: “Anh đúng là ký thác kỳ vọng quá cao ở em, nói cho anh biết, đến mền phòng em mà em cũng không xếp nữa là đổi ga giường nhà anh.”

Quan Cố bật cười, tiện tay vò tóc hắn. Mới rồi anh đã dọn dẹp một vòng nhà cửa nên rất mệt, giờ nghĩ thôi cũng thấy lười đi thay chăn ga bèn kéo Chu Phóng lên nhà hắn ngủ luôn.

Vệ sinh cá nhân xong, hai người lên giường nằm song song cạnh đối phương. Tối hôm qua đã phóng túng quá độ nên hôm nay cả hai đều vô dục vô cầu, chỉ im lặng nằm ôm nhau nhắm mắt lại.

Mèo Tối đặc biệt có tinh thần xách mông đi tuần tra khắp phòng, từ tủ đầu giường nhảy phốc xuống gối rồi huênh hoang giẫm ngang mặt hai tên quan hốt phân, vừa đi vừa ngủ, cuối cùng hài lòng bước qua một bên tự uốn tới uốn lui chơi với cái đuôi của chính mình.

Chờ nhịp thở của Chu Phóng dần ổn định, Quan Cố bèn nhào người sang tắt đèn bàn. Một lát sau, Mèo Tối cũng chen vào giữa giường cuộn lại thành một vòng tròn an tâm ngủ.

Vài ngày sau đó đều gió êm sóng lặng.

Tiểu Trang vẫn thỉnh thoảng gửi đến vài tin nhắn cho Chu Phóng, nội dung toàn là về Mèo Tới, thế nhưng Chu Phóng không trả lời bất kỳ tin nào.

Thăng đến tối thứ sáu, có bạn đồng nghiệp rủ Chu Phóng đi ăn cơm bàn chuyện, Quan Cố cũng có việc về nhà một chuyến, thế là #đôi_cầu_nam_nam_cả_ngày_show_ân_ái này mới chịu tách nhau ra.

Khoảng mười giờ Chu Phóng tạm biệt mọi người, đi ra đến cửa thì thấy trời đã mưa lâm râm, là cơn mưa đầu tiên của mùa hạ này.

Hắn không uống rượu nên có thể tự mình lái xe, đến trước cửa hầm gara chung cư, hắn móc điện thoại ra định gọi cho Quan Cố hỏi xem anh về chưa thì thấy tin nhắn Tiểu Trang gửi tới cách đó ít phút.

Tiểu Trang: “Làm sao đây anh? Đã vài ngày rồi mà em vẫn chưa tìm thấy con mèo.”

Tiểu Trang: “Em rất lo lắng, liệu có khi nào nó bỏ đi luôn rồi không?”

Tiểu Trang: “Trước kia em rất sợ các loại động vật nhỏ như vậy, từ khi anh nói anh thích mèo thì em mới thử chơi với nó, quả thật nó đáng yêu lắm.”

Tiểu Trang: “Em thật là vô dụng, đến một con mèo mà cũng không giữ được.”

Tiểu Trang: “Anh không muốn ở bên em, mà ngay cả nó cũng không muốn ở cùng một chỗ với em.”

Tiểu Trang: “Em thật sự khiến người ta chán ghét vậy sao?”

Chu Phóng gọi sang số máy của Quan Cố nhưng không ai tiếp. Hắn bèn de xe vào bãi đỗ, khóa kĩ lại rồi đi bộ lên tầng trên để bấm thang máy về nhà mình trước.

Đến lầu một, hắn lại gặp cậu nhân viên bảo vệ lần trước có nói chuyện cũng đang đứng đợi thang máy.

Cậu chàng niềm nở bắt chuyện trước: “Nghe nói bộ phim điện ảnh mới của anh là do đạo diễn Trần đảm nhiệm ạ?”

Chu Phóng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Quào, hóng quá đi mất, hi vọng phim ra nhanh nhanh.” Cậu nhân viên hưng phấn nói.

Chu Phóng mỉm cười khách sáo: “Cám ơn nhé.”

Sau đấy thì không ai nói gì nữa, có loại xấu hổ tên là hai người chỉ quen chứ không thân lại đồng thời đứng chờ thang máy chung.

Đúng lúc đó, cậu nhóc kia bỗng nghĩ tới một việc bèn vui vẻ quay qua nói với Chu Phóng: “À, anh Quan ở ngay dưới lầu nhà anh cũng nuôi thú cưng đấy, không rõ là chó hay mèo nữa.”

Chu Phóng ngạc nhiên, không hiểu sao tự nhiên cậu ta lại đột ngột nhắc đến việc này.

“Nhưng hình như ảnh lỡ làm lạc mất nó thì phải, mới rồi em còn thấy anh ấy bật đèn pin tìm lòng vòng khắp sân chơi trước chung cư á anh. Đúng rồi, hai anh quen nhau mà, phải không?”

“Hiện tại vẫn đang tìm ư?” Chu Phóng thẳng thốt.

“Dạ.”

Sắp tới mùa đông rồi, tuy mưa không lớn lắm nhưng vẫn rơi tí tách không ngừng, hơn nữa lại còn có gió khá mạnh, thời tiết này mà đội mưa ra ngoài thì lạnh chết mất.

Chu Phóng đứng ở một góc khuất nhìn thông qua cửa thủy tinh, xa xa có thể ngó thấy bóng dáng một người đang lom khom cầm đèn pin rọi tới lui trong các bụi cây khắp khu phố để tìm gì đó.

Tâm tình hắn lúc này vô cùng phức tạp, đứng nhìn thêm chốc lát, Chu Phóng phát hiện người kia bắt đầu đứng thẳng dậy đi về phía bên này bèn vội vàng lui ra phía sau, trốn vào một góc gần đấy.

Máy quạt thẻ kêu ‘ting’ một cái, cửa kính mở ra, là “Quan Cố” đang cầm đèn pin từ bên ngoài bước vào.

Chu Phóng tránh ở một bên trộm nhìn anh.

Mái tóc anh đã ướt đầm, trên trán còn nhỏ tong tong từng giọt nước, giày da cũng dính bùn lầy lội.

Thang máy vừa khéo đi tới tầng trệt, trước khi bóng dáng “Quan Cố” khuất hẳn vào trong, Chu Phóng còn kịp thấy anh dùng mu bàn tay quạt qua khóe mắt...

Đường như anh vừa khóc...

Cửa thang máy đóng lại.

Chu Phóng choáng váng, hần đứng ngây ra như phỗng một hồi lâu mới vực tỉnh, nhanh chóng đi qua bấm thang máy để về nhà. Các con số trong khung hiển thị cứ nhảy lên từng chút một. Đúng lúc này, di động trong túi áo của hần chợt rung lên khiến hần giật thót, hấp tấp lấy ra vội vã đến nỗi suýt làm rớt luôn máy xuống đất.

Là Quan Cố gọi tới.

Hần tắt máy rồi bước nhanh đến căn hộ của anh, mở cửa ra đi vào. Quan Cố đã thay đồ mặc ở nhà, đang cầm cái ly định rót nước, nhìn thấy hần thì bèn nâng ly lên hỏi: “Uống luôn không, anh rót cho.”

Lực chú ý của Chu Phóng căn bản không đặt trên việc này, hần qua loa đáp đại: “Không cần, à thôi, rót hộ em đi.”

Quan Cố rót đầy hai cốc nước lạnh rồi đặt sẵn một cái trên bàn cho Chu Phóng.

Chu Phóng chậm rãi đổi giày, khi đi ngang qua phòng bếp thấy đèn đang bật sáng bèn vô tình liếc mắt qua, không ngờ lại bắt gặp một thứ khiến hần cả kinh. Trên cái bệ đá gần bồn rửa chén có một chén nước và một cây kéo mở ra được đặt ngay ngắn trên miệng chén.

Kéo đại pháp... Dùng để tìm mèo ư?

Hần lén lút ngó ra ngoài phòng khách, thấy Quan Cố vẫn đang ngồi trên ghế sofa vừa uống nước vừa lướt di động.

Chu Phóng bèn bay nhanh qua cắt cây kéo về chỗ đựng dụng cụ làm bếp, đổ ly nước xuống bồn, sau đó tắt đèn phòng bếp, làm như không có việc gì bình thường đi ra.

Quan Cố vẫn đang nhìn chăm chăm điện thoại, không hề phát hiện một loạt động tĩnh mới rồi của hần.

Chu Phóng nhẹ nhàng thở phào, bước qua ngồi xuống cạnh anh.

Quan Cố không ngẩng đầu lên nói: “Mẹ anh bảo nếu cuối tuần này em không bận thì về nhà ăn cơm chung với mọi người nhé.”

“Được thôi, không thấy Tiểu An nhắc nhở lịch trình gì hết nên chắc em rảnh đó.” Hần uống một hớp nước, quả tim đập thình thịch thình thịch nảy giờ dần chậm lại.

Chính Chu Phóng cũng không biết mình hồi hộp vì điều gì, chỉ là trong thâm tâm hần vẫn luôn không muốn Quan Cố phát hiện sự tồn tại của Tiểu Trang.

Hần liếc mắt qua, thấy kể ít khi nào ham mê chơi điện thoại lại cứ dán mắt vào nó mãi này giờ bèn hỏi: “Anh đang xem cái gì thế?”

“Anh muốn đặt mua một cái máy quay cao cấp.”

Chu Phóng ngạc nhiên: “...Lại muốn lắp ư? Em tưởng anh nói không tính đặt camera ở bên này nữa?”

Quan Cố thở dài: “Anh nghĩ mãi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, cứ lắp thử xem xem rốt cuộc là cậu ta đang làm gì.”

(*) Kéo đại pháp: Thuật dùng kéo đặt trên tô nước để gọi mèo đi lạc về của người Trung Quốc

37. Chương 37: Diêu Bối Bối

Đầu Chu Phóng đầu muốn nổ tung, hoàn toàn chẳng đọc vào nổi nửa chữ trong kịch bản, hắn cứ không ngừng thất thần suy nghĩ tận đầu đầu.

Hắn tự biết có lẽ chẳng giấu được bao lâu nữa, sớm muộn gì Quan Cố cũng sẽ phát hiện chuyện hắn từng nhắn tin với Tiểu Trang, đến lúc đó hắn phải làm gì đây?

Bảo Chu Phóng chủ động thẳng thắn với Quan Cố thì hắn lại không dám, hắn sẽ chẳng thể nói trôi chảy rành mạch toàn bộ sự việc được. Quan Cố còn rõ ràng hơn cả hắn việc người tên Tiểu Trang kia làm nũng khùng khiếp cỡ nào, giờ hắn lại bảo “Em luôn nghĩ cả hai chỉ là một người” thì ai mà tin, khinh anh là kẻ ngốc sao?

Sống đến tận giờ phút này, Chu Phóng tuy không đành lòng nhưng vẫn phải thừa nhận bản thân mình chưa từng làm được bất kỳ một chuyện thông minh có nào, cứ thử điểm lại vài việc chính trong cuộc đời hắn thì biết. Đầu tiên là ngu ngu ngơ ngơ chẳng hiểu làm sao lại yêu đương hẹn hò với tên nhóc mang danh nghĩa ‘mối tình đầu’, rồi cũng chẳng hay do đâu mà come-out khiến mẹ biết, có thể thi đậu Học viện Điện ảnh hoàn toàn là dựa vào Quan Cố, số hắn may mắn chỉ đóng một phim liền nổi tiếng, nuôi mèo cùng với Quan Cố rồi thậm chí yêu anh, vừa ngốc nghếch vừa sợ hãi chẳng dám thổ lộ, thật vất vả có thể ở bên nhau thì lại mơ mơ hồ hồ ngoại tình... Ấy khoan! Hắn không ngoại tình mà!

Nửa đời người này sao mà hắn sống vô nghĩa vậy cơ chứ?

Camera theo dõi mà Quan Cố đặt mua ngay ngày hôm sau đã được giao tới, lúc anh đang lúi húi lắp đặt thì Chu Phóng dè dặt ở một bên hỏi: “Là loại thu được cả tiếng sao?”

Quan Cố gật đầu đáp: “Ừ, 4K, độ phân giải cao lắm.”

Nghe vậy Chu Phóng chỉ có thể trưng ra vẻ mặt sòng không còn gì luyến tiếc nữa, đến cảm giác tận thế sắp sửa ập tới cũng xuất hiện luôn rồi.

Quan Cố ngồi xổm trước tủ TV, lắp cái camera vào góc kín trong nóc tủ.

Mèo Tới nhảy lên trên lưng anh, tò mò duỗi cổ ngó nghiêng xung quanh. Thấy vậy anh bèn cười bảo: “Mau kéo thẳng con béo ụ nhà em xuống đi, nặng quá đè anh không vận nổi ốc luôn này.”

Chu Phóng đi qua bế Mèo Tới ra, dường như con trai hấn lại mập thêm rồi, ôm lên cực kỳ nặng tay.

Quan Cố vừa loay hoay vận ốc vừa thuận miệng nói: “Hình như mấy ngày rồi em không cho nó xuống đây à?”

Chu Phóng có tật giật mình nhưng vẫn cố trấn tĩnh đáp: “Nào có.”

Quả thực là có!

Tiểu Trang từng nhắn tin bảo có ý định chuyển nhà, hấn sợ Tiểu Trang trong cơn mất bình tĩnh lại ôm luôn Mèo Tới đi nên mấy ngày nay không dám cho con trai xuống dưới. Thế nhưng hiện tại hình như cậu ta cũng không còn muốn dọn đi nữa.

... Với lại, trông đáng về cậu ấy đi tìm mèo rất đáng thương.

Quan Cố đứng dậy, lui ra phía sau vài bước nhìn ngó xem xét, cảm thấy camera vừa gắn vô cùng bí mật mới vừa lòng thu gom dụng cụ đi cất.

Chu Phóng ôm mèo cũng tò mò đi qua xem thử, quả thực rất bí mật, còn là loại máy 4K chất lượng cao. Thật đáng sợ!

Quan Cố rửa tay trong nhà tắm xong xuôi mới đi ra nói: “À, Diêu Bối Bối về nước rồi đó, cô ấy muốn mời chúng ta ăn một bữa cơm.”

Chu Phóng nghe thấy cái tên này theo phản xạ liền biến sắc mặt: “Hai người còn liên lạc với nhau ư?”

Quan Cố bật cười, quệt tay ướt lên mũi hần: “Chẳng phải đã kể với em rồi sao? Anh với cô ấy chỉ là bạn tốt thôi mà.”

Chu Phóng ghen với cô gái này đã rất nhiều năm rồi, dù có biết chuyện thì theo bản năng vẫn thấy cực kỳ khó chịu: “Người ta lấy xong bằng tiến sĩ kinh tế rồi à? Không ở lại đây làm đi, vợ vớ về nước làm gì vậy?”

Quan Cố tỏ vẻ bất đắc dĩ, chỉ đành kiên nhẫn giải thích hòng vuốt đuôi cậu người yêu đang xù lông nhà mình: “Trong nhà Bối Bối đã biết cô ấy mang thai rồi, phỏng chừng thấy hai người kiên trì nhiều năm như vậy nên suy nghĩ cũng thoáng hơn, không để tâm chuyện hoàn cảnh gia đình của bạn trai cô ấy nữa. Mới đây đã gọi cả hai về đăng ký kết hôn, hơn nữa ở gần thì người nhà chăm sóc cho cô ấy cũng tiện mà. Hiện tại cô ấy có bầu sắp năm tháng rồi, ngồi máy bay sẽ không bị ảnh hưởng nhiều nên mới tranh thủ về luôn. Còn nữa, cô ấy không học kinh tế mà là chuyên ngành tâm lý học.”

Chu Phóng ngạc nhiên: “Em nhớ cô ấy với anh cùng chung khoa ở trường đại học mà? Sao lại đổi ngành rồi?”

Quan Cố tiếp tục giải thích cho hần hiểu: “Trong nhà Bối Bối vốn làm kinh tế nên muốn cô ấy theo học thương mại, kỳ thật Bối Bối không hứng thú gì với chuyên ngành này. Ra nước ngoài rồi thì chẳng khác gì chim sổ lồng, không ai quản nữa cho nên lập tức đổi ngành luôn.”

Chu Phóng nói bằng giọng chua lè: “Anh cũng rành việc nhà người ta quá ha. Hai người là bạn tốt mà, cổ hẹn anh thì cứ hẹn, gọi em theo làm gì?”

Quan Cố đoạt lấy Mèo Tới từ trong ngực của hần, cười khê: “Cô ấy sẽ dắt theo bạn trai, bảo anh cũng phải mang người yêu của mình theo kia kìa.”

Chu Phóng khổng chế không được tâm tình, thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời cười mấy tiếng thật to. “Người yêu” – hai chữ này mới ngọt ngào làm sao!

Quan Cố nhắc bổng Mèo Tới lên xoay vòng vòng: “Cưng à, em đừng tỏ ra thù địch với cô ấy nữa, Bối Bối quý em lắm đấy. Rốt cuộc em có đi cùng anh không đây?”

Chu Phóng vui vẻ đáp ứng ngay: “Đi chứ.”

Tuy rằng Chu Phóng đã biết đôi bên không phải là tình địch của nhau, nhưng ít nhiều trong lòng vẫn có chút lẩn tránh, dù sao cũng ghen với người ta nhiều năm lắm rồi, đâu phải chỉ một câu bảo “bạn tốt” là lập tức xóa sạch hiềm khích đi ngay được!

Thế nên trước khi đi gặp Diêu Bối Bối, Chu Phóng đặc biệt hẹn nhà tạo mẫu tóc thay đổi một kiểu đầu mới cực soái, buổi tối trước hôm hẹn còn đắp cả mặt nạ cho đẹp da làm Quan Cố dở khóc dở cười không thôi.

Ngày hôm sau, lúc hần đến chỗ hẹn thì Quan Cố vẫn chưa tới, ban nãy mới gọi thì anh bảo mình còn đang bị kẹt xe trên đường, nói hần cứ vô đó trước.

Diêu Bối Bối ngồi cạnh bạn trai ở một cái bàn vuông vuông trong góc nhà hàng, hai người đang cười đùa tán gẫu chuyện gì đó, thoát nhìn có vẻ vô cùng ngọt ngào, tình cảm.

Cô ngẩng đầu thấy Chu Phóng liền vội vẫy tay gọi hần đi qua.

Chu Phóng đành phải xấu hổ tới gần, hần đương nhiên từng gặp Diêu Bối Bối rồi, chẳng qua số lần đôi bên trò chuyện chỉ cần một bàn tay là có thể tính hết. Khi đó chỉ cần hần vừa nhìn thấy Diêu Bối Bối xuất hiện bên cạnh Quan Cố là sẽ tự động né tránh ngay tức khắc.

“Quan Cố đâu? Hai người không đi chung hả?” Diêu Bối Bối hỏi thăm.

Chu Phóng chậm rãi kéo ghế ngồi xuống: “Anh ấy lái xe từ công ty sang đây, tôi đang nghỉ ngơi ở nhà nên tự qua luôn.”

Diêu Bối Bối giới thiệu bạn trai của mình, đó là một anh chàng cao lớn ưa nhìn nhưng rất dễ ngượng ngùng, xấu hổ.

Chu Phóng chào hỏi người kia xong cũng không nói gì nữa, chỉ tự lấy nước uống.

Diêu Bối Bối đẩy tay bạn trai, giọng hơi nũng nịu: “Em muốn ăn ô mai, anh đi mua cho em nha.”

Bạn trai của cô rất thật thà, không hiểu ý cô nên đáp: “Xa lắm, cơm nước xong trên đường về anh mua cho nhé.”

Diêu Bối Bối lắc đầu, tiếp tục lay lay cánh tay của anh: “Không, em muốn ăn ngay bây giờ cơ.”

Đến lúc này bạn trai của cô mới kịp ngộ ra đây là muốn mình tạm tránh đi bèn đứng lên ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người, một tay cô chống cằm, một tay gõ gõ lên mặt bàn, cười tủm tỉm nhìn Chu Phóng.

Chu Phóng khó hiểu hỏi: “...Cậu nhìn tôi làm gì?”

“Trước kia tôi cảm thấy trừ cái mặt ra thì cậu chẳng được gì hết, không biết Quan Cố thích cậu ở điểm nào nữa.”

Chu Phóng: “...”

Diêu Bối Bối cười nói tiếp: “Hiện tại lớn tuổi rồi, nhìn cậu xem, quả nhiên chỉ cần có mặt là đủ rồi.”

Đây là khen hẳn sao? Đúng không? Hình như không phải! Chắc chắn không phải đâu!

Chu Phóng bức bối: “Cậu khỏi phải mắng xéo, tôi nhìn cậu lâu rồi đấy!”

Diêu Bối Bối ngạc nhiên vô cùng: “Cậu nhìn tôi?”

Chu Phóng thấy vẻ mặt “tỏ vẻ ngây thơ” của cô thì lại càng khó ở: “Cậu có phải bạn gái của Quan Cố đâu, trước kia vừa nhìn thấy tôi liền khoác tay anh ấy! Cậu cố tình lợi dụng ảnh đúng không? Trước mặt bạn trai cậu, tôi mới nhìn không nói đấy!”

Diêu Bối Bối cười lớn: “Có lẽ Quan Cố thích cậu vì cậu gốc thế này nhỉ?”

Chu Phóng thật sự khó chịu, cô gái này cứ mở miệng câu nào là sỉ cậu câu đó là sao?

Diêu Bối Bối thấy hần cau mày bèn cười làm hòa: “Được rồi, được rồi, đừng giận mà, tôi thành tâm xin lỗi cậu còn không được à?”

Kỳ thật cô rất xinh đẹp, dễ gần, hơn nữa còn có một đôi mắt biết cười, lúc này đây ngồi đối diện nhau, hơn nữa người ta cũng vừa xin lỗi mình rồi, thế nên Chu Phóng không còn cảm thấy quá chán ghét nữa.

Chu Phóng nhìn không được hỏi thẳng: “Rốt cuộc cậu muốn nói chuyện gì mà lại bắt bạn trai đi mua ô mai?”

Diêu Bối Bối thu hồi vẻ tươi cười, nét mặt cực kỳ nghiêm túc: “Quan Cố nói với cậu rồi phải không, mấy năm nay ở nước ngoài tôi theo chuyên ngành tâm lý học.”

Chu Phóng gật đầu: “Ừ, anh nói rồi.”

“Tuy rằng tôi không thích học kinh tế, nhưng lúc theo học thì cũng thấy bình thường không vấn đề gì. Đột nhiên đổi ngành thật ra là bởi vì Quan Cố... Cậu đừng vội hiểu lầm, hãy nghe tôi nói đã.” Thấy vẻ mặt Chu Phóng lại ần ần tia bức xúc, Diêu Bối Bối vội thanh minh.

Chu Phóng thật sự mèm chút nữa lại hiểu lệch đi.

“Bởi vì cậu ấy mắc một căn bệnh khá kì lạ, tôi thấy tò mò mới thử đi mượn một ít tài liệu liên quan để đọc, xem xong không ngờ phát hiện bản thân rất hứng thú với lĩnh vực này, quả thật nghiên cứu cái gì cũng không thú vị bằng nghiên cứu nội tâm của mỗi người.” Diêu Bối Bối cười nói, “Cho nên tôi mới đổi sang học ngành tâm lý đó.”

Chu Phóng là một kẻ biếng học, không thể hiểu được đam mê của những tên một sách, đành phải giả vờ gật gù khen dài bơi: “VẬY CẬU THẬT SỰ RẤT GIỎI ĐÓ.”

Diêu Bối Bối thở dài: “Quan Cố mới giỏi thật sự, cậu ấy bệnh đến độ sắp điên rồi, thế nhưng còn có thể đồng thời bảo vệ luận án cùng lúc với tôi.”

Chu Phóng nhú mày: “Cậu biết anh ấy mắc bệnh từ lúc nào?”

“Có một năm nghỉ đông, tôi tới nhà Quan Cố trả sách thì phát hiện cậu ấy dường như thay đổi thành một người khác. Tôi bảo rằng mình tới để trả sách, cậu ta liền kéo tôi ngồi xuống, cầm vở viết chữ cho tôi nhìn, hỏi tôi có phải là bạn học của cậu ấy không. Tôi nói phải thì cậu ấy vui lắm, viết chữ để trò chuyện với tôi rất lâu, cậu ấy bảo chưa từng có bạn học nào tới tìm nên cảm thấy rất cô đơn. Lúc ấy tôi tưởng là mình bị dọa sợ phát khiếp luôn, ở lại nhà cậu ấy thêm nửa giờ thì thật sự không trấn tĩnh nổi nữa mới bảo mình phải về, đột nhiên khi ấy cậu ta giống như bừng tỉnh, kinh ngạc hỏi tôi đến đây lúc nào. Tôi nhắc lại chuyện mới diễn ra tức thì thì Quan Cố lại cực kỳ ngơ ngác, có vẻ cậu ta đã hoàn toàn quên sạch chuyện xảy ra trong nửa giờ trước.”

Cô nhìn Chu Phóng một lúc mới tiếp tục nói: “Kỳ thật hồi trung học tôi đã biết Quan Cố thích cậu nhưng cậu thì đang qua lại với cậu bạn lớp bên, thế nên Quan Cố cứ giấu việc đó trong lòng mãi. Sau này tôi cẩn thận suy nghĩ kỹ mới nhận ra dáng vẻ hôm ấy của Quan Cố là đang cực lực bắt chước cậu nam sinh kia, trừ chuyện không nói được thì cử chỉ và thần thái quả thực hoàn toàn y chang. Cậu ấy là bởi vì rất thích cậu nên mới nảy sinh ra loại nhân cách kỳ dị này.”

Chu Phóng thấp giọng đáp: “...Tôi biết.”

Diêu Bối Bối nhăn mày, nghiêm túc chất vấn: “Cậu đã biết thì tại sao còn chơi trò ái muội với Chu Tiểu Trang?”

Chu Phóng giật mình, lắp bắp hỏi lại: “Cậu... cậu nói gì?”

Diêu Bối Bối hơi cao giọng: “Cậu biết tôi đang nói gì mà.”

Cô cầm lấy điện thoại di động của mình, bấm vài cái, đưa qua cho Chu Phóng xem. Là một khung ảnh thoại trên weixin, tên người nói chuyện với cô là “Chu Tiểu Trang”.

Vài câu đối thoại gần nhất là như thế này:

Chu Tiểu Trang: “Chu Phóng vẫn không chịu để ý tới mình, mình không biết nên làm gì nữa.”

Chu Tiểu Trang: “Rõ ràng trước kia anh ấy còn tốt với mình lắm mà.”

Diêu Bối Bối: “Sao cậu không bỏ quách cậu ta đi nhỉ, có lẽ cậu ta là đồ đàn ông cặn bã đấy.”

Chu Tiểu Trang: “Không thể.”

Chu Tiểu Trang: “Mình chỉ thích anh ấy thôi, anh có xấu xa tới đâu thì vẫn thích.”

Diêu Bối Bối: “Giờ mình bận chút việc, lúc nào rảnh lại nói chuyện với cậu nhé.”

Chu Tiểu Trang: “Ừ, cậu nhớ giữ gìn sức khỏe đó, moa moa taz.”

Diêu Bối Bối: “Moa moa taz.”

Chu Phóng hoàn toàn choáng váng.

“Tiểu Trang nghĩ tôi là bạn học của cậu ấy nên từ trước đến nay vẫn giữ liên lạc.” Diêu Bối Bối nói, “Đề án chính mà tôi đang theo là nghiên cứu chứng tâm thần phân liệt, tôi cũng rất muốn giúp Quan Cố, giúp cậu ấy tìm được cách trị bệnh khác ngoài việc phải dùng thuốc, cho nên tôi cũng cần hiểu biết về tâm lý, hành vi cũng như động cơ, cách thức của Chu Tiểu Trang rõ hơn. Những điều này tôi chưa từng lộ ra với Quan Cố, chỉ vào tháng trước, cậu ấy bảo có cảm giác không ổn, tình trạng mất trí nhớ ngắn hạn thường xuyên xảy ra, tôi mới đề nghị cậu ấy dùng thuốc ức chế. Chẳng qua là Quan Cố không chịu nghe, có lẽ kí ức năm xưa phải dùng thuốc quá đáng sợ nên cậu ấy không muốn phải lạm dụng nó nữa.”

“...Ừ, tôi hiểu.” Chu Phóng buồn bã cúi đầu.

Diêu Bối Bối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn hắn, hỏi: “Rốt cuộc thì cậu nghĩ như thế nào? Cậu thích Quan Cố sao? Hay vẫn thích Chu Tiểu Trang hơn?”

Vấn đề này Chu Phóng không có chút do dự nào, hắn đồng ý đáp ngay: “Đương nhiên là Quan Cố.”

Diêu Bối Bối nhú mày: “Thế thì còn cho Chu Tiểu Trang ảo giác rằng cậu thích cậu ta làm gì?”

Chu Phóng gãi gãi đầu, lúng túng nói: “Ngay từ đầu thật sự tôi cứ đinh ninh rằng cậu ấy chính là Quan Cố, vốn tôi chưa từng nghĩ Tiểu Trang là một cá thể độc lập. Cậu hiểu ý của tôi không?”

Diêu Bối Bối lấy di động về, một lúc lâu mới khẽ thở dài rồi gật đầu đáp: “Tôi hiểu, tâm tình của tôi khi đối diện với Tiểu Trang cũng thế. Ngay từ đầu tôi đã nhận định cậu ấy chính là Quan Cố cho nên mới xem cậu ấy là bạn. Thế nhưng dù sao tôi cũng khác cậu, tôi không có khả năng ảnh hưởng đến diễn biến tâm lý của Quan Cố và Chu Tiểu Trang, nhưng cậu thì có đấy. Chuyện cậu nhắn tin với Chu Tiểu Trang trước kia nếu bị Quan Cố biết, cậu ấy giận thì chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn rất có thể khiến cậu ấy cảm thấy bản thân làm một ‘Quan Cố’ sẽ không được cậu thích, phải dùng một người khác mới có được nhiều tình cảm và quan tâm của cậu hơn. Điều này sẽ khiến bệnh của cậu ấy càng trở nên nghiêm trọng hơn, cậu hiểu

chưa?”

Trong lòng Chu Phóng rối như tơ vò: “Vậy cậu cảm thấy bây giờ tôi nên làm gì?”

Diêu Bối Bối nghiêng người về phía trước hỏi: “Cậu có đồng ý gặp mặt Chu Tiểu Trang một lần không?”

38. Chương 38: Vốn Không Phải Là Cậu

Chu Phóng không đồng ý.

Hắn không biết nên đối mặt với một ‘Quan Cố’ nhưng lại không phải là Quan Cố của hắn như thế nào.

Diêu Bối Bối cố gắng phân tích cho hắn hiểu: “Quan Cố mắc chứng bệnh này, trong ý thức phân liệt ra một Chu Tiểu Trang bắt chước theo mỗi tình đầu của cậu là bởi vì cậu ấy nghĩ rằng cậu thích đáng về như thế. Nói cho cùng, Chu Tiểu Trang tồn tại chính là vì muốn giành được sự chú ý và yêu mến của cậu. Cậu ta là ảo giác từ nội tâm của Quan Cố, nhưng ảo giác này tự nó lại không biết rằng bản thân chẳng hề có thực. Tôi cảm thấy chỉ khi cậu gặp Tiểu Trang một lần, nói rõ ràng cho cậu ta hiểu thì mới có khả năng đánh vỡ ảo giác ấy, khiến Quan Cố khôi phục lại trạng thái bình thường.”

Chu Phóng chần chờ hỏi: “Tôi gặp cậu ta thì thật sự có thể giải quyết chuyện này sao?”

Diêu Bối Bối lắc đầu: “Trước khi tôi về nước đã kể lại tình huống của Quan Cố cho thầy của tôi, thầy ấy và các chuyên gia đồng nghiệp từng thảo luận qua, ý kiến của họ đều là không phá thì khó mà xây được. Có điều bệnh tâm lý khác với những căn bệnh thông thường, không có bác sĩ hoặc chuyên gia nào có thể chuẩn xác nói với cậu rằng ‘tôi nhất định có thể chữa khỏi’, mà ngay cả nắm chắc được bao nhiêu phần trăm họ cũng không thể tính được. Nếu cậu không gặp Tiểu Trang, ba người sẽ cứ tiếp tục giằng co mãi, trừ khi cậu cảm thấy cứ như bây giờ cũng tốt, thích hưởng thụ loại cảm giác bắt cá hai tay này.”

“Tôi không bắt cá hai tay mà!” Chu Phóng tự thấy bản thân oan uổng vô cùng.

“Vậy cậu có gặp không đây?” Về mặt Diêu Bối Bối cực kỳ nghiêm túc.

Chu Phóng trầm mặc một khắc mới đáp: “Để tôi suy nghĩ thêm đã.”

Diêu Bối Bối còn muốn khuyên hắn, ai dè liếc mắt lên nhìn thấy Quan Cố đang từ xa tiến vào cửa nhà hàng bèn thấp giọng bảo: “Ừ, thôi, không nói nữa, cậu ta đến rồi.”

Quan Cố mỉm cười bước lại đây, kéo ghế ngồi xuống cạnh bên Chu Phóng rồi cất tiếng hỏi: “Hai người đang tán gẫu gì vậy?”

Diêu Bối Bối cười đáp: “Tôi đang kể cho Chu Phóng nhà cậu sự tích khi chúng ta liên hoan mừng tốt nghiệp, có kẻ khờ nào đó ôm cột điện vừa khóc lóc vừa gọi tên cậu ấy.”

Chu Phóng lập tức quay đầu nhìn Quan Cố. Lỗ tai của anh đỏ bừng, lúng túng nói: “Không có, cô ấy nhớ nhầm đấy.”

Cơm nước xong từng người về nhà, Diêu Bối Bối không quên trao đổi phương thức liên lạc với Chu Phóng.

“Em đừng nghe mấy chuyện cô ấy nói.” Quan Cố vừa lái xe vừa bảo, “Từ khi chuyển thành chuyên gia tâm lý học, nói chuyện càng ngày càng đông dài.”

“Em cảm thấy cô ấy nói chuyện rất thú vị mà.”

Quan Cố liếc mắt nhìn hắn: “Em thay đổi cũng nhanh quá rồi ha, đêm qua còn chê Diêu Bối Bối thể thể nọ cơ mà.”

Chu Phóng cúi đầu cắn móng tay: “Đây không phải là thấy tận mắt mới biết rõ tính tình một người sao?”

Về đến chung cư, cả hai tạt sang nhà Quan Cố trước, hôm nay Mèo Tới ở dưới lầu, lưỡi biếng ghé vào ghế sofa cuộn tròn ngủ, thấy hai ông ba của mình về cũng chỉ ngẩng đầu hướng về phía cửa nhà kêu vài tiếng.

Quan Cố đi qua ôm lấy con trai, nó dụi dụi không ngừng vào mặt anh khiến anh phải né tránh qua lại: “Hôm nay cưng có uống nước bồn cầu không đấy?”

Mèo Tới: “Meo meo.”

Quan Cố bật cười: “Còn không thừa nhận? Lát nữa ba xem camera thử là biết ngay cưng có nói dối hay không thôi.”

Trong lòng Chu Phóng hết sức bình tĩnh, hôm nay hắn không nhận được tin nhắn nào từ Tiểu Trang cả.

Quan Cố bật camera theo dõi lên, quả nhiên Mèo Tới vẫn uống nước trong bồn cầu, anh ôm nó vô nhà vệ sinh ‘dạy dỗ’ một trận, tiểu quỷ này lại cuộn thành một cục nép vào trong ngực anh, tỏ vẻ mình là chú mèo đáng thương nhất trần đời.

Chu Phóng đã có quyết định nên muốn gọi điện thoại cho Diêu Bối Bối, bèn nói: “Điện thoại của em hết pin rồi, em lên nhà nạp đây.”

Quan Cố ôm cục cứng vuốt lông cho nó, thuận miệng hỏi: “Lát nữa em có xuống lại không?”

Chu Phóng trốn tránh tầm mắt của anh: “Xem tình hình đã.”

Hắn mở cửa đi ra ngoài. Quan Cố ôm mèo, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Cậu nghĩ kĩ chưa?” Diêu Bối Bối ở bên kia cất tiếng, “Nếu chắc chắn rồi thì nhanh nhanh tiến hành đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Chu Phóng bối rối hỏi: “Tôi nên nói gì với cậu ta bây giờ?”

Diêu Bối Bối cười chọc ghẹo: “Lúc cậu tán tỉnh cậu ta thì ăn nói ngọt ngào lắm mà, sao giờ lại không biết nói gì nữa?”

Chu Phóng buồn bực bĩu môi: “Giống như cậu nói đó, khi ấy tôi cứ cho rằng cậu ta là Quan Cố, nếu biết thực chất cậu ta là một cá thể khác thì còn lâu tôi mới làm chuyện mua dây buộc mình như vậy.”

Diêu Bối Bối suy nghĩ một lát rồi đưa ra quyết định: “Không bằng cậu cứ nói rõ toàn bộ chân tướng đi, cho cậu ta biết bản thân là một nhân vật giả tưởng vốn không tồn tại.”

Chu Phóng khăn trương nuốt nước bọt một cái.

Diêu Bối Bối tiếp tục khuyên nhủ: “Tôi biết làm như vậy rất tàn nhẫn, nhưng chỉ có tàn nhẫn với Tiểu Trang thì mới có thể khiến Quan Cố giải thoát khỏi căn bệnh này.”

Đều là vì Quan Cố cả thôi.

Chu Phóng khó khăn đáp: “...Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, hắn ngồi trên ghế sofa nhà mình thật lâu, chờ Tiểu Trang nhắn tin tới. Đã trải qua thời gian dài như vậy, đối với việc khi nào Tiểu Trang có khả năng xuất hiện ít nhiều gì hắn cũng đã nắm bắt được.

Di động vừa đổ chuông báo hiệu tin nhắn, hắn lập tức cầm lên xem.

Tiểu Trang: “Chồng ơi!”

Tiểu Trang: “Mèo của em về rồi!”

Tiểu Trang: “Kéo đại pháp thật sự có tác dụng nha!”

Chu Phóng căng thẳng gặm gặm móng tay, sau đó mới hạ quyết tâm nhấn tin qua: “Chu Tiểu Trang, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Tiểu Trang: “Rất cục anh cũng chịu để ý tới em rồi! Trời ạ!”

Chu Phóng: “Giờ tôi xuống lầu, cậu cứ ở đó nhé.”

Tiểu Trang: “A a a a a a a!”

Tiểu Trang: “Anh chờ chút! Em thay quần áo đã!”

Chu Phóng: “Không cần, tôi ở trong thang máy rồi.”

Hắn rất vội vàng cho nên quên cầm theo chìa khóa, hắn không thể tự mở cửa nhà Quan Cố cho nên đành phải ấn chuông cửa.

Hắn cảm giác sau lưng mình tràn đầy mồ hôi lạnh, hai chân bước đi mà run run cơ hồ muốn rút gân.

Cửa nhà Quan Cố ‘Cạch’ một tiếng, cửa gỗ chậm rãi được mở, lộ ra một gương mặt khăn tương đỏ ửng.

Chu Phóng: “...Để tôi vào trước rồi nói.”

Người kia lui về phía sau, cửa được mở ra một khoảng lớn rồi nhưng cậu vẫn giấu mình phía sau cửa, chỉ lộ mặt, ánh mắt luống cuống trốn nhìn Chu Phóng.

Chu Phóng không kiên nhẫn, hắn đi vào rồi đưa tay đóng kín cửa lại, xong xuôi mới nhìn một lượt đánh giá người kia, cuối cùng do dự mở miệng: “Chu Tiểu Trang?”

Đối phương dùng sức gật gật đầu, mặt càng đỏ hơn vài phần, lại chỉ chỉ cổ họng của mình rồi xua tay.

Chu Phóng lúc này mới nhớ lại rằng Tiểu Trang không nói được. Tiểu Trang cúi đầu, trên mặt là biểu tình xấu hổ và căng thẳng bất an.

Chu Phóng cẩn thận lựa từ: “Thật ra tôi sớm đã... Tôi sẽ không khinh thường cậu.”

Tiểu Trang ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ vui sướng. Chu Phóng cố gắng sắp xếp những lời đã

ngiht sẵ trong đầu rồi nói thật nhanh như muốn nuốt lưỡi: “Tôi xuống dưới là vì muốn nói rõ ràng chuyện này với cậu. Hy vọng cậu có thể lắng nghe thật kỹ.”

Tiểu Trang mơ hồ có vẻ rất khẩn trương nhìn hắ.

“Tôi đã nói với cậu hiện tại tôi có bạn trai rồi, tôi rất yêu anh ấy.” Chu Phóng gian nan nói từng chữ.

Tiểu Trang lấy điện thoại từ trong túi ra bấm bấm rất nhanh, di động của Chu Phóng liền vang lên tiếng báo tin nhắn mới.

Tiểu Trang: “Em không để ý phải làm tình nhân bí mật của anh đâu.”

Chu Phóng đọc xong thì mãnh liệt ngắ đầu, Tiểu Trang chớp mắt một cái, gương mặt tuy ngượng ngùng nhưng không giấu nổi tình cảm dành cho hắ.

Chu Phóng vội la lên: “Nhưng mà tôi thì rất để ý việc đấy!”

Hắ hít sâu một hơi, quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Trang, bạn trai của tôi chính là bạn cùng phòng của cậu.”

Tiểu Trang mở to hai mắt.

Chu Phóng quyết định thẳng thắ: “Nếu đấy là cậu thật sự có bạn cùng phòng.”

Vẻ mặt Tiểu Trang hoàn toàn mờ mịt.

Mèo Tới đang ngồi trên ghế sofa, giống hệt một chú hổ con nhìn chăm chú qua bên này.

Chu Phóng gọi nó: “Mèo Tới, lại ba ôm nào.”

Nó liền nhảy xuống đất chạy nhanh tới cào ống quần Chu Phóng, hắ cúi xuống bế cục cưng nhà mình lên.

Tiểu Trang giậ mình nhìn bọn họ.

Chu Phóng giải thích: “Đây là mèo của tôi, tôi và bạn trai cùng nuôi nó mấy năm nay rồi.”

Tiểu Trang hết nhìn Mèo Tới lại nhìn hắ, vẻ mặt đầy sự khiếp sợ.

Chu Phóng mở album hình trong trong di động, phóng to một tấm hình Quan Cố và Mèo Tới chụp chung, chuyển màn hình điện thoại qua cho Tiểu Trang nhìn.

Tiểu Trang chấn động, cả người trở nên ngây ngốc.

Chu Phóng lần đầu tiên cố nâng cao sĩ khí nói thẳng: “Anh ấy tên là Quan Cố, trên đời này căn bản không có người tên Chu Tiểu Trang tồn tại. Chỉ bởi vì anh ấy sinh bệnh, là bệnh về tâm lý gọi là rối loạn nhân cách gì đó. Cậu chính là do anh ấy phân liệt mà thành.”

Điện thoại của Tiểu Trang rút cái cộp xuống đất, một lúc lâu sau, cậu mới vừa nức nở vừa vội vã nhặt nó lên để gõ chữ, ngón tay của cậu run rẩy mãnh liệt: “Anh đừng đùa em như vậy, chồng ơi em sợ lắm.”

Chu Phóng đọc nhanh dòng tin kia rồi nói: “Tôi không đùa cậu, cậu không tin sao?”

Tiểu Trang liều mạng lắc đầu. Chu Phóng bèn thả Mèo Tới xuống, nhẹ giọng dặn: “Con đi chỗ khác chơi nhé.”

Mèo Tới lại không đi, chỉ ngồi im dưới đất ngẩng đầu nhìn hai người.

Chu Phóng nắm cổ tay Tiểu Trang: “Cậu đi theo tôi.”

Hắn kéo Tiểu Trang đến cửa nhà tắm, chỉ vào bàn chải đánh răng, ly và khăn mặt đôi trên bồn rửa mặt rồi nói: “Nếu thật sự cậu có bạn cùng phòng, vì sao hai người lại muốn dùng đồ tình nhân thế kia?”

Tiểu Trang: “...”

Chu Phóng tự trả lời luôn: “Bởi vì đó là đồ của tôi và anh ấy.”

Hắn lại kéo Tiểu Trang tiến vào phòng sách, lôi từ ngăn kéo ra cuốn sổ hộ khẩu và sổ đỏ, trên đó đều là tên Quan Cố.

“Căn hộ này không phải do cậu thuê mà là của bạn trai tôi, tôi sống ở tầng trên, hai chúng tôi đồng thời mua nhà ở nơi này.” Chu Phóng nói, “Vốn cậu chẳng hề có bạn cùng phòng, cậu không học chuyên văn và cũng không phải là đàn em khóa dưới thời trung học của tôi, những điều này đều là do cậu tự tưởng tượng ra cả.”

Sắc mặt Tiểu Trang tái nhợt, run rẩy bấm tin nhắn mới: “Anh lừa em, tại sao anh lại lừa em?”

Chu Phóng quả quyết ngay: “Tôi không lừa cậu! Cậu thử tự ngắt lại xem, ngoại trừ Điều Bối Bối thì cậu có bạn học hay bàn bè thân quen gì khác không hả?”

Tiểu Trang mím môi. Chu Phóng thấy vậy mới hạ giọng: “Cậu có nhớ quần áo trên người hiện tại được mua từ khi nào không?”

Tiểu Trang cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt mờ mịt.

Chu Phóng thở dài: “Đây là đồ tôi mua cho Quan Cố.”

Tiểu Trang ngẩng phắt đầu lên, không rõ từ khi nào mà trong hốc mắt đã nhanh chóng tràn đầy nước mắt. Chu Phóng bị hoảng sợ, luống cuống nói: “Cậu...”

Tiểu Trang vừa khóc vừa nhanh chóng cởi áo.

Chu Phóng: “!!!”

Tiểu Trang để trần trên thân, khóc nức nẩy điện thoại di động ra đánh chữ: “Em không mặc quần áo anh mua cho hần!”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang khóc đến mức thở hổn hển rất kịch liệt.

Thời tiết đã lạnh, trong nhà còn chưa đủ ấm, Chu Phóng sợ Quan Cố cảm lạnh bèn nhặt áo lên rồi khẽ bảo: “Cậu cứ mặc vào trước đã được không? Đừng để mình bị cảm.”

Tiểu Trang khóc rất dữ dội, cậu gạt tay hần ra, vứt chiếc áo qua một bên rồi nhanh chóng gõ chữ: “Không mặc, cảm thì cảm, em chẳng quan tâm, không cần anh lo.”

Chu Phóng vốn đã thiếu kiên nhẫn, đọc xong thì lại càng bức bối phát hỏa: “Cậu đừng có làm loạn! Tôi chỉ sợ Quan Cố bị cảm thôi! Cậu thì có bị làm sao chứ? Vốn thân thể này cũng đâu phải là của cậu!”

Tiểu Trang triệt để hỏng mất, cậu đẩy hần ra, qua loa quệt nước mắt rồi chạy đi.

Chu Phóng đành phải đuổi theo giữ chặt cậu lại: “Chu Tiểu Trang! Tôi nói chưa rõ ràng sao? Aiz, cậu đừng khóc nữa mà!”

Tiểu Trang nghe vậy lại càng khóc thê thảm hơn. Cứ thế này làm sao mà đôi bên có thể giải quyết mọi chuyện được đây? Thực tế và những gì Chu Phóng từng nghĩ hoàn toàn không hề giống nhau.

Hần vốn cảm thấy, chỉ cần hai người gặp mặt, nói rõ mọi chuyện, sau đó tạm biệt trong hòa bình thì Tiểu

Trang sẽ chết tâm, cuối cùng về sau không bao giờ xuất hiện nữa, Quan Cố sẽ khỏi hẳn, cả nhà đều vui vẻ.

Thế nhưng hẳn lại xem nhẹ vấn đề Tiểu Trang không nói được, cũng không nghĩ tới Tiểu Trang có thể phản ứng dữ dội và khóc lóc khủng khiếp đến thế.

... Hay là cứ chờ cậu ta khóc chán rồi mới nói tiếp?

Hắn không biết dỗ dành người khác, Quan Cố giận hẳn cũng sẽ không dỗ, giống như Tiểu Trang hiện tại thì lại càng không.

Hai người liền cứ đứng chờ ra như vậy, một người khóc, một người nhìn.

Tiểu Trang thút thít nghẹn nấc, lại lấy điện thoại di động ra bấm chữ: “Em mặc kệ, dù sao em thích anh, em là ai cũng được, em chỉ thích anh thôi.”

Chu Phóng nhú mày: “Nhưng tôi lại chẳng có tí cảm xúc gì với cậu cả.”

Tiểu Trang: “Lúc quay phim ở Hoàn Kiếm anh đâu có nói thế.”

Chu Phóng còn chẳng nhớ rõ khi ấy mình từng nhắn tin gì cho cậu ta, chỉ đành giải thích: “Khi đó tôi không phân rõ ràng cậu và Quan Cố, chỉ nghĩ rất đơn thuần rằng cậu là anh ấy, lời nói với cậu cũng không phải dành cho cậu đâu, là tôi muốn gửi tới Quan Cố thôi.”

Tiểu Trang: “Anh cũng sẽ gọi hẳn là cục cưng dâm dăng sao?”

Chu Phóng chấn động: “Đùa à? Tôi chưa từng gọi cậu như vậy mà!”

Tiểu Trang: “Chồng ơi, chuyện gì em cũng đồng ý làm vì anh mà. Anh đừng có bỏ em.”

Chu Phóng vội vàng cự tuyệt: “Tôi chẳng cần cậu phải làm gì hết.”

Tiểu Trang để điện thoại di động xuống, khóc thút thít nhìn hẳn.

Chu Phóng: “...Cậu mặc áo vào trước đã được không?”

Tiểu Trang lau lệ, vào phòng ngủ mở tủ quần áo ra, xáo trộn tùm lum lên một hồi.

Chu Phóng nhìn mà sốt ruột không thôi, đợi lát nữa Quan Cố tỉnh, vừa thấy loạn như vậy sẽ tức chết mất,

hắn bèn hỏi: “Cậu muốn tìm cái gì?”

Tiểu Trang cũng không để ý tới hắn, chỉ lo chăm chú lục tung hết cả tủ lên.

Cửa tủ che khuất cậu, Chu Phóng nhìn không thấy vẻ mặt của Tiểu Trang, đi qua nói: “Tùy tiện lấy cái nào mặc cũng được mà.”

Tiểu Trang đập cửa tủ đóng kín lại cái rầm, mãnh liệt nhào tới ôm lấy hắn. Chu Phóng luống cuống tay chân muốn đẩy cậu ra, cậu lại ôm chặt không cách nào gỡ được.

Tiểu Trang vẫn đang ở trần, nếu Chu Phóng muốn đẩy cậu ra sẽ khó tránh khỏi đụng tới da thịt trần trụi. Không hiểu sao trong lòng hắn thấy rất loạn, đây chính là thân thể của Quan Cố, lẽ ra hắn nên cảm thấy quen thuộc lắm mới phải, thế nhưng, rất rõ ràng là bây giờ hắn không hề cảm nhận như thế.

Tiểu Trang lui ra một chút, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Chu Phóng.

Trong lòng Chu Phóng lộp bộp một tiếng, nói: “Cậu đừng...”

Chưa kịp dứt lời Tiểu Trang đã dán lại đây, Chu Phóng vội vàng né tránh, môi Tiểu Trang chỉ kịp hôn lên má hắn.

Chu Phóng càng cảm thấy rối loạn hơn, lúc này có tính là Quan Cố vừa hôn hắn không? Dù sao đây cũng là môi của anh mà. Không được, cứ thế này thì đừng bảo chỉ có Quan Cố bệnh, đến hắn cũng sắp phát điên rồi đây này.

Tiểu Trang lại hôn lên má hắn vài cái, rồi hôn xuống cổ và lỗ tai, lại dùng đùi chậm rãi cọ cọ thân dưới của hắn.

Chu Phóng bị cọ đến nổi chẳng thể nào bình thường được nữa, chân nhuyễn đầu váng, đây là Quan Cố hay là Tiểu Trang vậy?

Tiểu Trang nửa ôm nửa dìu hắn lui về bên giường, sau đó kéo cả hai cùng ngã xuống.

Chu Phóng giật mình, vội dùng tay chống trên giường, chung quy cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

Tiểu Trang nằm dưới người hắn, ánh mắt ướt át, hai má ửng hồng, khóe mắt còn có nước tràn ra ngoài, khiến người ta vừa nhìn thấy sẽ xót thương, môi cậu giật giật, phát không ra tiếng nhưng khẩu hình miệng rất rõ ràng là đang nói —— làm em.

Con mụ nó đây rõ ràng không phải Quan Cố, bố f***!

Chu Phóng tự cho mình một đòn cảnh cáo, lập tức muốn nhổm dậy, thế nhưng Tiểu Trang lại ôm chặt lấy thắt lưng hắn không chịu buông, cong đầu gối trực tiếp va vào nơi nào đó của hắn. Chu Phóng bị đụng mạnh mà phát đau, không tự chủ được hơi ngã người xuống đè lên Tiểu Trang.

Tiểu Trang vòng tay ôm cổ hắn khẽ mơn trớn.

Chu Phóng cảm thấy cơn đau đã dịu hơn một chút liền nhổm người dậy, nổi giận mắng: “Chu Tiểu Trang! Cậu muốn chết à?”

Tiểu Trang không tiếp tục làm ra thêm động tác nào nữa.

Chu Phóng cho rằng cậu sẽ từ bỏ cho nên định đứng dậy, ai dè bên tai lại nghe được một giọng nói cực kỳ quen thuộc: “Em đang làm gì đó?”

Chu Phóng: “!!!”

Trăm triệu lần cũng chẳng thể nào nghĩ tới, ngay khi hắn và Chu Tiểu Trang bày ra tư thế cơ thể muốn xxoo này, Quan Cố lại đột ngột tỉnh dậy

39. Chương 39: Cục Cưng Ồi, Anh Mau Ra Đây Đi

Chu Phóng luống cuống tay chân đứng lên, vội vã thanh minh: “Không phải như anh nghĩ đâu!”

Quan Cố chống tay xuống nệm ngồi dậy, đưa tay sờ soạng hai má, cả bàn tay dính đầy nước mắt, bình tĩnh hỏi: “Không phải như anh nghĩ, vậy theo em thì anh đang nghĩ gì?”

Chu Phóng làm sao sẽ biết Quan Cố nghĩ thế nào, nghẹn ngào nửa phút mới nói: “Không phải em muốn làm gì với cậu ta đâu... Là cậu ta cứ ôm em không chịu buông.”

Quan Cố cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cậu ta?”

Xong rồi, xong rồi, xong rồi!

Giọng điệu của Quan Cố vô cùng ác liệt: “Em đã gặp nó từ lâu rồi?”

Chu Phóng lắc đầu nguầy nguậy: “Hôm nay là lần gặp đầu tiên.”

Quan Cố nổi giận: “Lần đầu tiên gặp vậy mà nó liền cởi quần áo quấy rối em? Em còn biết tên nó là gì đúng không? Em đang lừa ai vậy?”

Chu Phóng: “...”

Chuyện này nói ra thật sự rất dài dòng. Không chờ hắn kịp giải thích, Quan Cố lại tiếp tục truy vấn: “Quần áo của anh đâu? Em cởi trên người nó ra rồi à?”

Chu Phóng đáp lí nhí: “Không phải... Tự cậu ta cởi đó.”

Hắn vội lấy một bộ quần áo trong tủ ra, rứt rứt đưa cho Quan Cố.

Quan Cố mặc vào, sắc mặt vẫn âm u rất khó coi: “Nó dụ dỗ em thế nào? Vừa làm nũng vừa khóc sao?”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố hung hăng mắng một câu: “Đồ kỹ nữ.”

Chu Phóng không biết lời này là anh muốn mắng ai, cũng không dám phản bác, nghĩ thầm rằng chuyện đã tới nước này thì cũng chỉ có thể ăn ngay nói thật thôi.

Quan Cố chợt nhớ tới cái gì đó, nheo mắt nhìn hắn: “Làm sao em biết tên nó? Chẳng phải nó là người câm sao?”

Chu Phóng thành thật khai báo: “Cậu ta nhắn tin qua weixin cho em.”

Hắn cảm thấy nếu Quan Cố xem nhật kí trò chuyện của cả hai thì sẽ hiểu rõ là hắn trong sạch, hôm nay hắn nói chuyện rất nghiêm túc, luôn luôn giữ khoảng cách với Tiểu Trang. Hơn nữa trước đó cũng từng nói rõ ràng trong weixin rằng “Tôi đã có bạn trai rồi, tôi rất yêu anh ấy”, gần đây lại càng không hề để ý tới cậu ta, luôn một lòng một dạ với Quan Cố, chỉ cần anh đọc là sẽ hiểu ngay. So với việc hắn lấp bấp tự giải thích thì càng có sức thuyết phục hơn.

Nào biết Quan Cố cầm di động qua xem tin nhắn một lúc lại bùng nổ.

“Lần đầu tiên gặp? Lần đầu tiên gặp mà đã gọi em là chồng sao?” Sau đó anh bật cười đầy chua chát, “Hóa ra từ khi quay phim ở Hoàn Kiếm là hai người đã bắt đầu lén lút qua lại rồi. Chu Phóng, em giỏi lắm, tùy tiện một cuộc điện thoại đã khiến anh phải chạy tới tận nơi, vừa hay một lần em gặp được cả hai luôn nhỉ?”

Chu Phóng: “... Anh nói gì đó? Có phải em bảo cậu ta gọi mình bằng chồng đâu, tự cậu ta cứ cố tình gọi thế mà, em làm gì có cách nào ngăn cản được chứ? Cả chuyện ở Hoàn Kiếm nữa, anh xem kĩ lại tin nhắn

đi, đừng có tùy tiện đổ oan cho em!”

Hắn cảm thấy Quan Cố có lẽ đứng hơi xa khó mà đọc được tin nhắn, muốn mở nhật kí trò chuyện ra đưa lại gần cho anh nhìn kĩ. Ngờ đâu Quan Cố lại trực tiếp nện di động vào người hắn rồi quát: “Ai thèm xem, thật ghê tởm.”

Chu Phóng hoàn toàn choáng váng, cúi đầu nhìn di động mà ngây ngẩn không hiểu chuyện gì.

Trong khuôn đố thoại đều là mấy tin nhắn mà Tiểu Trang mới gửi lúc nãy, không có tin nào là từ hắn, bởi vì lúc ấy hắn đang đứng trước mặt Tiểu Trang, hắn có thể nói chuyện.

“Anh đừng đùa em như vậy, chồng ơi em sợ lắm.”

“Anh lừa em, tại sao anh lại lừa em?”

“Em không mặc quần áo anh mua cho hắn!”

“Không mặc, cảm thì cảm, em chẳng quan tâm, không cần anh lo.”

“Em mặc kệ, dù sao em thích anh, em là ai cũng được, em chỉ thích anh thôi.”

“Lúc quay phim ở Hoàn Kiếm anh đâu có nói thế.”

“Anh cũng sẽ gọi hắn là cục cưng dâm đãng sao?”

“Chồng ơi, chuyện gì em cũng đồng ý làm vì anh mà. Anh đừng có bỏ em.”

...Thật sự quá dọa người rồi! Đây là cái gì chứ? Hiểu lầm! Hoàn toàn là hiểu lầm! Sự tình vốn dĩ không phải như thế này mà!

Chu Phóng oan uổng mà ghen ngào chẳng thể nào giải thích rõ được, vội nói: “Mấy câu đó là trùng hợp thôi, chuyện thật sự không phải như vậy đâu! Anh đừng suy nghĩ linh tinh!”

Quan Cố cười lạnh: “Anh suy nghĩ linh tinh? Anh thấy là em diễn xuất quá tốt rồi! Chỉ trao cho em mỗi giải thị để sao đủ được? Một trăm cúp Oscar mới xứng với em!”

Lần đầu tiên được khen diễn xuất tốt mà có thể khiến người ta tức giận đến như vậy, Chu Phóng tự biết đuối lý, trong lòng rầu rĩ bực bội nhưng cũng không dám nổi giận, cố gắng nhẹ giọng xuống nước: “Diễn xuất của em tốt thì tốt nhưng chưa bao giờ em diễn trước mặt anh hết.”

Quan Cố đi qua đi lại vài vòng, cả người nóng nẩy giống như muốn nổ tung, anh nói cực nhanh: “Chưa từng diễn? Trước khi tới Hoành Điểm chúng ta đã xác định quan hệ rồi, cho tới bây giờ em chưa từng nói yêu anh, ngày đó đột nhiên gọi điện thoại cho anh, không đầu không đuôi lại thốt nên lời ấy. Anh vừa nghe em bảo rằng em yêu anh, vui tới nỗi muốn nhảy dựng lên, lập tức bỏ hết công việc chạy tới, anh nghĩ không muốn giấu em chuyện anh có bệnh nữa, trước kia không dám thẳng thắn với em, chờ đến khi em thật lòng nói lời yêu thì mới không sợ hãi lo lắng mà thành thật mọi chuyện. Nhưng hóa ra... con mẹ nó, em đã sớm biết từ lâu rồi!”

Chu Phóng lắc đầu: “Em không...”

Quan Cố căn bản không muốn nghe hần trả lời, tiếp tục cắt ngang: “Anh từng nghĩ sao em có thể yêu anh được cơ chứ? Nhiều năm qua em không hề yêu anh, ngay cả khi lên giường cũng nhằm anh thành mối tình đầu, làm sao có thể đột nhiên lại yêu anh được? Huống hồ anh còn có bệnh nữa? Thì ra em đã biết Chu Tiểu Trang từ lâu, em thích nó, cho nên mới yêu ai yêu cả đường đi, thuận tiện ở bên anh luôn. Khó trách anh cứ thấy em là lạ ở chỗ nào đó, ngay từ đầu người em thích vốn không phải là anh... mà là Chu Tiểu Trang kia. Được lắm, ha ha, được lắm.”

Chu Phóng cảm giác trạng thái của anh rất không bình thường, lo lắng khuyên nhủ: “Quan Cố, anh đừng như vậy mà, đừng tới tới lui lui nữa, mau đừng lại đi!”

Hần giữ chặt Quan Cố, ấn bả vai anh khiến anh ngồi xuống bên giường.

Quan Cố ngồi ở đó nhìn hần chăm chăm, trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc, hái cánh môi đều tái nhợt, giống như sắp sửa ngất xỉu vậy.

Chu Phóng cực kỳ sợ hãi: “Anh đừng như vậy, em không thích người khác, vẫn luôn yêu anh, từ đầu đến cuối cũng chỉ yêu một mình anh mà thôi.”

Quan Cố dường như không muốn để ý đến hần, rũ tầm mắt xuống.

Chu Phóng bối rối khẩn cầu: “Anh làm ơn tin em có được không?”

“Rầm ——” Trong phòng tấp vang lên một tiếng động khá lớn, kèm theo là tiếng mèo kêu ‘meo meo’ thảm thiết. Mèo Tới lại đang nghịch nước trong bồn cầu, còn không cẩn thận rơi vào trong đó.

Chu Phóng ngẩn ra, đột nhiên hần nghĩ tới một việc bèn vui vẻ nói: “Đúng rồi, anh lắp đặt camera 4K xịn mà! Chúng ta xem lại chẳng phải sẽ biết vừa rồi xảy ra chuyện gì sao? Em thật sự không nói dối anh đâu.”

Hần ngồi xổm trước mặt Quan Cố, bấm nút home trên điện thoại của anh tìm kiếm APP quản lý camera, hần đang hoảng cho nên tay chân luống cuống tìm một lúc mới thấy, mở đoạn video mới này, lại tìm tin nhắn vừa rồi Tiểu Trang gửi tới kia.

“Anh xem đi!” Cuối cùng cũng tìm được, hắn lập tức đưa di động qua cho Quan Cố xem rồi bảo, “Anh coi thử là biết em không lừa anh mà!”

Quan Cố tiếp nhận di động, chỉ nhìn thoáng qua liền ngẩng đầu lên.

Chu Phóng cuồng quát: “Anh mau xem đoạn clip đó đi! Nhìn em làm gì?”

Sắc mặt Quan Cố đã khôi phục bình thường, ánh mắt cũng chẳng còn vẻ nôn nóng không thể khống chế như lúc nãy nữa.

Chu Phóng không rõ lí do, lay lay chân anh, thúc giục: “Anh mau xem đi, em thật sự không lừa anh đâu.”

Quan Cố mấp máy hai cánh môi, không hề có thanh âm.

Chu Phóng: “!!!”

Rất rõ ràng vừa rồi khẩu hình của Quan Cố đang muốn gọi hắn —— chồng ơi.

Tay hắn còn đặt ở trên đùi Quan Cố lại giống như bị điện giật mà rút phắt về, cũng không còn đủ sức ngồi xổm được nữa, ngã ngửa ra trên nền nhà.

Quan Cố chớp mắt, đầu gối khép lại, hai chân hơi có xu hướng xếp thành hình chữ bát, là dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn, thẹn thùng nhìn Chu Phóng.

Chu Phóng hoảng hốt gọi thử: “...Chu, Chu Tiểu Trang?”

Người kia gật gật đầu.

Chu Phóng nhanh chóng đứng lên, cũng không quản Tiểu Trang thế nào mà chỉ lo xoay người bỏ chạy.

Hắn lao một mạch ra ngoài cửa, rầm một tiếng đóng cửa lại, đứng ở cửa nhà đợi ba phút đồng hồ mới ấn chuông.

Cửa được đẩy từ bên trong, lộ ra gương mặt của Quan Cố.

Chu Phóng nhìn không ra đây là ai, khẩn trương nói: “Em... em quên mang chìa khóa.”

Người trong nhà yên lặng mở cánh cửa rộng hơn, ý bảo hắn tiến vào.

Không phải Quan Cố!

Chu Phóng giữ chặt cửa, đứng từ bên ngoài đóng chặt cửa lại lần nữa.

Hắn chạy lên lầu lấy chìa khóa, đứng ngồi không yên mười mấy phút đồng hồ mới khẽ khàng xuống lầu, dùng chìa khóa mở cửa.

“Quan Cố” đang đứng dựa lưng vào tủ để giày gần cửa, dáng vẻ dường như đang chờ hắn.

Chu Phóng không dám đi vào, thăm dò hỏi: “Anh xem lại camera theo dõi chưa?”

Người kia lắc lắc đầu, vươn tay muốn kéo Chu Phóng. Hắn bị dọa sợ vội rút lại về phía sau, đóng cửa cái rầm thật mạnh.

Không phải Quan Cố, không phải Quan Cố, không phải là anh.

Đã là nửa đêm mười hai giờ hơn rồi. Hắn trở về nhà mình, trực tiếp dựa lưng vào cửa, ngồi trên thảm trải sàn ngay sát lối đi. Trong nhà không bật đèn, xuyên thấu qua cửa sổ phòng khách có thể nhìn thấy ánh trăng lạnh lẽo đầu đông.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm thấy hai chân đã tê rần bèn thay đổi tư thế khác.

Hắn nhớ tới Quan Cố từng nói với mình, bởi vì trước kia uống thuốc nên cả đêm anh thường bị mất ngủ, cứ thế trợn tròn mắt mà nhớ tới hắn, nhớ đến tận hừng đông.

Quan Cố sẽ nhớ tới chuyện gì về hắn nhỉ?

Bọn họ quen nhau khi mới lên cấp hai, hắn và Quan Cố còn ngồi chung một bàn. Quan Cố ghét hắn lúc nào cũng để nước mũi thò lò không sạch sẽ, đi tìm thầy giáo đề nghị được chuyển chỗ ngồi. Chu Phóng biết được thì giận lắm, cố ý quệt nước mũi hết lên quần áo của Quan Cố, hai người vì thế mà đánh nhau một trận, lần lượt đều bị gọi phụ huynh lên gặp Ban giám hiệu. Mẹ Quan dịu dàng nhưng cũng rất nghiêm túc giáo dục Quan Cố phải ở chung hòa thuận với bạn học, Chu Phóng thì bị mẹ rượt đuổi chạy khắp sân thể dục, cuối cùng vẫn bị quất cho một trận tơi bời hoa lá.

Sau đó bọn họ trở thành bạn thân, bởi vì Chu Phóng thường xuyên không làm bài tập nên mỗi ngày đều bị phạt đứng mấy lần, có lần nghỉ học, hắn lại muốn chạy đi chơi, lập tức bị Quan Cố giữ chặt, ép hắn cùng làm bài, nói nếu hắn có thể kiên trì mỗi ngày đều hoàn thành bài được giao về nhà trong suốt học kì thì sẽ cho hắn một bộ xếp nhà bằng gỗ. Lúc đó Chu Phóng thích món đồ chơi kia lắm thế nên liền ngoan ngoãn đi theo Quan Cố học hành, cuối kỳ năm ấy điểm thi của hắn thần kỳ lọt được vào top 10 của lớp.

Trước khi tốt nghiệp lớp 9, thành tích của Chu Phóng rất tệ hại, hắn không muốn học lên cấp 3 mà chỉ

muốn đi học nghề, thế nhưng mỗi ngày Quan Cố đều cổ vũ động viên hắn, hắn ngại phải nói thẳng với anh thế nên mới để lại một lá thư bảo rằng mình muốn đi học lái máy xúc rồi sau đó không chịu tới trường nữa. Hắn ở nhà thu thập hành lý chuẩn bị đi học nghề, Quan Cố đột nhiên xông tới, không để Chu Phóng kịp phân trần gì đã cho hắn một đấm thẳng vào mặt. Hắn còn chưa kịp nổi điên, Quan Cố đã bật khóc trước, làm hắn sợ tới mức nói gì cũng không dám nhắc lại chuyện bỏ học, chỉ đành kiên trì về trường tích cực rèn luyện, mỗi ngày còn bị Quan Cố buộc học bài, cuối cùng vẫn cùng anh thuận lợi lên cấp 3.

Kì nghỉ hè trước khi vào lớp 10, Chu Phóng và Quan Cố cùng đi học bơi, lúc ấy hắn chẳng chịu nghe lời huấn luyện viên, chưa khởi động đã nhào xuống nước, thế nên bị chuột rút thiếu chút nữa chết đuối. Sau khi được cứu lên, Quan Cố viên mắt đỏ ửng, mắng hắn ngu ngốc, cũng chẳng biết giận cái gì mà quay mặt bỏ đi luôn.

... Phải ha, Quan Cố bảo khi đó anh đã thích hắn.

Quan Cố thật sự bị mù rồi! Thích hắn ở điểm nào cơ chứ? Thích hắn nước mũi thò lò? Hay là thích kẻ muốn lái máy xúc như hắn?

Rốt cục Chu Phóng đã suy nghĩ về Quan Cố cả một đêm, trước kia khi nhớ tới Quan Cố đều là nhớ nhưng suy nghĩ một hồi liền ngủ quên mất. Còn giờ đây cuối cùng Chu Phóng đã hiểu, cả một đêm nhớ về một người là dạng cô độc đáng sợ nhường nào.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần sáng rõ, hắn đi rửa mặt, cạo râu, thay đổi một bộ quần áo khác. Sau đó mới đi xuống lầu tìm anh.

Mở cửa đi vào, trong nhà im ắng vô cùng.

Hắn cố gắng thả nhẹ động tác, chậm rãi đi vào trong, lúc tới chỗ ngoặt liếc mắt một cái liền thấy Quan Cố ngồi ở trước bàn ăn, trong ngực ôm Mèo Tới, đang bưng ly uống sữa.

Giống như mỗi một sáng bình yên trước kia vậy.

Cổ họng Chu Phóng nghẹn ngào một lúc mới kêu lên: “Cưng ới.”

Quan Cố buông xuống ly sữa xuống, bình tĩnh nhìn hắn.

Chu Phóng lí nhí: “Em sai rồi.”

Quan Cố nhú mày.

Chu Phóng đi qua, kéo ghế dựa bên kia ngồi xuống, áy náy giải thích: “Em đã nghĩ cả đêm rồi, anh có thể coi trọng em là phúc phần ba đời của em. Lúc nào em cũng nổi nóng giận dỗi, chẳng chịu thỏa hiệp nhún

nhường, còn không có đầu óc, phạm sai lầm lại không dám thừa nhận, dám trách anh để tâm vào chuyện vụn vặt, tất cả đều là lỗi của em. Chuyện này em sẽ kể rõ cụ thể từ đầu tới cuối cho anh, anh đừng giận nữa.”

Quan Cố vẫn không nói gì.

Chu Phóng mơ hồ cảm thấy không ổn lắm, lại không thể tin được, nhìn kĩ mặt người kia một lúc mới nói: “Anh nói gì đi.”

Người ngồi đối diện hần mấp máy môi, lắc lắc đầu.

Chu Phóng choáng váng, không phải Quan Cố, là Tiểu Trang.

Hần nhảy dựng lên, cách một cái bàn bóp cổ Tiểu Trang, lúc này đây quả thực hần dùng sức rất mạnh, Tiểu Trang nhanh chóng bị hần siết đến nổi mặt mũi đỏ bừng, nước mắt sinh lý ào ào chảy ra.

Ánh mắt Tiểu Trang đã sắp trắng dã, Chu Phóng mới tỉnh táo lại vội vàng buông tay ra.

Tiểu Trang kịch liệt ho khan, vừa ho khù khụ vừa khóc nức nở.

Chu Phóng nắm chặt hai vai của cậu, khóc còn đau khổ thảm thiết hơn cả Tiểu Trang, khàn giọng gọi: “Quan Cố! Anh ra đây! Mau ra đây đi!”

Mèo Tới nhảy xuống đất, lông trên cổ xù hết cả lên, vừa sợ vừa khó hiểu nhìn hai người ba của mình

Đã xảy ra chuyện gì vậy nha, meo~?

40. Chương 40: Cô Gái Nhỏ

Buổi sáng chín giờ hơn, chuông cửa nhà Quan Cố vang lên.

Chu Phóng đi ra mở cửa, là Diêu Bối Bối và bạn trai của cô lại đây.

“Chúng tôi đang chuẩn bị đi bệnh viện vì lịch hẹn khám thai lại nhận được điện thoại của cậu, cậu bảo vậy là thế nào?” Cô sốt ruột hỏi, “Quan Cố không xuất hiện nữa là sao?”

Cả một đêm Chu Phóng không ngủ, còn khóc rất lâu cho nên hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu, mí mắt trên

dưới đầu hơi hơi sưng lên, dáng vẻ vô cùng thê thảm, hần trả lời: “Tôi làm anh ấy giận.”

Diêu Bối Bối gất gỏng: “Người đâu rồi?”

Chu Phóng chỉ chỉ vào bên trong, giọng ngập ngừng: “Trong phòng ngủ... Không phải là anh ấy.”

Diêu Bối Bối nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng kín, hạ giọng hỏi: “Cậu nói gì với Chu Tiểu Trang rồi?”

Chu Phóng rầu rĩ đáp: “Nói hết cả rồi.”

Diêu Bối Bối thở dài: “Tôi đi nói chuyện với cậu ấy. Hai người đợi ở bên ngoài đi, nhớ yên lặng nhé.”

Cô khẽ gõ cửa phòng ngủ, gọi: “Tiểu Trang, mình là Bối Bối nè.”

Tiểu Trang mở cửa cho cô, lộ ra khuôn mặt tươi cười rồi lại liếc nhìn về hướng Chu Phóng. Hiện tại Chu Phóng chẳng hề muốn gặp cậu, lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác.

Diêu Bối Bối vào phòng ngủ, cửa phòng lại bị đóng kín.

Bạn trai của cô hơi ngại ngùng, Chu Phóng lại chẳng có tâm tư tiếp đón, thế là hai người liền ngồi ở hai bên sofa, hoàn toàn giữ yên lặng.

Thời gian trôi qua lâu như thể đã mấy trăm năm.

Bên kia mới vừa có động tĩnh, Chu Phóng liền vội vã bật dậy, Diêu Bối Bối đi ra một mình.

Chu Phóng vội vàng hỏi: “Quan Cố trở lại chưa?”

Diêu Bối Bối thoáng nhìn hần rồi bảo: “... Chúng ta đổi nơi khác nói chuyện đi.”

Chu Phóng thất vọng vô cùng: “Tôi chẳng muốn đi đâu hết, không chừng lát nữa thôi anh ấy sẽ trở lại, tôi muốn đợi anh ấy.”

Diêu Bối Bối đành phải ngồi lại phòng khách, bạn trai của cô vội vàng đưa thêm một cái gối ôm cho cô kê sau lưng.

“Nói chuyện ở đây cũng được.” Cô cố gắng ép giọng xuống thấp nhất, “Đừng quá lớn tiếng, bị Tiểu Trang nghe được thì không hay đâu.”

Chu Phóng gật đầu: “Ừ.”

Diêu Bối Bối an ủi: “Cậu đừng ủ rũ như vậy.”

Chu Phóng thở dài: “Cậu không cần an ủi tôi đâu, đáng đời tôi lắm.”

Diêu Bối Bối nghe vậy liền hỏi: “... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Phóng không đáp mà hỏi ngược lại: “Tiểu Trang nói với cậu thế nào?”

“Cậu ấy chỉ biết chuyện của bản thân mình thôi, cậu và Quan Cố xảy ra những chuyện gì cậu ta sẽ không biết đâu. Tiểu Trang bảo, sáng sớm cậu đã muốn giết cậu ta.” Giọng nói của Diêu Bối Bối hơi có ý khiển trách.

Chu Phóng cũng không phủ nhận: “Khi đó tôi nóng đầu, cảm thấy không có cậu ta thì Quan Cố có thể trở về.”

Diêu Bối Bối giật mình: “Không phải cậu cho rằng Tiểu Trang chết đi rồi mà Quan Cố còn có thể sống được đấy chứ?”

Chu Phóng thở dài: “Tôi đã nói là khi ấy tôi quá nóng nảy không nghĩ được gì mà, chỉ nghĩ tới việc Quan Cố bị tôi làm cho biến mất... Anh ấy làm sao có thể bị tôi làm cho biến mất được cơ chứ? Hả?”

Cũng không biết hẳn đang chất vấn ai. Cả phòng khách chìm vào im lặng.

Hắn nhanh chóng cúi đầu, vài giọt nước mắt rơi lên quần bò, tạo nên những vệt loang lổ trên lớp vải quần.

Diêu Bối Bối bất đắc dĩ nói: “Tốt nhất cậu kể rõ mọi chuyện cho tôi đi đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngày hôm qua gọi điện thoại cho cậu xong, tôi vẫn chờ Chu Tiểu Trang xuất hiện sau đó gặp mặt cậu ta.” Chu Phóng lau mặt, cố giữ vững tinh thần rồi kể tiếp, “Sau khi biết chân tướng cậu ta khóc không ngừng, không hiểu cậu ta nghĩ gì mà nhất định đòi lên giường với tôi, do dự một lúc thì Quan Cố đột nhiên tỉnh.”

Diêu Bối Bối và bạn trai: “...”

Chu Phóng hiện tại cũng không cảm thấy chuyện này mất mặt, tiếp tục kể: “Quan Cố hiểu lắm, cho rằng tôi vẫn luôn giấu anh ấy hẹn hò với Chu Tiểu Trang. Tôi giải thích thế nào thì anh ấy cũng không tin, sau đó anh ấy càng nói càng sốt ruột, liên tục mấy phút đồng hồ chỉ nói về chuyện này rồi đột ngột lại biến thành Tiểu Trang. Khi đó còn chưa đến mười một giờ, mãi cho đến hiện tại anh ấy cũng chưa trở về nữa. Có khi nào... có khi nào anh ấy sẽ biến mất vĩnh viễn không?”

Nói xong lời cuối cùng, nước mắt của hắn thiếu chút nữa lại rơi xuống.

Diêu Bối Bối khuyên nhủ: “Cậu đừng bi quan như vậy, tình trạng này còn chưa kéo dài tới nửa ngày cơ mà.”

Chu Phóng đáp ngay: “Trước kia không phải như thế, đều là Tiểu Trang tận dụng mọi cơ hội để chạy ra, Quan Cố ngẫu nhiên mới ngủ một chút, sẽ không ngủ lâu như bây giờ đâu.”

Về mặt Diêu Bối Bối ngưng trọng: “Vừa rồi tôi gặp Tiểu Trang, cũng thấy cậu ấy có hơi khác với trước kia. Lúc trước cậu ta có phần nhiệt tình thái quá, gõ chữ đặc biệt thích dùng dấu chấm than, lúc nào cũng vội vã biểu đạt suy nghĩ của mình, cứ như sợ chậm liền không kịp nữa vậy, hôm nay thì lại chẳng hề có chút biểu hiện nóng nảy nào. Theo những gì cậu kể, từ 11 giờ đêm qua cho đến bây giờ, Tiểu Trang đã hoạt động hơn mười tiếng, đây không chừng là lần đầu tiên cậu ấy tồn tại tự do lâu như vậy đấy.”

Chu Phóng vẫn chưa hiểu rõ: “Cậu ta vẫn chưa tin bản thân là một ‘người ảo tưởng’ sao?”

Diêu Bối Bối cau mày: “Cậu đừng nói thế với cậu ta.”

Kỳ thật Chu Phóng cũng không muốn nói gì, hắn căn bản chẳng suy nghĩ được gì nữa, trong đầu hắn tất cả đều là Quan Cố, hiện tại hắn chỉ muốn anh mau chóng trở về mà thôi.

Diêu Bối Bối phân tích: “Kỳ thật Tiểu Trang đâu có làm gì không đúng, nếu không phải cậu cho cậu ta tín hiệu sai lầm thì có khả năng Tiểu Trang đã sớm buông tha cho cậu rồi. Việc ngốc nghếch như sáng nay, ngàn vạn lần cậu không được lặp lại đâu đấy.”

Chu Phóng ủ rũ gật đầu: “Ừ, yên tâm, tôi sẽ không bao giờ thương tổn Quan Cố.”

Diêu Bối Bối nhìn hướng phòng ngủ, nhẹ giọng dặn dò: “Tốt nhất cũng đừng làm Tiểu Trang tổn thương, vạn nhất cậu ấy đau khổ mà co mình lại, rồi xuất hiện thêm một nhân cách mới nữa thì không xong đâu.”

Chu Phóng chấn động, vội hỏi: “Còn có khả năng xuất hiện thêm nhân cách sao?”

Diêu Bối Bối gật đầu: “Hiện nay tư liệu có ghi chép lại các trường hợp người phân liệt ra mười mấy cái, thậm chí là hai mươi mấy nhân cách đồng thời tồn tại, bình thường đều là nhân cách chính bị thương, dẫn đến sinh ra nhân cách phụ, nhân cách phụ lại bị thương liền có khả năng sinh ra cái thứ ba, thứ tư, thậm chí càng nhiều nhân cách nữa. Quan Cố có khả năng bị vậy hay không, thật sự không dễ nói.”

Chu Phóng: “...”

Diêu Bối Bối còn phải đi khám thai, không thể tiếp tục nấn ná thêm, cô dặn dò Chu Phóng nếu thấy Quan Cố tỉnh nhất định phải thông báo cho mình rồi cùng bạn trai cáo từ rời đi.

Chu Phóng không biết kế tiếp nên làm gì, cũng không dám đi đâu hết, sợ bỏ lỡ mất Quan Cố.

Nghe thấy tiếng khách đã đi rồi, Mèo Tới nhất gan mới dám chui ra từ sau ghế sô pha. Chu Phóng ôm nó ngồi xuống, ngây ngốc chờ đợi người yêu của mình.

Lúc này tâm tình của hắn so với buổi sáng đã tốt hơn đôi chút, buổi sáng lòng hắn đầy chờ mong sẽ gặp lại Quan Cố, đến khi phát hiện cả đêm rồi mà anh vẫn không xuất hiện, nỗi tuyệt vọng trong nháy mắt ấy quả thực giống như trời đất sụp đổ. Hiện tại hắn đã lạc quan hơn một ít, hắn là Quan Cố nhất thời tức giận, tạm thời không muốn để ý đến hắn mà thôi, chờ hết giận thì nhất định anh sẽ quay lại! Chờ anh trở về, chẳng những phải nhận sai với anh, nhận đánh nhận phạt, còn phải nói cho Quan Cố biết mình thương anh đến nhường nào, vẫn luôn yêu anh, chỉ yêu một mình anh.

Cũng giống như anh vẫn luôn yêu mình vậy.

Hắn tựa vào sô pha, mí mắt cao thấp đánh nhau, dần dần chống đỡ không nổi mà khép lại.

Giấc ngủ mơ màng này không biết đã bao lâu, hắn cảm thấy trên người có gì đó chạm vào, mở mắt ra nhìn, Quan Cố đứng ở bên cạnh đang định đắp một tấm thảm mỏng lên trên người hắn.

Hắn vội vã ngồi thẳng dậy, giữ chặt tay người đối diện, vui sướng gọi tên anh: “Quan Cố!”

“Quan Cố” mím môi, trên mặt hình như có vẻ rất khó khăn nhẫn nhịn.

Chu Phóng: “...”

Hắn thất vọng cực kỳ, buông tay Tiểu Trang ra rồi kéo thảm trên người xuống để qua một bên. Trên mặt Tiểu Trang tràn đầy bi thương, xoay người muốn bỏ đi.

Chu Phóng thoáng ngập ngừng: “... Đây.”

Tiểu Trang đứng khựng lại, không thể tin được quay đầu nhìn hắn.

Chu Phóng vẫn không được tự nhiên với cậu, gượng gạo chỉ vào một cái ghế sô pha đơn gần đó: “Cậu ngồi xuống đây đi.”

Tiểu Trang nhanh nhẹn bước qua ngồi, hai tay đặt ở trên đùi, căng thẳng đến nỗi không ngừng xoắn xuýt.

Chu Phóng suy nghĩ một hồi rồi mới cất lời: “Chuyện lúc sáng nay... tôi rất xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi nhất thời xúc động quá mức.”

Tiểu Trang dùng sức lắc đầu, như là đang tỏ vẻ không sao. Chu Phóng không nói gì nữa, hắn và Tiểu Trang dường như chẳng có lời gì để tán gẫu với nhau.

Tiểu Trang lấy điện thoại di động ra, ngón tay nhanh chóng gõ chữ. Rất nhanh, Chu Phóng nhận được một tin mới trên weixin.

Tiểu Trang: “Bối Bối cũng giải thích với em rồi, hóa ra em thật sự là nhân cách khác của bạn trai anh.”

Chu Phóng đọc xong cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiểu Trang tiếp tục nhấn thêm một tin: “Lúc mới đầu thật sự rất khó tiếp thu, nhưng cẩn thận nghĩ kĩ lại thì em rất vui.”

Chu Phóng cảm thấy vô cùng kỳ quái: “Tại sao?”

Tiểu Trang bật cười, ngón tay gõ chữ cực nhanh: “Vì anh không phải đồ cận bã xấu xa, chỉ là anh rất ngốc thôi.”

Chu Phóng câm nín!

Tiểu Trang: “Em không thích sai người.”

Tiểu Trang: “Hơn nữa đối góc độ khác để nghĩ thì em cũng là bạn trai của anh.”

Chu Phóng lập tức phản bác: “Không phải!”

Tiểu Trang: “Chính là vậy mà.”

Chu Phóng trách mắng: “Phải cái rắm ấy! Tôi bảo không tức là không!”

Tiểu Trang: “Chồng à, đáng về lúc tức giận của anh đẹp trai quá đi.”

Chu Phóng ném di động sang một bên, không thèm nhìn nữa.

Tiểu Trang cũng ngừng việc nhắn tin, ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, trên mặt còn giữ nụ cười ngượng ngùng đầy hàm súc.

Chu Phóng bị cậu ta nhìn đến nổi mắt tự nhiên, đứng dậy trốn vào buồng vệ sinh. Chờ mười mấy phút sau

đi ra, Tiểu Trang không còn ở trong phòng khách nữa.

Hắn lại lo lắng nhanh chóng tìm khắp nơi, phát hiện Tiểu Trang đang ôm Mèo Tới ghé vào ban công nhìn ra bên ngoài, dáng vẻ đặc biệt vui sướng.

Dưới lầu chẳng hề có ai hết, nhìn cái gì mà có thể vui vẻ đến vậy?

Chu Phóng cũng không định hỏi cậu ta, hắn đi lên lầu lấy kịch bản rồi nhanh chóng trở về, sợ bỏ lỡ mất Quan Cố.

Đáng tiếc chẳng có gì thay đổi.

Vài ngày sau đó, hoàn toàn không có động tĩnh gì khác.

Công ty của Quan Cố gọi tới hỏi vì sao anh vẫn luôn vắng mặt. Tiểu Trang đưa điện thoại cho Chu Phóng nghe, hắn nói dối rằng ông của Quan Cố đột ngột qua đời, Quan Cố thương tâm quá độ nên cổ họng khàn đặc mất tiếng không thể nghe máy, mấy ngày nữa xong xuôi tang sự sẽ quay lại làm việc. Dù sao thì ông của Quan Cố cũng đã chết mười mấy năm rồi.

Mấy ngày nay Chu Phóng ngủ trên sofa nhà Quan Cố, nửa đêm tỉnh rất nhiều lần, mỗi lần tỉnh lại đều vào phòng ngủ xem thử.

Hắn vẫn đang chờ đợi Quan Cố sẽ đột nhiên xuất hiện.

Thế nhưng lần chờ đợi này cứ một lần lại một lần khiến hắn phải thất vọng.

Đến ngày thứ tư, hắn lo lắng đến nỗi sắp hỏng mắt, vẫn luôn ngủ không ngon, cũng không có khẩu vị ăn uống gì, thậm chí bởi vì ngủ sofa cứng quá lâu khiến vết thương cũ trên vai đều có xu thế muốn tái phát, mỗi lúc nâng cánh tay sẽ ầm ầm đau nhức.

Nhưng mà nỗi đau của vết thương cũ chẳng là gì so với nỗi đau trong lòng hắn. Hắn cảm thấy bản thân sắp điên mất rồi.

Ăn xong cơm chiều, Tiểu Trang yên lặng lau sạch sẽ bàn ghế rồi đi thu dọn bát đĩa.

Chu Phóng ỉu xiu nhìn tin tức thời sự, phát thanh viên nói gì hắn đều chẳng nghe lọt nửa chữ. Hắn cảm thấy không khỏe liền tắt TV đi rồi lôi kịch bản ra xem, có điều giấy trắng mực đen trên đấy viết cái quỷ gì cũng chẳng lọt vào đầu hắn nổi một chữ.

Hắn đọc không nổi liền buông kịch bản xuống cầm điện thoại lên lướt Weibo, đột nhiên cảm thấy trong

lòng có câu không nói không được, bèn viết “Bóng đêm ở Hoàn Kiếm đẹp thật đấy” rồi bấm đăng.

Ngày đó, Hoàn Kiếm mưa lớn kéo dài không ngớt, giọt mưa đập vào trên cửa sổ kêu lộp bộp.

Quan Cổ nằm ở bên giường hôn bàn chân của hắn, rồi sau đó nâng mắt nhìn hắn, cười bảo rằng anh yêu hắn, mà ngay cả hàng lông mi dày và dài của anh dường như cũng tràn ngập tình yêu.

Chu Phóng chìm trong hồi ức, nhin không được khẽ bật cười, rồi ngay sau đó mũi chột thấy chua xót.

Hình như hắn chưa từng nghiêm túc nói rõ với Quan Cổ câu “Em yêu anh” thì phải...

Tiểu Trang thu dọn xong xuôi, từ phòng bếp đi ra nhìn thấy vẻ mặt cô đơn, buồn bã của Chu Phóng thì không tránh khỏi khổ sở.

Cậu nhắn tin cho hắn: “Bả vai anh không thoải mái, hôm nay đổi anh lên giường ngủ đi.”

Chu Phóng cầm di động đọc tin nhắn rồi khẽ lắc đầu: “Cậu không cần quản việc tôi ngủ thế nào đâu.”

Tiểu Trang: “Kỳ thật anh không cần ở đây canh chừng, nếu Quan Cổ tỉnh, hắn nhất định sẽ tới tìm anh đầu tiên.”

Chu Phóng nhìn cậu ta, thở dài: “Tôi chỉ muốn để anh ấy có thể nhìn thấy tôi đầu tiên, biết rằng tôi đang chờ anh ấy thôi.”

Tiểu Trang không tiếp tục nhắn thêm gì nữa, chỉ đứng ở xa nhìn Chu Phóng, không biết đang suy nghĩ những thứ gì.

Chu Phóng đang muốn để điện thoại xuống, màn hình di động lại sáng lên báo hiệu có người gọi điện thoại tới.

... Là Giản Ninh Xuyên!

Hắn bấm nghe, giọng điệu Giản Ninh Xuyên ở bên kia vui vẻ, hào hứng vô cùng: “Anh Phóng, em mới nhìn thấy bài đăng gần nhất trên Weibo của anh, anh tới Hoàn Kiếm sao? Vừa hay em cũng đang quay phim ở Hoàn Kiếm nè, anh ở đoàn phim nào vậy? Em tới tìm anh chơi.”

Chu Phóng: “... Không có, tôi vẫn đang ở Bắc Kinh.”

Giản Ninh Xuyên thoát cái suy sụp hẳn: “À, vậy sao”

Chu Phóng chưa quên việc mình còn nợ cậu ta ân tình, vì vậy khách khí nói: “Chờ cậu về Bắc Kinh rồi gặp nhau đi.”

Giản Ninh Xuyên vui vẻ trở lại ngay, kể cho Chu Phóng nghe về bộ phim mà cậu đang tham gia. Chu Phóng cũng không có tâm tình nghe cậu nói chuyện, mấy lần định cắt ngang đều không thành công, cuối cùng nghe được bên kia có người gọi “Tiểu Giản mau tới đây” bèn vội bảo: “Có người gọi cậu kìa! Mau đi đi!”

Giản Ninh Xuyên còn rất tiếc nuối, nhưng cũng chỉ đành nói: “VẬY em cúp máy... À, anh Phóng.”

Chu Phóng thấy giọng điệu của cậu lạ lạ, cho rằng cậu lại muốn nói điều gì đó kỳ quái, ai biết Giản Ninh Xuyên lại nhỏ giọng thông báo: “Em cũng có bạn trai rồi.”

Chu Phóng: “...”

Giản Ninh Xuyên nói: “Chờ em về Bắc Kinh sẽ dẫn anh ấy tới tìm anh ha, anh ấy là fan của anh đó, thích anh lắm. Em cúp máy đây, tạm biệt anh.”

Chu Phóng: “...Tạm biệt Tiểu Giản.”

Những lúc thế này còn tìm hẩn để khoe khoang bạn trai, thật sự là quá sát muối vào miệng vết thương mà. Hẩn cúp điện thoại, Tiểu Trang đi tới ngồi xuống, vẻ mặt quái lạ nhìn hẩn.

Hẩn ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Trang đánh chữ nhanh như bay, tin nhắn mới lại tới: “Giản Ninh Xuyên à?”

Chu Phóng đáp ngắn gọn: “Ừ.”

Tiểu Trang: “Tại sao anh lại gọi cậu ta là Tiểu Giản?”

Chu Phóng nghĩ thầm rằng Quan Cố ghen thì thôi đi, cậu cho rằng mình là ai mà cũng vậy hả? Thế nên hẩn đáp chừng hững: “Tại tôi thích.”

Tiểu Trang cau mày: “Có phải anh thích cậu ta không?”

Mấy ngày nay Chu Phóng không trêu chọc Tiểu Trang nhưng lại bị cậu nhìn chăm chăm cả ngày bằng ánh

mất si tình cho nên kỳ thật đã sớm thấy phiền, hiện tại tâm tình hẳn rất kém vì vậy cũng chẳng suy nghĩ đã thốt ra: “Cậu quản tôi làm gì?”

Tiểu Trang: “Em là bạn trai của anh!”

Chu Phóng lập tức đáp ngay: “Đã nói bao nhiêu lần cậu không phải rồi hả?”

Tiểu Trang: “Phải mà!”

Chu Phóng phát tay đuổi người: “Chỉ cậu nghĩ thế thôi, phải cái gì mà phải. Đi ra chỗ khác đi.”

Tiểu Trang tức giận trừng hẳn. Chu Phóng vốn dĩ không để ý tới cậu bèn nói: “Cậu xem lại mình xem giống đàn ông chỗ nào? Y như cô gái nhỏ ấy.”

Tiểu Trang: “Có giỏi anh lặp lại lần nữa coi!”

Chu Phóng nổi nóng: “Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời cậu? Tôi không nói đấy.”

Tiểu Trang thật sự rất tức giận, lập tức đứng bật dậy.

Chu Phóng ngửa mặt nhìn cậu ta: “Được rồi được rồi, nhanh đi ngủ đi, nói không chừng cậu ngủ rồi, người thương của tôi liền đi ra đó.”

Tiểu Trang bước nhanh đến trước mặt hẳn, hẳn còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Trang đã nắm lấy cằm hẳn hôn tới.

41. Chương 41: Là Ai?

Chu Phóng bị hôn bất ngờ đến nỗi sững sốt mất mấy giây, trước khi Tiểu Trang muốn duỗi đầu lưỡi vào trong, hẳn mới bình tĩnh cố sức đẩy người ra.

Tiểu Trang lão đảo lui về phía sau, chân va trúng bàn trà, có lẽ là rất đau cho nên mặt cậu cau có, cắn giận trừng Chu Phóng.

Chu Phóng dùng mu bàn tay cố sức lau miệng, còn phì phì vài cái mới cả giận quát: “Tiểu Trang! Cậu đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!”

Tiểu Trang tiếp tục trưng ra vẻ mặt tức giận, lấy di động gõ chữ.

Chu Phóng mở ra xem, “Anh còn bảo em giống con gái, em sẽ không khách sáo với anh nữa đâu.”

Chu Phóng: “...”

Tuy rằng Tiểu Trang cả ngày bán manh, làm nũng, gọi chồng ơi chồng à không dứt nhưng kỳ thật cậu ta cũng không hề có vẻ nhão nhoét như phụ nữ, tính tình của Chu Phóng một khi nổi sùng lên thì sẽ chẳng quần đối phương là ai nữa, dù có là người thân thì cũng công kích không hề suy nghĩ.

Hắn thử ngẫm lại, dù sao hôn hắn chính là môi của Quan Cố, cũng không quá khó tiếp thu lắm, vì vậy nói: “Thôi được rồi! Mới nãy là tôi nói hươu nói vượn, tôi không cảm thấy cậu giống con gái đâu.”

Tiểu Trang giống như ngay lập tức nguôi luôn cơn giận, lại lên dây cót tinh thần: “Em tha thứ cho anh, moa moa taz.”

Chu Phóng sắp phiền chết với mấy cái chụt chụt hôn hôn của cậu, ra lệnh đuổi người: “Cậu mau đi ngủ đi.”

Tiểu Trang không đi, đưa tay sờ chỗ đùi vừa rồi bị va trúng, khổ sở nhìn Chu Phóng.

Chu Phóng tiếp tục đuổi người: “Chân đau còn không nhanh lên giường nằm đi, nhìn tôi thì có ích lợi gì?”

Tiểu Trang xụ mặt: “Bả vai anh đau em liền đau lòng, chân em bị đụng bầm cả mảng mà anh chẳng thể xót em một chút được sao?”

Chu Phóng tức giận: “Đáng đời cậu, còn dám xằng bậy nữa tôi liền đánh gãy chân cậu.”

Hắn còn làm ra vẻ mặt vô cùng hung ác để uy hiếp.

Tiểu Trang trợn tròn mắt, chỉ chỉ vào chân mình rồi gõ chữ: “Đó cũng là chân của cục cưng nhà anh đấy, anh nỡ đánh gãy thì cứ đánh đi, nếu em sợ sệt khóc lóc thì em liền không mang họ Chu nữa.”

Chu Phóng khinh thường: “Vốn cậu đâu phải họ Chu.”

Tiểu Trang: “Em là người của nhà họ Chu đó.”

Chu Phóng đáp có lệ: “Tùy cậu đấy, nhanh chóng đánh răng rửa mặt đi ngủ.”

Tiểu Trang: “Em dùng khăn mặt của cục cưng nhà anh để rửa mặt, còn dùng bàn chải đánh răng của hân nữa đó.”

Trong lòng Chu Phóng không quá thoải mái, ngoài miệng thì vẫn nói: “Dù sao cậu rửa mặt của anh ấy, chải răng của anh ấy, đợi lát nữa tôi cho cậu ít tiền coi như phí dịch vụ ha.”

Tiểu Trang liếc hân một cái, chậm rãi gõ tin nhắn: “Em còn muốn ngủ với bạn trai của hân nữa cơ.”

Chu Phóng tức giận quát: “Cút.”

Tiểu Trang le lưỡi làm một cái mặt quỷ với hân rồi xoay người bỏ chạy.

Chu Phóng mặc kệ cậu ta, ôm gối ôm hình con mèo nằm trên ghế sa lông, nhìn đèn treo trên trần nhà yên lặng thăm cầu nguyện.

Hy vọng sáng mai mở mắt ra là hân có thể gặp lại được người yêu của mình rồi.

Nhưng mà, ba ngày trôi qua rồi lại thêm ba ngày nữa, Tiểu Trang vẫn cứ là Tiểu Trang, còn sống vô cùng thư thái tự tại, mỗi buổi sáng ôm notebook không biết viết cái gì liên tục gõ lách cách, giữa trưa ngủ trưa một giờ, dậy thì sẽ đọc sách cả buổi chiều, buổi tối cơm nước xong liền đi ngủ, vừa khỏe mạnh khoa học mà lại rất có quy luật.

Ngẫu nhiên cậu cũng tới quán lấy Chu Phóng bán manh, có điều nhiều lần bị Chu Phóng oán giận đành tiu nghỉu trở về, số lần bán manh của cậu cũng dần dần ít đi.

Tiểu Trang nghĩ như thế nào Chu Phóng không biết, dù sao hân vốn cũng không muốn để ý đến cậu ta.

Đến ngày thứ sáu, mấy ngày rồi Chu Phóng làm việc và nghỉ ngơi không hề quy luật, cũng không ăn uống đầy đủ nên hậu quả xấu hoàn toàn lộ ra.

Từ buổi sáng hân bắt đầu sốt nhẹ, bả vai đau đến cơ hồ không thể động, uống miếng nước đều rất tốn sức, muốn ôm Mèo Tối mà cũng chẳng được.

Rất cục ngoài trời đã ấm hơn, trong nhà cũng không quá lạnh, nhưng hân vẫn cảm thấy cả người rã rời như mới đánh trận, bọc chăn nằm ở trên ghế sofa nửa ngủ nửa mê, cứ mê man được chốc lát lại mãnh liệt mở mắt ra nhìn xem Tiểu Trang đang làm gì, nhìn xem Quan Cố đã trở về hay chưa.

Mơ mơ màng màng đến chạng vạng, hân lại một lần mở to mắt, phát hiện bầu trời tối đen, trong phòng khách ánh sáng rất mờ nhạt, cả không gian chìm trong tĩnh lặng.

... Người đâu rồi?

Hắn giật mình bật dậy, phát hiện đèn trong phòng đọc bật sáng, nghĩ thầm rằng Tiểu Trang đại khái đang xem sách hoặc viết báo, đầu óc hắn choáng váng vô cùng, đang định nằm xuống bỗng nhiên nghe được trong phòng sách có người đang nói chuyện, nhưng hắn cẩn thận lắng tai nghe thì lại không có nữa, là hắn phát sốt nên nghe nhầm rồi ư?

Hắn gọi một tiếng: “Chu Tiểu Trang!”

Tiểu Trang rất nhanh chạy ra, thuận tay bật đèn phòng khách, ánh đèn chói lóa khiến Chu Phóng phải nhú mắt lại.

Tiểu Trang cau mày bước lại đây, vươn tay định sờ trán hắn, Chu Phóng theo bản năng né tránh, Tiểu Trang ngượng ngùng buông tay xuống.

“Cậu ở trong đó làm gì vậy?”

Tiểu Trang hươ tay diễn tả hành động đọc sách. Gương mặt Chu Phóng lập tức lộ vẻ thất vọng.

Tiểu Trang lấy di động ra, gõ chữ thật nhanh hỏi hắn: “Có phải anh sốt rồi không? Mặt của anh đỏ lắm.”

Chu Phóng khẽ lắc đầu: “Không sao, tôi ngủ một lát sẽ khỏi thôi.”

Tiểu Trang: “Nhà chúng ta hình như có thuốc hạ sốt đó, anh uống đi rồi sau đó lên giường ngủ.”

Chu Phóng cảm thấy ba chữ “nhà chúng ta” kia quá sức chói mắt, hắn để điện thoại di động xuống, một lúc lâu sau vẫn chẳng nói gì.

Tiểu Trang liền yên lặng nhìn hắn.

Qua một lát, Chu Phóng đột nhiên nói: “Còn sống tiếp như vậy, chi bằng chết cho xong.”

Tiểu Trang biến sắc mặt, đặt tay lên vai Chu Phóng. Lần này ngay cả tâm tình trốn tránh Chu Phóng cũng chẳng có, chỉ bảo: “Đã sáu ngày rồi, có lẽ anh ấy không bao giờ muốn gặp tôi nữa.”

Tay Tiểu Trang dùng sức nắm lại, như là trấn an hắn.

Chu Phóng hít mũi sụt sùi rồi nói tiếp: “Cho dù là tôi không tốt thật thì anh ấy cũng nhẫn tâm quá rồi.”

Tiểu Trang chậm rãi đến gần hắn, muồn vòng tay ôm lấy hắn vào lòng. Chu Phóng bình tĩnh, quát lên: “Tránh ra.”

Tiểu Trang cứng đờ, chỉ đành thối lui.

Chu Phóng nghiêng người đi, cuộn tròn trong sô pha, thở dài rồi bảo: “Cậu cứ đọc sách của cậu đi, tôi muốn ở một mình, không có tâm trạng đùa với cậu đâu.”

Tiểu Trang lại ngồi xổm xuống trước mặt hắn. Chu Phóng quay đầu đi không muốn nhìn cậu.

Tiểu Trang dùng di động gõ chữ đưa tới trước mắt hắn: “Em không thể sao?”

Chu Phóng nhìn thoáng qua, không lên tiếng.

Tiểu Trang lại tiếp tục viết: “Ngày đó em hôn anh, anh cũng đâu thấy phản cảm, đúng không?”

Chu Phóng vẫn không lên tiếng, đầu hắn choáng váng đau đớn như muốn nổ tung.

Tiểu Trang: “Chúng ta thử xem đi.”

Chu Phóng hỏi lại: “Thử cái gì?”

Tiểu Trang không gõ chữ nữa, cậu đứng lên, ngồi xuống ngay sát Chu Phóng. Chu Phóng đang nghiêng người cuộn tròn trên ghế sô pha, cậu ngồi vòng xuống sau lưng hắn, dùng một loại tư thế cực kỳ thân mật ôm lấy hắn.

Chu Phóng cự tuyệt: “...Buông tay, cút ngay.”

Tiểu Trang không nghe lời, đôi tay từ phía sau chuyển qua trước, cách quần áo khẽ vuốt ve cơ bụng và ngực của hắn.

Chu Phóng nổi giận, dùng sức túm lấy tay cậu hất qua một bên rồi quay đầu mắng: “Cậu còn không biết xấu hổ sao?”

Tiểu Trang nhếch môi, đôi mắt hơi đỏ ửng, tủi thân, đau buồn như chực khóc.

Gần gũi như vậy, lại còn phải đối diện với khuôn mặt thân thương đến nhường ấy khiến Chu Phóng chẳng thể mắng thành tiếng. Hắn cúi đầu rầu rĩ: “Thật sự không được. Ngoại trừ Quan Cố thì ai cũng không được.”

Tiểu Trang lui sang một cái ghế sofa khác, yên lặng khóc nức lên, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Chu Phóng sốt cao đến nỗi hoa mắt chóng mặt, đầu đau như muốn nứt ra, cũng chẳng sức đâu quan tâm cậu ta nữa.

Không biết qua bao lâu, Chu Phóng dần dần mất đi ý thức, có lẽ là đang ngủ, có lẽ là sốt cao nên mê man thiếp đi.

Ngày hôm sau, hần bị tiếng nhạc đánh thức, là ca khúc Rolling in the deep – nhạc chuông điện thoại của Quan Cố.

Hần gắng gượng mở mắt ra, vươn người sang muốn cầm máy để nghe thì tiếng chuông lại đột nhiên im bật, giây tiếp theo giây...

“Alo.”

Chu Phóng: “!!!”

“Đám tang của ông nội tôi? À, xong xuôi cả rồi. Ngày mai tôi sẽ trở về, mấy ngày nay gây phiền toái cho mọi người rồi... Ừ, được, lát tôi sẽ kiểm tra mail... Ừ, mai gặp.”

Chu Phóng nằm ở trên ghế sofa không dám nhúc nhích một xúu nào, đến thở cũng không dám dùng sức.

Hần hoài nghi có lẽ từ ngày hôm qua hần nghe lầm giờ thì đã phát triển thành ảo giác, không thì làm sao lại có thể thấy Tiểu Trang ngồi ở nơi đó trả lời điện thoại được?

Trả? Lời? Điện? Thoại?

Có quỷ rồi!

Người nọ cúp điện thoại, xoay người lại đối diện với ánh mắt của Chu Phóng.

Chu Phóng: “...”

Đối phương nghiêm mặt nói: “Ông nội của anh lại chết một lần nữa hả?”

Chu Phóng khẽ nuốt nước miếng.

Hắn muốn gọi cái tên kia nhưng lại không dám, hắn nghĩ nhất định là mình đang nằm mơ rồi, không thể thốt lên cái tên ấy, nói ra rồi có khi hắn cũng tỉnh lại mất.

Người kia nói: “Sao mỗi lần xin phép giúp anh em chỉ biết lấy mỗi cái cớ này vậy? Đây là lần thứ mấy rồi?”

Chu Phóng chậm rãi ngồi dậy, ngây ngẩn nhìn đối phương.

Đối phương cau mày nói tiếp: “Sao lại khiến bản thân thành thê thảm như vậy?”

Tóc tai Chu Phóng lộn xộn, hắn biết hiện tại mình là cái dạng gì, khóe mắt còn dính ghèn, hai ngày rồi chưa cạo râu, môi cũng khô khốc tróc vẩy, nhất định là vừa xấu lại vừa chật vật.

Vậy thì sao? Hắn chẳng quan tâm đâu.

Hắn nhảy xuống đất, chân trần chạy trên nền nhà, ôm lấy eo Quan Cố.

Chóp mũi hai người cơ hồ chạm vào nhau.

Chu Phóng dùng sức hít vào một hơi, hít đến nỗi ngũ tạng lục phủ đều nhói đau, nhếch môi cười ngây ngô: “Sao bây giờ anh mới trở về?”

Ba chữ cuối vừa ra khỏi miệng thì tuyến lệ của hắn tựa như cũng nổ tung, trước mắt thoáng chốc liền mờ hồ không nhìn rõ gì nữa, nước mắt ào ào tuôn chảy. Hắn gấp đến độ dừng không được, dùng hết toàn lực mở to hai mắt, hắn sợ hắn mới chớp mắt thôi thì Quan Cố sẽ lại biến mất.

Quan Cố nhẹ giọng hỏi: “Anh đi mấy ngày rồi sao?”

Chu Phóng nghẹn ngào đáp: “Sáu... Không, hôm nay là ngày thứ bảy rồi.”

Quan Cố mỉm cười vuốt ve gương mặt của hắn: “Em có nhớ anh không?”

Giọng Chu Phóng khàn đặc: “Nhớ sắp phát điên lên được.”

Quan Cố lại nói: “Có Chu Tiểu Trang ở cùng em mà, em còn nhớ anh làm gì?”

Chu Phóng vội la lên: “Ai cần cậu ta? Em thật sự không thích cậu ấy đâu... Anh có thể xem lại camera mà!”

Quan Cố đưa tay viền theo bờ môi hắn: “Anh chỉ muốn nghe em tự nói, bảy ngày qua hai người làm những gì?”

Chu Phóng rất nhanh hồi ức lại, thành thật trả lời: “Em không làm gì hết, cậu ta... có hôn em một lần.”

Quan Cố nghiêng đầu kề sát mặt vào gương mặt tái nhợt của hắn: “Hết rồi sao?”

Chu Phóng gật đầu: “Hết rồi!”

Quan Cố cũng không hỏi nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Hắn bắt đầu hơi sốt ruột vội nín lấy tay anh: “Anh đừng nghi ngờ được không, em chỉ yêu một mình anh thôi mà.”

Quan Cố hôn lên má hắn một cái rồi khẽ nói: “Anh tin.”

Hai mắt Chu Phóng cay cay, vội dụi đầu quệt hết nước mắt nước mũi lên vai Quan Cố, giọng nói vô cùng tủi thân: “Anh không nên nghi ngờ em.”

Hắn lại cảm thấy ngữ khí của mình có vẻ hơi già mồm cãi láo, vội sửa lại lời: “Cưng ơi, về sau ngàn vạn lần anh đừng biến mất như vậy nữa nhé.”

Nói mãi, chân hắn đột nhiên mềm nhũn đứng không nổi, cả người tựa vào Quan Cố.

Quan Cố vội ôm lấy hắn, kinh ngạc hỏi: “Sao người em lại nóng như vậy?” Rồi đưa tay sờ sờ trán của hắn, “Em không biết là mình đang sốt cao à?”

Chu Phóng không để bụng, hắn vòng sát tay qua ôm eo anh: “Em biết, em mệt quá, đỡ em lên giường đi.”

Quan Cố: “...”

Anh đỡ Chu Phóng ngồi tựa vào đầu giường, tìm thuốc hạ sốt dứt cho hắn uống.

Kỳ thật đầu óc Chu Phóng còn lằng lằng mơ hồ, bả vai cũng đau, giãy giụa mấy cái rồi cởi sạch quần áo của mình, nằm xuống thúc giục anh: “Anh mau lên đây đi.”

Quan Cố hét cách: “Em ngủ một lát đi cho khỏe.”

Chu Phóng khó khăn mới có được một lần không nhẽo: “Không có anh em ngủ không được, anh mau tới đây đi!”

Quan Cố trù trù bên giường một lúc mới do dự: “Không nên đâu, chờ em hạ sốt rồi nói sau.”

Chu Phóng đợi không được nữa, giờ phút này hắn rất rất muốn người kia, bèn liếm môi dụ dỗ: “Em nghe nói lúc bị sốt bên trong sẽ nóng lắm, anh không muốn thử sao?”

Chuyện xấu hổ hay chuyện không xấu hổ, chuyện nên làm hay không nên làm thì cả hai đều trải qua hết rồi, ấy vậy mà chỉ một câu đã khiến mặt Quan Cố đỏ bừng lên, mạnh miệng: “Em thật là, nói bậy bạ gì đó!”

Chu Phóng: “...”

Quan Cố kéo chăn che lấy cả người trần trụi của Chu Phóng, lại sờ sờ mặt của hắn, ánh mắt anh ôn nhu nói: “Mau ngủ đi, yêu em, moa moa taz.”

Sau đó anh đi ra ngoài, còn rất tri kỷ mà đóng cửa lại.

Chu Phóng nằm ở trên giường ngây người một lúc lâu, cuối cùng run rẩy vươn tay ra từ trong chăn đụng đến di động đặt ở bên gối, chậm chậm bấm số gọi điện thoại cho Diêu Bối Bối.

Diêu Bối Bối vừa nghe máy liền hỏi ngay: “Quan Cố tỉnh rồi hả?”

Chu Phóng đáp: “Tỉnh rồi nhưng không biết là ai.”

Diêu Bối Bối không hiểu: “...Cậu có ý gì?”

Chu Phóng cũng không biết mình đang muốn nói gì nữa. Tên kia bảo mình là Quan Cố, nhưng Chu Phóng lại cảm thấy người ấy giống Chu Tiểu Trang hơn.

Nhưng Chu Tiểu Trang không thể nói chuyện, người này tại sao lại có thể nói?

Hắn kể sơ mọi chuyện lại cho Diêu Bối Bối, lòng hoảng hốt hỏi: “Không phải là nhân cách thứ ba xuất hiện đó chứ?”

“Nếu như là nhân cách thứ ba thì hắn sẽ tự cho bản thân một thân phận, tên mới và tính nết mới.” Diêu Bối Bối suy nghĩ một lúc mới nói tiếp, “Tôi cảm thấy... có khả năng là Tiểu Trang đang giả làm Quan Cố.”

42. Chương 42: Mẹ Thương Em Lắm

Chu Phóng giật mình: “Cậu đùa tôi à? Điều này sao có thể xảy ra?”

Diêu Bối Bối phân tích: “Nếu thật sự xuất hiện nhân cách mới thì ‘hắn’ làm sao có thể biết rõ quan hệ tam giác của cậu, Quan Cố và Tiểu Trang được?”

Chu Phóng bối rối: “...Ai có quan hệ tam giác với ai chứ?”

“Bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này, tôi chỉ muốn nói vừa rồi người mà cậu nhìn thấy quá nửa không phải là nhân cách mới, nếu cậu đã cho rằng đó không phải Quan Cố, vậy thì đương nhiên là Tiểu Trang rồi. Nhưng cậu xác định chắc chắn không phải là Quan Cố chứ? Có khi nào do cậu nghĩ nhiều rồi không?”

Chu Phóng quả quyết: “Tôi xác định trăm phần trăm. Người yêu tôi lẽ nào tôi nhận không ra. Nhưng mà... Tiểu Trang đâu có nói được?”

Diêu Bối Bối bật cười: “Đồ ngốc. Cậu thật sự cho rằng cậu ta là người câm à? Dây thanh quản của Quan Cố đâu có vấn đề gì, chẳng qua Tiểu Trang xuất hiện đúng lúc Quan Cố chịu kích thích khiến bản thân bị mất tiếng, cho nên Tiểu Trang mới cho là mình không thể nói chuyện thôi, đây là vấn đề nhỏ của tâm lý, vượt qua cũng chẳng khó khăn gì.”

Chu Phóng nhớ tới chàng vạng ngày hôm qua nghe thấy tiếng người nói chuyện trong phòng sách, nhất thời đầu óc hỗn loạn hết cả lên, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Vậy cậu ta giả làm Quan Cố có ý gì?”

Diêu Bối Bối đưa ra suy đoán: “Có thể là trông cậu đau khổ quá nên cậu ta muốn dỗ cậu vui vẻ lên thôi.”

Chu Phóng: “...”

Diêu Bối Bối thở dài: “Kỳ thật tâm tư của Tiểu Trang rất đơn thuần, chỉ là cậu ấy quá thích cậu. Sở dĩ cậu ấy tồn tại, nói cho cùng vẫn là bởi vì Quan Cố yêu mà không có được. Cậu ấy là nhân cách mà Quan Cố tạo ra dựa theo sở thích của cậu, Quan Cố có bao nhiêu tình cảm dành cho cậu, thì Tiểu Trang cũng có ngần đó.”

Thuốc hạ sốt dần có hiệu quả, Chu Phóng nằm chần trong toát mồ hôi toàn thân, đầu óc cũng không văng vất quay cuồng như sáng hôm qua nữa.

Có điều hắn chỉ cảm thấy còn khổ sở hơn cả ngày hôm qua.

Tiểu Trang quả thật rất vô tội rất thê thảm, nhưng chẳng lẽ hắn không thảm sao? Người khác yêu đương hẹn hò đều rất ngọt ngào, vì lẽ gì mà tình yêu của hắn lại nhiều đau khổ đến vậy? Rõ ràng hắn và Quan Cố là thanh mai trúc mã, mà ai cũng rất yêu đối phương, thế nhưng tại sao lại biến thành trò đùa như hiện

giờ chứ?

Hắn suy nghĩ thật lâu, nghĩ hoài nghĩ mãi.

Trách ai được đây? Cuối cùng, hết thấy hắn đều quy về tự trách bản thân mình, giai đoạn trưởng thành tựa như một thăng ngục, giờ đã hai mươi mấy tuổi vẫn là một kẻ chẳng có chút đầu óc nào.

Qua hồi lâu, cửa phòng nhẹ nhàng vang lên một tiếng gõ, hắn vội vàng nhắm mắt lại vờ như đang ngủ.

Có người tiến vào, bước chân rất nhẹ đi đến bên giường, sau đó hắn cảm giác trán của mình bị sờ tới.

Hắn chỉ diễn kịch khi đứng trước máy quay đóng phim thôi, thế nên dứt khoát mở mắt nhìn thẳng người trước mặt.

“Quan Cố” mỉm cười rất dịu dàng: “Anh đánh thức em hả?”

Chu Phóng đã biết đây không phải là Quan Cố, nhưng trong vài giây cơ hồ hắn vẫn tưởng anh thật sự trở về.

Không chỉ là mặt, ngay cả biểu tình Tiểu Trang cũng học rất giống.

Tiểu Trang ngồi xuống bên giường, thân thiết hỏi han: “Hạ sốt rồi, bả vai em còn đau không?”

Chu Phóng khẽ gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Có đói bụng không? Giữa trưa em muốn ăn gì? Lát nữa mẹ anh sẽ đến, em thêm món gì anh sẽ bảo mẹ làm món đó nhé.” Ánh mắt Tiểu Trang tràn ngập sự quan tâm dành cho hắn.

Chu Phóng sững sốt: “Dì muốn tới đây sao?”

Tiểu Trang cười bảo: “Ừ, một tuần anh không gặp mẹ rồi, nãy mới gọi điện báo công tác bận quá, mẹ vừa nghe hôm nay anh không đi làm liền muốn tới thăm, cũng nhân tiện thăm em luôn.”

Chu Phóng suy nghĩ rất nhanh rồi nói: “Thế em dậy rửa mặt cạo râu đã, để dì nhìn thấy dáng vẻ này cũng không tốt.”

Hắn ngồi dậy, chần chừ xuống chỉ che khuất bụng dưới. Vẻ mặt Tiểu Trang hoàn toàn trấn định nhìn cả người hắn trần truồng, hầu kết tự cho là không bị phát hiện lại len lén trượt lên trượt xuống mấy cái.

Chu Phóng bối rối, khẽ kéo tấm chăn lên cao: “...Em khát quá, anh lấy giúp em một ly nước ấm đi.”

Tiểu Trang lưu luyến đứng dậy rời đi. Chu Phóng vội vã mặc quần áo với vận tốc ánh sáng.

Lúc này hấn hồi tưởng lại cảnh lúc sáng chủ động cởi sạch nằm trên giường cầu xin người ta dè mình, thật sự là điên rồi... thiếu chút nữa là thành chó điên động dục luôn rồi mà.

Trong thời gian rửa mặt cạo râu, hấn luôn suy nghĩ tiếp theo phải làm như thế nào. Trước hết vẫn không nên để cho mẹ Quan biết, bằng không bà sẽ rất đau lòng, con trai ngoan của bà đang yên đang lành lại bị Chu Phóng làm cho tức ‘chết’.

“Á...” Chu Phóng không chú ý, cạo xước một vết dài dưới cằm, vết cắt này khá sâu làm máu cũng chảy ra, hấn vội lấy tay bưng kín.

Hấn xả nước trong bồn rửa mặt, lấy khăn lau máu rồi gọi Tiểu Trang: “...Quan Cố! Mặt em bị thương!”

Tiểu Trang hối hả chạy vào, vừa thấy miệng vết thương của hấn liền hoảng đến nỗi nói lắp: “Làm... làm sao bây giờ?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang rất nhanh cảm giác được mình thất thố, cố gắng thay đổi sắc mặt: “Anh đi lấy hộp thuốc.”

Giữa trưa, mẹ Quan xách hai túi to đầy rau dưa và các loại thịt đến, vào cửa nhìn thấy cằm Chu Phóng dán miếng băng cá nhân liền sốt sắng hỏi: “Con bị sao vậy?”

Chu Phóng ngoan ngoãn trả lời: “Lúc cạo râu không cẩn thận lỡ tay quệt một đường thôi ạ.”

Mẹ Quan xuýt xoa: “Sao không đổi dao cạo bằng điện ấy? Dì thấy Quan Cố với ba nó dùng cái đó mà, vừa tiện lại vừa an toàn.”

Chu Phóng cười đáp: “Râu của con cứng lắm, dùng dao cạo điện không sạch hết được đâu ạ.”

Lúc hấn mới ngủ dậy tính tình rất khó chịu, thường thì lúc rửa mặt cạo râu kiểu gì cũng ào ào vội vã, mỗi tháng ít nhất cũng tự rạch vào mặt một lần, vì vậy mà trong nhà lúc nào cũng chuẩn bị sẵn bông băng và cồn, Quan Cố có rất nhiều kinh nghiệm giúp hấn xử lý miệng vết thương do dao lam gây ra.

Tiểu Trang yên lặng không nói gì, chỉ lo giúp mẹ Quan xách hai gói to vào phòng bếp.

Mẹ Quan cảm thấy không khí hơi là lạ, nhỏ giọng hỏi Chu Phóng: “Hai đứa cãi nhau hả?”

Chu Phóng không muốn nói nhiều nên chỉ trả lời ngắn gọn: “Không phải đâu dì, là cậu ấy nổi giận với con.”

Mẹ Quan nghe vậy chỉ thở dài: “Đừng trách dì lắm lời nhưng mà tính tình nóng nảy của con cũng phải thay đổi đi, cũng mỗi Quan Cố mới chịu được con đấy.”

Chu Phóng ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng: “Dạ.”

Hắn nghĩ chỉ cần Quan Cố đồng ý ra gặp mình thì cả đời này hắn sẽ chẳng bao giờ nổi giận nữa, hắn chẳng những muốn tu thân dưỡng tính, còn muốn xem Quan Cố như ba mình để mà hiếu kính kia kìa.

Mẹ Quan chuẩn bị nấu cơm, gọi Chu Phóng vào phụ vài việc vặt vãnh, Tiểu Trang lập tức chủ động lên thay: “Mẹ ơi, bỏ vai cậu ấy không thoải mái, để con làm cho.”

Vết thương cũ của Chu Phóng đương nhiên mẹ Quan cũng biết, bà còn quan tâm dặn dò Chu Phóng vài câu rồi mới vào phòng bếp bận rộn xào nấu.

Chu Phóng làm bộ như rót nước uống, ngang qua cửa phòng bếp len lén nhìn vào bên trong. Hai mẹ con cười nói rất vui vẻ.

Hắn chợt thấy mất hứng thay cho Quan Cố.

Hắn nhớ rõ lúc Quan Cố nhắc tới Tiểu Trang giọng điệu còn có vẻ rất ghen tuông bảo rằng “Mẹ anh thích cậu ta lắm!”, nếu biết hiện tại mẹ mình ngay cả hàng giả cũng không nhận ra kiểu gì cũng tức điên lên cho xem.

Cơm nước xong, mẹ Quan nói còn hẹn bạn đi spa chăm sóc da cho nên không ở lại lâu được. Bà vừa đi, Chu Phóng lập tức vạch mặt Tiểu Trang.

“Đừng giả bộ nữa.” Hắn nói, “Chẳng giống gì cả.”

Tiểu Trang hắn cũng đã sớm nhận ra mình bị phát hiện, cúi đầu không nói lời nào.

Chu Phóng tiếp tục kể tội: “Rõ ràng là cậu có thể nói chuyện, còn giả làm người câm lâu như vậy, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?”

Tiểu Trang nhỏ giọng: “Không mà... Mới cách đây không lâu em phát hiện mình nói được đó chứ, chính là khi anh và Bối Bối bảo với em, Quan Cố và em là cùng một người ấy.”

Chu Phóng bác bỏ ngay: “Cậu và anh ấy không phải là một!”

Tiểu Trang tủi thân lại muốn khóc. Chu Phóng nạt: “Không được khóc!”

Tiểu Trang vội dùng mu bàn tay chùi mắt, đáng tiếc nước mắt rất nhanh lại đảo quanh đầy đôi con ngươi. Chu Phóng bị dáng vẻ này của cậu ta khiến cho lòng mềm nhũn, rút tờ giấy khăn đưa cho cậu chàng rồi bảo: “Đừng khóc nữa.”

Hai mắt Tiểu Trang rơm rớm nhìn hẩn, giọng mềm mềm yếu ớt gọi: “Chồng ơi.”

Chu Phóng thoáng rùng mình: “Gọi tôi là Chu Phóng!”

Tiểu Trang lau nước mắt đi: “Không phải em muốn nhân cơ hội giả làm anh ta để làm gì với anh đâu. Đêm qua anh khổ sở như vậy, lại còn sốt cao mà chẳng chịu cho em chăm sóc, còn nói anh ta mà không trở lại thì anh chết cho xong nên em lo lắng.”

Chu Phóng thở dài: “...Tôi không chết đâu, tôi còn muốn chờ anh ấy trở về mà.”

Tiểu Trang trầm mặc mấy giây mới nói: “Nếu... em nói là nếu thôi nhé, nếu Quan Cố vĩnh viễn không trở lại thì anh cũng chờ anh ta mãi sao?”

Lời này khiến tâm trạng Chu Phóng như rớt xuống đáy vực, hẩn muộn phiền gắt gỏng: “Không có cái giả thuyết này, dù anh ấy giận tôi thì chẳng lẽ cũng không cần ba mẹ ảnh nữa sao? Sớm muộn gì thì ảnh cũng sẽ xuất hiện thôi! Cậu đừng nói linh tinh nữa!”

Tiểu Trang mím môi: “Em cũng có thể chăm sóc mẹ mà.”

“Đó không phải là mẹ cậu đâu!” Chu Phóng cực kỳ tức giận.

Tiểu Trang đột nhiên nóng nảy, lớn tiếng quát lại: “Sao lại không? Mẹ thích em lắm, anh không thấy mới này mẹ đối xử tốt với em thế kia à, luôn gấp đồ ăn cho em, bảo em gây, bảo em phải ăn nhiều một chút, còn dặn em chú ý sức khỏe, đừng chỉ lo công tác. Mẹ thương em lắm!”

Chu Phóng lắc đầu: “Đó là vì dì chưa nhìn ra cậu không phải Quan Cố thôi.”

Tiểu Trang không phục cãi lại: “Hôm nay có thể là như vậy, nhưng trước kia thì sao? Lúc trước mẹ đã đối xử với em rất tốt rồi, bà vẫn luôn thương em, xem em như con ruột của bà mà!”

Chu Phóng không thể phản bác, hẩn chưa từng làm cha làm mẹ nên khó lý giải tình cảm mà cha mẹ dành cho con cái, càng miễn bàn đến tình huống phức tạp như Quan Cố và Chu Tiểu Trang.

Nhưng hấn thật sự không vui nổi, có chút gì đó giống như là ghen tị thay Quan Cố, hấn khó chịu bảo “Tôi không thèm nghe cậu nói nữa, mau rửa chén đi! Tôi đau đầu lắm, muốn đi ngủ trưa.”

Hấn đứng lên rồi nói: “Cậu... từ hôm nay trở đi ngủ sô pha đi!”

Nói là ngủ trưa, kỳ thật Chu Phóng sao có thể ngủ được. Hấn mở di động và album ảnh những tấm hình trước kia, Quan Cố cùng hấn và cả Mèo Tới nữa, rất nhiều tấm là một nhà ba người tự cầm máy chụp chung.

Càng xem Chu Phóng lại càng thấy khổ sở, hấn nhớ Quan Cố phát điên lên được, đau đớn đến nỗi tê tâm liệt phế, cả người thấy bứt rứt khó chịu vô cùng. Đang lúc xem hình đến nỗi hai mắt rưng rưng chực khóc, trái tim đắng chát khó chịu thì mẹ Quan đột nhiên gọi điện thoại cho hấn.

Bà mới đi chưa tới một giờ, chẳng lẽ quên chưa dặn gì sao?

Hấn mở máy lên nghe: “Alo, sao thế dì?”

Mẹ Quan nói: “Chu Phóng, dì đang ở cửa nhà con trên tầng, con lên đây đi.”

Chu Phóng còn định hỏi lại thì bà đã nói trước: “Con tìm lý do đi một mình thôi, đừng để Quan Cố theo lên, cũng đừng nói với nó là dì tìm con.”

Hấn đi ra khỏi phòng, Tiểu Trang đang ngồi trong phòng khách vuốt bụng cho Mèo Tới, con mèo kia được sờ híp hết cả mắt, thoải mái chống bốn vó lên trời.

“Tôi lên lầu lấy ít đồ.” Chu Phóng nói, “Một xíu thôi là xuống, cậu đừng có chạy lung tung đấy.”

Tiểu Trang vô cùng nhu thuận gật đầu: “Em sẽ không đi đâu hết, ngồi đây chờ anh thôi.”

Chu Phóng lên lầu, mẹ Quan quả nhiên đang đứng chờ trên hành lang. Hấn đi qua mở cửa, cúi người xuống lấy dép lê cho bà thay rồi hỏi: “Dì ơi, rốt cuộc có chuyện gì thế ạ?”

Chờ hai người đi vào đóng kín cửa nhà, mẹ Quan mới lạnh mặt nói: “Chu Phóng, con đừng bảo con nhìn không ra đấy nhé, đó đâu phải là Quan Cố.”

Chu Phóng: “...”

“Con biết đúng không? Biết mà sao con còn ở với nó? Còn hợp nhau gặt đi?” Mẹ Quan tức giận đến nỗi tay run lên, chỉ vào hấn nói, “Quan Cố yêu con lâu như vậy, cả tấm lòng thành của nó hóa ra đều cho chó ăn cả à?”

Chu Phóng vội giải thích: “Không phải! Dì ơi, không phải như vậy đâu!”

Chuyện cho tới bây giờ thì cũng không có để giấu giếm nữa, hắn bèn kể lại tất cả từ đầu đến cuối mọi chuyện hắn đã làm Quan Cố tức giận rồi biến mất như thế nào cho mẹ Quan nghe.

Gương mặt mẹ Quan tái nhợt, giọng bà run rẩy: “Đã một tuần rồi ư? Tại sao không gọi cho dì biết sớm hả?”

Chu Phóng cúi đầu ủ rũ: “Xin lỗi dì, con sợ dì lo lắng nên...”

Mẹ Quan tháo kính xuống, bà dụi dụi khóe mắt đỏ ửng rồi cắt ngang: “Con đừng nói nữa, dì hiểu rồi.”

Chu Phóng an ủi bà mà cũng là tự nói cho chính mình nghe: “Chờ Quan Cố hết giận nhất định anh ấy sẽ về, dù anh ấy bỏ được con thì cũng sẽ luyến tiếc dì mà.”

Mẹ Quan đeo kính nghiêm chỉnh lại, thay đổi ngữ khí: “Nó không ra thì chúng ta kéo nó đi ra.”

Chu Phóng tròn mắt chưa hiểu. Mẹ Quan lôi ra một bọc nhỏ trong túi xách, bên trong là một hộp thuốc, Chu Phóng cầm qua xem, bên trên viết rõ đây là thuốc hỗ trợ điều trị tinh thần phân liệt.

Chu Phóng: “...”

Mẹ Quan giải thích: “Đây là thuốc mới rồi dì lấy từ chỗ bác sỹ trước kia của Quan Cố, nó từng uống hơn một tháng rồi, sau khi uống đã nhiều năm đều không tái phát bệnh nữa, hiệu quả vẫn có thể thấy rõ, con cho nó uống đi.”

Chu Phóng cầm thuốc, do dự hỏi: “Chẳng phải thuốc này ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe sao?”

Mẹ Quan thở dài: “Dì cho rằng tác dụng phụ có nhiều thế nào thì cũng đâu quan trọng bằng tình trạng lúc này?”

Chu Phóng vẫn rất do dự: “Đang yên đang lành bảo Tiểu Trang uống thuốc, cậu ta nhất định sẽ không đồng ý đâu.”

Mẹ Quan tức giận: “Sao con giống hệt hồi bé chẳng chịu động não suy nghĩ vậy? Nó không chịu thì dù ép cũng phải nhét hết vào bụng nó, con không cần Quan Cố nhưng dì còn muốn con trai dì đấy!”

Tiến bà rời đi, Chu Phóng mới về nhà dưới lầu. Tiểu Trang còn ngồi ở chỗ vừa rồi, ôm Mèo Tới trêu đùa rất vui vẻ.

Cậu hỏi Chu Phóng: “Không phải anh đi lấy đồ sao? Đồ đâu?”

Chu Phóng: “...Quên mất rồi.”

Hắn vào nhà, lướt qua Tiểu Trang và Mèo Tỏi, đi thẳng đến buồng vệ sinh.

Đầu Tiểu Trang giống như bông hoa hướng dương vậy, xoay theo từng động tác của Chu Phóng.

Hắn quay đầu lại nhìn Tiểu Trang, cậu vội vàng cười tươi với hắn. Đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng rất xót xa.

Đứng trong nhà vệ sinh, hắn lôi hộp thuốc kia ra nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn ném vào trong giỏ rác.

43. Chương 43: Tôi Không Thích Cậu Dùng Đồ Của Anh Ấy

Hắn không ép Tiểu Trang uống thuốc được như lời mẹ Quan dặn, thậm chí đối diện với Tiểu Trang hắn cũng chẳng thể nói lên câu “Cậu mau uống thuốc này đi”.

Liều thuốc này đối với Quan Cố là chữa bệnh, mà đối với Tiểu Trang chính là đòi mạng.

Từ buồng vệ sinh đi ra, Tiểu Trang lo lắng hỏi hắn: “Có phải anh khó chịu chỗ nào không? Sao lâu vậy mới ra?”

Chu Phóng cụt hứng: “Cậu mới bị táo bón ấy.”

Tiểu Trang tiu nghỉu: “... Em sợ đầu anh còn choáng thôi mà.”

Chu Phóng mặt mũi đáp: “Không sao, tôi đỡ nhiều rồi.”

Hắn đi rót ly nước cho mình, Tiểu Trang ngập ngừng xoay tới xoay lui bên cạnh hắn.

Chu Phóng vốn đã rất phiền lòng, bị cậu cựa qua cựa lại thì càng khó chịu: “Cậu làm gì thế?”

Tiểu Trang vội đứng thẳng người lại, nhỏ giọng nói: “Ừm... Em muốn ra ngoài một lát.”

Chu Phóng ngăn cản ngay: “Không cho phép đi.”

Tiểu Trang: “...Dạ.”

Cậu lại trở về ôm lấy Mèo Tới, tuy rằng không nói một lời nhưng nhìn sắc mặt ít nhiều có vẻ không vui.

Chu Phóng nhìn cậu vài lần, không tình nguyện hỏi một câu: “Cậu muốn ra ngoài làm gì?”

Tiểu Trang cúi đầu vuốt lông mèo: “Em tính đi cắt tóc, mẹ nói tóc em dài quá rồi.”

Chu Phóng: “...”

Tóc của cậu quả thật hơi dài, đặc biệt là mỗi khi cúi đầu, tóc mái dài gần như muốn quét vào hàng mi bên dưới.

Uống nước xong, Chu Phóng hiếm khi tốt bụng bảo: “Thay đồ đi, tôi đi ra ngoài với cậu.”

Tiểu Trang vừa bất ngờ lại vừa vui vẻ, nhưng cũng rất hoài nghi: “Chồng ới anh nói thiệt sao?”

Chu Phóng trừng cậu: “Còn gọi bậy linh tinh thì khỏi đi nữa!”

Tiểu Trang lập tức sửa lời: “Chu Phóng Chu Phóng Chu Phóng! Cùng đi đi mà! Xin anh đấy!”

Chu Phóng dẫn cậu tới salon làm đẹp hần thường hay cắt tóc, giới thiệu Tiểu Trang là bạn của mình với thợ ở đó, nhân viên chỗ này thường xuyên tiếp đãi khách trong giới nghệ sỹ cho nên cũng biết ý, không hỏi han tò mò gì nhiều.

Tiểu Trang cắt tóc xong, vô cùng hào hứng đi theo Chu Phóng ra ngoài, Chu Phóng lái xe, còn cậu thì ngồi yên vị bên ghế phụ.

“Tách!” Cậu chu môi tự chụp một tấm hình.

Chu Phóng quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện cậu muốn gửi tin nhắn weixin bèn vội hỏi: “Cậu gửi cho ai đó?”

Quả nhiên Tiểu Trang cười tươi nói: “Cho mẹ xem.”

Chu Phóng nói hươu nói vượn để ngăn cản: “Thôi khỏi đi! Xấu chết! Chỉ tổ làm cay mắt dì!”

Tiểu Trang: “...”

Không biết cậu suy nghĩ gì mà không gửi ảnh đi nữa thật, cắt di động vào trong túi áo rồi nói: “Vây tạm thời em không gửi, hôm nào về nhà cho mẹ xem sau.”

Khi gần về tới nhà Tiểu Trang bỗng gọi hân: “Chu Phóng, chúng ta ghé siêu thị đi, trong nhà hết giấy vệ sinh rồi.”

Chu Phóng đáp ngay: “Không đi, đặt hàng online là được rồi, ngày mai người ta sẽ đưa đến.”

Rõ ràng là Tiểu Trang rất muốn đi, cậu vẫn chưa từ bỏ ý định: “Dù sao cũng ra ngoài rồi, tiện đường thì mua luôn đi. Nếu anh sợ bị người ta nhận ra thì mình em vào thôi, chỉ mua giấy vệ sinh là về liền, nhanh lắm.”

Chu Phóng lại càng không muốn để cậu rời khỏi tầm mắt của mình: “Tôi cũng đi, chỉ mua giấy vệ sinh thôi đấy, mua xong lập tức về nhà!”

Tiểu Trang vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Nửa giờ sau, Tiểu Trang dùng một tay đẩy chiếc xe vừa nhồi đầy giấy vệ sinh, khăn mặt, bàn chải đánh răng, các loại đồ ăn vặt, một tay thì bịt mũi, mày ử mặt ê đứng ở một bên nhìn Chu Phóng mua sầm riêng.

Chu Phóng lựa chán chê rồi cầm sầm riêng bỏ vào trong xe đẩy, Tiểu Trang sắp bị mùi thối của loại quả này hun cho ngất xỉu mất, bèn dứt khoát kéo tay áo dài xuống bịt kín non nửa khuôn mặt.

Vừa về đến nhà, Mèo Tới nghe thấy hương vị thân thương thì không thể chờ đợi được nữa mà nhảy phốc lên cào cào cái bọc to, “meo meo meo” liên hồi vội vã muốn ăn.

Chu Phóng rửa tay bỏ trái sầm riêng ra, lột một miếng nhỏ đặt vào trong bát của nó, chính mình cũng cầm lấy một múi to để gặm.

Tiểu Trang trốn ra xa tận 3 mét, hận không thể có một cái mặt nạ phòng độc để đeo ngay lên.

Chu Phóng rử rử: “Cậu ném thử xem, ngon lắm.”

Tiểu Trang mãnh liệt lắc đầu.

Mèo Tới ăn xong rồi lại tới đòi ăn nữa, Chu Phóng sợ nó ăn quá nhiều sẽ không thoải mái nên chỉ cho nó thêm một miếng nhỏ, nó diệt gọn ngay tức khắc, còn phát ra tiếng “meo meo meo” tiếp tục làm nũng xin xỏ.

Chu Phóng ngồi xổm bên cạnh, sờ sờ lưng con trai, gương mặt đầy vẻ hoài niệm: “Khi còn bé nó không

thích ăn sầu riêng đâu, ngửi thấy mùi là trốn đi rất xa. Có một lần nó bị bệnh, mẹ tôi cho rằng nó sắp chết rồi liền vứt nó đi, cũng không chịu nói với tôi vứt ở đâu, tôi và Quan Cố tìm cả đêm mới thấy nó, thằng bé bị ném trong thùng rác, vừa vụn bên trong có mấy miếng vỏ sầu riêng, phỏng chừng là nó đói quá, bắt đặc dĩ gặm thứ ấy để ăn, từ đó về sau nó liền đặc biệt thích ăn loại quả này. Vốn chỉ có mình tôi thích thôi, Quan Cố trước kia cũng không đụng đến nhưng lâu dần bị hai chúng tôi dụ dỗ riết cũng chậm rãi thích ăn rồi.”

Không nói thì cũng chẳng cảm thấy gì, vừa nói ra nỗi nhớ đột ngột tựa như sóng thần cuộn cuộn ập đến.

Người tên Quan Cố bắt chắp đèn lồng giá rét lục từng thùng rác với hắn, người mấy năm nay vẫn luôn ở bên cạnh hắn. Thế mà hắn lại khiến người ấy biến mất.

Tiểu Trang yên lặng lắng nghe, đột nhiên đi tới, lột một miếng sầu riêng ra, nhắm mắt lại nhét vào miệng.

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang nhai vài cái liền cổ nuốt vào, nuốt nhanh nên còn bị mắc nghẹn, vậy mà cậu vẫn cố gian nan khoe với Chu Phóng: “Anh xem, em cũng ăn được rồi này.”

Chu Phóng không biết nên nói gì mới tốt, lời cự tuyệt hắn nói chưa đủ một nghìn lần thì cũng cỡ tám trăm lần rồi.

Mèo Tỏi đã ăn không ít, hắn không dứt cho nó nữa, đứng lên nói: “Khăn mặt và bàn chải đánh răng là mua cho cậu, cậu đừng dùng đồ của Quan Cố, dùng cái mới đi... Tôi không thích cậu chạm vào đồ của anh ấy.”

Tiểu Trang ngẩn ra, cắn chặt môi dưới.

Mãi cho đến giờ cơm chiều, hai người vẫn không nói thêm câu nào với nhau nữa.

Tiểu Trang hâm nóng lại đồ ăn lúc trưa, thức ăn vẫn còn rất nhiều, chỉ là hâm nóng lên thì lại không được ngon như trước nữa.

Chu Phóng cũng không soi mói, an tĩnh ngồi xuống cầm đũa lên.

Tiểu Trang đặt một tô canh sườn hầm hạt sen lên bàn rồi hỏi: “Chu Phóng, em muốn uống rượu, anh có muốn uống không?”

Chu Phóng thờ ơ đáp: “Không.”

Tiểu Trang đi tới quầy rượu của Quan Cố lấy một chai vang và ly thủy tinh tới, rót cho mình một ly đầy,

hai tay bưng lên chậm rãi uống cạn.

Chu Phóng cũng không để ý tới cậu, lẳng lặng gấp đồ ăn ăn cơm, rất nhanh giải quyết xong bữa tối, đứng lên bước ra phòng khách mở TV, vừa nghe tin tức thời sự vừa cúi đầu chơi di động.

Chờ khi xong chương trình dự báo thời tiết, hẩn ngẩng đầu nhìn về hướng bàn ăn, phát hiện Tiểu Trang bị một chén rượu vang đầy mà mình tự rót hạ gục rồi.

Hẩn gọi một tiếng: “Chu Tiểu Trang!”

Không có phản ứng.

Hẩn đi qua vỗ vỗ cậu: “Cậu còn chưa rửa chén đâu đấy, ngủ cái gì mà ngủ?”

Tiểu Trang động một cái, cũng chỉ xoay mặt qua bên kia nằm sắp tiếp tục ngủ.

“Cậu đừng giả bộ say!”

... Mà thật ra cũng không giống giả vờ cho lắm.

Hẩn đi lấy cái áo khoác dày của Quan Cố định khoác lên người cho Tiểu Trang phòng ngừa cậu nằm ngủ luôn ở đây sẽ khiến Quan Cố bị cảm lạnh.

Ai biết lúc hẩn quay lại liền thấy Tiểu Trang đã té từ trên bàn xuống từ bao giờ, đang nằm trên sàn nhà bằng tư thế rất khó coi.

Chu Phóng đành phải lao lực kéo cậu dậy, quàng lấy một cánh tay của cái kẻ say bí tỉ kia rồi định đỡ cậu lên trên ghế sofa. Mới vừa đi hai bước, chân Tiểu Trang đã mềm nhũn, cả người nhích lại, cơ hồ nhào vào trong ngực Chu Phóng. Hẩn theo phản xạ đỡ lấy cậu, cậu lập tức liền giống hệt bạch tuộc quấn lấy chỗ dựa duy nhất kia.

Hệ thống sưởi trong nhà hơi nóng, Chu Phóng bị hẩn quấn lấy toát hết mồ hôi toàn thân: “Còn không buông ra tôi sẽ đánh cậu đấy!”

Tiểu Trang mất diết tai ngơ, ước chừng cũng hoàn toàn không nghe được gì, chỉ lo ôm chặt hẩn, miệng còn hàm hàm hồ hồ gọi: “Chồng ơi...”

Chu Phóng nhúc nhúc nói: “Cậu nên gọi tôi là gì hả? Gọi lại!”

Tiểu Trang không nói gì nữa, đầu chôn ở bả vai hấn cọ cọ vào cổ hấn.

Chu Phóng bị mái tóc mới cắt của cậu làm cổ ngứa ngứa, đang định tránh đi thì đột nhiên cứng đờ: “...Con mẹ nó, cậu vừa sờ vào chỗ nào đấy?”

Tiểu Trang nhẹ nhàng mềm mại gọi một tiếng: “Chồng ơi~” Còn kèm cả tiếng khóc nức nở.

Chu Phóng dùng sức đẩy cậu, cậu lại đột nhiên thay đổi tư thế, sức mạnh lớn vô cùng, càng lúc càng làm càn mà sờ soạng nhiều hơn. Chu Phóng cảm thấy trên cổ ấm nóng, hóa ra Tiểu Trang đang liếm cổ hấn.

Hấn nổi điên quát lớn: “Chu Tiểu Trang! Cút ngay!”

Hấn ra sức muốn giãy giụa khỏi tên say rượu nổi điên Chu Tiểu Trang kia, thỉnh linh chân bị va trúng gì đó, một thoáng không đứng vững liền lao đảo ngã ngựa về phía sau.

Cốp! Chính bản thân hấn cũng nghe được tiếng cái đầu mình hôn nền nhà, đau đến nỗi trước mắt tối sầm, cơ hồ muốn nổ đom đóm mắt, nước mắt sinh lý không tự chủ được ứa ra. Chu Phóng còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Trang đã bỏ nhào đè lên người hấn, hôn loạn khắp mặt và cổ.

Chu Phóng thoáng bừng tỉnh, mới vừa nâng đầu dậy đã cảm thấy đau choáng váng, ở nhà té một cái thôi liền bị chấn động não! Còn có ai xui xẻo hơn nữa không?

Không phản kháng được thế là hấn đành phải chuyển qua chiêu bài tâm lý: “Tiểu Trang, cậu đừng động nữa, đầu tôi đau lắm, rất rất đau, hình như bị chấn động não rồi, thật đó, cậu mau dừng lại đi.”

Tiểu Trang hoàn toàn không để ý đến hấn, cúi xuống hôn hấn không ngừng, bàn tay ở dưới dọc theo bắp đùi sờ loạn một mạch.

Chu Phóng: “!!!”

Cả người hấn lạnh ngắt, trong lòng chợt thấy sợ hãi vô cùng: “Không được! Cậu hôn hai cái rồi thì thôi! Cái này không được đâu!”

Chu Phóng cảm thấy khuất nhục vạn phần: “Chu Tiểu Trang, tôi thật sự không muốn đè cậu ra mà làm đầu.”

Động tác hôn và sờ soạng của Tiểu Trang đột ngột khựng lại.

Chu Phóng cảm giác được động tĩnh của người phía trên bèn nhẹ nhàng thở ra, may mà người này cũng không phải hoàn toàn không chịu nghe người khác nói.

Tiểu Trang ngẩng đầu dậy, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Chu Phóng: “...”

Trong lòng hắn lộp bộp một tiếng.

Hai mắt Chu Tiểu Trang vô cùng tỉnh táo, hoàn toàn không có men say, không giống một chú mèo biếng nhác mà càng giống một con báo hoang đang theo dõi con mồi hơn.

Cậu ta nói: “Nhưng mà... em muốn làm anh!”

44. Chương 44: Kill Me Kill Him

Nói xong, cậu liền muốn cởi dây thắt lưng của Chu Phóng.

Chu Phóng bị dọa chảy mồ hôi lạnh, vừa giãy giụa vừa mắng: “Con mẹ nó, cậu điên à?”

Qua một quãng thời gian ngắn, đầu hắn không choáng như vừa rồi nữa, sức lực của tay chân cũng khôi phục hơn phân nửa, liều mạng giãy giụa cũng không hoàn toàn vô ích như mới nãy, Tiểu Trang đề không được hắn, bị hắn hất trúng cằm đau điếng nên hơi thả lỏng một chút, Chu Phóng vội nhồm dậy chạy ra xa, ngổn bệt trên sàn nhà thờ ơ, cấu giận gắt: “Chu Tiểu Trang! Con mẹ nó cậu mà còn xằng bậy thì đừng trách tại sao tôi không khách sáo với cậu!”

Hắn cũng biết lúc này biểu hiện của mình rất bán đứng tâm tình, nhưng hắn thật sự đã bị dọa sợ chết khiếp đó.

Hắn cho rằng Tiểu Trang thích đùa chuột của hắn, ai mà biết Tiểu Trang lại ngấm ngầm nhớ thương cúc hoa cơ chứ.

Tiểu Trang xoa nhẹ cằm của mình, sắc mặt cực kỳ tối tăm.

Chu Phóng cảm thấy không đúng lắm, biểu hiện này có chút không giống Tiểu Trang, nhưng cũng không giống Quan Cố, hắn cẩn thận gọi thử một tiếng: “Chu... Tiểu Trang?”

Tiểu Trang liếc hắn một cái: “Là em, cục cưng của anh còn chưa ra đâu.”

Chu Phóng ngây người một khắc mới mắng: “Cậu có biết xấu hổ không vậy? Trước kia còn giả làm thụ?”

Ai ngờ Tiểu Trang lại đáp: “Em không hề giả vờ.”

Chu Phóng bị tức đến bật cười: “Cậu đùa tôi đấy à? Cậu không giả vờ? Vậy thì ai tự nói mình là tiểu thụ xinh đẹp nhất thế giới vậy?”

Tiểu Trang mỉm cười, ung dung đáp lại: “Khi đó em cứ nghĩ anh là công cho nên mới bảo mình là thụ, ai biết hóa ra anh lại là thụ đầu.”

Chu Phóng: “...”

Tầm mắt Tiểu Trang xê dịch xuống phía dưới, dừng ở nơi hơi gồ lên của Chu Phóng. Hắn cảm giác được ánh nhìn bèn vội vã cong chân lại che đi.

Tiểu Trang hất cằm: “Anh còn dám bảo ngoài Quan Cố thì ai cũng không được, phản ứng này gọi là không được à?”

Chu Phóng nổi giận: “Ai bị sờ như thế mà còn có thể không phản ứng chứ?”

Tiểu Trang bắt ngay lấy câu nói này: “Em cũng chỉ có phản ứng với anh thôi, không tin anh thử xem.”

Chu Phóng làm sao có thể đi thử được, hắn quát to: “Cút đi!”

Tiểu Trang khế liêm môi: “Quan Cố có thể làm thì em cũng có thể, không quản là ăn sâu riêng hay là đè anh ra.”

Chu Phóng hết sức tức giận, mắng: “Mẹ nó, đã bảo tôi không thích cậu mà! Không muốn hôn cậu cũng không muốn lăn giường với cậu. Chuyện này không liên quan tới việc ai trên ai dưới, cũng chẳng liên quan đến mấy quả sâu riêng, dù cậu có ăn một trăm quả sâu riêng thì tôi cũng sẽ không thích cậu!”

Nếu chiếu theo kinh nghiệm trước kia, Tiểu Trang nghe vậy nhất định sẽ khóc lóc nước mắt.

Nhưng hiện giờ cậu lại không hề khóc, sắc mặt cũng chẳng buồn thay đổi, chỉ thờ ơ nhìn Chu Phóng.

Chung quy Chu Phóng cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng mãi chẳng nghĩ ra được điều gì, ngoài mạnh trong yếu bày ra vẻ mặt hung ác: “Nhìn cái gì? Có nhìn nữa thì tôi cũng không thích cậu đâu.”

Bỗng dưng Tiểu Trang nói lảng sang chuyện khác: “Em nhặt được một hộp thuốc trong sọt rác nhà vệ sinh.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang tra hỏi: “Ai đưa cho anh? Có phải là Diêu Bối Bối không?”

Chu Phóng không muốn nói ra sự thật nên chỉ đành nhận: “Tôi tự mua!”

Tiểu Trang tiếp tục chất vấn: “Anh mua à? Vậy tại sao anh lại vứt đi?”

Chu Phóng không bịa ra được gì để nói dối bèn gắt ngược lại: “Tôi thích thể đó, cậu quản được sao?”

Tiểu Trang nhếch môi cười nói: “Em không xen vào được nhưng em đoán được... Có phải là mẹ em đưa cho anh không?”

Chu Phóng: “...”

Hai mắt Tiểu Trang rớt cục đỏ ửng, cậu hét to: “Là mẹ đúng không?”

Chu Phóng: “... Dì chỉ vì muốn chữa bệnh cho con trai thôi.”

Cảm xúc của Tiểu Trang vô cùng kịch liệt, cậu lớn tiếng quát: “Ai là con của bà? Chỉ có Quan Cố thôi sao? Vậy tôi thì sao? Tôi không phải con trai của mẹ à? Tôi cũng rất yêu mẹ mà! Thế nhưng mẹ lại muốn giết tôi!”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang nói tiếp: “Quan Cố có chỗ nào tốt? Tôi không tốt ư? Tôi vừa ngoan lại vừa nghe lời, vì sao các người đều muốn hấn mà không muốn tôi?”

Chu Phóng không biết nên nói cái gì mới đúng, hấn cảm thấy trong lòng Tiểu Trang không hấn là không rõ đáp án của vấn đề này, có điều loại chuyện đấy phát sinh ngay trên người của mình thì khó tránh khỏi vẫn sẽ bị tổn thương.

Nào ngờ ngay sau đó Tiểu Trang lại nói: “Quan Cố thì có gì hay? Anh còn bảo em giống con gái, hấn mới giống đàn bà ấy, luôn miệng nói yêu anh mà ngay cả dùng khí thổ lộ cũng chẳng có, cái loại rác rưởi như hấn mà cũng xứng nói yêu anh sao?”

Chu Phóng tức giận quát: “Cậu dám chửi anh ấy thêm một câu thử xem!”

Tiểu Trang cũng nổi nóng: “Em cứ chửi đấy! Trong nhật kí hấn viết nào là yêu anh thương anh, có ích lợi

gì? Anh quen người khác mà hấn cũng chỉ biết trốn ở trong nhà khóc, ở trong mắt em hấn chính là một tên vô dụng.”

Chu Phóng hoàn toàn phần nộ rồi, nhào qua túm áo cậu quát lớn: “Ai cho phép cậu nói anh ấy? Cậu thì biết cái đêch gì?”

Tiểu Trang cười lạnh: “Làm sao mà tôi không biết được? Tôi còn biết hấn thừa dịp anh uống say, dụ dỗ anh lên giường, hấn chỉ là đồ kỹ nữ thấp hèn mà thôi!”

Chu Phóng vung một quyền tới, mặt Tiểu Trang bị đánh lệch qua một bên.

Mèo Tới nhảy lên trên lưng sô pha, lông toàn thân đều dựng đứng lên, lớn tiếng kêu “meo meo” hòng khuyển can.

Chu Phóng chợt nghĩ ra cái chỗ không đúng rồi! Hấn kinh ngạc hỏi: “Làm sao cậu biết chuyện này?”

Mặt Tiểu Trang sưng nửa bên, cậu ôm má đáp: “Không phải đã nói rồi sao, em xem nhật ký của hấn.”

Chu Phóng càng ngạc nhiên hơn: “... Cậu đọc được nhật kí của anh ấy lúc nào?”

Tiểu Trang bình tĩnh nhìn hấn: “Khi anh lên đại học.”

Chu Phóng: “!!!”

Ánh mắt Tiểu Trang vô cùng buồn bực: “Em đã biết từ lâu rằng mình và người tên Quan Cố đó dùng chung một thân thể.”

Chu Phóng buông tay đang nắm áo cậu ra, hoảng sợ lui về phía sau hai bước.

Tiểu Trang lại tới gần hấn, hấn chỉ đành liên tục lui về phía sau, Chu Phóng không thể không mạnh miệng quát: “Con mẹ nó, cậu đứng lại cho tôi!”

Tiểu Trang đứng khựng lại ngay.

Chu Phóng muốn nói chuyện, có điều môi lại run run, trong lòng tràn ngập khủng hoảng.

Tiểu Trang nghiêng đầu nhìn hấn mỉm cười: “Em biết em không có bạn cùng phòng, Mèo Tới là mèo của anh, Diêu Bối Bối không phải bạn học của em, em cũng không phải đàn em của anh.”

Chu Phóng ngơ ngẩn hỏi theo phản xạ: “... Phải không?”

Tiểu Trang tiếp tục tung ra những bí mật khác: “Em chưa từng thấy anh đá thẻ côm trong căn-tin trường, người thích lúc anh dùng chân đá thẻ lên là Quan Cố, hắn viết lại trong nhật kí. Em vừa gặp đã yêu anh là khi anh diễn kịch ở trường học, anh nhắn tin mời Quan Cố tới xem, người tới là em. Anh diễn Hamlet rất tuyệt, trông anh lúc ấy thật đẹp, khi anh cúi chào cảm ơn có một cô gái lên sân khấu tặng hoa, anh ngậm nó ngang miệng, đi đến sát sân khấu cúi người sau đó ném cho em ngồi ở vị trí hàng đầu. Lúc ấy em lập tức mê mẩn anh, sau này em xem vài vở kịch anh đóng nữa, anh còn thường xuyên trộm nháy mắt với em, anh thật sự rất đáng yêu.”

Khi đó Chu Phóng cho rằng người tới xem hắn diễn kịch là Quan Cố, còn cảm thấy Quan Cố khẩu thị tâm phi, mỗi lần đều nói không có thời gian, kết quả gần như buổi diễn nào cũng có mặt, chẳng qua là tan cuộc thì tìm không thấy người đâu nữa.

“Tại sao cậu lại gạt tôi?” Đầu óc của hắn vô cùng hỗn loạn, chỉ có thể thốt lên câu chất vấn, “Cậu đã sớm biết cậu là nhân cách khác của Quan Cố, vì lẽ gì mà còn làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả trước mặt tôi?”

Tiểu Trang trầm mặc một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Nếu không như vậy thì em biết dựa vào cái gì để tranh đoạt với hắn đây?”

Chu Phóng ngẩn người.

Nét mặt Tiểu Trang nhuốm đầy sự đau khổ: “Anh thích hắn, mẹ thích hắn, mà ngay cả Diêu Bối Bối cũng thiên vị hắn, em biết em tranh giành không lại hắn. Mấy năm trước khi hắn phát hiện ra em liền uống thuốc để đè ép em, không cho em đi ra nữa, anh cho là chỉ có hắn đau khổ thôi sao? Em cũng biết đau mà, em cũng rất đau đầu, ngủ không được, rụng tóc, cương nhưng lại chẳng thể bắn, biết rõ rằng chính mình sẽ bị thứ thuốc kia giết chết nhưng cũng chỉ có thể mở mắt trừng trừng chờ cái chết tới, bộ em không đau khổ sao? Thế nhưng căn bản sẽ chẳng một ai quan tâm em có đau hay không cả!”

Gương mặt cậu đỏ dần, thần thờ thuật từng từ từng chữ một cách lạnh lẽo: “Năm ngoái đột nhiên em tỉnh lại, soi gương phát hiện dáng vẻ của mình đã thay đổi mới biết được em ‘chết’ đã nhiều năm. Từ khi đó em nghĩ, em không bao giờ muốn trải qua loại chuyện này nữa. Nếu chỉ có thể lưu lại một người, hà cớ gì không thể là em?”

Chu Phóng kinh hoàng: “... Cậu có ý gì?”

Tiểu Trang mỉm cười thật tươi, nhưng trong mắt Chu Phóng thì không khác gì ác quỷ: “Không có ý gì, hắn có thể ‘giết’ em thì đương nhiên em cũng có thể ‘giết’ hắn.”

Cậu cười nhạt rồi mới nói tiếp: “Hắn là một tên có bệnh, ngọn nguồn căn bệnh của hắn ở chỗ nào em rõ ràng hơn bất cứ ai.”

Chu Phóng đột nhiên nhớ tới trước đêm đó, những cái tin nhắn quái lạ trên weixin mà mình nhận được, khó có thể tin nói: “Ngày đó cậu nhắn những tin ấy chẳng lẽ là cậu cố ý làm cho ảnh hiểu lầm tôi và cậu có gì đó ư?”

Tiểu Trang khẽ hất cằm lên, nửa bên mặt còn sưng, nhưng cũng khó nén được vẻ đắc ý: “Em đã sớm bảo hấn là đồ vô dụng mà, nói mấy câu là có thể tức giận đến nổi tự động biến mất.”

Chu Phóng cực kỳ hoảng hốt: “Biến mất... là sao?”

Tiểu Trang vừa cười vừa đáp: “Anh còn chưa hết hy vọng à? Vĩnh viễn hấn cũng không cơ hội xuất hiện nữa đâu.”

Đáy lòng Chu Phóng lạnh toát sợ hãi, miệng vẫn cố cãi lại: “Cậu nói bậy!”

Tiểu Trang nhếch môi cười nhìn hấn, bỗng nhiên giọng hóa thành ngữ điệu vô cùng dịu dàng: “Chồng à, là anh và em phối hợp với nhau ‘giết hấn’ đó nha.”

45. Chương 45: Đánh Một Trận

Sự tình chuyển biến quá mức đột ngột, vượt xa dung lượng não của Chu Phóng.

Hấn không muốn tin Chu Tiểu Trang, hấn nghĩ đây nhất định là cậu ta đang nói hư nói vượn.

Quan Cổ chỉ là nhất thời quá mức nóng giận mới không muốn gặp hấn mà thôi, làm sao có thể biến mất mãi mãi được?

Không thể, tuyệt đối không thể.

Trong lòng hấn rối loạn như tơ vò, khi mà hấn chưa kịp chú ý, Chu Tiểu Trang đã lặng lẽ đi đến trước mặt hấn, mềm giọng gọi: “Chồng ơi.”

Hấn mãnh liệt ngẩng đầu, trên mặt hoàn toàn là vẻ bối rối và hoảng sợ, lập tức liền muốn lui về sau để né tránh.

Tiểu Trang giữ chặt lấy hấn, tóc gáy và lông tơ trên người hấn đều dựng đứng lên, vội quát: “Buông tay!”

Tiểu Trang rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ ngoan hiền vô tội ngày xưa: “Anh muốn đi đâu?”

Chu Phóng đối diện với gương mặt quen thuộc mà trong lòng lại tràn ngập sợ hãi trước nay chưa từng có: “Cậu... cậu có thể thả anh ấy ra được không?”

Tiểu Trang mỉm cười: “Không thể, là tự hấn chủ động từ bỏ, em đâu có cách nào khác.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang nói tiếp: “Anh đừng tự lừa mình dối người nói gì mà ‘trừ anh ấy ra thì ai cũng không được’, lúc này em vừa chạm vào anh, chẳng phải anh cứng rất nhanh đó sao?”

Cậu bước lại gần sát, vươn tay muốn chạm vào má Chu Phóng.

Chu Phóng trốn tránh không chịu, run run nói: “Không được, không được, tôi không cần cậu, cậu trả anh ấy lại cho tôi đi.”

“Anh cho rằng người mà anh thích là hấn sao?” Tiểu Trang ngừng tay, nhìn Chu Phóng lộ ra nụ cười châm chọc, “Anh ở bên hấn bao nhiêu năm rồi? Thế mà anh vẫn luôn không thích hấn, ngay cả việc lên giường đều coi hấn ta thành người khác, nếu không phải anh phát hiện hóa ra hấn còn có một mặt khác là em thì tên Quan Cố đó có thể biến thành cục cưng trong lòng anh sao?”

Chu Phóng nhất thời nghe mà sửng sốt, hoàn toàn không hiểu cậu đang muốn nói cái gì.

“Lọ thuốc mẹ em cho anh kia anh ném nó đi ngay, là bởi vì anh không nỡ bắt em uống, đúng không?”

Chu Phóng phản bác: “Tôi không nỡ cho anh ấy uống thì có.”

Tiểu Trang cười nhạt: “Đừng mạnh miệng, ngay cả chuyện lọ thuốc ấy là của mẹ cho anh cũng không dám nói thật, anh sợ em đau lòng, còn nói không thương em sao?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang nhìn vẻ mặt hoảng hốt của hấn, cho rằng hấn nghe lọt tai, âm điệu chột thả nhẹ dõ dành: “Chồng à, anh ngẫm kĩ lại xem, em vừa ngoan lại vừa nghe lời, từ bé anh đã thích kiểu như em mà, đột nhiên anh bị Quan Cố hấp dẫn cũng chỉ bởi vì phát hiện có khi hấn sẽ biến thành em thôi. Căn bản là anh không thích hấn, hấn có thể bỏ được lên giường của anh, tất cả đều nhờ em!”

Cậu ghé sát lại mặt Chu Phóng, định hôn môi hấn.

Chu Phóng vội né tránh, cũng đã hiểu phần nào Chu Tiểu Trang rốt cuộc muốn ám chỉ điều gì.

Tiểu Trang lại tỏ vẻ tủi thân, tựa vào vai Chu Phóng thấp giọng nói: “Hiện tại anh chưa nghĩ thông cũng không sao, anh cứ chậm rãi suy nghĩ đi, em biết anh ngốc, em thích anh ngốc thế này mà. Dù sao về sau ngày còn dài, sớm muộn gì anh cũng sẽ thông suốt. Đến lúc đó chúng ta liền quên những kẻ râu ria đi, chỉ cần vui vẻ ở bên nhau là được rồi.”

Chu Phóng nghe giọng cậu nũng nịu yếu ớt nói chuyện, trong lòng đột nhiên dâng lên uất hận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Những kẻ râu ria?”

Tiểu Trang nghe ngữ khí của hắn đột nhiên biến đổi, vội ngẩng đầu lên.

Chu Phóng tung ra một đấm, Tiểu Trang không hề đề phòng thế nên bị hắn đánh ngã trên nền nhà, hắn nhào lên ấn Tiểu Trang xuống đánh cho một trận, vừa đánh vừa mắng: “Mẹ nó, cái gì mà bởi vì thích cậu! Tôi thích Quan Cố chín năm, vất vả lắm tôi mới có được tình yêu từ anh ấy! Thế mà chẳng bằng mấy chữ “kẻ râu ria” của cậu! Cậu trả anh ấy lại cho tôi! Mau trả lại đây! Trả lại đây!”

Hắn đánh mệt, thở dốc ngồi sang một bên, khó có thể kiềm nén mà gào khóc.

Tiểu Trang miễn cưỡng đứng lên, vừa rồi cậu đã bị Chu Phóng đánh cho sưng nửa bên mặt, hiện giờ lại tiếp tục bị đánh, đáng vẻ càng thêm chật vật hơn gấp trăm lần ban nãy.

Cậu nhìn chằm chằm Chu Phóng đang khóc thảm thiết, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra chút yêu hận, cắn răng quát: “Tùy anh thích nói gì thì nói, nếu anh còn muốn người này thì cũng chỉ có thể là em, không muốn thì em cũng chẳng ngu như Quan Cố đâu, em sẽ bám riết lấy anh.”

Chu Phóng khóc đến nghẹn họng, vừa khấn trương vừa giận dữ, lại muốn đánh người.

Tiểu Trang cứng đầu hét: “Đến đây! Có bản lĩnh thì giết em đi, không thì sớm muộn gì em cũng đem cái bản mặt này đi làm loạn với người khác cho anh xem!”

Chu Phóng tức giận đến nỗi trước mắt biến thành màu đen, lại không thể thật sự giết người kia, nhin lại chẳng nhin nổi, cuối cùng chỉ có thể hung hăng tung thêm mấy đấm.

Mặt của Tiểu Trang đã sưng vù không thể nhìn, nhưng cậu vẫn bật cười đắc ý: “Hoặc là anh vui vẻ ở bên em hoặc là em đi tìm người khác, anh tự chọn đi.”

Chọn bà nội mày ấy chứ chọn!

Chu Phóng kéo cậu dậy, lôi thẳng vô phòng ngủ, ném Tiểu Trang vào bên trong rồi rầm một tiếng đóng cửa lại, khóa trái cửa từ bên ngoài, không quên rút luôn chìa khóa.

Hắn tức giận đến nỗi cả người muốn nổ tung, thế mà một chút biện pháp xử lý cũng chẳng có, tay chân

Chu Phóng phát run đi đến trước tủ lạnh, rót một ly nước đá ừng ực uống cạn. Trên bàn cơm còn bày món ăn thừa của đêm nay, hắn nhìn mà tức giận, bưng lên đổ hết vào bồn cầu, giặt nước cho trôi sạch rồi ném hết chén đĩa dơ vào bồn rửa.

Làm xong một loạt chuyện hắn càng thấy nôn nóng, trong lòng ngoại trừ hận Tiểu Trang thì hắn còn hận chính mình, hơn hết là nỗi khủng hoảng, lo lắng Quan Cố thật sự không bao giờ xuất hiện nữa đang bao trùm lấy hắn.

Làm sao đây? Phải làm sao đây? Hắn phải làm gì mới có thể cứu Quan Cố trở về?

Cửa phòng ngủ bị gõ hai cái, Tiểu Trang ở bên trong gọi hắn: “Chồng ơi.”

Chu Phóng phiền muốn chết, quát lớn: “Câm miệng! Tôi không muốn nghe cậu nói chuyện!”

Tiểu Trang cách cánh cửa cười khê: “Có phải còn cứng đờng không? Uống nước đá có tác dụng gì đâu chứ?”

Chu Phóng ngẩn ra, rất nhanh nhớ tới di động của Quan Cố còn ở trong tay Tiểu Trang, mà trong máy có kết nối với camera theo dõi bên ngoài, này giờ hắn làm những gì thì Tiểu Trang ở trong đó đều có thể thấy rõ.

Càng đáng ghét hơn là trừ camera sau tủ TV thì những cái khác Quan Cố đặt ở đâu hắn hoàn toàn không biết.

Hắn muốn vào cướp di động của Quan Cố về, lục đi lục lại mấy lần túi áo túi quần trên người mới phát hiện chìa khóa mới mấy phút đồng hồ trước rút từ cửa phòng ngủ đã biến mất.

...Vừa rồi bực bội đổ đồ ăn thừa vào bồn cầu không cẩn thận ném luôn nó mất rồi.

Nghĩ đến Tiểu Trang đang theo dõi nhất cử nhất động của mình, Chu Phóng ở trong này một phút đồng hồ cũng không chịu nổi nữa, ôm lấy Mèo Tối đang cuộn tròn trên ghế sofa hoảng loạn bỏ chạy.

Trở lại lầu trên, hắn lập tức gọi điện thoại cho Diêu Bối Bối.

Bạn trai của Diêu Bối Bối nghe máy: “Bối Bối ngủ rồi, nếu không có việc gì gấp thì ngày mai tôi bảo cô ấy gọi lại nhé.”

Chu Phóng đang vội muốn chết, bèn nói ngay: “Liên quan đến mạng người đó, tôi chờ không được rồi, phiền anh gọi cô ấy dậy dạy họ tôi đi.”

Một lúc sau, người nói thay đổi thành Diêu Bối Bối: “Chu Phóng hả, sao vậy?”

Chu Phóng vừa nghe giọng của cô, thiếu chút nữa liền khóc lên: “Bối Bối, cậu giúp tôi với, nếu vĩnh viễn Quan Cố không trở về, tôi cũng chẳng thiết sống nữa mất.”

Diêu Bối Bối không hiểu gì hết, hoang mang hỏi lại: “Không trở về nữa là sao?”

Chu Phóng kích động vô cùng: “Chu Tiểu Trang! Cậu ta là đồ lừa đảo!”

Diêu Bối Bối cho rằng vẫn là chuyện xưa, bèn nhẹ giọng đáp: “Không phải cậu vạch trần chuyện cậu ta giả trang Quan Cố đấy chứ?”

Chu Phóng lắc đầu: “Không phải chuyện ấy, lúc giữa trưa mẹ Quan Cố tới dùng cơm...”

Hắn thuật lại từ khi mẹ Quan tới ăn cơm đến tận chuyện xảy ra khi tối, trừ việc Tiểu Trang cố tình dụng chạm hắn thì tất cả chuyện khác đều kể.

Diêu Bối Bối hiển nhiên cũng sợ hãi nhảy dựng lên, một lúc lâu mới bật thốt một câu: “Dm...”

Chu Phóng vẫn cứ ôm tâm lý mong chờ may mắn hỏi cô: “Nhân cách Chu Tiểu Trang này làm sao có thể chiếm xác trở thành chủ nhân, cậu ta lừa tôi đúng không?”

Diêu Bối Bối ấp úng: “Cái này...”

Chu Phóng gấp gáp: “Cậu mau nói đi!”

Giọng Diêu Bối Bối vô cùng cẩn trọng: “Chuyện này cũng không phải tuyệt đối không có khả năng.”

Chu Phóng nói không nên lời được nữa.

Diêu Bối Bối thấy vậy bèn an ủi: “Nếu Quan Cố uống thuốc có thể ngăn chặn Chu Tiểu Trang nhiều năm qua, vậy thì Quan Cố mới chỉ một tuần chưa xuất hiện thôi, hẳn là không tới nông nỗi hết cách cứu chữa đâu.”

Chu Phóng thở dài: “Tôi phải làm gì bây giờ?”

Diêu Bối Bối suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cậu đã kể cho mẹ Quan Cố nghe chưa?”

Chu Phóng đáp thật khẽ: “Chưa... Tôi không dám.”

Diêu Bối Bối gật gù: “Ừ, không nói cũng được nhưng cậu phải tìm cái cơ hỏi dì cách liên lạc với bác sĩ khoa thần kinh chữa bệnh cho Quan Cố những năm qua, tôi muốn xin ông ấy tư liệu và hồ sơ bệnh án của Quan Cố để nghiên cứu kĩ.”

Chu Phóng vội đáp ngay: “Được được! Giờ tôi hỏi dì luôn.”

Diêu Bối Bối ngăn cản: “Đừng, mười một giờ đêm rồi đó, lỡ dì sinh nghi chạy tới thăm Quan Cố thì sao? Chẳng phải cậu mới đập cậu ta tới tả ả, đừng khiến dì hoảng sợ, ngày mai rồi gọi, nhớ tìm lý do hợp lý vào.”

Chu Phóng chỉ đành đáp ứng: “Ừ, ừ, tôi biết.”

Diêu Bối Bối an ủi tiếp: “Cậu đừng gấp, nhất định có cách mà. Cậu ta đâu rồi?”

“Tôi nhốt cậu ta trong phòng ngủ... Tại cậu ta cứ bảo muốn ra ngoài làm loạn.”

Diêu Bối Bối phân tích: “Phỏng chừng là cố ý chọc giận cậu thôi, tôi cảm thấy cậu ta cơ bản không có hứng thú gì với ai ngoài cậu đâu.”

Chu Phóng chán nản thở dài: “Dù sao cái chìa khóa kia cũng mất rồi, trước tiên cứ nhốt cậu ta đêm nay đã. Cảm ơn cậu nhé Bối Bối, cậu bầu bì thế kia mà tôi còn làm phiền thế này. Cậu mau ngủ đi, ngày mai lấy được số điện thoại của bác sĩ rồi tôi sẽ gửi cho cậu, ngủ ngon.”

Hắn ôm Mèo Tới cuộn tròn trên giường, lăn qua lộn lại. Đã một tuần không được gặp Quan Cố, hắn nhớ Quan Cố chết mất.

Nghĩ một hồi lại nhin không được bật khóc, nước nỡ một mình trong đêm tối, khóc tê tâm liệt phế, khóc vô cùng thê thảm.

Nước mắt làm lông Mèo Tới ướt một mảng lớn.

Mèo Tới ước chừng cảm giác được hắn khổ sở bèn duỗi móng vuốt, dùng đệm chân chạm vào mặt của hắn.

Buổi sáng, hai mắt hắn sưng húp một mình đi xuống lầu.

Tiểu Trang thế mà lại đang rửa chén đĩa tối hôm qua trong bếp, vết bầm trên mặt trông thảm vô cùng, cậu bình tĩnh nhìn Chu Phóng, thậm chí còn vui vẻ hỏi: “Chồng ơi, bữa sáng anh muốn ăn gì?”

Chu Phóng: “...”

Hắn đi vào trong ngõ qua threshold, ổ khóa cửa phòng ngủ đã bị khoét một lỗ thủng rất to.

46. Chương 46: Lời Tàn Nhẫn

Tiểu Trang chuẩn bị bữa sáng trong bếp. Chu Phóng thì ngáy ra như phỗng ngồi ở bên ngoài.

Kỳ thật bây giờ hắn rất sợ Tiểu Trang, sợ tới trình độ chỉ cần Tiểu Trang tới gần hắn trong vòng 2 mét, hắn đã cảm thấy sau lưng lạnh run, tóc gáy cũng dựng đứng hết cả lên.

Thế nhưng bảo hắn đi thì hắn lại không muốn, hắn phải chịu đựng nỗi sợ ấy, ngồi ở chỗ này quan sát người kia, hắn sợ ngộ nhỡ hắn vừa quay mặt đi chỗ khác, Tiểu Trang sẽ thật sự chạy ra ngoài tóm đại một người qua đường làm loạn, đến lúc đó ngoại trừ lại đánh một trận, hắn còn có thể làm được gì chứ?

Huống hồ cũng không thể đánh nữa, ngày hôm qua hắn ra tay rất nặng, lỡ đánh mạnh quá ảnh hưởng đến đầu óc thì sau này Quan Cố phải làm sao?

Không bao lâu sau, Tiểu Trang bưng hai phần bữa sáng tới, đặt trước mặt Chu Phóng, sữa tươi nóng hổi, trứng luộc và vài miếng chân giò hun khói.

“Chồng ơi, ăn sáng đi.” Ngữ điệu của cậu ta thân thiết như thể tối hôm qua cả hai chẳng hề phát sinh chuyện gì.

Chu Phóng không muốn ăn, một chút xíu khẩu vị cũng không có.

Tiểu Trang bóc nửa quả trứng gà, cầm phần còn vỏ rồi đưa cho Chu Phóng.

Hắn không nhận.

Tiểu Trang đẩy trứng tới trước: “Dù anh có tức giận thì cũng phải cầm nước xong xuôi mới có sức giận tiếp chứ.”

Chu Phóng nhìn thoáng qua quả trứng gà kia, trả lời: “Tôi chưa bao giờ ăn lòng trắng trứng.”

Tiểu Trang liền lột sạch lòng trắng trứng ra rồi bỏ vào bát trước mặt Chu Phóng, còn bản thân thì định ăn luôn phần lòng trắng trứng kia.

Chu Phóng lại đột nhiên nói: “Lòng trắng trứng cũng đưa cho tôi.”

Tiểu Trang chẳng hiểu ra làm sao nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời đặt lòng trắng trứng vào trong bát của hắn.

Hắn gấp lên ăn.

Chuyện ăn phần lòng trắng này đều là do Quan Cố làm cho hắn.

Hắn không cho phép Chu Tiểu Trang làm.

“Ngày hôm qua công ty Quan Cố gọi điện thoại đến, cậu trả lời người ta rằng hôm nay anh ấy sẽ đi làm đúng không?” Chu Phóng nói, “Không cho đi.”

Tiểu Trang phụng phịu: “Nhưng một tuần rồi hắn không đi làm, còn không đi nữa sẽ mất việc đó.”

Tâm tình Chu Phóng nặng nề mỗi vô cùng: “Cậu đừng làm bộ muốn tốt cho anh ấy, ngày hôm qua cậu nói anh ấy thế nào, vũ nhục anh ấy những gì, từng chữ từng chữ tôi đều nhớ rõ đấy.”

Tiểu Trang tự bào chữa cho bản thân: “Ngày hôm qua là vì em say.”

Chu Phóng lườm cậu: “Hừ. Cậu nghĩ ai sẽ tin những lời này?”

Tiểu Trang thở dài: “Nhưng mỗi một câu một chữ của em đều là lời thật lòng.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang lạnh mặt ngay tức khắc: “Em ghen tị với hắn, chán ghét hắn, ngày hôm qua nói những lời kia về Quan Cố đều xuất phát từ thật tâm của em, em luôn cảm thấy hắn là một tên nhát gan, là đồ ‘kỹ nữ’.”

Chu Phóng ném đĩa xuống bàn, lớn tiếng quát: “Đủ rồi!”

Tiểu Trang cũng ném đĩa, quát lại: “Anh mới đủ ấy!”

Chu Phóng vốn đã sợ cậu ta, giờ bị cậu quát một tiếng càng sợ tới mức cả người run rẩy.

Tiểu Trang lạnh mặt nói: “Bây giờ em còn thích anh, đồng ý nhường nhịn anh, anh muốn mắng thì mắng, muốn đánh thì em cũng sẽ không đánh trả, duy chỉ có một điều, đừng mơ hạn chế sự tự do của em.”

Chu Phóng lấp bắp hỏi: “Cậu... cậu muốn làm gì?”

“Em đã nói với anh rằng ‘cực căng’ kia của anh không về được, sau này công việc em sẽ làm hộ hấn ta, mẹ cũng do em nuôi, về phần anh....” Tiểu Trang nâng nâng cằm kiêu ngạo nói: “Không phải em nói rồi sao, dù sau này em không muốn anh thì anh bỏ được em à?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang ăn xong bữa sáng, đứng dậy tiến vào phòng ngủ, thay một thân chính trang đi ra, cậu ta thật muốn thay Quan Cố đi làm.

Chu Phóng chưa từ bỏ ý định ngăn cản: “Không cho đi, mặt cậu sưng húp thế kia ra ngoài sao được? Còn chưa đủ dọa người sao?”

Tiểu Trang hoàn toàn không thêm để ý, nói: “Nếu bọn họ hỏi thì em bảo bị chồng em đánh là được rồi, vừa lúc có thể come out.”

Chu Phóng: “...”

Hấn đành phải đổi lí do thoái thác khác: “Công ty của họ chuyên về tài chính, cậu đi thì làm được gì?”

Tiểu Trang mỉm cười cực kỳ ung dung: “Đi trước xem thử đã, cùng lắm thì từ chức, trở về tiếp tục viết bản thảo của em.”

Chu Phóng bức bối: “Lương của Quan Cố một năm lên đến cả 1 triệu tệ, cậu viết báo thì kiếm được mấy đồng? Cậu đừng quên trước kia quần áo mà cậu mua đều quẹt thẻ của Quan Cố đấy!”

Tiểu Trang cười càng vui vẻ: “Em không kiếm ra tiền thì anh nuôi em là được rồi.”

Chu Phóng liếc mắt xem thường: “Cậu là ai chứ? Dựa vào cái gì tôi phải nuôi cậu?”

Sắc mặt Tiểu Trang biến đổi ngay tức khắc: “Vậy anh đừng chặn đường em đi làm, tránh ra!”

Chu Phóng: “...”

Chu Phóng mở mắt trừng trừng nhìn Chu Tiểu Trang ra cửa đi làm thay Quan Cố, điên nhất là hấn hoàn toàn chẳng thể có cách gì ngăn cản.

Đứng ngây ngốc ở đó trong chốc lát, hấn mới nhớ tới chuyện quan trọng phải làm mà tối qua Diêu Bối Bối

đã dặn. Ngó thấy thời gian cũng không còn sớm lắm, Chu Phóng vội vàng gọi điện cho mẹ Quan.

“Dì ơi là con ạ... Thuốc ấy ạ? Con cho cậu ấy uống rồi... Chẳng phải cần uống hai lần sao, dì đừng nóng vội... Dì có thể cho con xin cách liên lạc với bác sĩ chữa bệnh cho Quan Cố không ạ?... Con có người bạn làm nghề nghiên cứu tâm lý học bên Mỹ, thầy của cô ấy là chuyên gia khoa thần kinh, con muốn nhờ người ta xem thử hồ sơ bệnh án của Quan Cố, không chừng có thể cung cấp chút ý kiến chuyên nghiệp... Dạ, vậy dì nói trước với bác sĩ ấy một tiếng nhé, con sẽ đưa bạn tới tìm, dì nói địa chỉ là được ạ.”

Hắn không dám hé tí nào cho bác gái biết việc Chu Tiểu Trang chẳng những là một kẻ lừa đảo mà còn là một kẻ điên, càng không dám nhắc tới chuyện sáng nay Chu Tiểu Trang đã nghênh ngang thay Quan Cố đi làm rồi.

Đến hán còn sắp tức hộc máu đây, nữa là mẹ đẻ của Quan Cố, nghe xong khéo dì lẫn ra ngất xỉu mất.

Ghi nhớ địa chỉ xong hán liền đi đón Diêu Bối Bối, không quên đội mũ đeo khẩu trang kín mít, nhanh chóng di chuyển đến bệnh viện gặp bác sĩ của Quan Cố.

Bác sĩ hàn huyền với Diêu Bối Bối hồi lâu, hán ở bên cạnh nghe mà cái hiểu cái không, chẳng thể nắm bắt được toàn bộ.

Sau đó vị bác sĩ nọ lấy vài cuốn tài liệu cho bọn họ, còn xin cả địa chỉ email để gửi thêm một phần hồ sơ điện tử cho Diêu Bối Bối.

Sau khi chào tạm biệt bác sĩ rồi đưa Diêu Bối Bối về nhà, cô không thông báo tình hình gì mà chỉ bảo hán về chờ tin tức.

Chu Phóng chậm rãi về tới nơi thì ghé qua căn hộ của Quan Cố trước, nhìn trong nhà một vòng chẳng có ai thì một mình lẻ bước lên lầu.

So với ngoài trời thì trong nhà quả thực ấm áp như xuân, Mèo TỐI đang cuộn mình ngủ say sưa bên cửa sổ, có lẽ mơ thấy cái gì đó nên phát ra tiếng hừ hừ khe khẽ, dù là trong mơ hay là ngoài giấc mơ ấy, nó đều là một chú mèo tĩnh lặng, vui vẻ, vô lo vô nghĩ đến thế.

Ba của nó thì lại không hề được sung sướng như vậy. Gần 10 ngày nay cả người Chu Phóng như thể bị vùi lấp trong bùn lầy không thoát ra được, đến con trai cưng cũng chẳng buồn ngó ngang, vừa nôn nóng lại vừa cô độc.

Chưa từng có thời khắc nào khiến Chu Phóng cảm thấy tịch mịch thế này, mấy năm nay bất kể là xảy ra chuyện gì, tốt hay xấu, vui vẻ hay đau khổ, thành công hay thất bại, chỉ cần hán vừa quay đầu lại thì sẽ luôn thấy Quan Cố mãi mãi đứng ở bên cạnh hán. Đồng ý cho hán làm bạn, ngoài tình thân thì còn là tình yêu anh sẵn sàng trao hết, một chút cũng không tiếc nuối giữ lại cho riêng mình. Hán chẳng những trì hoãn đến nỗi hoàn toàn không phát giác điều gì mà còn ngu ngốc để khi thật sự có được Quan Cố thì lại chẳng biết quý trọng.

Chu Phóng hận Tiểu Trang đấy, nhưng người khiến hắn càng không thể tha thứ hơn chính là bản thân mình, kẻ mà luôn miệng nói thích Quan Cố lại luôn vô tình hoặc hữu ý tổn thương anh.

Sắc trời dần dần tối, hắn nằm trước cửa sổ, nhìn ánh đèn bắt đầu sáng lên của những ngôi nhà bên ngoài, mắt ầng ậng nước.

Nếu đến cuối cùng Quan Cố vẫn không về, vậy thì trên đời này vĩnh viễn sẽ không có một ô cửa sổ sáng đèn nào thuộc về hắn nữa rồi.

Đúng lúc này, tiếng chuông di động bỗng vang lên, cắt đứt luồng suy nghĩ miên man của hắn. Trên màn ảnh hiện ra cái tên “Quan Cố” đang nhấp nháy.

Là Tiểu Trang.

“Em tan tầm rồi, anh ở trên lầu hả?” Giọng của cậu dường như nghe rất vui vẻ, “Em mua sầu riêng nè, anh mang Mèo Tới xuống dưới ăn đi.”

Chu Phóng không ôm Mèo Tới theo, một mình đi xuống lầu.

Tiểu Trang đang cố sức bổ sầu riêng ra, động tác và vẻ mặt cũng không thoải mái lắm, rõ ràng vẫn chưa thể thích ứng thứ mùi đặc trưng của loại quả kia.

Nhưng vừa nhìn thấy Chu Phóng tiến vào, cậu lập tức liền thay đổi biểu tình hào hứng nói: “Quả này là người bán hàng chọn hộ em đó, thím ấy bảo nó chín rồi, ngọt lắm.”

Chu Phóng không tiếp lời của cậu, chỉ hỏi: “Hôm nay cậu làm gì ở công ty Quan Cố?”

Vẻ tươi cười của Tiểu Trang xù xuống: “Không làm gì cả, tham dự hai cuộc họp, sếp bảo làm phương án gì đó thì em gọi đám nhân viên thực tập đi làm.”

Chu Phóng giận dữ: “Cậu sẽ hủy hoại sự nghiệp của anh ấy đó.”

Tiểu Trang nhếch môi, tỏ vẻ như chuyện hắn vừa nói rất nực cười: “Hiện tại em chính là Quan Cố, em lại không quan tâm tới công việc này đâu.”

Chu Phóng: “...”

Hắn nổi điên lên: “Cậu đã ghét anh ấy như vậy, người khác thấy cậu lại gọi tên anh, chẳng lẽ cậu không khó chịu sao?”

Tiểu Trang cau mày lột một múi sầu riêng ra đặt lên đĩa rồi nhẹ giọng trả lời: “Không hề, em vui lắm ấy, ai cũng gọi em như thế mới tốt, thế càng chứng minh từ nay về sau không có hấn cũng chẳng sao.”

Chu Phóng tức đến mức mặt mũi trắng bệch.

Tiểu Trang đưa miếng sầu riêng kia cho hấn: “Chồng à, ăn đi, em bóc cho anh đó.”

Chu Phóng gạt ra: “Cậu tự ăn đi! Còn nữa, gọi tôi là Chu Phóng.”

Tiểu Trang nín thở chậm rãi cắn một miếng to, nhai nhai nuốt nuốt, vẻ mặt hơi khó nhìn trong chốc lát, xong xuôi cậu mới nói: “Thứ này hình như cũng không khó ăn lắm.”

Tâm tư của Chu Phóng vốn chẳng nằm ở quả sầu riêng kia, chỉ cảm thấy càng nghe cậu nói chuyện thì càng bức bối: “Mặc kệ cậu đang nghĩ gì, ở trước mặt tôi thì đừng học theo anh ấy.”

Tiểu Trang vừa ăn sầu riêng vừa thủ thỉ: “Lớn lên giống nhau thì trách em sao? Ai mà thèm học hấn chứ?”

Chu Phóng chỉ vào miếng sầu riêng cười mỉa: “Không học anh ấy ư? Vậy cậu mua cái này làm gì?”

Tiểu Trang đột ngột khựng lại.

Chu Phóng tiếp tục xát muối vào người trước mặt: “Tôi thấy cậu không chỉ ghen tị với anh ấy mà còn cực kỳ hâm mộ Quan Cố nữa, cho nên cậu vừa nói ghét ảnh xong quay đầu lại dùng sức bắt chước anh ấy. Hôm qua tôi bảo trước kia anh ấy không ăn, sau này mới ăn, hôm nay cậu liền nhanh chóng mua một quả về luyện, thế này là ghét Quan Cố sao? Rõ ràng cậu muốn biến thành anh ấy đến phát điên rồi.”

Tiểu Trang nắm chặt miếng sầu riêng trong tay, cơ hồ bóp thành một đồng nhão nhoét.

Chu Phóng ngẩn người, hấn chỉ thuận miệng chọn những lời khó nghe để nói, nhìn Tiểu Trang như vậy hình như là nói trúng rồi?

Hấn thử thăm dò: “Cậu cũng không nhất định thích đàn ông, cậu thấy anh ấy thích tôi mới học theo anh ấy cũng thích tôi.”

Ánh mắt Tiểu Trang mãnh liệt đâm thẳng lại đây, phủ nhận ngay lập tức: “Không phải, em xem anh đóng kịch mới yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, người đi xem kịch chính là em chứ không phải hấn, em thích anh là thật lòng.”

Chu Phóng châm chọc: “Thôi đi, còn thật lòng thật dạ cái gì, buổi sáng không phải chính cậu bảo ‘Sau này dù em không cần anh thì anh cũng chẳng rời bỏ em’ à? Tôi không nhớ thật đó nhưng không phải vì cậu

đâu, cậu có gì để đắc ý chứ? Cậu tưởng muốn trở thành Quan Cố thì có thể làm được sao? Cậu không cần tôi nữa? Ha ha... Tôi vốn dĩ chưa từng cần cậu.”

“Bộp ——!” Miếng sầu riêng bị Tiểu Trang dùng sức bóp nát kia bị ném mạnh lên mặt đất.

Chu Phóng lại bắt đầu sợ hãi đổ mồ hôi lạnh sau lưng.

Đổi lại thì có ai mà không sợ chứ? Tiểu Trang thật sự nổi điên lên thì không chừng ngay cả có là Chu Phóng cậu cũng dám đánh lăm.

“Anh nghĩ em thích anh nhường nào hả?” Tiểu Trang nhìn thẳng hai mắt hắn, tràn đầy oán độc nói, “Nếu em có thể quản được chính mình, có thể không thích anh nữa thì đã tránh anh thật xa rồi. Em làm không được, nói mấy câu ác độc cho bổ tức thôi cũng không được sao?”

Chu Phóng: “...Được.”

Ánh mắt Tiểu Trang nhu hòa vài phần.

Chu Phóng tiếp tục bổ thêm một câu: “Nhưng điều tôi nói không phải chỉ là lời tàn nhẫn cho đỡ giận, người tôi luyến tiếc chỉ có Quan Cố, tôi không cần cậu, tôi chỉ muốn anh ấy trở về.”

47. Chương 47: Giản Ninh Xuyên

Sau trận chiến võ mồm đầy xốt xa đó, cả hai bắt đầu tiến vào trạng thái chiến tranh lạnh.

Tiểu Trang sa sầm mặt mày chui vào phòng ngủ, ‘ầm’ một tiếng đóng sập cửa lại.

Chu Phóng ngây ngốc đứng ở bên ngoài, tay chân lạnh lẽo, trong lòng hắn mơ hồ có chút thỏa mãn khi có thể chọc tức Tiểu Trang, để rồi sau đó lại là nỗi tuyệt vọng ngày càng sâu thẳm.

Có ích lợi gì cơ chứ? Hiện tại hắn làm những thứ này đối với Tiểu Trang chẳng qua chỉ là giải không đúng chỗ ngứa.

Lỗ thủng do Tiểu Trang phá trên cánh cửa phòng ngủ trông như một cái mặt cười méo mó, giờ đây đang ngênh ngàng cười nhạo hắn.

Cổ tình lúc này chuông di động của hắn lại réo vang. Người gọi tới là Tiểu An.

“Anh ơi, anh xem xong kịch bản chưa?” Tiểu An hỏi hần, “Hơn một tuần rồi đó, chắc xong hết rồi chứ hả? Ngày mai nên trả lời cho bên đoàn phim đấy anh.”

Chu Phóng nào có tâm tình tán gẫu về kịch bản với cậu, hần qua loa đáp: “Không đọc, không quan tâm, không đóng.”

“... Ó? Đây chính là phim của đạo diễn Trần mà anh, hơn nữa hợp đồng chúng ta cũng ký rồi còn gì.” Tiểu An sưng sốt.

Chu Phóng phiền lòng: “Đạo diễn nào cũng không đóng! Phải bồi thường bao nhiêu thì cậu cứ lấy tài khoản của anh trả họ đi!”

Tính tình của hần luôn luôn nóng nảy, nhưng chưa bao giờ làm ra hành động thiếu trách nhiệm như vậy.

Tiểu An cẩn thận hỏi dò: “Trong nhà xảy ra chuyện gì hả anh? Cãi nhau với anh Quan ạ?”

Chu Phóng: “...”

Anh Quan, anh Quan, đâu còn anh Quan nữa?

Bỗng nhiên hần khống chế không được cảm xúc, nước mắt ào ào đua nhau chảy ra. Tiểu An nghe thấy tiếng động không đúng lắm bèn vội hỏi: “Anh, không phải anh đang khóc đó chứ?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu An thở dài: “Thật sự cãi nhau với anh Quan ạ? Có phải chuyện anh nhắn tin với Tiểu Trang bị phát hiện không? Em đã bảo anh làm vậy không hay từ lâu rồi mà...”

Những lời này quả thực khiến Chu Phóng như bị đè nặng, hần ngắt lời: “Đừng nói nữa, là anh sai.”

Tiểu An: “...”

Tiểu An không hề nghĩ Chu Phóng đang thành tâm nhận lỗi, chỉ tưởng rằng hần đang thay đổi cách thức nổi giận, trong lòng run sợ vội sửa lời: “Vậy thì anh cứ từ từ đọc kịch bản đi, chậm vài ngày cũng không sao đâu ạ.”

Chu Phóng bình ổn tinh thần, dặn dò trợ lý nhà mình: “Cậu thông báo với bên công ty một tiếng, bảo anh muốn nghỉ dài hạn, bộ phim này anh thật sự không tham dự được rồi.”

Tiểu An gấp gáp nói ngay: “Anh à, anh có việc thì cứ lo xử lý trước, bộ phim này cũng chưa quay ngay mà, có tin tức nói rằng sẽ đổi nam chính, phỏng chừng còn phải chờ một thời gian nữa. À đúng rồi, Giản Ninh Xuyên cũng sẽ tham gia bộ phim này đó anh.”

Chu Phóng không yên lòng, cơ bản chẳng nghe thấy cậu nói gì, chỉ nghe loáng thoáng thấy cái tên người quen nên hỏi: “Tiểu Giản lại làm sao?”

Tiểu An nhiều chuyện không quên đào bới tin tức ngay: “Còn chưa rõ gì cả anh, mới nghe nói là Lý Tranh viết riêng cho cậu ấy một nhân vật, kịch bản mà chúng ta nhận được vốn không có vai diễn này. Cậu ta không nói cho anh hả? Gần đây tụi anh không liên lạc sao?”

Chu Phóng xụi xụi mũi: “Lúc cậu ấy ở Hoàn Kiếm từng gọi điện thoại cho anh, bảo trở về sẽ mời anh ăn cơm. Cậu còn chuyện gì nữa không? Hết rồi thì anh cúp máy nhé, không có tâm tình tám chuyện với cậu đâu.”

Tiểu An nhẩn nhẩn một hồi cuối cùng vẫn mở miệng khuyên nhủ: “Anh ơi, đừng trách em lắm chuyện nhé, có việc gì thì anh bình tĩnh nói rõ với anh Quan đi, tính nóng của anh cũng nên thay đổi, nói không tới hai câu anh liền hung dữ, anh lại còn thả... tán gẫu với Tiểu Trang. Em không biết anh nghĩ gì, đoán chừng là vì anh nhàn rồi nhàn chán thôi, chỉ cần giải thích rõ ràng với anh Quan rồi nhận lỗi, cam đoan về sau không tái phạm nữa, anh Quan nhất định có thể hiểu và tha thứ cho anh mà.”

Chu Phóng: “... Ừ.”

Vì sao hần và Quan Cố bỏ lỡ nhiều năm như thế, đến khi bên nhau rồi vẫn biến thành như vậy? Chính là bởi vì hần không học được cách ‘bình tĩnh nói rõ’ với Quan Cố.

Cúp điện thoại, vừa nhấc đầu đã thấy Tiểu Trang đang đứng trước cửa phòng ngủ, gương mặt cứng ngắc nhìn hần chằm chằm.

Hần không muốn gây chuyện, chỉ nhẹ nhàng nói: “Cậu đừng chọc điên tôi lên nữa, giờ tôi mệt lắm, một chữ cũng không muốn nói với cậu.”

Giọng điệu của Tiểu Trang rất quái lạ: “Nghe thấy chuyện của Giản Ninh Xuyên thì anh sẽ hết phiền ngay đúng không?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang chất vấn: “Cậu ta hẹn anh ăn cơm khi nào? Sao em không biết?”

Chu Phóng thờ ơ: “... Dựa vào cái gì phải nói cho cậu biết?”

Tiểu Trang cười lạnh: “Được lắm, anh đừng nói cho em, cứ việc lén gặp cậu ta sau lưng em đi, anh thử xem.”

Chu Phóng nhăn mày: “Cậu muốn làm gì?”

Tiểu Trang cười khê: “Anh cứ thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Chu Phóng: “...”

Hắn không hề có con bài chưa lật nào trong tay mà Tiểu Trang thì hầu như nắm giữ toàn bộ tin tức.

Cuộc chiến này vốn dĩ hắn chẳng có cách nào để đánh cả.

Tiểu Trang uy hiếp xong liền đóng cửa chui vào phòng ngủ.

Chu Phóng cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này nữa, vừa nghĩ tới việc Tiểu Trang ở bên trong quan sát mỗi một hành động của hắn thông qua camera thì hắn liền thấy rùng mình.

Chu Phóng lên lầu mở cửa nhà mình, Mèo Tới đang ngồi ngay thảm trải sàn trên lối vào, ngửa mặt trông chờ hắn: “Meo meo~”

Hắn ngồi xổm xuống ôm lấy nó, dường như con trai của hắn gầy đi rồi.

Không gầy mới là lạ đó, mấy ngày nay tâm tư Chu Phóng rối bời, đừng nói chơi với nó, mỗi ngày cho mèo ăn cũng đều là qua loa cho xong.

Hắn lại chán chường thất vọng muốn khóc lên, con trai là do Quan Cố chăm mới béo tròn. Thế nhưng vào tay hắn thì lại gầy tới nỗi trông bằng mắt thường cũng thấy rõ như này đây...

Chu Phóng chưa ăn cơm chiều nhưng vẫn không cảm thấy đói, hắn không muốn rửa mặt cũng chẳng buồn thay quần áo, cứ thế ôm Mèo Tới nằm trên giường, một lòng chỉ muốn ngủ, muốn ngủ đến chết luôn cũng được, chỉ mong sao sau khi tỉnh dậy có thể quên đi hết thấy mọi chuyện.

Càng như vậy thì đầu óc ngược lại càng suy nghĩ linh tinh.

Nằm lẫn qua lộn lại trên giường, đầu óc Chu Phóng cứ mãi nghĩ về thời điểm hắn còn học cấp 3, khi ấy ba vừa mới bị bệnh, lúc đó hắn còn khá bông bột, đột nhiên gặp biến cố lớn như vậy, hơn nửa thành tích lại vốn kém sẵn, thành ra cứ tựa như một người mù đứng ở ngã tư đường mà mờ mịt chẳng rõ nên đi đâu về đâu. Là Quan Cố đã đưa tay ra giữ lấy hắn, kéo theo hắn đồng thời tiến về phía trước, rốt cục đi tới khi sự nghiệp thành công như hiện giờ. Không rõ từ khi nào mà thâm mến cũng trở thành tình yêu đôi lứa, thế

mà hắn lại dùng chính bàn tay mình đập tan tất cả.

Người ta vẫn bảo có ‘đầu óc’ quả thật là một thứ tốt, thế nhưng cho tới tận bây giờ, hắn đau đớn thừa nhận mình quả thật chưa bao giờ có được thứ đấy.

Nửa đêm, di động bên gối rung lên, hắn không phân rõ được có phải mình đang nằm mơ hay không, mờ mịt cầm lên nghe.

“Chu Phóng, Bối Bối đây.”

Hắn lập tức tỉnh táo, bật người ngồi dậy: “Có phải tìm ra cách rồi không?”

Diêu Bối Bối đáp: “Tôi mới thảo luận với giáo sư xong.”

Chu Phóng nhìn đồng hồ trên đầu giường, đã sắp hai giờ sáng, hắn vội vàng nói lời cảm ơn: “Cám ơn cậu nhé Bối bối. Kết quả thế nào?”

Diêu Bối Bối tựa hồ khó có thể mở miệng: “Thầy và các chuyên gia trong nhóm đồng thời xem qua, đều nói ca bệnh này... rất khó.”

Chu Phóng vội la lên: “Rất khó là sao? Bọn họ cũng không có biện pháp ư?”

Diêu Bối Bối nhanh chóng giải thích: “Không phải hết cách, nhưng không ai có thể bảo đảm nhất định sẽ có kết quả tốt cả.”

Chu Phóng trầm mặc một lúc lâu, dứt khoát nói: “Hiện tại kết quả cũng đủ xấu lắm rồi, tệ hơn thì còn có thể thế nào nữa? Khiến Tiểu Trang cũng biến mất luôn hả? Vậy cũng chẳng sao, nếu cứu không được Quan Cố thì ít nhất chúng ta có thể báo thù mà.”

Diêu Bối Bối lo lắng: “... Cậu đừng nói như vậy.”

Chu Phóng lác đầu, thở dài: “Cậu nên nói trước biện pháp gì đi.”

Diêu Bối Bối thuật lại kết quả thảo luận: “Các chuyên gia đều cho rằng nhân cách chính sẽ không biến mất mà chỉ bị áp chế, Tiểu Trang nhất định xem qua rất nhiều tài liệu về chứng bệnh đa nhân cách, cho nên mới có thể tính toán từng bước cẩn thận, lên kế hoạch để phá hủy lòng tự tin của Quan Cố. Trong thời khắc cảm xúc của Quan Cố hồng mắt ấy, cậu ta có thể bắt lấy cơ hội đảo khách thành chủ, nhưng Quan Cố vẫn còn tồn tại, chỉ là bị nhân cách phụ đè ép nên không ra được thôi.”

...Quan Cố còn tồn tại, vẫn còn, anh vẫn còn.

Chu Phóng trầm nghĩ, bảo hấn làm gì đều được, giết người phóng hỏa cũng không thành vấn đề.

“Nhưng nếu muốn giúp Quan Cố đi ra thì cũng không dễ dàng,” Diêu Bối Bối nói, “Tiểu Trang khiến cậu ấy suy sụp để có thể áp chế, chúng ta thay cậu ấy phá tan sự chèn ép của Tiểu Trang thì Quan Cố sẽ có cơ hội tỉnh lại. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, nội tâm của Tiểu Trang mạnh mẽ đến trình độ biến thái, đừng nói cậu mà ngay cả tôi cũng bị cậu ta lừa rất lâu rồi, chẳng hề nhìn ra một chút sơ hở, muốn thắng cậu ấy là rất khó.”

Chu Phóng thở dài chấp nhận lời của Diêu Bối Bối.

Cô nàng khẽ nuốt một ngụm nước bọt: “Cậu cảm thấy nhược điểm của Tiểu Trang là gì hoặc có gì để uy hiếp cậu ta không?”

Chu Phóng cố gắng lục lại ký ức: “Cậu ta sợ mèo! Không... không được, giờ đã không còn sợ nữa rồi... À, cậu ta không thích ăn sầu riêng, nhưng hôm nay cũng bắt đầu ăn rồi... Tôi... tôi cảm thấy dường như cậu ta chẳng có nhược điểm gì hết.”

Vốn dĩ hấn đã không hiểu biết nhiều nhận gì về Tiểu Trang, trước kia hấn cho rằng cậu ta là do diễn xuất mà ra, hiện tại Tiểu Trang lại càng lộ xác, thay đổi hoàn toàn, khi nóng khi lạnh, mới nói lời ngon tiếng ngọt xong nháy mắt sau liền có thể tàn nhẫn uy hiếp đe dọa. Chỉ số thông minh của Chu Phóng không đủ để nhìn ra khi nào là thật, khi nào là giả.

Diêu Bối Bối e dè hỏi dò: “Cậu... hơi sợ cậu ta phải không?”

Chu Phóng không muốn thừa nhận.

Diêu Bối Bối nói tiếp: “Để tôi nói cho cậu nghe về suy nghĩ của tôi đi, tôi cảm thấy cậu ta giống Quan Cố, cả nhược điểm hay mấu chốt, đều là cậu thôi Chu Phóng ạ.”

Chu Phóng thất vọng: “Tôi biết cậu có ý gì, cậu cảm thấy cậu ấy yêu tôi, vô dụng thôi, lời tàn nhẫn nào tôi cũng thử nói qua rồi, cậu ta vốn chẳng để tâm, so với tôi thì cậu ấy còn ác liệt hơn nhiều.”

Diêu Bối Bối có vẻ hơi do dự: “Chu Phóng, tôi hỏi cậu chuyện này, cậu đừng khó chịu nhé.”

Chu Phóng khó hiểu nhưng vẫn bảo: “Ừ, cậu hỏi đi.”

“Tám ngày trước cụ thể là Quan Cố bị chuyện gì ảnh hưởng? Là vì cậu lên giường với Chu Tiểu Trang sao?”

“Không có chuyện ấy!” Chu Phóng muốn chứng tỏ mình trong sạch nhưng lại có chút xấu hổ, “Thật ra là... cậu ta cởi hết quần áo của Quan Cố, còn để lại mấy tin nhắn trong điện thoại.”

Hắn thuật lại nội dung mấy tin nhắn weixin mà Tiểu Trang cố ý bày trận để lại kia rồi than thở: “Lúc ấy sao tôi ngờ được cậu ta giả trang người câm, hóa ra tất cả đều chỉ là một màn kịch.”

Diêu Bối Bối nói nhỏ: “...Tiểu Trang trâu bò thiệt đó.”

Chu Phóng hồi hận quá chùng: “Là do tôi sơ suất.”

Diêu Bối Bối an ủi: “Quan Cố cũng thật là, ghen đến nỗi suy sụp cả tinh thần... Có điều cậu ta đúng là chủ vừa giảo, cậu còn nhớ không, năm lớp 11 mỗi tình đầu của cậu đột nhiên ra nước ngoài, cậu bị đá, trời thì mưa to mà cứ thui thủi một mình sút bóng trong sân thể dục. Khi ấy Quan Cố đứng bên cửa sổ nhìn cậu rất lâu, có bạn học gọi cậu ấy, thế là đột nhiên cậu ấy tung một đám đập bể luôn cửa sổ thủy tinh, máu me be bét.”

Chu Phóng nghĩ mấy giây mới nhớ lại trên tay Quan Cố khi ấy đúng là có băng kín vài ngày thật, nhưng sự tình đâu có phải giống như Quan Cố nghĩ, hắn hơi bực tức nói: “Các cậu cho rằng tôi đau khổ vì Lý Tử Phong sao? Lúc ấy tôi mới vừa mua đôi giày thể thao không thấm nước, vì khoe khoang mới chọn ngày mưa đi đá bóng mà!”

Diêu Bối Bối cạ lời: “...”

Chu Phóng nói tiếp: “Khi đó Quan Cố tuyệt giao với tôi lâu rồi, tôi lo lắng cho cậu ấy mà cũng ngại chẳng dám tới hỏi, tay cậu ấy không tiện, cho nên giữa tiết học tôi còn lên giúp cậu ấy đi lấy nước mấy lần nữa đó.”

Trong quỹ kí ức của hai thiếu niên, cơ hồ tràn ngập chậm trễ, hoang phế, bỏ lỡ cùng hiểu lầm. Nhưng trong những kẻ hờ hờ nhỏ ấy lại luôn cất giấu những bí mật vừa chua xót lại vừa ngọt ngào.

Diêu Bối Bối ho khê một tiếng rồi nói: “Bàn chính sự đi. Tôi nghĩ thế này, Tiểu Trang là nhân cách mà Quan Cố gặp chướng ngại trong tình cảm mới sinh ra, tôi cảm thấy ở vấn đề tình cảm, tâm tính của hai người họ sẽ rất giống nhau, cậu ngẫm lại xem có chuyện gì mà cả hai người họ đều vô cùng để ý không? Chính là cái kiểu gì cần chạm tới, nghe thấy hay bắt gặp thì sẽ bùng nổ ấy, nếu như có thể tìm được điểm này thì có thể ra tay từ đó.”

Một suy nghĩ chợt lóe trong đầu Chu Phóng, hắn bật thốt lên: “Tôi nghĩ ra rồi!”

Diêu Bối Bối vội hỏi: “Là cái gì?”

Chu Phóng đáp gọn bằng ba chữ: “Giả Ninh Xuyên.”

48. Chương 48: Yếu Thế

Sáng sớm, Chu Phóng đi xuống lầu. Tiểu Trang đang ngồi trước bàn ăn dùng bữa sáng, nhìn thấy Chu Phóng tiến vào, cậu liền nhoẻn miệng cười, khuôn mặt tươi cười còn lây dính cả chút ngọt ngào.

Hôm nay cậu ăn mặc chỉnh tề nghiêm túc, ngay cả cà vạt cũng thắt rất đẹp.

Chu Phóng chỉ liếc cậu một cái liền nhìn sang chỗ khác, cứng ngắc mở miệng: “Hôm nay cậu vẫn muốn đi làm thay anh ấy sao?”

Tiểu Trang lập tức thu lại nụ cười ngọt ngào kia, ngữ khí so với Chu Phóng còn cứng rắn hơn: “Tùy tâm trạng, muốn đi thì đi, không muốn thì thôi. Không tới phiền anh quản.”

Chu Phóng bực bội vô cùng nhưng hắn nói không lại Tiểu Trang, hơn nữa cũng không dám cãi nhau với cậu, đành phải nén giận lầm bầm: “Hỏi mà cũng không cho.”

Nói xong, tự hắn đi múc một bát cháo ngồi xuống bên cạnh ăn.

Tiểu Trang nhìn hắn bằng ánh mắt quái lạ. Giờ phút này quan hệ của đôi bên dường như cũng không tốt đẹp tới mức có thể ngồi cùng bàn để ăn cơm.

Trên cái đĩa giữa bàn có đặt một quả trứng gà luộc cô đơn lẻ loi, lượng cháo trong nồi cơm điện cũng không đủ cho hai người. Tiểu Trang hoàn toàn không có ý chuẩn bị bữa sáng cho Chu Phóng.

Chu Phóng cúi đầu, múc từng muỗng từng muỗng cháo, sau đấy hắn lại lấy quả trứng gà duy nhất kia bóc vỏ sạch sẽ, ăn hết lòng đỏ rồi bỏ lòng trắng về lại trong đĩa.

Hắn đẩy đĩa hướng về phía Tiểu Trang.

Tiểu Trang: “... Làm gì?”

Chu Phóng vô cùng ngoan ngoãn: “Cậu ăn đi, đừng lãng phí.”

Tiểu Trang đại ra trong một thoáng.

Hai người đều nhớ rõ, thay Chu Phóng ăn lòng trắng trứng là đặc quyền của Quan Cố. Chu Phóng dường như không muốn ở trong này quá lâu, hắn nhanh chóng húp hết cháo, bỏ muỗng xuống rồi rời đi. Một câu cũng không nói thêm.

Tiểu Trang không vội vã đi làm, cậu ngồi bên bàn ăn nhìn chằm chằm hai nửa lòng trắng trứng một hồi

lâu mới gấp lên nhét vào miệng, từ từ ăn, trên mặt mơ hồ hiện lên ý cười.

Chu Phóng ôm Mèo Tới đi đi lại lại mấy chục vòng trong phòng khách. Lúc này hắn vừa uể oải lại vừa khẩn trương.

Di động vang lên tiếng chuông báo tin nhắn, Chu Phóng nhẹ buông tay, Mèo Tới liền nhảy xuống đất theo vận tốc ánh sáng, trốn tít tắp không còn bóng dáng.

Là tin nhắn weixin từ Tiểu Trang. Thật ra, này giờ Chu Phóng vẫn đang chờ cậu ta.

Tiểu Trang: “Em có một bộ comple màu xám mà tìm không thấy, có phải đang ở chỗ anh không?”

Chu Phóng: “Không biết.”

Tiểu Trang: “Anh tìm thử xem.”

Chu Phóng: “Không quan tâm.”

Tiểu Trang: “Vậy em tự lên tìm.”

Chuông cửa lập tức liền vang lên. Chu Phóng đi qua mở cửa.

Tiểu Trang đứng trước ở cửa nhà, vành mặt hất hàm sai khiến: “Lấy quần áo cho em đi, em mặc để còn đi làm nữa.”

Chu Phóng nhượng mảy hỏi lại: “Tôi là người hầu của cậu chắc?” rồi làm bộ muốn đóng cửa.

Tiểu Trang vội chen vào: “Thế thì để em tự đi lấy cũng được.”

Chu Phóng làm ra một bộ “Mặc kệ cậu” rồi tránh ra cho cậu vào.

Tiểu Trang vào gian trong, quả thực lấy một bộ comple màu xám đậm đi ra, mặc vào ngay trước mặt Chu Phóng.

Chu Phóng liếc nhìn cậu một cái rồi hậm hực nói: “Ai bảo đồ của cậu hả? Đây rõ ràng là áo của tôi mà.”

Tiểu Trang đi đến bên cạnh hắn, cười nói: “Em mặc không đẹp sao?”

Chu Phóng theo phản xạ có điều kiện mà lui về phía sau, hơi hoảng sợ nhưng ra vẻ hùng hổ: “Đẹp gì mà đẹp?”

Tiểu Trang đuổi theo hắn: “Em nói thì đương nhiên là em đẹp rồi.”

Chu Phóng không thể lui được nữa, mắt thấy người này cách hắn càng ngày càng gần, dọa cho hắn toát hết mồ hôi lạnh, chỉ đành đầu hàng: “Rồi rồi rồi! Cậu đẹp! Cậu cách xa tôi ra một chút!”

Tiểu Trang đứng lại, cười mà cứ như không: “Anh sợ em đến vậy cơ à?”

Chu Phóng không đáp, vẻ mặt phẫn hận. Tiểu Trang vui vẻ nói tiếp: “Sợ là tốt, về sau ngoan ngoãn nghe lời, đừng chọc em tức giận.”

Chu Phóng sợ đến nỗi không dám cãi lại, chỉ dám chửi trong bụng “Nghe lời bà mẹ nội nhà mày ấy!”.

Tiểu Trang lại công khai đi làm thay Quan Cố một ngày nữa. Buổi tối trở về, cậu nấu cơm để hai người cùng ăn.

Khẩu vị của cậu ta có vẻ rất tốt, ăn hết một bát rồi lại thêm nửa bát, còn Chu Phóng cố lắm cũng chỉ nhai trệu trạo được vài miếng.

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Trang nói với Chu Phóng: “Em đi làm mệt rồi, hôm nay anh rửa bát nhé.”

Chu Phóng liền bưng bát đĩa đi, rửa mà như đánh trận, coong coong cheng cheng phát giận với đồng bát đĩa ấy.

Tiểu Trang tiến vào nhìn, nom có vẻ rất vừa lòng: “Nhìn anh như vậy thật tốt.”

Chu Phóng không đáp lời nào. Hắn cũng không biết phải nói gì với kẻ trước mặt nữa.

Tiểu Trang lại nhìn hắn nửa ngày rồi gọi: “Chồng ơi.”

Trong lòng Chu Phóng khê run run, cậu ta gọi như vậy chắc chắn là lại không có chuyện tốt.

Quả nhiên, sau đó Tiểu Trang liền tung ra một quả bom: “Hôm nay anh đừng về căn hộ trên lầu, chúng ta ngủ cùng nhau đi.”

Tay Chu Phóng run lên, thiếu chút nữa đập bể bát, ghét bỏ nói: “Ai thèm ngủ với cậu? Không bao giờ!”

Tiểu Trang vốn đang hơi ngượng ngùng, vừa nghe lời này lại trở mặt: “Được lắm, tùy anh, thế thì giờ em sẽ lên blued tìm giai đẹp gần đây lăn giường với em đờ vậy.”

Chu Phóng cả giận mắng: “Cậu dám?”

Tiểu Trang cười lạnh: “Anh cứ thử xem em có dám hay không, em còn gọi người về nhà làm ngay trước mặt anh cơ.”

Chu Phóng nổi điên, oán hận ném miếng bọt biển vào trong bồn rửa.

Giọng điệu của Tiểu Trang mềm hơn một chút: “Em không ép anh, dù sao chuyện sớm hay muộn chỉ tránh được mừng một, không tránh được mười lăm.”

Chu Phóng trầm mặc một khắc, nhặt miếng rửa chén lên tiếp tục ‘hành hạ’ đồng bát đĩa: “Thế tôi cứ trốn đến mười lăm... Hôm nay mới mừng tám thôi.”

Tiểu Trang ngẩn ra, chớp chớp đôi mắt, khóe môi nhếch lên một chút.

Chu Phóng về trên lầu, lập tức gọi điện thoại cho Diêu Bối Bối.

Diêu Bối Bối hỏi ngay: “Sao rồi?”

Chu Phóng cười khê, đáp lại: “Dù sao thì tôi cũng là diễn viên xuất sắc nhất dòng phim truyền hình mà, diễn xuất hàng đầu đấy!”

49. Chương 49: Năm Thóp

Chẳng qua thị đế Chu Phóng nói lời này không hẳn là trong lòng không hề có lo lắng.

Diêu Bối Bối quan tâm hỏi: “Khó lắm hả?”

Chu Phóng thở dài: “Tiểu Trang mới đỉnh kìa. Siêu sao diễn xuất... Tôi thấy sợ cậu ta thật đấy.”

Diêu Bối Bối động viên: “Cậu gắng kiên trì một chút, cứ nghĩ là vì Quan Cố thôi.”

Chu Phóng đáp rất quyết tâm: “Ừ, vì Quan Cố.”

Trong nháy mắt thoát ra cái tên này, giọng hấn cơ hồ vỡ òa nước nỡ.

Nói chuyện điện thoại xong, đổ thức ăn mèo vào bát, hấn ngồi xổm trên mặt đất nhìn Mèo Tới vùi đầu ăn cơm.

Chu Phóng vươn tay khê vuốt ve lông xù mềm mại trên lưng con trai, cục cưng mập mạp này trước giờ cả người mềm mềm toàn là thịt, hiện tại dưới lớp da lông lại có thể chạm đến xương cốt luôn rồi.

Hấn nhin không được lại muốn rơi lệ.

Ngày kế xuống lầu, Tiểu Trang đã chuẩn bị xong bữa sáng, hôm nay có bánh mì, sữa và trứng luộc.

Tiểu Trang vừa thấy hai mắt hấn sưng sưng liền giở chất giọng cổ quái: “Ồi chào, cá mắt to ở đâu chui ra thế này?”

Chu Phóng sớm biết che giấu không được, chẳng bằng thoải mái thừa nhận, ngồi xuống bàn ăn rồi nói: “Tôi nhớ tới người thương, không thể khóc sao?”

Tiểu Trang trừng hấn.

Chu Phóng hỏi: “Hôm nay cậu còn muốn đi làm thay anh ấy không?”

Tiểu Trang giận dỗi: “Ai cần anh quan tâm.”

Chu Phóng cãi lại: “Ai thèm quan tâm cậu đâu?”

Sắc mặt Tiểu Trang trầm xuống, gằn giọng: “Anh lại muốn chọc em giận à?”

Chu Phóng chỉ đành nén giận: “Tôi... đâu ngờ cậu dễ giận vậy.”

Tiểu Trang đẩy cái đĩa qua bên hấn rồi ra lệnh: “Bóc lòng trắng trứng đưa cho em.”

Chu Phóng lấy trứng gà, lột lòng trắng trứng xong thì đặt lên trên đĩa.

Vẻ mặt đang khó chịu của Tiểu Trang bay đi rất nhanh, chuyển phát thành dáng vẻ tươi cười như hoa, ngọt ngào ngào: “Chồng ngoan quá.”

Chu Phóng: “...” Ngoan cái mông!

Tiểu Trang dùng đũa gấp lòng trắng trứng lên, ăn rất chậm rãi, đuôi mày khóe mắt có vài phần đắc ý.

Chu Phóng nhìn chỉ thấy tức ói máu, giận mà không dám nói gì, chỉ dám phun một câu không đến nơi đến chốn: “Ăn miếng trứng thôi, có gì hay mà hí hửng chứ?”

Tiểu Trang mỉm cười rất ư là gọi đòn: “Em vui đó, cứ hí hửng đó. Anh quản được em à?”

Chu Phóng không cảm thấy cậu ta đang khiêu khích mình, chỉ cảm thấy người mà Tiểu Trang muốn khiêu khích là Quan Cố.

—— Mẹ của anh, mèo của anh, nhà anh, công việc của anh, hết thảy đều do tôi tiếp quản.

—— Ngay cả đặc quyền ăn lòng trắng trứng thay tên ‘thiếu năng trí tuệ’ này từ nay về sau cũng sẽ là của tôi.

Đến giờ, Tiểu Trang chuẩn bị muốn đi làm, lúc cậu đứng trước cửa lại gọi Chu Phóng: “Tối đeo cà vạt giúp em đi, em thắt nút không đẹp.”

Chu Phóng trầm bước tới giúp cậu, hai người đứng gần sát vào nhau. Tiểu Trang còn cố ý ưỡn ngực ngửa cổ, hơi thở phả vào mặt Chu Phóng. Chu Phóng nhẫn nhịn, lui về phía sau một chút, lưng gần như dán lên tường. Tiểu Trang được một tác lại muốn tiến một thước, nâng một bàn tay chống lên trên tường sau lưng hắn.

Chu Phóng bị ép giữa người và tường mà thoáng sợ hãi, vội thắt nút thật nhanh rồi dùng sức rút cà vạt một cái.

Tiểu Trang bị thít chặt không thoải mái, ngữ khí không tốt lắm: “Hửm, lại muốn tạo phản?”

Chu Phóng thả lực ở tay, nới cà vạt về vị trí nên có. Đúng lúc này Tiểu Trang ghé sát vào định hôn môi hắn.

Chu Phóng vội xoay đầu đi chỗ khác, má bị hôn một cái. Hắn chợt cảm thấy đáy lòng rất khuất nhục.

Tiểu Trang nhìn gương chỉnh lý lại cà vạt cho ngay ngắn, đột nhiên vui rạo rực nói: “Chồng ơi, hôm nay mừng chín rồi đấy.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang giơ sáu ngón tay lên, cười thật tươi: “Sáu ngày nữa là tới mười lăm!”

Cậu vừa đi. Chu Phóng tự tát mình một bàn tay.

Vài ngày kế tiếp, cuộc sống giữa hai người có vẻ rất yên bình, Tiểu Trang ngẫu nhiên hứng khởi ăn đậu hủ của Chu Phóng một chút, hạn mức cao nhất cũng chỉ là sờ sờ cơ bụng mà thôi.

Mới đầu Chu Phóng chỉ bị chạm một cái liền xù lông, càng về sau càng bình tĩnh tiếp thu, cũng có vẻ dần tự nhiên hơn.

Hắn biểu hiện ra vẻ uể oải không thể không chấp nhận hiện thực mỗi khi bị Tiểu Trang dạy dỗ.

Đêm ngày mười bốn âm lịch.

Tiểu Trang đang xem tin tức thời sự. Chu Phóng cảm kích bản, không yên lòng mà giở lung tung. Điện thoại của Chu Phóng đặt trên bàn trà khê rung một cái.

Tiểu Trang nhìn thoáng qua.

Chu Phóng vội vã cầm lấy di động, như có tật giật mình mà chuyển hướng màn hình về phía mình rồi cầm di động đi vào nhà vệ sinh.

Hắn ở trong nhà vệ sinh đợi đủ ba phút đồng hồ mới xả nước, đi ra.

Tiểu Trang vẫn ngồi trên ghế sa lông, híp mắt nhìn hắn.

Chu Phóng trấn định nói: “Tôi lên lầu ngủ.”

Tiểu Trang ra lệnh: “Hôm nay anh ngủ dưới đây đi.”

Chu Phóng cự tuyệt: “Đừng hòng, tôi không muốn ngủ cùng một nhà với cậu.”

Tiểu Trang cười khê: “Ngày mai chính là mười lăm. Anh trốn không được đâu, còn tính toán né thêm một ngày ư?”

Chu Phóng căng thẳng liếc cậu một cái, do dự nói: “Tiểu Trang, tôi... thật sự không được.”

Tiểu Trang nghiêng rằng: “Em thấy anh là kiểu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ thì có, nhất định phải chờ em đi tìm người khác lăn giường đúng không?”

Chu Phóng cắn răng: “... Cậu đừng ép tôi.”

Tiểu Trang quát lớn: “Anh mới là người đừng ép em!”

Chu Phóng hít sâu một hơi, không muốn tranh cãi nữa bèn nói: “Tôi... lên lầu trước.”

Hắn mới vừa chạy tới cửa nhà thì Tiểu Trang vặn hỏi ngay: “Vừa rồi là ai nhắn tin cho anh vậy?”

Chu Phóng dừng bước lại: “Không, không ai hết.”

Tiểu Trang đột nhiên bùng nổ: “Em thấy rồi! Có phải là Giản Ninh Xuyên không?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang gần giọng: “Anh còn dám liên hệ với cậu ta sau lưng em ư?”

Chu Phóng ngập ngừng giải thích: “Chỉ là chuyện công việc thôi.”

Tiểu Trang nghi ngờ: “Hai người gần đây không hợp tác, đừng cho là em không biết.”

Chu Phóng không còn lời nào để nói, tỏ vẻ như vừa bị nắm thóp, giả vờ xù lông bật lại: “Chỉ nhắn tin hỏi han mấy câu thôi, cậu bị cái gì thế?”

Tiểu Trang cười lạnh: “Hỏi han đôi câu? Anh quên mình đã dùng weixin thả thính em thế nào sao?”

Chu Phóng không đồng tình cãi lại: “Tôi không có gì với cậu ấy hết.”

Tiểu Trang vẫn khẳng khái một mực: “Thế thì là cậu ta thả thính anh. Em biết Giản Ninh Xuyên thích anh, bộ phim hiện tại cũng là cậu ta giới thiệu cho anh, anh muốn trả ơn cậu ta sao? Muốn lấy thân báo đáp à?”

Chu Phóng điên tiết đáp: “Tôi không phải loại người như vậy.”

Tiểu Trang lại cười lạnh: “Loại người như vậy? Anh vốn là chính là thứ đàn ông cặn bã ăn trong bát còn nhìn trong nồi, cục cưng của anh vì sao mà biến mất? Không phải anh quên rồi chứ?”

Chu Phóng: “...” Vì lí do gì mà biến mất? Là chính cậu ‘giết’ anh ấy chứ sao.

Lời này Chu Phóng chỉ dám nghĩ trong đầu, nào dám nói ra khỏi miệng. Hắn chỉ dám tự trách: “Phải, tôi chính là đồ cặn bã, người thương của tôi bị tôi chọc tức mà biến mất.”

Hắn hít mũi, nước mắt chảy ra, vội dùng mu bàn tay gạt lệ, nước nở cổ nuốt xuống.

Tiểu Trang: “...Rồi rồi, làm gì đến mức đó phải khóc hả?”

Chu Phóng vừa khóc vừa nói: “Ai bảo do cậu, cậu đừng bức ép tôi nữa được không? Tôi sắp sụp đổ rồi!”

Tiểu Trang ôm vẻ mặt vừa buồn cười vừa tức giận: “Vậy anh mau mau sụp đổ đi! Còn gắng gượng làm gì?”

“Thế này còn bảo là gắng gượng? Cậu bảo tôi đi hướng đông tôi không dám đi tây, còn muốn tôi phải làm gì nữa đây?” Gương mặt Chu Phóng nhìn có vẻ thật sự tuyệt vọng.

Tiểu Trang thấy vậy lại vô cùng hào hứng: “Cái này thì được, chỉ cần anh nghe lời em, chẳng phải em đối với anh rất tốt sao?”

Đầy mặt cậu là vẻ vui mừng, đứng dậy muốn đi lại gần Chu Phóng.

Chu Phóng hét lớn: “Cậu đừng tới gần đây!”

Tiểu Trang đi vài bước đến trước mặt hắn, còn nói lớn tiếng hơn với hắn: “Anh lại muốn làm em nổi điên đúng không?”

Chu Phóng liên tục lui về phía sau, khí thế bị đập nát trong nháy mắt, nghẹn khuất mà lại rớm lệ: “Không phải... Tôi không nhìn cậu thì đỡ, vừa nhìn thấy cậu tôi liền nhớ tới anh ấy. Dẫu tôi rất rõ ràng hai người không phải là một, nhìn thấy cậu tôi cũng rất khó chịu, cậu có hiểu hay không?”

Tiểu Trang sờ soạng khuôn mặt mình: “Vậy thì ngày mai em sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

“...” Dám động dao kéo lên mặt Quan Cố! Thật sự muốn chọc hắn giết người mới vừa lòng đấy à? Chu Phóng thẳng thắn châm chọc: “Vậy chỉ sợ cậu phải sửa toàn thân rồi, tôi không chỉ thấy mặt của anh ấy, bất cứ chỗ nào tôi cũng nhìn qua, lúc nhàn rồi nhàm chán tôi còn đếm lông của anh nữa cơ.”

Mặt mũi Tiểu Trang vặn vẹo khó chịu vô cùng: “Hai người có thấy ghê tởm không vậy?”

Chu Phóng trả lời cứ như đúng lý hợp tình lắm: “Ghê tởm cái gì? Cậu lại chưa từng yêu đương hẹn hò, đây là tình thú!”

Tiểu Trang cả giận: “Vậy thì anh yêu đương hẹn hò với em đi!”

Chu Phóng lên án: “Cậu lại ép tôi!”

Tiểu Trang thở phì phì. Chu Phóng cũng thở phì phì.

Cuối cùng, Tiểu Trang thở hắt ra, nói: “Giản Ninh Xuyên tìm anh làm gì?”

Chu Phóng trả lời qua loa: “Không làm cái gì hết, chỉ nói chuyện phiếm thôi.”

Tiểu Trang nâng ngón trỏ chỉ thẳng mặt hắn, đe dọa: “Cấm thả thính cậu ta, không thì anh cứ coi chừng đó.”

Chu Phóng khóc đến nỗi mắt mũi đều đầy nước: “Cậu điên à? Tôi đã bảo rất nhiều lần là giữa chúng tôi không có cái gì khuất tất cả.”

Tiểu Trang vươn tay, hắn lập tức rụt cổ lại. Tiểu Trang khựng một giây rồi xoa nhẹ tóc hắn, hai mắt tràn đầy nhu tình: “Chồng à, sao anh lại đáng yêu thế chứ?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang xoa tóc hắn xong lại nhéo nhéo mặt hắn.

Hắn cố gắng chịu đựng không động đậy, nhưng thật ra trong lòng đã âm thầm kêu gào muốn được hất ngay đôi tay đáng sợ kia xuống: “Tôi muốn đi cho Mèo Tới ăn.”

Tiểu Trang dường như vẫn chưa thỏa mãn: “Được rồi, ngày mai em sẽ ‘xử’ anh bù.”

Đóng kín cửa rồi đi ra, Chu Phóng đứng trong hành lang khẽ nắn nắn mặt mình. Đây là vở kịch mệt hơn hết thấy bất cứ bộ phim nào mà hắn từng diễn qua

50. Chương 50: Định Vị

Sáng sớm, Chu Phóng ăn diện vô cùng chỉnh tề xuống lầu.

Tiểu Trang nom không quá vui vẻ hỏi: “Hôm nay anh muốn ra ngoài à?”

Chu Phóng trả lời rất tự nhiên: “Tôi đi gặp bên nhà sản xuất phim, tối qua trước khi đi ngủ họ mới báo cho tôi biết.”

Tiểu Trang lầu bầu: “Em không thích anh xuất đầu lộ diện chút nào cả.”

Chu Phóng bưng một ly nước lên uống, vẻ mặt hơi có ý che giấu nói: “Tôi không đi kiếm tiền, chờ cậu mất luôn việc thì ai nuôi gia đình?”

Hai mắt Tiểu Trang sáng lên, biến vẻ đáng vẻ ôn nhu đáng yêu, ngoan ngoãn nói: “Vậy anh nhớ về sớm chút đó. Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Chu Phóng qua loa đáp: “Tôi cũng không biết đi tới mấy giờ, không chừng khuya mới về, cậu đừng chờ tôi.”

Tiểu Trang nhú mày: “Gặp người sản xuất thôi mà phải tới tận khuya á? Ông ta muốn dùng quy tắc ngầm với anh à?”

Chu Phóng: “... Tôi là loại người ấy sao?”

Tiểu Trang dặn dò: “Vậy anh lo về sớm đi. Hôm nay là mười lăm âm lịch rồi đó, chúng ta đã giao kèo rồi.”

Mọi nó, ai giao kèo gì với cậu chứ. Chu Phóng thờ ơ đáp: “Ồ, tôi sẽ cố về sớm.”

Trợ lý Tiểu An tới đón hân. Tiểu Trang gặp cậu ta thì cười tủm tỉm: “Sớm quá nhỉ.”

Tiểu An chưa từng thấy Quan Cố lộ ra loại vẻ mặt này, thế nên cứ như người lọt vào trong sương mù mà đáp: “Chào buổi sáng anh Quan.”

Tiểu Trang dặn dò: “Phải đưa Phóng Phóng của chúng ta về sớm nhé.”

Tiểu An cười hì hì: “Dạ dạ dạ, không thành vấn đề.”

Vừa ra khỏi cửa, Tiểu An liền lộ ra nụ cười gian: “Phóng Phóng?”

Chu Phóng nhắc chân đá cậu một cái, Tiểu An vội trốn thật xa mà vẫn không quên cười hí hửng.

Chu Phóng thật sự đang tức giận, Tiểu An lại không nhận thấy được thế nên vô tư nói: “Anh à, sau này anh cứ ở cùng với anh Quan đi, em thấy anh ấy thay đổi nhiều lắm, đàn ông khi yêu thật là tốt quá.”

Tốt cái mông ấy. Chu Phóng có khổ mà chẳng thể kể được.

Hai người đi xuống lầu, Tiểu An hỏi: “Đi đâu hả anh?”

Chu Phóng ngồi lên ghế sau xe, vẻ mặt nghiêm túc gọi điện thoại: “Tiểu Giản, tôi ra ngoài rồi, cậu đang ở đâu? ... Nhà cậu hả? ...Địa chỉ là gì?”

Tiểu An: “...”

Chu Phóng cúp điện thoại, báo địa chỉ cho Tiểu An. Cậu nhin không được hỏi: “Sáng sớm tới nhà người ta làm gì hả anh?”

Chu Phóng không thể nói rõ cho cậu hiểu, chỉ ỉu xìu đáp: “Tập trung lái xe đi, đừng nói gì với anh nữa.”

Tiểu An liếc nhìn Chu Phóng qua kính chiếu hậu. Lúc này mới mơ hồ phát hiện cả người anh Phóng cứ có gì đó là lạ. Tính tình của hắn không tốt, thường hay xù mặt cáu gắt, hôm nay mặt mũi cũng không tươi tỉnh, nhưng không phải kiểu trạng thái động một tí là nổi giận mà là rất giống như vài ngày rồi không nghỉ ngơi tử tế. Sắc mặt hắn rất kém, màu môi nhợt nhạt, hai mắt vô thần, quầng mắt thâm cực kỳ rõ rệt, dù giờ có thoa một lớp phấn thì cũng không thể hoàn toàn che lấp được.

...Nếu không phải hiểu biết Chu Phóng rất rõ, quả thực cậu sẽ cho rằng hắn hít ma túy.

Giản Ninh Xuyên mặc áo ngủ mở cửa, dường như cậu vẫn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng cất tiếng chào: “Anh Phóng.”

Chu Phóng nhào lên nắm lấy tay cậu, tình thương mến thương thốt lên: “Tiểu Giản! Rất cực cậu cũng trở lại rồi!”

Giản Ninh Xuyên: “...”

Tiểu An: “...Em không vào đâu ạ.”

Ánh mặt cậu nhìn Chu Phóng hiện giờ chẳng khác gì đang nhìn một tên đàn ông cặn bã ngoại tình lừa dối vợ.

Nửa đêm Giản Ninh Xuyên mới về đến Bắc Kinh, ngủ còn chưa tới ba giờ nữa.

Trong lòng Chu Phóng vô cùng cảm kích, mấy ngày trước trong điện thoại hắn đã nói về chuyện này với Giản Ninh Xuyên. Câu chuyện mà hắn kể cứ như chuyện cổ tích thời hiện đại, đổi thành một người khác chỉ sợ sẽ cho rằng hắn bị điên, thế nhưng Giản Ninh Xuyên vẫn tiếp nhận lời khẩn cầu từ hắn, đáp ứng

ngay sau khi chấm dứt công tác ở Hoàn Kiếm sẽ về ngay.

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì?” Giản Ninh Xuyên nói, “Anh Phóng, kỳ thật trong điện thoại em nghe không hiểu lắm.”

Chu Phóng thuật sơ lại mọi chuyện một lần. Giản Ninh Xuyên nghe mà trợn mắt há hốc mồm: “Anh đùa em à? Đến kịch bản của Lý Tranh cũng không dám viết như vậy đâu.”

Chu Phóng xấu hổ vô cùng, lo sợ nói: “Cậu có tin tôi không? Thật sự không lừa cậu đâu, đây không phải là chuyện để đùa.”

Giản Ninh Xuyên gật đầu đáp: “Em tin tưởng anh, anh đâu phải người thích đùa dai. Có điều... Em thì giúp được gì cho anh?”

Chu Phóng thở nhẹ ra rồi nói: “Tôi muốn nhờ cậu dựng lên một màn kịch.”

Tiểu An ngồi trong xe nhàm chán chờ Chu Phóng, tiện tay lướt Weibo. Lượn lơ một vòng thì thấy status mới đăng từ Giản Ninh Xuyên: “Về tới Bắc Kinh rồi, vui quá đi.”

Kèm theo câu trên là một tấm ảnh chụp, Giản Ninh Xuyên còn mặc áo ngủ hình mèo Poko mới nãy khi ra mở cửa, trong ảnh cậu ngồi trước cửa sổ, đệm và tấm rèm đang tung bay đều in hình mèo hoạt hình ngộ nghĩnh, phối hợp với gương mặt shota của cậu quả thực vô cùng đáng yêu.

Ôi chào! Sao còn check in địa điểm nữa?

Ngoại trừ ra nước ngoài hoặc là muốn quảng cáo, bình thường nghệ sĩ rất ít khi check in địa điểm trên Weibo. Huống chi Giản Ninh Xuyên định vị là ngay tại nhà riêng, rất dễ kéo đám fan cuồng thái quá tới.

Là bấm nhầm sao?

Quả nhiên chỉ lượn một lát sau bài đăng này đã bị xóa sạch.

“Không sao đâu, một hai ngày nữa em sẽ chuyển nhà.” Giản Ninh Xuyên hơi thẹn thùng nói, “Em muốn chuyển tới ở cùng bạn trai em.”

Chu Phóng không quá quan tâm cuộc sống riêng tư của người khác, nhưng vẫn lễ phép hỏi: “Là người trong giới giải trí sao?”

Giản Ninh Xuyên lắc đầu đáp: “Cũng không hẳn à, lần sau sẽ dẫn anh ấy tới chơi với anh, anh là fan của anh đấy.”

Chu Phóng không để tâm lắm đồng ý: “Ừ.”

Giản Ninh Xuyên nhìn ra được chân hần vẫn luôn run rẩy ngoài kiểm soát, bèn cố an ủi: “Anh đừng căng thẳng như vậy.”

Chu Phóng: “... Tôi không chế không được cảm xúc.”

Giản Ninh Xuyên là diễn viên trẻ đang hot hiện nay, tùy tiện đăng weibo một cái cũng đã gần năm nghìn bình luận. Chỉ mười mấy phút đồng hồ sau từ khóa “Giản Ninh Xuyên xóa trạng thái mới cập nhật” liền lên top bảng tìm kiếm.

Các tờ báo mạng cũng muốn dựa tên tuổi Tiểu Giản, đăng ngay một bài phân tích tình hình: Tin siêu hot! Giản Ninh Xuyên xóa bài mới đăng là vì thao tác nhầm, không cẩn thận post luôn định vị, hóa ra cậu chàng tiểu thịt tươi này ở khu ấy! Mau tới xem xem các bạn có phải vô tình lại làm hàng xóm của cậu ấy không?

Chu Phóng cảm thấy Tiểu Trang nhất định có thể nhìn thấy. Tiểu Trang và Quan Cố đều có thói quen giám sát weibo của Giản Ninh Xuyên.

Di động của hần mở định vị, Tiểu Trang rất nhanh sẽ phát hiện hần không phải đi gặp người đại diện hay nhà sản xuất gì hết, mà là đến chỗ ở của Giản Ninh Xuyên.

51. Chương 51: Ngoại Tình

Giản Ninh Xuyên đi pha cà phê rồi rót cho Chu Phóng một ly.

Tinh thần của Chu Phóng hơi hoảng hốt, tiếp nhận trong vô thức, không thêm sữa không thêm đường đã trực tiếp uống vào thế nên lập tức bị đắng đến nổi nhăn tít mặt mày.

Giản Ninh Xuyên lo lắng hỏi: “Anh Phóng, bao lâu rồi anh không ngủ được một bữa ngon giấc vậy?”

Chu Phóng trả lời: “Mười bảy... Không, hôm nay đã là ngày thứ mười tám rồi.”

Giản Ninh Xuyên thở dài thương xót: “Còn tiếp tục như vậy, có khi bạn trai của anh chưa trở về thì anh đã suy sụp trước mắt.”

Chu Phóng cố giữ vững tinh thần: “Tôi có thể kiên trì được, không sao đâu.”

Giản Ninh Xuyên ôm vẻ mặt sùng bái mà nhìn hấn.

Chu Phóng lập tức cảnh giác, hiện tại đối với loại này ánh mắt này không hiểu sao hấn cứ theo bản năng mà thấy sợ hãi.

Giản Ninh Xuyên phát hiện, ngại ngần bảo: “Anh không cần phải vậy đâu, hiện tại em đã không còn ý gì khác với anh nữa rồi.”

Chu Phóng cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá, cũng không phải ai cũng là kiểu thần kinh như Tiểu Trang, hấn gượng cười buồn bã: “Tiểu Giản à, cậu không có gì với tôi mới là bình thường, cậu biết tôi rồi thì sẽ hiểu tại sao thôi, tôi là người rất khó chịu, căn bản không đáng để thích đâu.”

Giản Ninh Xuyên mỉm cười: “Kỳ thật lúc mới quen em cũng rất ghét anh đó, mỗi ngày đang yên đang lành anh đột nhiên lại đen mặt mắng chửi người khác, thật sự rất giống trên mạng lan truyền tin đồn tính tình anh khó ỡ, khó gần.”

Má Chu Phóng không kìm được hơi đỏ: “Này, cậu cũng đâu cần phải nói thẳng thế làm gì?”

Giản Ninh Xuyên cười tủm tỉm: “Em đã bảo là lúc mới quen anh còn gì, sau này thì khác rồi. Có một ngày khi được nghỉ, em thấy anh nổi giận với trợ lý, lớn tiếng mà mắng anh ấy ngu ngốc, ấy vậy mà lại vừa mắng vừa cầm cái quạt nhỏ xoay về hướng anh Tiểu An. Ngày đó trời oi bức nóng muốn điên lên được, thế nên em biết anh không giống như những gì người ta đồn thổi đâu, anh chính là khủng long nhỏ thích phun lửa, cực kỳ đáng yêu.”

Chu Phóng: “...” Đột nhiên được khen bằng mấy câu như vậy sao lại khiến hấn cứ cảm thấy quái lạ ở đâu đó nhỉ?

Giản Ninh Xuyên ngập ngừng mấy giây mới nói: “Nếu không phải anh có người yêu rồi, em còn chuẩn bị tiếp tục theo đuổi anh nữa đó. Nhưng mà vậy cũng tốt, bạn trai hiện tại của em cũng đáng yêu lắm.”

Chu Phóng âm thầm phun máu. Hấn biết cảm giác là lạ ở đâu rồi, tròn mắt khó tin hỏi lại: “Tiểu Giản, cậu là công sao?”

Giản Ninh Xuyên ngạc nhiên: “Tất nhiên rồi. Chẳng lẽ trông em giống thụ lắm sao?”

Chu Phóng: “...”

Lúc hấn đang hỗn độn trong đủ thứ suy nghĩ về tin tức mới tiếp nhận được thì chuông điện thoại di động mãnh liệt réo vang. Tiểu Trang rút cuộc gọi tới.

Chu Phóng sẵn sàng lập trận địa đón quân địch, chờ tiếng chuông vang lên gần nửa phút mới bấm tắt máy.

Tiểu Trang lập tức nhắn tin weixin lại đây: “Anh đang ở đâu?”

Chu Phóng không trả lời.

Tiểu Trang: “Nghe điện thoại của em.”

Tiểu Trang: “Không nghe thì anh xong đời đấy!”

Cậu lại gọi điện tới, Chu Phóng vẫn tiếp tục không nghe.

Sau đấy Tiểu Trang gửi tin nhắn thoại, hấn cũng không nghe ngay lập tức.

Liên tiếp nhận được mấy cái, hấn đợi thêm vài phút đồng hồ khi thấy Tiểu Trang không gửi nữa mới mở ra nghe từ cái đầu tiên.

“Tại sao anh không bắt máy?”

“Anh ở chỗ nào? Có phải ở cùng với Giản Ninh Xuyên không?”

“Các người đang làm gì? Có phải anh thật cậu ta?”

“Chu Phóng! Hạn cho anh một giờ mau cúp về đây! Không thì anh tự gánh lấy hậu quả!”

Lúc đầu chỉ có vẻ hơi lạnh lùng, đến những tin sau thì càng ngày càng nóng nảy. Lời uy hiếp cuối cùng là hét lên, những chữ kết thúc đều có cảm giác bén nhọn nghiêng răng nghiêng lợi.

Chu Phóng nhin không được sợ hãi, chân run rẩy giống như cái sàng, muốn đứng lên nhưng chẳng thể đứng vững.

Giản Ninh Xuyên vội dịu hấn.

Hấn run run nói: “Cám ơn.”

Giản Ninh Xuyên hỏi: “Nếu anh không về, cậu ta sẽ làm gì?”

Chu Phóng rầu rĩ đáp: “Chuyện gì cậu ta cũng có thể làm ra được. Tôi phải đi đây.”

Giản Ninh Xuyên đưa hấn tới cửa.

Hấn dừng lại, nói: “Tiểu Giản, việc này vẫn chưa xong, nếu còn phải nhờ cậu giúp đỡ, tôi...”

Giản Ninh Xuyên ngắt lời, sáng khoái nói: “Có việc thì cứ gọi điện thoại cho em, mấy ngày tới em đều ở Bắc Kinh.”

Chu Phóng cúi đầu cảm tạ, cơ hồ muốn khóc lên: “Chờ việc này xong, anh có làm trâu làm ngựa cho cậu cũng được.”

Hấn đi ra khỏi nhà Giản Ninh Xuyên, gần như là chạy như điên vào thang máy, rồi lao nhanh lên xe, dây an toàn cũng chưa thắt ổn đã thúc giục Tiểu An: “Lái xe đi! Về nhà! Mau mau lên!”

Tiểu An không rõ lí do, nghe lời lập tức nổ máy, một đường chạy rất vội.

Đến dưới lầu thì cũng mất hơn bốn mươi phút. Thời gian còn đủ.

Chu Phóng ấn ngực, mặc niệm “Đừng gấp, đừng gấp”, đứng trước việc sắp sửa đối diện cơn thịnh nộ của Chu Tiểu Trang hấn căng thẳng đến nỗi chân muốn rút gân.

Tiểu An muốn nói lại thôi, chỉ gọi: “Anh ơi.”

Chu Phóng bị cậu đột nhiên lên tiếng làm hoảng sợ, cả giận nói: “Sao hả?”

Tiểu An dè dặt giọng xuống: “Anh không vui thì em cũng phải nói, anh không thể như vậy mãi được, đầu tiên là tán gẫu thả thính các kiểu với Chu Tiểu Trang, hiện tại lại ngoại tình với Giản Ninh Xuyên. Anh à, có phải anh sa đọa lắm rồi không? Em cảm thấy anh chẳng còn là anh Phóng mà em biết nữa.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu An thất vọng vô cùng, chân thành khuyên nhủ: “Anh Phóng của em tuy rằng tính tình chẳng ra làm sao, nhưng tâm địa của anh rất đơn thuần. Anh ấy nói thích anh Quan, trong lòng cũng chỉ có anh Quan mà thôi, căn bản sẽ không giống thế này đâu. Anh thay đổi rồi.”

Chu Phóng từ sau vươn tay về phía cậu. Tiểu An giật mình, cho rằng hấn muốn đánh mình bèn vội ôm đầu.

Chu Phóng lại đặt tay trên vai cậu, nghiêm túc nói: “An Đăng, anh không thay đổi, trong lòng anh từ đầu đến cuối đều chỉ có Quan Cố.”

Chu Phóng xuống xe, kỳ tích thay hắn không khẩn trương như vừa rồi nữa.

Trong lòng hắn có Quan Cố, hắn không có gì mà phải sợ hãi hết. Ai tổn thương Quan Cố, ai dám ngăn cản hắn đoàn tụ với Quan Cố, hắn đều sẽ đối mặt, gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ.

Chu Phóng lên lầu, cũng không ấn chuông mà là lấy chìa khóa mở cửa nhà Quan Cố, khi cắm chìa vào ổ, trong lòng hắn tràn ngập phần nộ cùng dũng khí.

Đẩy cửa ra, gương mặt Quan Cố liền xuất hiện ngay trước mắt hắn, vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

Hắn chưa kịp phản ứng, đã bị đối phương túm áo kéo vào trong.

Cánh cửa chống trộm nặng nề sập mạnh một tiếng đóng kín lại, Chu Phóng bị Tiểu Trang đè lên trên cửa.

Vẻ mặt Tiểu Trang đầy sát khí tới gần, hô hấp của Chu Phóng cũng như cứng lại.

Lúc chớp mũi Tiểu Trang sắp đụng tới hắn, mới hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang nói: “Chồng, anh phải nói thật.”

Nghe cậu gọi thân mật như vậy nhưng giọng điệu lại như muốn giết cả nhà mình, hầu kết Chu Phóng trượt lên trượt xuống, gian nan đáp: “Tôi tới nhà bạn.”

Tiểu Trang gặng hỏi: “Bạn nào?”

Ánh mắt Chu Phóng lấp lóe, nói: “Chẳng phải cậu biết rồi sao.”

Tiểu Trang hỏi tiếp: “Thế tại sao anh lại bảo mình đi gặp người sản xuất?”

Chu Phóng đáp ứng: “Tôi...” Một bộ chợt dạ như chưa nghĩ ra lời nói dối.

Giọng Tiểu Trang lạnh băng: “Không nghe điện thoại của em, là vì đang bận làm với Giản Ninh Xuyên sao?”

Chu Phóng còn chưa kịp nói gì, Tiểu Trang đã nhanh chóng cởi khóa kéo quần của hắn, luồn tay vào trong, dùng sức bắt lấy.

Chu Phóng kinh hãi, vừa giãy giụa vừa quát: “Cút ngay! Đừng động vào tôi!”

Tiểu Trang bị hấn đột nhiên dùng lực đẩy về phía sau mà lui lại mấy bước, tay dĩ nhiên cũng rút ra.

Chu Phóng nổi giận: “Cậu lại muốn bị đánh đúng không?”

Tiểu Trang đưa tay lại gần mũi người thử, cuối cùng tổng kết: “Sạch sẽ, anh không làm cậu ta, coi như anh biết nghe lời.”

Từ đỉnh đầu cho đến lòng bàn chân Chu Phóng tràn ngập cảm giác nhục nhã, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Tiểu Trang cao hứng hơn hẳn mới nãy: “Vì sao lại đi tìm cậu ta? Nếu thật là vì công tác, em sẽ tha thứ cho anh lần này.”

Chu Phóng nói: “Không phải vì công việc.”

Tiểu Trang giận tái mặt.

Chu Phóng nói tiếp: “Tôi đi tới nhà tiểu Giản, không phải đi gặp người sản xuất người, tôi nói dối cậu thôi.”

Tiểu Trang thật không dám tin vào những gì mình nghe được, nghiến răng: “Anh lặp lại lần nữa!”

Chu Phóng mím môi giống như không dám nói.

Tiểu Trang nhẹ giọng: “Ngoan, lặp lại câu kia lần nữa.”

Chu Phóng làm ra dáng vẻ do dự, một lát sau mới nói: “Tôi không muốn tiếp tục thế này nữa, tôi muốn trải qua cuộc sống bình thường.”

Tiểu Trang cười lạnh: “Cuộc sống bình thường là ý gì?”

Chu Phóng ngập ngừng: “Tôi nghĩ sẽ yêu đương hẹn hò với tiểu Giản.”

Tiểu Trang nổ tung, lớn tiếng gọi: “Chu Phóng!”

Chu Phóng hơi sợ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh: “Tôi nghe được, cậu đừng hét âm lên vậy.”

Sắc mặt Tiểu Trang xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh thích Giản Ninh Xuyên sao?”

Chu Phóng cúi đầu đáp thật khẽ: “Có một chút.”

Tiểu Trang đột nhiên thấy rất tủi thân, dường như muốn khóc lên: “Thích nhiều hơn thích em sao?”

Chu Phóng: “...”

Hắn nhìn Tiểu Trang, cắn răng buông lời cay đắng: “Tiểu Trang, tôi thích ai cũng được, duy chỉ có cậu là không thể, cậu hiểu không?”

52. Chương 52: Cải Trắng Lạc Dương

Thứ như ngôn ngữ không chỉ để biểu đạt, ở nhiều thời điểm, nó còn là vũ khí lớn nhất của nhân loại.

Ví như giờ khắc này đây.

Lực sát thương trong lời Chu Phóng quá mạnh, khiến cho kẻ miệng lưỡi bén nhọn như Tiểu Trang cũng phải á khẩu không trả lời được, cậu cứ ngẩn ngơ nhìn hắn chăm chăm, giống như không thể tin hắn sẽ nói ra lời như thế.

Hắn nói xong cũng chợt thấy sợ hãi, lưng kề sát trên cửa, chẳng dám ho he thêm lời nào, cũng không dám động.

Một lát sau, Tiểu Trang nhếch môi cười rất quái lạ: “Ai cũng được chỉ em là không được? Hay lắm, khá lắm, em đây cũng chưa đến mức không phải anh thì không được!”

Môi Chu Phóng run lên, dáng vẻ ngập trong đau khổ và giãy giụa, một lúc sau mới nói: “Tôi chúc cậu sớm ngày gặp được người mình thích, có điều... đừng dối lừa người ấy giống như từng gạt tôi.”

Tiểu Trang: “...”

Cậu bắt đầu tức giận, chỉ vào chính mình, chất vấn: “Chẳng phải anh bảo Quan Cố là cục cưng trong lòng anh sao? Ngay cả tâm can bảo bối anh cũng không muốn nữa sao?”

Chu Phóng nhìn cậu, trong mắt nhanh chóng trào ra hai hàng lệ nóng, nói: “Quan Cố không về được, anh ấy “chết” rồi. Dù tôi muốn ảnh thì cũng đâu có ích gì?”

Hai mắt Tiểu Trang mở trừng trừng, hỏi: “Ý của anh là tùy ý em dùng thân thể của hấn làm bất cứ chuyện gì? Anh cũng chẳng thèm để ý?”

Chu Phóng nâng một bàn tay che đi ánh mắt mấy giây rồi lại buông xuống, nước mắt ào ào chảy ra: “Tôi để ý.”

Tiểu Trang muốn nhích lại gần hấn, chân mới vừa bước lên phía trước nửa bước, hấn lập tức nói: “Đứng im! Cậu cứ ở đó đừng lại đây!”

Tiểu Trang: “...”

Chu Phóng khóc chẳng dừng lại được, vừa khóc vừa nói: “Tôi nói thật với cậu vậy, thật ra tôi thích cậu, rất thích cậu, lần cậu mặc thành Hello Kitty tới gặp tôi thì tôi liền thích cậu.”

Tiểu Trang mừng rỡ nói: “Vậy chúng ta...”

Chu Phóng căn bản không muốn nghe cậu nói, bèn ngắt ngang: “Nếu như Quan Cố còn tồn tại, cậu cứ dụ dỗ tôi, thả thính tôi như vậy có khi tôi sẽ thật sự muốn bắt cả hai tay. Cậu nói đúng, tôi là kẻ cái gì cũng muốn, là một tên cặn bã chính hiệu.”

Tiểu Trang: “...”

Chu Phóng nức nở nói tiếp: “Thế nhưng hiện tại không được, bây giờ chỉ cần nhìn thấy cậu tôi liền nhớ là tôi hại chết Quan Cố. Tôi thích cậu là thật, nhưng không muốn phải đối diện với cậu nữa. Tôi thích ai cũng có thể, duy chỉ không thể thích cậu mà thôi.”

Vẻ mặt Tiểu Trang thay đổi mấy lần, từ mừng như điên rồi buồn cười cho đến phẫn nộ, cuối cùng là sắc mặt nghiêm túc.

Nước mắt nước mũi Chu Phóng chảy tùm lum, khóc đến nỗi chẳng dừng lại được.

Tiểu Trang đột nhiên hỏi: “Trưa nay ăn gì đây?”

Chu Phóng: “...” Cái gì cơ???????

Tiểu Trang bình tĩnh hỏi hấn: “Gọi đồ bên ngoài về hay em tự làm?”

Nước mắt Chu Phóng lại ào ra dữ dội. Đậu má. Sao lại trâu bò quá vậy! Sao có thể dầu muối không thấm, đạn pháo không xuyên thế kia?

Hắn khóc nước nỏ, lòng lại quá mức khó chịu, sau khi nước mắt ngừng rơi, cả người ỉu xìu yếu ớt.

Tiểu Trang cũng không để ý tới hắn, gọi đồ ăn bên ngoài về rồi chậm rãi lau bàn ghế, quét dọn nhà cửa.

Nửa giờ sau, thức ăn đưa tới, Tiểu Trang lấy vào một túi to đựng vài hộp cơm.

Chu Phóng uể oải không phấn chấn ngồi trên ghế sa lông.

Tiểu Trang đặt hộp cơm nóng hổi lên trên bàn, gọi hắn: “Lại đây ăn cơm.”

Chu Phóng thật lâu không nói chuyện, cộng thêm vừa rồi khóc quá dùng sức, cổ họng hơi khàn, nhỏ giọng nói: “Tôi không đói bụng, cậu ăn một mình đi.”

Động tác bày biện hộp cơm của Tiểu Trang khê dừng lại, đột nhiên nổ tung, nắm một hộp đầy cơm lên ném mạnh xuống, đồng thời quát: “Không ăn thì rút!” Hộp cơm làm bằng plastic rất giòn lập tức bị ném vỡ tung tóe, nước canh chảy đầy đất, còn có không ít văng xa lên vách tường cùng với những đồ đạc trong nhà khác, cải trắng, thịt xào miến cũng rơi vãi khắp nơi. Đây là một hộp cơm với cải trắng Lạc Dương.

Chu Phóng ngây ra như phỗng. Hắn nghĩ thầm rằng, chờ Quan Cố trở về, nhìn thấy nhà mình bị biến thành như vậy hắn sẽ rất khó chịu. Có lẽ sẽ mắng hắn sao ngay cả nhà cửa cũng trông nom chẳng yên, mắng hắn là đồ thiếu năng trí tuệ.

... Ha ha.

Tiểu Trang có vẻ rất nóng nảy, nhưng ném đồ ăn xong lại rất nhanh khống chế tốt cảm xúc.

Chu Phóng thật sự không dám tiếp tục ở cùng một chỗ với cậu, lau nước mắt rồi đi.

Vừa lên lầu, hắn lập tức khóa trái cửa lại. Mèo Tới cuộn mình nằm phơi nắng trên cửa sổ xoay đầu lại lên tiếng chào hỏi hắn: “Meo~”

Hắn nhìn nó cười.

Nó mở to đôi tròn trịa, có lẽ đang suy nghĩ gì đó, có điều ai mà biết được cơ chứ.

Chu Phóng cười mỉm, lúc này đây hắn rất muốn khóc, thế nhưng chẳng khóc được nữa, vừa rồi có lẽ đã khóc khô hết nước mắt, giờ chỉ có thể vỗ ngực thuận khí, tim hắn đập rất nhanh, rất khó thở.

Đây không phải chỉ là một màn kịch được dựng nên mà là đang liều mạng, mạng của Quan Cố và của chính

bản thân hắn.

Giữa chừng từng có một khoảng thời gian, hắn thật sự cho rằng Tiểu Trang là người đao thương bất nhập, cho rằng chơi không nổi nữa, cho rằng xong đời, cho rằng hết thuốc chữa rồi.

Vì thế hắn đã nghĩ, chi bằng cứ chết theo Quan Cố đi, mình còn sống cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa.

May mắn, may mắn thay...

Hắn bình ổn tâm trạng, gọi điện thoại cho Diêu Bối Bối, kể sơ lược lại chuyện trải qua hôm nay.

Diêu Bối Bối khen hắn: “Thị đế thật lợi hại.”

Chu Phóng cười khở: “Cũng không phải chỉ là diễn, nửa thật nửa giả.”

Diêu Bối Bối cao hứng nói: “Bất kể thế nào, ít nhất Tiểu Trang hiện tại đã bắt đầu dao động, chờ cậu ta hoàn toàn tin tưởng cậu từ bỏ Quan Cố rồi, cậu ta sẽ triệt để mất đi điểm mạnh. Dù cậu ta tâm cơ cỡ nào, cũng chỉ là nhân cách phụ, một khi cậu ta không ổn định, nhiều loạn tâm trí cậu ta thì sẽ có khả năng giúp Quan Cố tranh thủ được cơ hội.”

Chu Phóng còn mang rất nhiều sợ hãi trong lòng: “Đột nhiên cậu ta nổi điên ném đồ, tôi cứ cho rằng nhất định cậu ta sẽ biến mất, còn đặc biệt chờ mong, kết quả cậu ta quả thật quá mạnh, đã tức thành như vậy thể mà một giây đồng hồ sau có thể kiềm nén ngay. May mà tôi chạy nhanh không thì bị cậu ta nhìn ra mất.”

Diêu Bối Bối nói: “Cậu ấy là người đã từng ‘chết’ một lần, nội tâm nhất định rất mạnh mẽ. Có điều cậu cũng phải lạc quan hơn chút, hôm nay Tiểu Trang có biểu hiện như vậy, đã nói lên rằng cậu ta không phải kẻ không gì ảnh hưởng.”

Chu Phóng lạc quan không nổi, chỉ hỏi: “Kế tiếp phải làm thế nào? Tôi đã diễn tới mức này rồi mà cậu ta cũng chỉ ném vỡ hộp cơm. Chẳng nhẽ tôi phải thật sự kéo Giản Ninh Xuyên lên giường diễn một màn nữa sao?”

Diêu Bối Bối cười đáp ngay: “Vậy thì diễn thôi! Để Tiểu Trang bắt gian tại trận, tôi không tin cậu ta có thể ổn định được nữa.”

Chu Phóng: “... Cậu nói thật đó hả?”

Diêu Bối Bối nghiêm túc đáp: “Đương nhiên là thật, cậu cảm thấy bây giờ tôi có tâm tình đùa giỡn sao? Ngày sinh dự tính của tôi vào tuần sau rồi, lẽ ra hiện tại nên chuyên tâm chờ sinh, nước mình lệch giờ với Mỹ, nửa đêm tôi còn phải thức liên hệ với các vị chuyên gia bên ấy. Tôi thật sự không phải cố ý dọa cậu

đâu, nhưng có lẽ đây là lần trò chuyện cuối cùng của chúng ta. Chồng tôi lo cho sức khỏe của tôi lắm, nói muốn tìm mẹ tôi để mách tội, tính tình mẹ tôi thì ai cũng chịu thua rồi, bà mà biết, nhất định kiểu gì cũng tịch thu di động luôn.”

Chu Phóng vừa cảm kích vừa vô cùng áy náy: “Bối Bối, tôi gây thêm phiền toái cho cậu rồi. Cậu là người tốt, trước kia tôi hiểu lầm cậu, còn luôn tỏ thái độ không tốt với cậu, tôi...”

Diêu Bối Bối ngắt lời: “Đừng nói mấy lời này làm gì!”

Chu Phóng khẽ cười: “Vậy để tôi hỏi ý tiểu Giản xem sao, nếu cậu ấy không đồng ý thì tôi cũng chẳng thể ép được.”

Diêu Bối Bối nói: “Không phải cậu ấy thích cậu hả? Sao lại không chịu được? Nhưng mà cậu phải suy xét cẩn trọng đây, đừng để đến nông nổi Tiểu Trang chưa thu phục được lại trêu chọc thêm một Giản Ninh Xuyên.”

Chu Phóng xấu hổ vô cùng: “Ai bảo cậu ấy thích tôi đâu, không thể nào.”

Diêu Bối Bối cười lớn: Cậu tưởng tôi ngốc chắc? Nếu cậu ta không có ý gì với cậu, Quan Cố và Tiểu Trang sao có thể đều phải bận tâm tới người xa lạ ấy chứ?”

Chu Phóng không biết phải nói gì nữa, toàn thế giới có lẽ cũng chỉ mình hắn là người không đầu óc mà thôi.

Hắn lại mặt dày mày dạn gọi điện thoại cho Giản Ninh Xuyên.

Giản Ninh Xuyên: “Alô, anh Phóng.”

Không nghe thấy gì nên cậu gọi thêm lần nữa: “Anh Phóng hả?”

Giản Ninh Xuyên: “Nói chuyện đi? Ủa? Tín hiệu không tốt sao?”

Chu Phóng thở dài lên tiếng: “Tiểu Giản, lại phải làm phiền cậu nữa rồi.”

Giản Ninh Xuyên vô cùng vui vẻ: “Không sao đâu, anh cứ nói đi.”

Chu Phóng xấu hổ nói nhỏ: “Cậu có thể... diễn một đoạn... ừm... cảnh nóng được không?”

Giọng Giản Ninh Xuyên vô cùng tự nhiên, không hề ảm thấy có chỗ nào không đúng, còn rất hào hứng nói:

“Hả? Là diễn giả làm thật sao?”

Âm cuối còn cố ý kéo dài nữa! Chu Phóng vội phủ nhận ngay: “Không không, chỉ diễn kịch mà thôi!”

Giản Ninh Xuyên cười ha ha: “Em thất vọng quá chừng này.”

Chu Phóng: “...” Từ khi biết Giản Ninh Xuyên là công mà còn thấy cậu bán manh như vậy, lúc nào hắn cũng cảm thấy mẹ nó chỗ nào cũng quái lạ.

Giản Ninh Xuyên trở lại trạng thái nghiêm túc: “Em có thể giúp, là hôm nay sao? Hôm nay em có thời gian.”

Chu Phóng đáp lời: “Không phải hôm nay, một hai ngày nữa đi, anh sẽ gọi điện cho cậu. Mấy ngày tới cậu không bận gì chứ?”

Giản Ninh Xuyên cười đáp: “Em đang nghỉ, lúc nào cũng được hết. Đi khách sạn hay là tới nhà em? Hay để em tới nhà anh?”

Đầu Chu Phóng đầy hắc tuyến: “Cậu có nhất thiết phải nói cứ như hẹn bạn tình một đêm vậy không?”

Giản Ninh Xuyên lại cười ha ha ha: “Anh Phóng, anh đáng yêu quá đi à.”

Chu Phóng: “...” Đáng yêu em gái cậu ấy! Rốt cuộc cậu có gì hiểu lầm với hai chữ ‘đáng yêu’ này vậy?

Giản Ninh Xuyên cười lớn xong lại ngượng ngừng bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà bạn trai em còn đáng yêu hơn.”

Chu Phóng không muốn nghe cậu khoe khoang thế là cũng cố ném bánh chó lại: “Chờ bạn trai anh về, anh dẫn anh ấy tới tìm cậu cảm ơn. Chờ điện thoại của anh nhé.”

53. Chương 53: Thắng Thua

Tác dụng của việc Chu Phóng khóa trái cửa rất nhanh liền hiện ra.

Hắn nói chuyện điện thoại với Giản Ninh Xuyên xong chưa được bao lâu, đang châm thêm nước vào bát của Mèo Tới thì chợt nghe tiếng Tiểu Trang ở bên ngoài dùng chìa khóa mở cửa, cạch cạch vài tiếng không mở được mới ấn chuông cửa.

Chu Phóng ở bên trong không lên tiếng.

Tiểu Trang ấn chuông liên tiếp mấy lần không được bèn đá cửa một cái. Sau đó không có tiếng động gì nữa.

Chu Phóng do dự muốn đi xem, thành linh di động lại rung lên làm hắn sợ tới mức thiếu chút nữa ném luôn bình nước xuống đất.

Là Tiểu Trang gửi tin nhắn đến.

Tiểu Trang: “Chớ trốn ở bên trong không lên tiếng, em biết anh ở nhà.”

Chu Phóng âm thầm bổ sung một câu trong lòng, tôi là kẻ mới bị mất người yêu đó, tôi không mở cửa đâu.

Tiểu Trang: “Chồng à.”

Tiểu Trang: “Chúng ta bình tĩnh nói chuyện đi.”

Tiểu Trang: “Em cam đoan sẽ không nổi giận, cũng không ức hiếp anh nữa.”

Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng nhay nhẹ chân đi tới cửa, nhìn thoáng qua mắt mèo nhưng không thấy ai.

Hắn nhắn lại cho Tiểu Trang: “Không có gì để nói, tôi thật sự không muốn gặp lại cậu nữa.”

Quá sức tuyệt tình, căn bã tột đỉnh.

Hắn chưa ăn cơm trưa nhưng cũng không cảm thấy đói, dọn ghế dựa ra ngồi ở bên cửa sổ, cứ im lặng ngắm Mèo Tới phơi nắng.

Làm một con mèo vô ưu vô tư lự thật khiến người ta hâm mộ, mặc kệ trong nhà xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần có thể ăn uống no đủ, có thể vui vẻ sáng khoái mà hưởng thụ ánh nắng, nằm úp sấp phơi nắng vẫn chưa đủ, còn phải ngửa cả bụng lên để phơi.

Chu Phóng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn bụng nó, lớp lông nơi đó trắng như tuyết, cái bụng mềm mại, xúc cảm vô cùng tốt. Nó sử dụng cả tứ chi ôm lấy tay Chu Phóng, dùng đầu lưỡi nham nhám liếm qua liếm lại sau đó còn dùng răng nanh gặm, cũng không dùng lực, chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Chu Phóng hỏi: “Con trai à, con có nhớ Quan Cố không?”

Mèo Tới gặm tay vui vẻ quên cả trời đất.

Chu Phóng túm một chân của nó khẽ xoa nắn, lại nhìn hình dạng đệm chân nhỏ xinh kia, trong lòng dâng lên nỗi xót xa: “Ba nhớ anh ấy quá.”

Rất muốn hôn lên vết bớt hình đệm chân mèo trên mông Quan Cố.

Chờ Quan Cố trở về, hắn sẽ đi xăm một hình tương tự, cũng cùng một vị trí như anh.

Bên nhau gắn kết, sống chết không rời.

Đến khi trời ngả về chiều, Mèo Tới phơi nắng đủ rồi mới biếng nhác đuổi người, nhảy xuống đi uống nước.

Chu Phóng rất cục cựa cũng thấy đói bụng, tùy tiện gọi đồ ăn ở một cửa hàng gần nhà, ghi chú để người giao hàng đặt ngoài cửa là được.

Cơm được đưa tới rất nhanh, còn chu đáo gọi điện cho Chu Phóng: “Cơm đã để ở cửa rồi, quý khách mau lấy nhé.”

Chu Phóng liền đi lấy cơm. Đẩy cửa ra, tầm mắt của hắn luôn hướng dưới đất, bởi vì cửa nhà không có ngăn tử hay kệ, đồ ăn giao tới chỉ có thể đặt trên nền đất.

Lọt vào trong mắt là một đôi giày da.

Giày của Quan Cố.

...Hóa ra Tiểu Trang vẫn luôn chờ ở cửa nhà hắn sao?

Chu Phóng không hề chuẩn bị, giật mình lập tức muốn đóng cửa. Tiểu Trang vội vã vươn tay giữ chặt cửa phòng trộm.

Chu Phóng: “...Cậu muốn làm gì!”

Tiểu Trang cầm theo đồ ăn mà Chu Phóng gọi, nói: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Chu Phóng cứng rắn từ chối: “Không muốn.”

Tiểu Trang vẫn rất chấp nhất: “Em nhất định phải nói.”

Chu Phóng đáp ngay: “Tôi không muốn!”

Tiểu Trang vốn đang tính lộ ra thái độ ôn nhu, nháy mắt cậu đã tiến vào trạng thái âm trầm.

Ngữ điệu của Chu Phóng cũng thấp: “Còn có gì để nói? Nên nói thì tôi đã nói hết rồi.”

Tiểu Trang nhìn hắn, ánh mắt phức tạp, bỗng nhiên cậu hỏi: “Anh có đói bụng không?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang lại tỏ vẻ bé ngoan hiền lành: “Anh để em vào trước đã, anh phải ăn cơm chứ, ăn xong chúng ta chậm rãi trò chuyện.”

Chu Phóng bị thuyết phục sâu sắc trước tuyệt kĩ biến sắc mặt của Tiểu Trang, trước mặt cậu ta, thị đế như mình chỉ là cái rắm.

Hắn đoạt lấy hộp cơm, rầm một tiếng đóng cửa lại, nhốt Tiểu Trang ở bên ngoài.

Một lát sau, Tiểu Trang nhắn tin tới: “Anh đừng hối hận đấy!”

Chu Phóng lập tức liền thấy hơi hối hận. Người này sẽ làm gì? Hoàn toàn không thể đoán trước được.

Hắn do dự mấy phút đồng hồ, vẫn mở cửa ra, nhưng mà ngoài cửa trống rỗng, hắn vội vàng đi xuống lầu, nhà Quan Cố cũng không có người.

Hắn gọi điện thoại cho Tiểu Trang, bị cậu tắt máy ngay.

Mới chút thời gian ngắn ngủi vậy hắn cũng đi không xa, hắn chạy xuống lầu, đứng trong thang máy luống cuống tay chân gửi tin nhắn thoại cho Tiểu Trang, thở hồng hộc quát: “Con mẹ nó, cậu chạy đi đâu vậy?”

Tiểu Trang không trả lời.

Hắn lại gửi thêm một tin, uy hiếp: “Đừng để tôi tóm được cậu! Xem tôi đánh gãy chân cậu thế nào!”

Tiểu Trang vẫn không hề có động tĩnh gì.

Có khi nào cậu ta thật sự đi tìm người khác làm loạn không?

Những con số trên thang máy không ngừng nhảy nhót, tim Chu Phóng cũng theo đó không ngừng rút xuống, giống như không có chùng mực rơi xuống vực thăm, càng lúc càng sâu.

Hắn không thể khống chế bản thân suy nghĩ theo chiều hướng xấu, Tiểu Trang sẽ dùng thân thể của Quan Cổ dây dưa với một người xa lạ nào đó trên giường.

...Giết hắn đi cho rồi.

Hắn bấm nút ghi âm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi hối hận, Chu Tiểu Trang, cậu thắng.”

Thang máy đến lầu một, cửa mở ra hai bên. Tiểu Trang đứng ở ngoài cửa, cười đắc ý nhìn hắn.

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang nhào vào đến ôm cổ hắn. Chu Phóng lão đảo lui về phía sau, tựa vào vách thang máy.

Tiểu Trang vui vẻ nói: “Em biết em nhất định có thể thắng mà!”

54. Chương 54: Em Đừng Sợ

Cậu thắng, thắng cái cờ him ấy.

Chu Phóng từ mất hết hy vọng cho đến tìm được đường sống trong cảnh khốn cùng, rốt cuộc vẫn chìm trong tuyệt vọng vì kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chỉ còn lại có một bụng thô tục muốn chửi rửa Chu Tiểu Trang.

Tiểu Trang rất vui vẻ, ôm eo, cọ cọ mặt trên vai hắn rồi cười nói: “Em biết anh không bỏ được mà, trên thế giới này anh là người mềm lòng nhất.”

Chu Phóng: “...” Đ** m* nó cái danh hiệu ‘kẻ mềm lòng nhất thế giới’.

Hắn nói: “Cậu mau buông ra, trước mặt nhiều người khó coi chết đi được.”

Tiểu Trang nũng nịu: “Không đấy, cứ để cho bọn họ nhìn.”

Chu Phóng cúi: “Cậu mau buông ra!”

Tiểu Trang bĩu môi: “Anh lại mắng em rồi.”

Chu Phóng: “... Tôi không mắng cậu, mau nghe lời.”

Tiểu Trang ăn mềm không ăn cứng, ngoan ngoãn thu tay lại. Chu Phóng ấn nút thang máy, cả người ỉu xìu như mất sức sống: “Nói đi. Cậu muốn nói chuyện gì?”

Tiểu Trang cười bảo: “Không cần, còn phải nói gì nữa đây? Anh thích em rồi.”

Chu Phóng tựa vào vách tường thang máy, giọng đầy bất lực: “Tôi không thích cậu.”

Tiểu Trang cười: “Anh bảo lúc em mặc thành Hello Kitty anh liền thích em, hơn nữa anh còn bảo là ‘rất’ thích.”

Chu Phóng trưng ra vẻ mặt thờ ơ: “Tôi cũng bảo tôi không thể thích cậu.”

Tiểu Trang không thèm quan tâm: “Không sao, hiện tại không thể mà thôi, chúng ta từ từ sẽ được, em có thời gian mà.”

Chu Phóng bi ai mà nghĩ, cứ cho hắn một đao không được sao? Còn muốn từ từ hành hạ hắn à?

Đến nhà Quan Cố, Tiểu Trang đi phía sau, khóa kĩ cửa từ bên trong.

Chu Phóng đứng trong phòng khách, lòng cứ hốt hoảng không yên. Thẳng đến khi Tiểu Trang đi tới động tay động chân với hắn.

Chu Phóng tái mặt: “...Cậu đừng như vậy.”

Sắc mặt Tiểu Trang ửng hồng, thẹn thùng mà cũng rất hưng phấn nói: “Hôm nay mười lăm rồi, anh trốn không thoát đâu.”

Cậu hôn má Chu Phóng, lại muốn hôn môi hắn, Chu Phóng cuống quýt né tránh, cậu cũng không bức ép, từ trên mặt chuyển xuống hôn lên cổ.

Chu Phóng giống như thiếu nữ bị áp bức, mắt ầng ậng nước muốn khóc nhưng lại không dám phản kháng. Tiểu Trang cầm tay hắn, kéo đến đặt lên nơi đó của cậu.

Chu Phóng: “!!!”

Giọng Tiểu Trang dần dần bất ổn, hơi thở dốc nói: “Chồng ơi, em không có kinh nghiệm, anh dạy em làm thế nào được không?”

Cậu ghé sát vào Chu Phóng, khẽ nhếch môi thở ra hơi thở nóng hổi, vương vẩn trên mặt Chu Phóng.

Hầu kết Chu Phóng giật giật. Tiểu Trang cho rằng hần cũng muốn, ánh mắt càng phát ra vẻ hưng phấn.

Chu Phóng lại cố sức đẩy cậu ra, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Tiểu Trang: “...”

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nôn mửa. Chu Phóng quỳ gối trước bồn cầu, nôn hết mật xanh mật vàng. Hần chưa ăn cơm trưa, dạ dày trống không cho nên chỉ phun ra gần như là chút bữa sáng tiêu hóa chưa hết, cả dịch dạ dày và mật, đắng không thể tả.

Khi đóng phim muốn lột tả cảnh nôn mửa chân thật như vậy thì thông thường diễn viên sẽ hơi mót họng một chút. Lúc này đây hần lại không hề diễn.

Tiểu Trang xâm phạm làm hần cảm thấy ghê tởm.

Kỳ thật thân thể kia mỗi một tác hần đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, đó là cơ thể của Quan Cố mà hần từng tưởng tượng tới vô số lần, cũng đã có được rất nhiều lần. Thân thể ấy trong mắt của hần đã từng vô cùng đáng yêu, ngay cả ngón chân hay móng tay đều không gì sánh kịp, hần dùng tất cả hành động thân mật mà nhân loại có thể ảo tưởng ra để mơ mộng về nó.

Hần cho là mình yêu thương nó nồng cháy.

Trước kia khi hần lầm tưởng Tiểu Trang thành Quan Cố, Quan Cố không chịu làm thụ, hần còn len lén ảo tưởng nếu anh giống Tiểu Trang thì nhất định sẽ đồng ý để mình làm công, nghĩ đến đó còn cảm thấy thật tuyệt vời.

Nhưng mà giờ này khắc này, hần mới phát hiện hoàn toàn không phải.

Dẫu nó đáng yêu nhường nào nhưng bên trong không phải là linh hồn và tư tưởng của Quan Cố, với hần mà nói đây chẳng qua chỉ là một đồng máu thịt mà thôi, nó trở thành thứ vô dụng không hề có ý nghĩa, dù là eo nhỏ chân dài mỏng cong cũng chẳng có lực hấp dẫn, tựa như chỉ trong nháy mắt thân thể đó đã héo rũ.

Hần không còn yêu thân thể ấy nữa, thậm chí hần sợ nó.

Hắn nôn đến nỗi chẳng còn gì để mà nôn, cúi đầu lâu quá đầu óc cũng thiếu dưỡng khí, trong miệng còn vị đắng, trên người còn thoảng qua hơi ẩm khi vừa nãy bị Tiểu Trang khiêu khích.

Hốt hoảng, hắn giống như nghe được tiếng Quan Cố gọi mình: “*Chu Phóng, em đừng sợ, có anh ở đây.*”

Vào lúc hắn chuẩn bị từ bỏ cuộc thi đại học để đi học nghề, khi ba hắn bị bệnh nặng nằm viện, khi lần đầu tiên đi thi vào Học viện Điện ảnh căng thẳng tới nỗi chẳng biết nên làm gì, khi hắn vĩnh viễn mất đi người cha yêu quý, khi mẹ hắn vứt Mèo Tỏi đi mà hắn tìm khắp nơi không thấy, khi hắn bị trên mạng bôi đen rằng bản tính kiêu ngạo mắc bệnh sao, sự nghiệp chưa gượng dậy nổi... Mỗi phút giây cô độc cần người làm bạn trong cuộc đời, dường như Quan Cố đều nói một lời ấy với hắn

Hắn dùng lực nhắm mắt, lưu luyến không rời mà dùng thính giác truy đuổi thanh âm không tồn tại ấy.

Đừng sợ. Chu Phóng, em đừng sợ.

Rõ ràng hắn ý thức được, nếu hắn còn tiếp tục sợ trước sợ sau thì sẽ thật sự thua cuộc, sẽ mãi mãi không tìm lại được Quan Cố nữa, còn đánh mất luôn tư cách bản thân được tồn tại trên đời.

Ba chết, mẹ không cần hắn, hắn chẳng có gì và cũng sẽ không nhiệt tình yêu thích đóng phim, trên đời này kỳ thật hắn chẳng còn gì cả, chỉ còn Quan Cố mà thôi.

Hắn làm người rất tệ, là Quan Cố một mực chống đỡ thay hắn, ủng hộ hắn. Không có Quan Cố, ngay cả ‘làm người’ hắn cũng chẳng làm được.

Là Quan Cố cứu vớt hắn từ mỗi một lần hắn sắp lưu lạc, giờ đây hắn có thể cứu Quan Cố một lần, được không?

55. Chương 55: Mười Kế

Chu Phóng đứng lên, vừa quay đầu lại đã thấy Tiểu Trang đứng ở cửa nhà vệ sinh, sắc mặt khó coi mà nhìn hắn.

Hắn kéo khăn tay lung tung lau mặt, lo sợ bất an nói: “Xin lỗi, không nghĩ tới tôi sẽ phản ứng sẽ mạnh như vậy.”

Tiểu Trang lại không tức giận nổi, đành nói: “Đỡ hơn chưa? Để em thử lại xem.”

Cậu tiến về phía trước hai bước.

Chu Phóng nghẹn ứ trong cổ họng, sợ hãi vô cùng: “Đừng! Tôi không còn gì để phun ra nữa rồi!”

Tiểu Trang dừng lại. Chu Phóng nhỏ giọng nói: “Hay là... cậu đánh tôi một trận coi như trả thù mấy lần trước tôi đánh cậu đi.”

Tiểu Trang nhếch môi hỏi: “Sau đó thì sao?”

Chu Phóng trầm mặc một lúc lâu mới đáp: “Xem như thanh toán xong.”

Tiểu Trang nghiêng rằng: “Anh đừng mơ.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang tiến vào, Chu Phóng vội đứng thẳng tắp, một cử động nhỏ cũng không dám. Tiểu Trang lấy khăn mặt treo trên móc, thấm ướt nước, vắt khô rồi sau đó đứng ở trước mặt hắn, tỉ mỉ lau mặt cho hắn.

Hắn ngây ra như phỗng, hoàn toàn không có phản ứng.

Tiểu Trang lau xong, chăm chú nhìn gương mặt hắn, thái độ cực kỳ bình tĩnh: “Hôm khác chúng ta thử lại, em sẽ cố gắng học, khắc khổ luyện tập, sớm muộn gì anh cũng sẽ quen thôi.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang vỗ vỗ mặt hắn, dịu dàng như đang dỗ thú cưng của mình: “Được rồi, mau về ăn cơm anh gọi đi.”

Chu Phóng máy móc mà xoay người, đi ra hướng cửa để về nhà mình.

Tiểu Trang đứng phía sau hắn bổ sung thêm một câu, ngữ khí lại lạnh lẽo đáng sợ: “Đừng để em phát hiện anh lại lén lút ra ngoài gặp gỡ những kẻ không đứng đắn đó.”

Hắn vốn sợ Tiểu Trang buổi tối còn muốn tìm hắn, trở lại trên lầu cũng đứng ngồi không yên, trong đầu thiết lập vô số lần kế tiếp phải diễn như thế nào.

Nhưng mãi cho đến mười giờ hơn, Tiểu Trang đều không tìm hắn. Là vì lúc chiều hắn nôn quá kịch liệt nên đã kích cậu ta sao?

Hắn nằm trên giường nghiêm túc suy nghĩ.

Mèo Tới giẫm ngang qua mặt hần, một lát sau lại giẫm trở về, tới tới lui lui mấy vòng không nghỉ.

Hần nổi giận, bắt lấy nó nhét vào ổ chăn hung hăng ầm ầm nấn nấn một trận, nấn đến mức Mèo Tới phải meo meo cầu cứu.

Di động vừa vang lên, hần buông tay, Mèo Tới lập tức nhảy xuống nền nhà, vèo vèo chạy trốn không còn bóng dáng.

Chu Phóng như chuẩn bị nghênh chiến với kẻ địch lớn mà cầm di động lên.

Tiểu Trang: “Anh đã ngủ chưa?”

Câu này nhìn không ra ý tứ của cậu, Chu Phóng không dám lập tức nhả lại.

Qua hai phút, Tiểu Trang lại gửi tin tới: “Nếu em còn là Chu Tiểu Trang không thể nói, có phải anh đã sớm yêu em rồi không?”

Chu Phóng sững sốt mấy giây, câu này lập tức biến mất, chỉ thấy hiện thị rằng ‘Tiểu Trang đã thu hồi tin nhắn’.

Sáng hôm sau, cũng là ngày thứ hai mươi Quan Cổ biến mất.

Chu Phóng không giống bình thường đi xuống lầu ăn bữa sáng, Tiểu Trang cũng không lên tìm hần. Hai người giống như quên đi đối phương.

Quên tận nửa ngày, mãi cho đến chạng vạng Tiểu Trang mới gọi điện thoại cho Chu Phóng.

Máy được kết nối nhưng cả hai đều không nói lời nào, giữa đôi bên dường như có bức màn xấu hổ ngăn cách.

Qua một lúc, Tiểu Trang mới nói: “Anh đang làm gì đó?”

Chu Phóng trả lời rất bình tĩnh: “Xem kịch bản.”

Tiểu Trang hỏi lại: “Còn chưa đọc xong sao?”

Chu Phóng vẫn bình tĩnh như cũ: “Sắp rồi.”

Tiểu Trang tìm chuyện để hỏi tiếp: “Lúc nào mới khởi quay? Anh nghỉ ngơi cũng đã lâu rồi.”

Giọng Chu Phóng nghe không ra cảm xúc: “Kịch bản mới vừa sửa xong, phần tôi thì không thay đổi gì, chỉ cho thêm phần diễn của người khác.”

Tiểu Trang ngập ngừng mấy giây rồi nói: “Vậy anh từ từ xem đi.”

Giọng điệu hôm nay khi nói chuyện của cậu trầm ổn lạ thường, không bán manh cũng không đột nhiên tức giận.

Chu Phóng cẩn thận nói: “Ừ, tôi cúp đây.”

Tiểu Trang đáp: “À...”

Lập tức thần kinh Chu Phóng căng lên. Tiểu Trang lại chỉ hỏi: “Em muốn đi siêu thị, anh có muốn mua gì không?”

Chu Phóng đáp ngay: “Không cần gì cả.”

Cúp điện thoại, hắn đi đến bên cửa sổ, vừa nhìn xuống dưới lầu vừa gọi điện thoại cho Giản Ninh Xuyên.

“Tiểu Giản” Hắn bắt đầu nhập diễn, mặc dù là đang ở nhà mình, cũng nhịn không được lén lút thấp giọng, “Làm phiền cậu một chuyến, hiện tại lập tức tới nhà tôi, cậu biết địa chỉ không?”

Giản Ninh Xuyên ước chừng đang nhàn rỗi nhàm chán, vừa nghe có việc làm, hưng phấn nói ngay: “Em biết ở khu nào, nhưng cụ thể thì không rõ.”

Chu Phóng nói địa chỉ cao ốc, còn dặn: “Cậu đừng ăn mặc quá tùy ý, hơi ăn diện một chút nhé.”

Giản Ninh Xuyên cười đáp: “Không thành vấn đề, muốn em ăn mặc theo style gì?”

Cách cửa sổ Chu Phóng thấy được Tiểu Trang đang đi ra bên ngoài.

Giản Ninh Xuyên hỏi: “Style đi thăm đồ thể nào?”

Chu Phóng suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Đáng yêu, trẻ trung một chút được không?”

Giản Ninh Xuyên vô cùng nghiêm túc hỏi lại: “Được chứ, muốn theo phong cách Lolita sao? Em mặc đồ

nữ cũng được.”

Chu Phóng nhăn mày: “... Không cần đâu!” Đây là kiểu công gì vậy chứ?

Hẹn Giản Ninh Xuyên xong xuôi, hắn lại tính ra một chút thời gian. Sau đó xuống lầu, mở cửa nhà Quan Cổ, vào trong nhìn chung quanh một phen giống như để xác định không có người, hắn định đi vào lại nhìn thấy giày da trên chân nên vội lùi về sau để thay dép lê.

Sau đó Chu Phóng đi thẳng đến phòng ngủ, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra lấy bao cao su. Đầu tiên là lấy một cái, đi ra lại dừng bước, do dự mấy giây mới vòng trở về lấy thêm hai cái rồi nhét cả ba vào túi áo.

Lần thứ hai khi rời đi, hắn tựa như quá mức bối rối cho nên đóng ngăn kéo không kĩ. Tới cửa đang lúi húi đổi về giày của mình thì di động trong túi áo vang lên. Là Tiểu Trang gọi đến.

Chân tay hắn luống cuống một lúc lâu, hít sâu mấy lần mới giống như bình tĩnh để nhận cuộc gọi. Tiểu Trang vui vẻ hỏi hắn: “Anh muốn ăn sầu riêng không? Em mua cho anh một quả nhé.”

Chu Phóng khần trương nói: “Không cần, tôi chuẩn bị ra ngoài.”

Tiểu Trang khựng lại, truy vấn ngay: “Anh đi đâu?”

Chu Phóng nói: “Tôi... lâm thời có việc.”

Tiểu Trang nhăn mày hỏi: “Trời sắp tối rồi mà còn phải làm việc sao?”

Chu Phóng lắc đầu dù bên kia không thấy được: “Không phải công việc, ra ngoài gặp bạn thôi.”

Tiểu Trang gặng hỏi: “Bạn nào vậy? Em có quen không?”

Chu Phóng bật thốt lên: “Cậu không biết đâu, là người trong giới chúng tôi... Không phải diễn viên mà là một biên kịch.”

Tiểu Trang hỏi: “Lý Tranh sao? Em rất thích anh ấy, em đi với anh.”

Chu Phóng chối ngay: “...Không được, tôi đang gấp lắm, tối về tìm cậu, chào nhé.”

Hắn dùng tốc độ rất nhanh để nói hết câu đó, rồi lập tức cúp máy, vội vàng đi giày, hét như chạy trốn mà lao ra khỏi cửa nhà Quan Cổ.

Cửa vừa đóng kín, hần lập tức trấn định lại. Tiểu Trang nhất định phát hiện hần đang nói dối.

Chờ khi cậu trở về rất nhanh sẽ phát hiện dép lê ở cửa nhà bị đá loạn, ngăn cửa tủ trong phòng ngủ từng bị kéo ra mà quên đóng kĩ.

Như vậy nhất định cậu sẽ xem lại đoạn video mà camera theo dõi ghi lại trên di động.

Camera mà Quan Cố trang bị dùng để theo dõi chính mình sẽ nói cho cậu biết — Chu Phóng lại tới, còn cầm đi ba cái bao cao su.

56. Chương 56: Kết Cục

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Ninh Xuyên đến, cậu ăn mặc đáng yêu ngọt ngào theo đúng lời Chu Phóng dặn, vốn cậu chưa tốt nghiệp, tóc mái rũ xuống trán, lại mặc thêm một cái áo bành tô mỏng, quả thực chính là đáng vẻ trẻ trung tươi mới của sinh viên.

“Thế nào, thế nào?” Mới đến cửa nhà cậu liền giống như tranh công nhào tới hỏi Chu Phóng, “Trông em có được không?”

Chu Phóng vốn chẳng hề có tâm tư nhìn kĩ, chỉ nói: “Mau vào đi.” Sau đó khóa trái cửa lại.

Tiểu Trang hần đã về, cậu xem video theo dõi rồi chứ? Có phải lập tức sẽ tìm lên đây không?

Mèo Tới đi ra từ trong phòng ngủ như muốn xem thử là vị khách nào tới.

Giản Ninh Xuyên mừng rỡ la lên: “Anh Phóng, anh có mèo sao?”

Cậu hào hứng nhào tới định ôm mèo lên, ai dè Mèo Tới vốn nhất gan, cũng không thích người lạ, lông trên cổ xù lên hoảng hốt chạy trốn, nhất thời phòng khách bị nó đập loạn thành một mớ hỗn loạn rồi tinh rồi mù.

Chu Phóng: “...”

Trong đầu hần trống rỗng, toàn bộ lực chú ý đều đặt lên cửa chống trộm bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị gõ, cảnh tượng hỗn độn trước mắt này, hần phải cố sức nghĩ một phút đồng hồ mới hiểu được là tình huống gì.

Mèo Tới nhảy lên ô cao nhất của giá sách đóng trên tường, Giản Ninh Xuyên bắt không được nó chỉ đành từ bỏ, chống hông đứng ở dưới nói chuyện với nó: “Cưng béo thế mà sao linh hoạt quá vậy?”

Mà Tiểu Trang chậm chạp mãi không thấy xuất hiện.

Giản Ninh Xuyên lấy một lon cola trong tủ lạnh uống vài hớp, hỏi Chu Phóng: “Chúng ta còn diễn nữa không anh?”

Chu Phóng lấy từ trong túi ra ba cái bao cao su. Giản Ninh Xuyên không khỏi giật mình: “...Không phải chứ, anh tính làm thật à? Chẳng phải bảo chỉ diễn thôi sao?”

Chu Phóng lấy một cái mở ra, đặt ở bên miệng thổi hơi vào. Giản Ninh Xuyên rất thông minh, vài giây đã hiểu, cũng xé mở một cái, không vội vã thổi mà chỉ cầm trên tay nhìn chằm chằm, đột nhiên hâm mộ nhận xét: “Anh Phóng, của bạn trai lớn như vậy sao?”

Chu Phóng: “...”

Giản Ninh Xuyên: “...”

Hắn cảm giác được Chu Phóng có điểm gì là lạ, bèn hỏi: “Anh không sao chứ?”

Chu Phóng ngẩn ra mấy giây mới đáp: “Anh không sao.” Hắn xì hơi khỏi cái bao cao su kia, sau khi nó xẹp xuống thì có rất nhiều nếp nhăn, hắn lại làm y chang với cái cuối cùng để biến nó thành như vậy.

Giản Ninh Xuyên cố gắng lấy hơi thổi phồng cái bao trong tay mình. Xong xuôi mọi chuyện mà Chu Tiểu Trang vẫn chưa tới.

Chu Phóng lo lắng không yên, tim cứ đập thành thịch, ruột gan thì cồn cào.

Khoảng cách từ lúc gọi điện thoại đến giờ đã hơn một tiếng, Tiểu Trang không có khả năng còn chưa đi siêu thị về, với căn bệnh đa nghi của cậu nhất định sẽ phát hiện trong nhà có biến hóa, cậu ta không xem lại camera theo dõi sao? Thật quá vô lý!

Vậy tại sao cậu còn chưa tới?

Giản Ninh Xuyên chờ lâu quá nên mệt mỏi, tựa vào trên ghế sa lông ngủ gà ngủ gật. Chu Phóng đánh thức cậu: “Cậu lên giường ngủ đi.”

Giản Ninh Xuyên không quá tự nhiên nếu làm theo, đành bảo: “Không cần đâu, em ngủ sơ pha là được rồi.”

Chu Phóng còn ngại ngần hơn cả cậu: “Là anh gọi cậu đến giúp mà, cậu mau vào giường ngủ đi.”

Giản Ninh Xuyên hỏi lại: “Vậy còn anh thì sao?”

Chu Phóng lác đầu đáp: “Anh không buồn ngủ.”

Giản Ninh Xuyên đã sắp mở mắt không nổi nữa cho nên cũng không tiếp tục khách sáo, cậu gật đầu rồi đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Chu Phóng ngồi trên thảm trải sàn trước sofa, cứ thế ngẩn người suy nghĩ.

Hắn vốn tưởng Tiểu Trang nhất định sẽ lao lên bắt gian ngay tức khắc, giáp mặt cãi nhau một trận to, hắn chỉ cần nghiêm túc diễn vai một tên đàn ông cặn bã có một không hai trên đời, khiến Tiểu Trang giận sôi lên, giận đến điên cuồng là được.

Quan Cổ chính là bởi vì quá mức tức giận nên mới bị Tiểu Trang chiếm chỗ. Có điều dường như hắn tính sai một chuyện rồi.

Quan Cổ sẽ tức giận đến nổi mất đi khống chế là bởi vì anh thương Chu Phóng.

Tiểu Trang không phải. Kỳ thật Tiểu Trang xem hắn cái gì chứ? Một món chiến lợi phẩm, một con thú cưng nhốt trong nhà?

... Liệu hắn có thắng được hay không?

Trời sáng, Giản Ninh Xuyên rời giường, đi ra khỏi phòng ngủ, cậu ngủ say tới nỗi bên mặt bị hắn nguyên vết đỏ ửng.

Chu Phóng còn ngồi trên thảm trải sàn, sắc mặt tái nhợt.

Giản Ninh Xuyên gọi khẽ: “Anh Phóng, cả đêm anh không ngủ sao?”

Chu Phóng run lên, như là bị tiếng gọi bất ngờ này làm hoảng sợ, ngơ ngác mà quay sang nhìn Giản Ninh Xuyên một lúc lâu mới nói: “Tiểu Giản?”

Giản Ninh Xuyên: “...”

Hôm nay cậu có chút chuyện khác, phải về thay quần áo.

Về mặt của Chu Phóng còn hơi ngây ngốc: “Làm phiền cậu rồi”

Giản Ninh Xuyên an ủi: “Anh Phóng, anh đừng tự tạo áp lực cho mình quá nhiều.”

Chu Phóng gật đầu: “Ừ, anh không có áp lực gì đâu.”

Giản Ninh Xuyên chung quy vẫn cứ cảm thấy hẫng là lạ ở chỗ nào. Chu Phóng nói tiếp: “Cậu bạn thì cứ đi đi.”

Giản Ninh Xuyên mặc áo khoác, lo lắng hỏi lại: “Anh thật sự không có chuyện gì chứ?”

Chu Phóng nhếch miệng cười khê: “Không sao, có thể có chuyện gì được.”

Giản Ninh Xuyên gật đầu yên tâm, còn không quên dặn dò: “Có việc nhớ tìm em nhé.”

Chu Phóng nhìn cậu, nói lời thật tâm: “Tiểu Giản, cảm ơn cậu nhé.” Rồi vươn tay khê ôm cậu. Giản Ninh Xuyên bị ôm mà ngỡ ngàng chẳng hiểu làm sao.

Chu Phóng mở cửa ra, mỉm cười chào: “Cậu mau đi thôi, tạm biệt.”

Giản Ninh Xuyên không hiểu ra sao, đi ra ngoài nhưng lại chần chờ, quay đầu nói: “Anh Phóng, thật ra...”

Chu Phóng đang nghe cậu nói, đột nhiên sắc mặt đại biến, quát lớn: “Cậu làm gì thế!” Sau đó nhanh chóng đẩy Giản Ninh Xuyên ra.

Cả người Giản Ninh Xuyên bị đẩy mạnh lên tường, đầu cứng mạnh nên choáng đầu hoa mắt, khi định thần nhìn lại thì không khỏi kinh hãi.

Có một người đàn ông cậu chưa từng gặp qua đang cầm trong tay một con dao cắt hoa quả, kẻ đó đang giơ cao dao lên sắp sửa đâm cậu, lại bị Chu Phóng cố hết sức giữ tay lại.

Giản Ninh Xuyên vội rút di động ra nói: “Em báo cảnh sát!”

Chu Phóng quát to: “Tiểu Giản! Đừng!”

Giản Ninh Xuyên: “Hả???”

Người đang giằng co với Chu Phóng quay đầu qua nhìn Giản Ninh Xuyên, trong mắt đều là ác độc và thống hận.

Cậu đã đoán được người kia là ai, do dự hỏi Chu Phóng: “Thật sự không cần báo cảnh sát sao?”

Chu Phóng còn chưa nói gì, gã đàn ông kia đã trầm giọng đe dọa: “Mày gọi đi! Xem có kịp tới cứu mày không!”

Sức của người này vô cùng lớn, tránh thoát Chu Phóng, lại giơ dao muốn nhắm về phía Giản Ninh Xuyên.

Hành lang thì có rộng bao nhiêu đâu? Giản Ninh Xuyên bị dọa sợ, hét ầm lên: “Á á á á!”

Chu Phóng ôm chặt thắt lưng người nọ, quát: “Mẹ nó, cậu đừng làm loạn nữa được không!”

Người nọ trưng ra vẻ mặt âm trầm đáng sợ với Giản Ninh Xuyên nhưng giọng điệu nói chuyện với Chu Phóng lại dịu dàng đến lạ: “Anh buông ra trước đi.”

Chu Phóng liếc mắt về phía Giản Ninh Xuyên: “Tiểu Giản! Cậu đi mau!”

Giản Ninh Xuyên ngỡ ngàng: “... Dạ?”

Chu Phóng quát: “Đi nhanh lên!”

Giản Ninh Xuyên vội vàng chạy thực mạng.

Nhìn thấy thang máy đi xuống, Chu Phóng mới thả tay đang ôm Chu Tiểu Trang ra, thân thể cứ như mất hết sức lực lui hai bước về sau, đặt mông ngồi trên nền nhà, bụi bặm nổi lên bốn phía, hẫng khê ho khụ khụ hai tiếng.

Tiểu Trang xoay người, cầm theo con dao cắt hoa quả kia đối mặt với hẫng, nở nụ cười vô cùng kỳ dị. Chu Phóng hoảng sợ, khuỷu tay chống đỡ nền nhà, chật vật lui về phía sau.

Tiểu Trang đi đến, đóng cửa lại.

Cửa sổ sát đất trong phòng khách tràn đầy ánh nắng ban mai, dao trong tay của cậu còn phản xạ ra ánh sáng lấp lánh, chói lòa hai mắt Chu Phóng. Hắn quay đầu đi, nhắm mắt lại rồi vội vàng mở ra.

Tiểu Trang ngồi xổm xuống trước mặt hắn, khuôn mặt ôn nhu nhìn thẳng vào mắt hắn, giơ tay lên, dùng dao nhỏ vỗ vỗ má Chu Phóng.

Hắn hoàn toàn cứng ngắc cả người.

Tiểu Trang dùng ngữ điệu vô cùng mềm mại hỏi: “Chồng ơi, tối hôm qua anh làm gì?”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang lại muốn sờ nơi đó của hắn. Chu Phóng vội ngăn cản: “Cậu đừng như vậy... Tôi tắm rồi.”

Tiểu Trang đứng lên, nhìn quanh một vòng. Gối ôm trên ghế sa lông lộn xộn dường như cũng chẳng thể nhìn ra cái gì. Tiểu Trang đi qua, dùng mũi dao móc lên một cái bao cao su nằm giữa tay vịn và đệm ghế, bao có rất nhiều nếp nhăn, bên trong còn có chất lỏng trắng đục.

... Là sữa chua mà Chu Phóng đổ vào.

Tiểu Trang lại tiến vào trong phòng ngủ, Chu Phóng chậm rãi đứng lên, hắn biết Tiểu Trang sẽ lục sọt rác bên cạnh đầu giường, sẽ phát hiện một cái nữa.

Rất nhanh, Tiểu Trang đi ra, bình tĩnh hỏi: “Còn có một cái nữa đâu?”

Chu Phóng trốn tránh ánh mắt của cậu, hỏi lại: “... Cái gì cơ?”

Tiểu Trang nói: “Anh lấy ba cái, cái còn lại không dùng sao?”

Chu Phóng siết chặt lòng bàn tay, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trả lời: “Trong nhà tắm.”

Tiểu Trang nhìn về phía nhà tắm, gặng hỏi: “Dùng như thế nào?”

Chu Phóng không đáp: “...”

Tiểu Trang cong môi cười khê: “Tắm uyên ương à?”

Chu Phóng tiếp tục im lặng: “...”

Tiểu Trang nói: “Em bảo không được ra ngoài gặp những kẻ không đứng đắn, anh liền mang về nhà sao?”

Chu Phóng ấp úng giải thích: “Không phải... là... cậu ấy nhất định phải tới.”

Tiểu Trang thốt ra từng chữ: “Anh nói anh thích em.”

Chu Phóng xấu hổ không thôi: “Nhưng mà tôi và cậu... không được. Tôi là đàn ông, tôi có nhu cầu.”

Tiểu Trang đột nhiên vung tay, con dao sắc lẹm lao vút tới.

Chu Phóng vội vàng né tránh, dao ghim vào trên lưng ghế sofa, tuy không quá sâu nhưng vô cùng đáng sợ.

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Trang, kinh ngạc nói: “Cậu điên rồi à?”

Tiểu Trang cười lạnh: “Em vốn là kẻ điên, giờ anh mới biết sao?”

Mèo Tới không biết trốn sau sofa từ bao giờ bất chợt nhảy lên trên ghế, cái đuôi thẳng tắp khê đung đưa, ‘meo’ một tiếng rất to.

Tiểu Trang nhìn chằm chằm nó, hai mắt đột nhiên biến hoá thành vẻ đầy ác ý.

Chu Phóng có dự cảm không tốt, trước khi cậu kịp làm ra hành động gì, hắn đã giành trước vài bước vọt tới ngăn trước mặt cậu: “Cậu muốn làm gì?”

Tiểu Trang lạnh lùng quát: “Cút ngay.”

Chu Phóng cũng nổi nóng: “Cậu đừng hòng đụng đến mèo của tôi!”

Tiểu Trang giống như nghe thấy một câu chuyện mực cười, giọng đầy châm chọc: “Mèo của anh? Nó rõ ràng là của em, nó là do em nhặt được.”

Chu Phóng: “...” Cái gì?

Tiểu Trang nói tiếp: “Là em nhặt được tặng cho anh... Nó không chỉ của một mình anh.”

Chu Phóng: “...”

Tiểu Trang đến gần hắn, lồng ngực cơ hồ dán lồng ngực, giọng nói như thì thầm: “Anh bảo muốn cho nó một cái tên thật ngẫu thật đẹp trai, thế nhưng anh lúc này muốn gọi nó là Ong Bự lát sau lại muốn đặt là R2-D2; mấy giây nữa lại đổi ý, quyết định gọi nó là She-Ra. Có điều nó là mèo đực, cuối cùng sự nghiệp đặt tên đành gác lại, không biết như thế nào lại gọi thành Mèo Tới.”

(*) R2D2: Artoo-Detoo: tên nhân vật trong phim Chiến tranh giữa các vì sao. She-Ra: Nhân vật trong phim hoạt hình Princess of power.

Ánh mắt Chu Phóng càng mở càng lớn. Việc này làm sao Tiểu Trang biết được? Quan Cố trở lại rồi sao?

Người trước mặt dùng hai tay ôm mặt của hắn, ngữ khí cùng hành động cực kì thân mật: “Em không phải là cục cưng của anh sao? Tại sao không đợi em? Vì lẽ gì lại muốn lên giường với Giản Ninh Xuyên?”

Chu Phóng: “...” Không phải.

Tiểu Trang nói tiếp: “Em có thể tha thứ cho anh, chỉ cần anh cam đoan tuyệt đối không tái phạm. Được không?”

Chu Phóng nói: “Tôi cam đoan là không.”

Gương mặt tràn đầy nhu tình của Tiểu Trang thoáng chốc lạnh như băng.

Chu Phóng nói tiếp: “Tôi không muốn lừa dối cậu, ngày hôm qua tôi thấy rất tuyệt, tiểu Giản rất đáng yêu, còn ngoan ngoãn nghe lời, cậu biết tôi thích kiểu như vậy còn gì, chúng tôi không phải tình một đêm, tôi muốn chính thức yêu đương với cậu ấy.”

Tiểu Trang: “... Em thì sao?”

“Cậu không phải Quan Cố.” Chu Phóng vạch trần cậu ta, “Dù cậu đọc hết toàn bộ nhật kí của anh ấy, biết giữa chúng tôi từng có những kỉ niệm gì thì cậu cũng chẳng thể biến thành anh ấy. Huống chi dù cho cậu là anh ấy, cậu quên rồi sao? Khi tôi và Quan Cố bên nhau, chẳng phải còn thích luôn cả cậu sao? Đây chính là bản tính của tôi rồi, tôi không chung thủy, tôi phong lưu đa tình, tôi là loại người ăn trong bát còn muốn nhìn trong nồi.”

Tiểu Trang buông hai bàn tay đang ôm mặt hắn xuống, lui về phía sau hai bước.

Chu Phóng đỏ mắt, thống khổ nói: “Tôi chẳng muốn như vậy, nhưng tôi nhịn không được, tôi vừa gặp tiểu Giản liền thấy thích, giống như trước kia cậu nhắn tin weixin dụ dỗ tôi ấy, biết rõ cậu khác Quan Cố thế nhưng tôi nhịn không được... Tôi chính là người như thế, tôi cũng không muốn đâu.”

Hắn lải nhải, thần nhiên vạch trần bản thân là một tên lăng nhăng cặn bã — Chu Tiểu Trang, cậu yêu sai người rồi.

Sắc mặt Tiểu Trang tái nhợt, ánh mắt tràn ngập dao động, một bàn tay đặt lên trên ngực trái, nắm chặt lấy lớp áo mỏng manh, dần dần giống như khó lòng hít thở, thở dốc từng tiếng từng tiếng, đứng không thẳng nữa mà phải khom lưng xuống, tay còn lại chống gối, giống như bệnh hen suyễn, cũng cũng giống như bệnh tim tái phát.

Chu Phóng: “...”

Hắn từng thấy qua tình cảnh này rồi, chính là trước khi Quan Cố biến mất.

Hắn sắp thành công rồi sao???

Vài phút sau, Tiểu Trang bình ổn trở lại. Chu Phóng không dám nói gì, lại càng không dám chạm vào cậu, chỉ chăm chú nhìn thẳng vào cậu.

Cậu chậm rãi đứng thẳng dậy nhìn Chu Phóng, hai mắt vô cùng tỉnh táo.

Chu Phóng vội hỏi: “... Cậu là ai?”

Đối phương không đáp mà hỏi lại: “Anh đang chờ ai?”

Chu Phóng: “...”

“Anh làm nhiều chuyện như vậy...” Người nọ nói tiếp, “Hóa ra là vì muốn giết tôi sao?”

Chu Phóng: “!”

...Thất bại trong gang tấc.

Hắn ngã ngồi trên ghế sa lông, gương mặt mất đi huyết sắc, ngay cả thở dài tuyệt vọng cũng chẳng còn sức nữa.

Tiểu Trang thương hại mà nhìn hắn: “Thiếu chút nữa thì anh thành công rồi, tôi suýt tin lời anh.”

Chu Phóng không hề tức giận, chỉ bình tĩnh hỏi: “Vì sao?”

Tiểu Trang cười nói: “Anh nghe tôi đọc thuộc những câu trong nhật kí mà Quan Cố viết thì muốn khóc, anh thương hắn, anh không phải loại người như anh nói.”

Mặt Chu Phóng trắng bệch, cười buồn bã: “Tôi hy vọng mình là kẻ như vậy.”

Cơ hội như thế chỉ có một lần, sẽ không còn nữa. Hắn sớm nên biết, đồ vô dụng như hắn sẽ cứu không nổi Quan Cố.

Cứu không được.

“Tôi nhận thua.” Hắn suy sụp nói.

Tiểu Trang cười tươi, nói: “Sớm như vậy thì tốt rồi.”

Chu Phóng nói tiếp: “Về sau cậu phải đối xử với Mèo Tới tốt hơn một chút.”

Tiểu Trang gật đầu ngay: “Đương nhiên.”

Giọng Chu Phóng vô cùng bình tĩnh: “Ba mẹ Quan Cố cậu cũng phải chăm sóc chu toàn.”

Tiểu Trang đáp ứng không hề suy nghĩ: “Được.”

Chu Phóng vẫn giữ giọng bình thản: “Cậu không làm được công việc của Quan Cố thì từ chức đi, muốn tiếp tục viết báo hay làm gì khác đều được. Tuy rằng tôi cũng chẳng có bản lĩnh gì nhưng mà tôi có tiền, số tiền trong tài đủ chi trả cho cuộc sống của ba mẹ Quan Cố trong tương lai, chỉ cần cậu đừng tiêu xài quá phung phí.”

Tiểu Trang cười lớn: “Em rất dễ nuôi mà.”

Chu Phóng vươn tay rút dao đang cắm trên ghế số pha ra. Tiểu Trang vội bảo: “Để em thu dọn cho.”

Chu Phóng xoay mũi dao nhắm ngay bụng của mình, xua tay. Tiểu Trang hoảng hốt: “...Anh định làm gì?”

Chu Phóng mỉm cười nhẹ nhõm nhìn cậu: “Tôi nói thật với cậu vậy, đêm qua tôi chờ cậu tới bắt gian, nhưng cậu mãi chẳng xuất hiện, tôi liền dự cảm rằng mình thất bại rồi, mình là đồ vô dụng.”

Tiểu Trang: “...”

Chu Phóng nói tiếp: “Buổi sáng khi tiễn tiểu Giản đi, tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ giao nhà của Quan Cố cho cậu, ba mẹ cho cậu, mèo cũng cho cậu luôn. Tất cả đều có thể cho cậu thế nhưng tôi không thể đem người yêu của anh ấy cho cậu được. Tôi muốn theo anh ấy.”

Tiểu Trang giận dữ: “Anh dám?”

Chu Phóng lại cười to: “Chuyện đã tới nước này tôi còn gì mà không dám?”

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng nhắm thẳng, hoàn toàn không hề có nửa giây do dự, lưỡi dao sắc bén chui vào trong bụng, máu tươi đỏ sẫm phun đầy trên cán dao lộ ra bên ngoài cùng với bàn tay vẫn cố sức nắm chặt dao của hắn. Hắn hét thảm một tiếng, đau quá, sao lại đau quá vậy!

Hai mắt Tiểu Trang như sắp nứt ra, muốn nhào tới ngăn cản hắn tự sát.

Chu Phóng làm bộ muốn rút dao, Tiểu Trang vội dừng bước, quát: “Anh đừng lộn xộn!”

Chu Phóng đau đến mức môi run rẩy, hắn không khỏi bi ai mà nghĩ hình như hắn đâm lệch rồi, không tổn thương tới nơi nguy hiểm thì phải, có lẽ lại phải đâm thêm một nhát nữa mới chết được, sớm biết thế này thì hắn nhảy lầu cho rồi, có thể chết nhanh hơn một chút.

Về mặt Tiểu Trang so với hắn còn đau đớn hơn, ngũ quan cơ hồ vận vẹo: “Tôi muốn giết anh...”

Chu Phóng cười khó nhọc phun từng chữ: “Ha ha... Không phiền cậu phải ra tay.” Hắn nắm chặt cán dao muốn rút ra ngoài, đau đến nỗi phải lớn tiếng kêu thảm thiết... Mẹ nó, chẳng giống với tưởng tượng gì cả, không oanh liệt oai phong tẹo nào.

Tiểu Trang lại khóc lớn lên, mặt mũi dữ tợn, vừa khóc vừa quát: “Con mẹ nó, anh dám động vào dao lần nữa xem! Tôi sẽ giết mèo của anh, bắt nó lột da rút gân! Anh dám cử động một cái thử xem!”

Chu Phóng thở khó nhọc: “Cậu buông tha cho tôi đi.”

Tiểu Trang bước nhanh lại đây, Chu Phóng lập tức rút dao ra, máu phun khắp nơi, vấy lên quần áo của cả hai người, trên ghế sa lông cũng là một đồng hỗn độn.

Hắn đau muốn ngất đi, tay run run rẩy rẩy mà giơ lên, định đâm mình thêm một nhát nữa. Tiểu Trang cuống quýt chop dao lại, hai mắt đầm lệ mông lung, đầy mặt hoảng hốt kinh sợ.

Chu Phóng gằn từng chữ: “Cút...đi...”

Hắn quả thực không dám tới chỗ hiểm nhưng ngoại trừ đau đớn thì mất máu quá nhiều cũng làm cho hắn choáng váng, hắn tựa vào lưng ghế sô pha, không còn sức lực cử động nữa, có thể cảm giác được máu trong thân thể đang ào ào ulla ra.

Hắn nghĩ không dám trúng chỗ hiểm cũng chẳng sao, máu chảy nhiều thì sẽ chết thôi.

Tiểu Trang ở bên nhìn hắn một lúc lâu, sắc mặt dần dần lạnh lẽo bình tĩnh, nói: “Tại sao?”

Chu Phóng: “...”

Mắt Tiểu Trang đầm lệ nóng, cất tiếng hỏi: “Tại sao anh tình nguyện làm như vậy cũng không chịu cho em cơ hội?”

Chu Phóng đối với người tràn ngập hận thù trước mặt, không trả lời mà hỏi lại: “Cậu có biết tôi nhớ Quan Cố nhiều thế nào không?”

Tiểu Trang: “...”

Chu Phóng nhắm chặt mắt, nhẹ giọng: “Tôi lừa cậu thôi, tôi vốn dĩ không thích nam sinh đáng yêu hay làm nũng, cho tới bây giờ tôi đều không hề thích cậu, nếu không phải suy nghĩ vì ba mẹ Quan Cố, tôi nhất định sẽ giết cậu trước rồi mới tự sát.”

Tiểu Trang cắn răng không nói, một lúc lâu sau mới hỏi: “Anh thích đàn ông tinh anh thuần thực sao? Em có thể học.”

Chu Phóng cười khê: “Đã là lúc nào rồi mà cậu còn... Dẫu có tinh anh, thuần thực nhiều hơn nữa tôi cũng chỉ thích Quan Cố thôi.”

Tiểu Trang cố chấp nói: “Em có gì không giống hắn? Anh thích hắn thế nào, em đều có thể học, anh nhìn em đi, nhìn em đi!” Cậu nắm mặt Chu Phóng kéo về phía mình, “Chẳng phải em chính là hắn sao?”

Chu Phóng cười khê: “Cậu không phải.”

Tiểu Trang lại rơi lệ, hai mắt đỏ bừng, nhỏ giọng bày tỏ: “Em yêu anh.”

Chu Phóng đã hoàn toàn không còn sợ hãi gì nữa: “Thế nhưng tôi hận cậu.”

Sắc mặt Tiểu Trang biến đổi, cuối cùng dùng mu bàn tay gạt đi nước mắt, cắn răng nói: “Được.”

Tay phải cậu cầm dao, nâng tay trái lên. Chu Phóng kinh hãi hét: “Cậu muốn làm gì?”

Hắn vươn tay muốn cản, nhưng chẳng thể ngăn được. Tiểu Trang cắt cổ tay, trong phút chốc máu lại chảy ròng, cậu cắt đến động mạch rồi.

“Cùng chết thôi.” Cậu nói khẽ.

Chu Phóng trợn tròn mắt, mắg: “Cậu bị thần kinh sao.”

Tiểu Trang dường như hoàn toàn không sợ đau, mặt không đổi sắc nói: “Em sẽ không từ bỏ anh, dù thành quỷ cũng muốn quấn lấy anh.”

Chu Phóng: “...”

Hắn suy nghĩ mấy giây rồi giây giũa cổ đứng lên. Tiểu Trang ngạc nhiên hỏi: “Anh làm gì?”

Chu Phóng quát lớn: “Điện thoại đâu? Tôi muốn gọi cấp cứu, điện thoại của tôi đâu?”

Tiểu Trang kéo Chu Phóng ngồi yên, bởi vì mất quá nhiều máu mà hắn choáng váng đầu óc chẳng còn sức lực, bị cậu ấn xuống mà không thể cử động được nữa.

Tiểu Trang tựa vào vai hắn, thân mật dùng mặt cọ cọ hắn, tay trái rũ xuống một bên, máu từ tay cậu cứ thế chảy xuống sàn nhà.

Chu Phóng cảm giác mình sắp mất đi ý thức rồi.

Hắn nghe thấy Tiểu Trang hỏi: “Nếu em còn là Tiểu Trang không thể nói, anh sẽ yêu em chứ?”

Nhưng hắn không xác định có phải mình thật sự nghe được câu ấy, hay chỉ là ảo giác.

Hắn không muốn biết.

Hắn cảm thấy Quan Cố sẽ chờ hắn ở cuối sinh mệnh này.

Cả đời này Chu Phong sống vô ưu vô tư, nước chảy bèo trôi được chẳng hay chớ, chỉ có một chuyện này hắn rất cuộc có thể kiên trì.

...

Khi mở to mắt lần nữa bốn phía đều là một màu trắng toát, xung quanh đậm mùi thuốc sát trùng..

Đậu... Không chết sao?

“Phóng Phóng?” Một người phụ nữ trung niên ngồi trước giường bệnh cầm lấy tay hắn, cảm giác được hắn có động tĩnh, lập tức khẩn trương đứng dậy la lớn, “Con tỉnh rồi sao? Bác sĩ, mau đến xem! Hình như nó tỉnh rồi!”

Chu Phóng: “... Mẹ?”

Bác sĩ đến kiểm tra xong xuôi, nói là không có vấn đề gì nữa, chỉ cần nằm trên giường nghỉ ngơi là đủ.

Mẹ lại nắm tay Chu Phóng khóc lớn một hồi. Chu Phóng dứt quang nghe hiểu được, là Giản Ninh Xuyên dẫn người tới cứu hai kẻ tự tử là hắn và Quan Cố.

Hắn vội hỏi: “Quan Cố thì sao? Anh ấy đâu rồi?”

Mẹ hắn lau nước mắt trả lời: “Nó tỉnh từ trước rồi, ở phòng bên cạnh.”

Bất kể như thế nào, Chu Phóng vẫn nhẹ nhõm thở ra, nói: “Mẹ đưa con qua thăm đi.”

Mẹ và ý tá đỡ hắn lên xe lăn, đẩy hắn đi qua phòng sát bên.

Trong phòng bệnh cách vách không có người khác, chỉ có một mình người bệnh, trên cổ tay trái quấn băng vải thật dày, đang tựa vào đầu giường đọc một quyển sách.

Chu Phóng bảo mẹ trở về trước, một mình ở lại nói chuyện. Người trên giường nhìn hấn, hấn cũng nhìn đối phương.

Một lát sau, hấn nói thật chậm rãi: “Dù cậu vẫn là Tiểu Trang không thể nói chuyện thì tôi cũng sẽ không yêu cậu. Không quan trọng ở chỗ tôi thích kiểu người thế nào, quan trọng là tôi chỉ yêu Quan Cố. Anh ấy thế nào đều được, chỉ cần là Quan Cố tôi sẽ yêu. Tôi chỉ thương anh ấy, người khác đều không được.”

Đối phương: “...”

Chu Phóng nói tiếp: “Tôi sẽ không gặp lại cậu nữa, lần này tôi nói là sự thật. Cậu hấn cũng hiểu rồi, tôi chẳng còn sợ gì nữa.”

Hấn cố sức mà muốn đẩy xe lăn ra ngoài, lần đầu tiên ngồi không quá quen, cố gắng lắm mà vẫn xoay vòng quanh tại chỗ.

Người trên giường bệnh cười một tiếng.

Chu Phóng bực bội: “...Cậu cười cái gì?”

Người bệnh kia nói: “Cười em là đồ thiếu năng trí tuệ.”

Người nọ xuống giường, dùng tay phải vẫn nguyên vẹn đẩy xe lăn, giúp Chu Phóng chuyển đến phương hướng chính xác.

Chu Phóng ghen ghét: “Được rồi, cậu cút đi.”

Người bệnh đến trước mặt hấn, ngồi xổm xuống, khẽ ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt ngập tràn tình ý.

Chu Phóng ngẩn ngơ: “...”

Người bệnh nói: “Anh là cục cưng của em.”

Chu Phóng giận dữ: “Cút đi! Lại giả vờ!”

Hấn muốn đi, người bệnh giữ lấy tay vịn xe lăn khiến hấn đi không được.

Chu Phóng nâng một bàn tay vỗ nhẹ vào đầu người đối diện, mắng: “Con mẹ nó cậu mau rách ra cho tôi, không thì tôi sẽ đâm cậu thêm một dao nữa..”

Hấn cố sức lắc lư nhích xe lăn sang bên rồi tiến về hướng cửa. Đúng lúc này, phía sau vang lên một câu nhẹ nhàng: “Bóng đêm ở Hoàn Điểm đẹp thật đấy.”

Chu Phóng mãnh liệt quay đầu lại.

Người nọ chậm rãi đứng dậy, mỉm cười dịu dàng đối diện với hấn, dưới hàng mi dày rậm là một đôi mắt quá đỗi quen thuộc.

Ánh nắng nhẹ nhàng xuyên thấu qua cửa sổ vui vẻ nhảy nhót tràn vào phòng, mà trái tim trong lòng của hấn rất cuộc cũng bừng sáng.

Hoàn

Bonus:

Đêm đó, Diêu Bối Bối thuận lợi sinh một bé trai bụ bẫm khỏe mạnh nặng 3,3kg.

Trên cổ tay trái của bé trai còn có một cái bớt nho nhỏ giống như vết đốm chân mèo, đáng yêu vô cùng.

— ĐN, 01/4/2018

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-nguoi-nhu-nguoi-yeu-toi>